

BK
H 48

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000339759

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

Ἐπιμερισμοί.

..od.

Αριθ. α. 141 507

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ.

HERODIANI

PARTITIONES.

■ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
 ΠΙΣ ΤΥ
 ΑΥΣΗΝ ΑΠΟ.....

E CODD. PARISINIS

EDIDIT

JO. FR. BOISSONADE.

Londini,

IN ÆDIBUS VALPIANIS:

VENEUNT APUD BLACK ET FIL.

[TAVISTOCK STREET.]

1819.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Μητροπολιτη
 ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

JO. P. ABEL. REMVSAT.

M. D:

LINGG. SINENSIS ET TATARICÆ

LECTORI REG

ACADEM. INSCRIPT.

SOCIO

POST DEPVLSVM

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΠΙΣΤΟΥ

ΑΥΣΗΝ ΑΠΙΘ.

DOCTA ET AMICA EIVS OPE

GRAVEM OCVLORVM MORBVM

AD DVLCES REDVX LIBROS

HASCE RENOVATORVM STVDIORVM

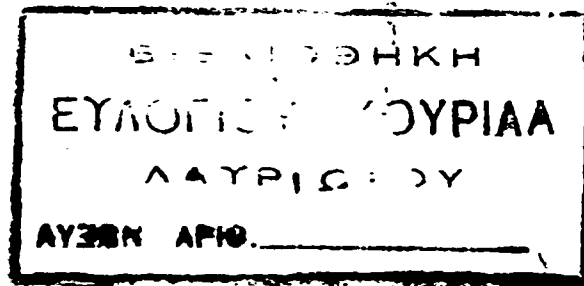
PRIMITIAS

GRATA MENTE AC MEMORI

OFFERT

EDITOR.

PRÆFATIO.

LIBRUM, qui nunc tibi traditur in manus, ab editore multo doctiore ipse te olim expectare jusseram, humanissime lector; a Barkero, nempe, viro eruditissimo et in grammaticorum Græcorum lectione exercitatissimo, qui illum egregia sane opera illustravisset, si, quod primum destinaverat, potuisset perficere. Etenim Herodiani, ut videtur quidem, nomine ac fama captus, hos *Ἐπιμερισμοὺς* e codicibus Regiis Parisinis describi sibi curaverat, quos a tenebris ac situ vindicaret, et doctis hominibus legendos proponeret. Sed cum Thesauri Græci Stephaniani nova editio, opus immensum, ingens, nihil Barkero fere relinquat otii, jacebat Herodianus, expectans si quis forsā illum tolleret. Tunc a redemptore conditionibus iis ego invitatus, quæ quemvis alium omnino deterruissent, depositum onus meis humeris imposui, impar, saltem imparatus. Nam vir ille, morarum impatientior, mensem unum et vix alterum ad scribendum commentationem qualemcumque et ad editionem parandum concedebat; unde facile intelligitur quid non potuerim facere, et forte vix intelligetur qui potuerim omnino facere aliquid. In hoc enim spatio temporis brevissimo, notæ fuerunt veloci calamo effundendæ, et apographum, non sine magno tædio et bonarum horarum dis-

pendio, ad codices denuo conferendum, quos Græcus quidam homo, cujus nomini parcere humanum esse reor, negligentissime descripserat. Codicibus autem fuerat usus duobus, qui in catalogo Regiæ Bibliothecæ numeris 2543 et 2570 insigniuntur, utroque recentissimo; integro illo, quem in notis litera A indicavi; hoc, qui mihi est B, imperfectissimo, quippe qui in Epimerismo ΕΠ, p. 35 hujus editionis deficit. Pretium autem erit operæ huc transferre quæ ab auctore Catalogi in codicis prioris descriptione notata fuerunt: “Codex Chartaceus, olim Colbertinus, quo continentur Herodiani Ἐπιμερισμοὶ in duas partes divisi, idque servato alphabetico ordine. Verum in operis contextu complura occurrunt, e quibus jure ac merito concludas, aut huncce tractatum interpolatum fuisse, aut illius auctorem diversum omnino esse ab Herodiano, magni nominis grammatico.” Quæ vere esse observata nemo inficias ibit. Non potuit enim Herodianus ille Alexandrinus, Apollonii Dyscoli filius, tot sæculorum infimissimorum et ad barbariem fæcesque vergentium vocabula adhibere; nec prava pronuntiatione et iotacismo in culpam sæpius duci; nec adjectivum ἀνεξάλειπτος a verbo λείπω factum credere; nec Miletum et Mytilenen insulas dicere: certe non potuit Psalmistæ et Damasceni uti testimonio, nec Salomonis, Copronymi, Russorum nomina intor exempla ponere. Herodianus quidem Ἐπιμερισμούς scripserat, et laudantur, monentibus Fabricio et Harlesio Bibl. Gr. T. 6. p. 282., a Grammaticis nonnullis; sed quæ ex Epimerismis a se lectis adferunt, in illis quos nunc habemus non inveniuntur. Cum autem p. 201. hæc scripserit auctor, ἡμεῖς τὴν Ἀττικὴν κλίσιν ἐν τῷ καθόλου γράφειν εἰώθαμεν, sitque notissimum Herodianum opus grammaticum libris XX composuisse, cui titulus Ἡ καθόλου (unde et in adlato loco corrigendum ἐν τῷ

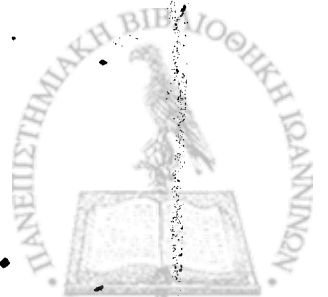
καθόλου); nullus jam dubito quin Herodiani liber, inscriptus Ἐπιμερισμοὶ et Ἐπιμερισμὸς, vel Ἡμερικὴ προσωδία (nam huc refero titulum illum de quo critici ambigunt), fuerit, ut nunc videre est, a grammaticastris seniorum temporum interpolatus, in compendium contractus, mutilatus, denique ad ætatis qua vivebant usum adcommodatus. Et fraus Eustathium non latuerat (vide Bibl. Gr. l. c.) nec Etymologici Magni auctorem, qui in Ἐπερκύδαντας animadvertit optime πάντας τοὺς Ἐπιμερισμοὺς non esse Herodiani, sed esse καὶ ψευδεπιγράφοις, consentiente verbis ferme iisdem Scholiasta Homeri Veneto ad Il. Δ. 66. Ceterum cum fieri possit ut non statim ab omnibus intelligatur quid sibi velit ipse libri titulus, οἱ Ἐπιμερισμοί; monebo illo nomine nunc indicari syllabas initiales, medias, et finales, in quibus scribendis, ob vocalium ἀντιστοίχων sonum dubium et anticipem, aliquid est difficultatis. Verbi causa, in vocibus, quæ incipiunt a sono βε, hæc pars, hic epimerismus, repræsentari potest ἀντιστοίχοις elementis βε et βαι; in iis quæ a sono ι, elementis ι, η, ει; in iis autem quæ a sono υ, elementis υ et οι; quod et de loco medio et ultimo vocabulorum pariter est observandum: illa est igitur libelli dos, ut orthographiæ in tali sonorum similitudine et elementorum varietate regulas tradat; estque etiam duplex: nam vocum significationes plerumque notantur. Posterior hæc nobis hodie plus altera proderit, qui monitis de recta vocum scriptura parum egemus. Si ab ipso Herodiano scripta fuisse constaret, doceremur quæ fuerit ejus ætatis pronuntiatio; ex interpolatis nihil discimus. Hoc tamen dignum animadversione, sonum vocalium ἀντιστοίχων υ et οι eundem esse tradi, at diversum a sono literarum ι, η, ει; quæ diversitas, et in Suidæ Lexici dispositione conspicua, in eorum ore qui nunc in Græcia Græce loquuntur vel nulla est vel

Herod. b

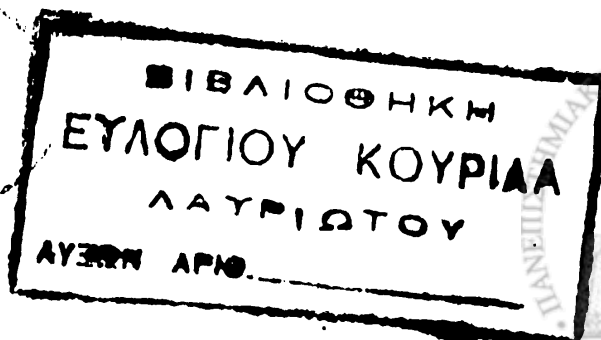
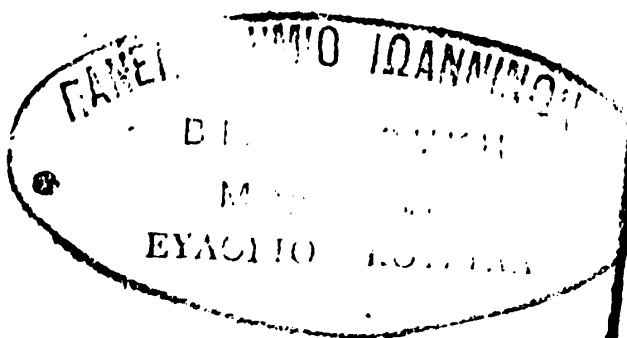
levissima. Ad illos autem homines maximum hujus operis fructum pertinere credo: etenim ii sunt, ista nostra ætate, quibus præcipue, imo quibus unice conveniunt illa de recto scribendi vocales ἀριστοίχους modo præcepta; nisi, quod maxime cupio, in omnibus Academiis nostris, Gymnasiis et Scholis, hodierna Græcorum pronuntiatio recipiatur. Nam cum prorsus perierit antiqua pronuntiandi ratio, qua Demosthenes, et Sophocles, vel ipsi Alexandrini sub Ptolemæis utebantur, et fere ridiculum sit unumquemque populum ad suæ linguæ sonos, atque etiam ad libitum, Græcorum quos legit librorum pronuntiationem efformare, id saltem boni, admissa neotericorum pronuntiatione, lucrabimur, non solum ut Gallus homo et Germanus Anglum intelligant Græce loquentem et ab illo Græce ipsi loquentes intelligantur, sed id etiam ut cum Græcis doctis et scholastica institutione politis confabulemur verbis antiquorum, et facillime, si velimus, hodiernæ linguæ cognitionem ac usum assequamur.

Pseudo-Herodiani illos Ἐπιμερισμοὺς Cangius in Glossario Græco nonnunquam vocavit ad partes; et codice quidem meo A usus, quem inter Colbertinos 2220um esse scripsit, mendo calami aut typorum, siquidem numero 2230 in illa bibliotheca notatus olim fuerit. Ex eodem codice Bastius se Epistolæ suæ Criticæ loca nonnulla intexuisse in Indice profitetur; et, quod miror et qui explicem nescio, ejus lectio a lectione codicis subinde discrepat: nec rara est viri diligentissimi cum codice discordia in aliis locis quos ad Gregorium Corinthium e Pseudo-Herodiano protulit. Quæ adposui in nota p. 215. ejus verba *alius* codicis mentionem exhibent, nescio cujus; atque *alium* forte codicem innuit quoque Cangius a me adductus p. 68. Harum varietatum fontem sedula cura investigare non licebat, ac

codices tantum potui raptim inspicere in quibus *Epimerismos* extare e Catalogo didiceram. Sed erravisse videtur auctor Catalogi, vel frustratus fuit visus meus: nam codices 2551, 2799, 2810, 2881, 3027, in quibus ex catalogi indicio *Epimerismos* quæsi, alia obtulerunt Herodiana, non *Ἐπιμερισμούς*; in codice vero 2570 initium horum legi non fuit notatum. Itaque deficientibus Herodiani codicibus, animus erat illustrationes petere e G. Chærobosci *Ἐπιμερισμοῖς* in Psalmos, et aliis paris argumenti libellis qui in Regia Bibliotheca supersunt, quorumque in Cangii Glossario mentio nonnunquam injecta fuit; verbi causa, e tractatibus nonnullis de schedographia: nam hæc τῶν ἐπιμερισμῶν methodus pars est τῆς recentiorum σχεδογραφίας. At non erat satis ad id temporis datum, et necesse habui me in iis continere, quæ erant ad manum, Moschopuli libro περὶ σχεδῶν, Basilii Grammatica, et pauculis aliis.

Jam ventum erat ad Herodiani finem, et terram tandem portumque videbam, cum intellexi nonnihil redemptori molestiæ creari, quod volumen non tam spissum foret quam speraverat. Statim reposui Callimacheum, μέγα βιβλίον, μέγα κακόν; simul tamen ut viro honestissimo pro viribus facerem satis, quæsi num quid in adversariolis haberem quod sine incommodo posset addi Herodianis, et repertum Aristophanis Grammatici, quod olim e codice Regio 1630 mihi descripseram, fragmentum assui, atque notulis ita instruxi ut paginis aliquot liber augetur. Hæc tibi, lector, sine fuco narro et candidissime, ut me tibi probem, saltem ut excusem. Vale. Lutetiæ a. d. 19. Nov. 1818.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
 ΛΑΥΡΙΩ ΤΟΥ
 ΑΥΣΗΝ ΑΡΙΘ. _____

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ.

ΟΙ παρόντες ἐπιμερισμοὶ συντέθινται² κατὰ στοιχείῳν οὕτως· ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ β (τὸ γὰρ ἄλφα ἦτοι τὸ αἰ³ δίφθογγον εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ἐτηρήσαμεν ἐπιμερισμοὺς τοῦ ε⁴), καὶ μετὰ τοῦ β, λαμβάνομεν τὸ πρῶτον ἀντίστοιχον τὸ ε, καὶ γράφομεν πᾶσαν λέξιν ἀπὸ τῆς βε, εἶτα ἀπὸ τῆς βλε, εἶτα ἀπὸ τῆς βρε,⁵ ἕως ἐκπεράνωμεν τὰ ἔχοντα τὸ ε. Καὶ πάλιν λαμβάνομεν μετὰ τοῦ β· τὸ δεύτερον ἀντίστοιχον, τὸ η. Καὶ πάλιν λαμβάνομεν τὸ β μετὰ τοῦ ο, κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἀκολουθίαν· καὶ πάλιν τὸ β μετὰ τοῦ υ, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν. Καὶ

¹ Cod. A, 'Ἐπιμερισμοὶ σὺν Θεῷ κατὰ ἀλφάβητον τοῦ Ἡρωδίου. Cod. B, caret titulo.

² A, συντέθινται—οὕτω.

³ B, τὴν αἰ.

⁴ Talis est apud Suidam li-

terarum ordo. Vide et Præfationem Nostri ad Ἐπιμερισμῶν partem secundam.—B, τοῦ αἰ ε.

⁵ Εἶτα ἀπὸ τῆς βρε desunt in A. Mox AB, ἐκπεράνωμεν. A, τὰ ἔχόμενα τὸ, καὶ π.

οὕτως ἐκπεράναντες τὰ ἀπὸ τοῦ β ἀρχόμενα, τιθέαμεν εὐθὺς τὰ ἀπὸ τοῦ γ, κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν ἀντιστοιχῶν,¹ ἤτοι φωνηέντων, ἀκολουθίαν· καὶ καθεξῆς τὰ ἀπὸ τοῦ δ· καὶ ἐφεξῆς τὰ ἀπὸ τοῦ ε, πρὸ παντὸς φωνηέντος καὶ πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμφώνων κατὰ τάξιν. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχόμεθα ἀπὸ² τοῦ ζ, κατὰ τὴν ἄνω ρηθεῖσαν ἀκολουθίαν, καὶ προχωροῦμεν μέχρι τέλους τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων καθ' εἰρμόν.

³ Οὐρα καὶ ἐν τοῖς μετωπίοις τῶν καταβατῶν³ ἐπισημαίνονται τοὺς ἐπιμερισμοὺς, ὡς ἂν ἔχῃς εὐρίσκειν ῥαδίως τὸ ζητούμενόν σοι· ἐν οἷς δὲ⁴ κεῖται τὸ “ πλὴν τοῦδε

¹ Τῶν ἀντιστ. ἤτοι φων. Etymologus M. p. 596, 45, agens de trisyllabis ἐδωλή, ὄπωπή, ἀκωκή, et similibus: Τὰ δὲ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ τρισύλλαβα ἀπὸ ῥήματος γινόμενα, ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ καὶ τῇ πρὸ αὐτῆς τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἢ ἀντιστοιχόν, τὸ ω μεγάλην παραλήγεται. Pro re nata τὸ ἀντιστοιχόν est vocalis, ut apud Nostrium, vel consonans, ut apud Etymologum: omnino litera est quævis opposita, ex regione vel ex adverso posita. Vide et Nostri Præfationem ad partem alteram.

² A, non, ἀπό.

³ Ἐν τοῖς μετ. τῶν καταβ. In fronte, in oris, in marginibus

raginatum. Iisdem verbis utetur infra in Præfat. ad partem alteram: βλέπε ἔξωθεν ἐν τοῖς μετωπίοις τῶνδε τῶν καταβατῶν. Quid sit καταβατὸν explicat ipse sub Ἐπιμερισμῶ ΣΕ: Σελίς, τὸ καταβατὸν τοῦ βιβλίου. Hæc Nostri loca adfert Cangiug in Gloss. voce Κατάβατον, et in Appendice, p. 96. non semel peccans in accentu et recta vocum scriptura. Hesychius: Σελίς· πτυχίον καταβατὸν βιβλίου. Vide ibi notas, et interpunge post πτυχίον. In Codicibus ἐπιμερισμοὶ scripti sunt in margine paginarum exteriore; eos in ipsa fronte ponere satius duxi.—Mox A, ἔχῃς.

⁴ Δὲ abest ab A. Mox A,

καὶ τοῦδε, οὐδὲν τῶν ἐκείνης τῆς μοίρας παραλέλειπται, τυχὸν¹ τῶν διὰ τοῦ βαι διφθόγγου, ὡς ἂν πάντα μαθόντες τὰ δίφθογγα, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὰ λοιπὰ γινώσκωμεν² διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεσθαι, καὶ ἴσως τινὰ ψιλὰ καὶ παραλειφθῶσιν ἐνταῦθα τοῖς ἐπιμερισμοῖς, οὕτω ποιούμεν ἐν πᾶσιν. Οὐδὲν δὲ τῶν πάνυ καινολέκτων καὶ ξενηκούστων

οὐδὲ. Cæterum quod ait Noster in illis Ἐπιμερισμοῖς quibus formula πλὴν præfixa est nihil omissum fuisse, non omnino verum est; iis enim ipsis nonnunquam addit καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τὰ λοιπά. Hoc insuper incommodi habet illud lexicon, quod non semper exceptiones regularum formulæ πλὴν indicium ferant.

¹ Τυχὸν hic fere est idem ac *verbi caussa*. Sic infra in Præfatione ad alteram partem: διὰ τοῦ ιος τυχὸν ἀρσενικά. Et ibidem: μαθόντες γὰρ τὰ διὰ τοῦ διφθόγγου αὐ τυχὸν ἅπαντα. Cum Aphthonius Prog. p. 3. sex esse tradidisset in Narratione spectanda, quæ inter τρόπον, Scholiastes hæc notat: Τινὲς τοῖς ἐξ τούτοις περιστατικοῖς καὶ τὴν ὕλην ἑβδομον στοιχείον προσέθηκαν, διαιροῦντες αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τρόπου, καὶ τῶ μὲν τρόπῳ ἑπὶ τὸν τρόπον καὶ τὸ παρανόμως καὶ

βιαίως πράξει ἢ ὀπωσοῦν ἢ (dele ἢ cum cod. Mazarineo A 86.) ἄλλως, τῇ δὲ ὕλῃ τῶ (Scr. τὸ cum eodem codice) ξίφει τυχὸν ἢ λίθῳ. Idem p. 16. ἕτεροι δὲ φασὶ τέχνην μὲν τὸ διὰ μαθήσεως μόνης προγινόμενον (Cod. bene προσγιν.), ἐπιτήδευμα δὲ τὸ ἐπὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἔχειν εἰς μεταχείρησιν ὡς ὁ Ἀριστοτέλης, τυχὸν, ἔμαθε μὲν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἐπετήδευσε δὲ τὴν φιλοσοφίαν, πᾶν τὸ φιλότιμον εἰς αὐτὴν τρέψας. Scholiastes Gregor. Naz. Stel. p. 83. τοὺς δὲ τῶν καιρίων ἀκρωτηριάσαν τυχὸν, χειρῶν, ἢ ποδῶν, ἢ ῥινῶν, ἢ ὠτίων. cf. et idem statim ibidem, et p. 112.

² Α, γινώσκωμεν. Quæ sequuntur non sunt plane perspicua: forte? παραλειφθῶσιν ἐν τούτοις τοῖς ἐπιμερισμοῖς. Οὕτω π. Vel: παραλειφθῶσιν ἐνταῦθα. Τοῖς ἐπιμερισμοῖς οὕτω ποιούμεν ἐν πᾶσιν. Illud placet magis.

λαμβάνομεν, ἀλλὰ τὰ μᾶλλον ἑλληνικώτερα καὶ γραμματικώτερα,¹ καὶ τὰ ἐν χρήσει τιθέαμεν ὁδὸν καὶ τὰς σημασίας τῶν λέξεων.

ΤΟ α τὸ ἐν τῷ² διφθόγγῳ αὐ ζήτει ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς τοῦ ε ψιλοῦ.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται ὡς βέβαιος, ὁ ἀληθής³ βεβαιῶ, ῥῆμα βέβηλος, ὁ μουσαρός βεβηλῶ, ῥῆμα Βενιαμίν, Βεσελεήλ, Βελισσάριος, καὶ Βελεροφόντης, κύρια βέλος, βελεῶν, τὸ αὐτό βελτίων, ὁ κρείττων, βέλτιστος, τὸ αὐτό βελόνη, ἡ ραφίς Βέρροια, πόλις Βερρόνικεὺς, τοπικόν καὶ τὰ λοιπά.

- ¹ Καὶ γραμματ. desunt in A. Βενιαμίν, Βεσελεήλ, Βελησάριος βελτίων Nomina βελεῶν et βελεῶν non novi : forte βέλεμον, τὸ αὐτό : nam Βέλεμνα Hesychio et Suidæ vertitur βέλη.
- ² A, τῆ, Μοx B, τοῦ ψιλοῦ ε.
- ³ A, ὁ ἀληθινός. — Μοx A, μουσαρός βεβ. ῥῆμα καὶ Βελεροφόντης, κύρια βέλος, βελεῶν, τὸ αὐτό.

Πλὴν τοῦ βαιός, ὁ μικρός· βαίνω, τὸ περιπατῶ· καὶ
βαιθήλ; οἶκος Θεοῦ¹ παρ' Ἑβραίοις.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βλε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε
ψιλοῦ γράφεται· οἶον· βλέπω· βλέφαρον· βλέμμα· βλέπος,
τὸ αὐτό· Βλεψίδημος, κύριον· βλεσσός,² ὁ στραβοπόδης· καὶ
τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Βλαισσοί, ἔθνος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε
ψιλοῦ γράφεται· οἶον· βρέφος· βρεφοκομῶ· βρεχμός, τὸ
ἄκρον τοῦ κρανίου τῆς κεφαλῆς· Βρετανία, χώρα· βρέτας,
τὸ εἶδωλον· Βρεντήσιον, τόπος περὶ τὴν Ἰαπυγίαν⁴ καὶ
τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βη συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ η
γράφεται· οἶον· Βηήλεμ, καὶ Βηθανία, Βηθεσδὰ, Βηθ-
σαιδὰ,⁵ καὶ Βηθσαγῆ, ὀνόματα τόπων ἐν Ἱεροσολύμοις·
Βηήλ, θεὸς Αἰγύπτιος· βῆξ, νόσος, καὶ κλίνεται βηχός·
βήχω, ῥῆμα· βῆμα· βηματίζω· βῆσσα, καὶ βησσήεις, ὁ
σύνδενδρος τόπος, ἧ ὁ ἐν τῷ ὄρει βάσιμος.⁶

¹ Cf. not. ad Hesychii Βαι-
θήλ.

² Scribunt et βλεσός: Cf.
Hesychii Βλεσός, παραλυτικός·
et ibi notas. Voce στραβοπόδης
utilitur quoque infra Noster sub
ἐπιμερισμῷ finali ΩΔΗΞ.

³ Β, τὸ ἀκαλόν.

⁴ Β, περὶ Σικελίαν.

⁵ Α, Βησθαῖά. Vocabulum
legitur apud Matth. xi. 21.
Vide Alberti Gloss. ad N. F.
p. 2., ubi et p. 3. agit de no-
minibus Βηθσαγῆ, Βηθανία.—
Mox Β, ἐν Ἱερουσαλήμ.

⁶ Α, βασιμένος. Hesychius:

Πλὴν τοῦ βία· βίαιος·¹ Βίας, κύριον, καὶ κλίνεται Βιάντος· Βιθυνία, χώρα· βίκος, τὸ ἀγγεῖον· βινῶ, τὸ σπουσιάζω· βιός, τὸ τόξον· βίος δὲ, ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία· Βιτάλιος, καὶ Βίτων, κύρια· βίσεξτον·² καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ἀπὸ τῆς βλι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον· βλίτον, εἶδος λαχάνου· βλίνος, ἰχθύς· βλίτιρι,³ ζῶον· βλιμάζω, τὸ ἀποστάζω μέλιτος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ βληχῆ, ὁ τῶν προβάτων πταρμός· βληχῶμαι, ῥῆμα· βλήχημα· καὶ βλήδην, ἀντὶ τοῦ καταπληκτικῶς.

Τὰ ἀπὸ τῆς βρι⁴ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον· βριαρὸς,⁵ ὁ ἰσχυρός· Βριάρεως, γίγας· βρίθω, τὸ βαρῶ· βριθοσύνη· βριμῶμαι, ῥῆμα, τὸ ἐπιπλήττω· βριμημα, ἡ ἐπίπληξις· Βρισηῖς, κύριον· Βριμῶ, ἡ "Ηρα·⁶ καὶ τὰ λοιπά.

Βῆσαι : . . τὰ βάσιμα ὄρη . . .
καὶ βάσιμοι τόποι τῶν ὄρεων. ubi
cf. not.

¹ A, βίαιος· βίος· Βίας. et infra : βιός, τὸ τόξον· Βιτάλιος . . .

² A βίσεκτον. Præ tuli βίσεκτον, Latina forma; sicque loqui recentiores testatur Cangiug, Gloss. in Voce. Græcum magis fuerit δίσεκτον.—Modo B, κύριον.

³ A, βλίτιρι : et infra βληχῶ pro βληχῶμαι.

⁴ De vocibus a syllaba βρι incipientibus vide et Moschor. π. σχ. p. 196.

⁵ A, βριανὸς ὁ ἰσχ. Βριάρεος. Et infra : βρι, ἡ ἐπίπληξις. Sed B recte : Hesychius : Βριμημα· ἐπίπληξις.

⁶ Nova, ut videtur, interpretatio; sed is grammaticus caret in talibus auctoritate. De Brimo vide Muller. ad Schol. Lycophr. 698, ubi Tryllitzschius parum accurate adtulit

Πᾶσα λέξις ἀπο της βο¹ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον· βοῶ· βοή, ἡ κραυγή· βοηδρομῶ, τὸ μετὰ κραυγῆς τρέχω· βοανεργές, Ἑβραϊστὶ, ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς·² βοηδρομιῶν, ὄνομα μηνὸς παρ' Ἀθηναίοις· Βὸγ,³ ὁ θεὸς κατὰ Βουλγάρους, ἢ διδάσκαλος, ἐξ οὗ καὶ Βογόμιλος· βόθυνος, ὁ βόθρος· βόειον κρέας, καὶ βοεικόν· βοηλασία· βόλος, τὸ δίκτυον,⁴ καὶ ἡ δρόσος· βότρυσ· βοτρυδὸν, ἐπίρρημα· βόστρυχος, ὁ πλόκαμος· Βόσπορος, τόπος· βορὰ, ἡ τροφή· βόσις, τὸ αὐτό· βορὸς, ὁ φάγος· βότηρ, ὁ βοσκός·⁵

loca Leopardi et Scholiastis Oppiani: illum cf. Emendat. xvi. i 1.; hunc ad Hal. i. 360. Adde interpretes ad ista Lucianea Neczyom. 20. ἐνεβριμήσατο ἢ Βριμῶ: qui lusus grammaticis placuit nominis etymum tradentibus. Etymol. M. p. 213. 51. [Φασὶν] Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούση θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι· ἢ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ. Hinc sua sumsit Eudocia in Violeto, p. 87; quod Meinekii diligentiam fugit. Tzetzes ad Lycophr. 698. τῷ Ἑρμῆ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο.

¹ De hoc Epimerismo ΒΟ, et sequenti ΒΩ, cf. quæ notavit Moschop. π. σχ. p. 84.

² Vide Alberti Gloss. ad N. F. p. 29.

³ Secutus sum cod. B.—A, παρ' Ἀθηναίοις ἢ μᾶλλον θεὸς Βουλγάρων ἢ διδάσκαλος. Βὸλ, ὁ θεὸς κατὰ Βουλγάρους ἐξ οὗ καὶ Βογόμιλος. Postrema verba Βὸλ . . . e Nostro adtulit Cangius Gloss. in Βογόμιλος. Notatis ab ipso de his hæreticis adde Fabricii Dissertat. “De hæresi et moribus Bogomilorum;” Harlesium ad Fabric. Bibl. Gr. t. 10. p. 696, etc.

⁴ Α, δίκτυον. Statim Β, πλοκαμός.

⁵ Βοσκός vox est, Recentiorum præsertim usu frequentata, qua non semel Noster utitur; et paucis quidem inde versibus in Epimerismo ΒΩ, et in ΟΙ. Cf. Cang. Gloss.—Mox verba ἢ γῆ Β omittit. Moschopulus male divisus, l. c. Βότειρα, ἢ γῆ ἢ θρεπτική.

Βότεира ἡ γῆ, ἡ θρεπτικὴ βορέας, ὁ¹ ἄνεμος· Βονιφάτιος, κύριον βόμβος, κυρίως τῶν κωνώπων ἢ τῶν μελισσῶν ὁ ἦχος· βομβῶ, ῥῆμα· βολβός, κρομμυῶδες φυτὸν, τούτω καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις χρᾶται² βόλβιτον, ἢ τῶν βοῶν κόπρος· Βοσὸρ, τόπος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ βωμὸς, ὁ ναὸς, κυρίως τὸ θυσιαστήριον,³ ἐξ οὗ καὶ βωμολόχος, ὁ ιερόσυλος· βῶλος, τὸ βωλάκιον·

¹ A, sine ὁ. Mox B, Βονιφάντιος. Statim A, βόμβος, ὁ ἦχος. Moschop. l. c. Βόμβος, ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν. Nec aliter Suidas. Grammaticus de Vocibus animalium in Valcken. Anim. ad Ammon. p. 231. Κώνωψ· σφικᾶ. Μέλιττα βομβεῖ. Sed βόμβος de κώνωψι· proprium esse evincit facetus Comici locus in Pluto 537. Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ φυλλῶν οὐδὲ λέγω σοὶ Ἰπὸ τοῦ πλήθους· αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν· ubi Scholiastes· ἰδίως τὰς φυλλὰς ἀφώνους οὔσας βομβεῖν φησί· κωνώπων γὰρ μᾶλλον τοῦτο ἴδιον.

² Τούτω καὶ Ἀρ. — χρᾶται desunt in A. Aristophanes N. 189. βολβούς ἄρα ζητοῦσι.

³ Κυρίως τὸ θ. desunt in A. Recentioribus θυσιαστήριον est in Ecclesia altare. Codex Ca-

nonum Eccles. Afric. p. 64. ἀρέσκει ὥστε πάντα σωφροσύνην τηρεῖν τοὺς τῶ θυσιαστήριῳ προσεδρεύοντας ἢ τοὺς δουλεύοντας. Extremæ duæ voces glossema sapiunt. Ad hunc locum in margine mei exempli notulam istam adscripsit vir quidam doctus· “Græca inseritur adnotatio in cod. Regio 1210. p. 73. Ἰστέον ὅτι οὐχ ἀπλῶς τοῦτό φασιν οἱ Πατέρες· ἀλλὰ κατὰ τὸν καιρὸν μόνον τῆς ἱεουργίας ἀπέχεσθαι τῶν γαμετῶν αὐτοὺς βούλονται· ὕπερ ὅσιον καὶ τῷ θεῷ Παύλῳ καθόλου προδιτυπωθέν. Similia nugantur Zonaras et Balsamo in canonis hujus expositione.” Codex Canonum Eccles. Universæ p. 73. §. 123. μόναις ἐξὸν εἶναι τοῖς ἱερατικοῖς εἰσεῖναι εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ κοινωνεῖν. Acta Jun.

βάλαξ, τὸ αὐτὸ βωλοστροφῶ, ῥῆμα· βῶτωρ, ὁ βοσκός·
βωτιάνειρα γῆ, ἢ τοὺς ἀνδρας τρέφουσα· βῶς, θηλυκὸν,
τὸ σκουτάριον· ¹ βῶξ, ² ἰχθύς, καὶ κλίνεται βωκός· βωτα-
λις, ἢ νυκτερίς· ³ βωνίτης, ὁ βουκόλος· καὶ βωτὰ, πρό-
βατα· καὶ βωστρῶ, τὸ βοῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βρο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ο μικροῦ γράφεται· οἶον· βρόμος, ὁ ἦχος· καὶ Βρόμιος, ὁ
Διόνυσος· βρόχος, ἢ ἀγχόνῃ βροτός, ὁ ἄνθρωπος· βρότειον
γένος· βρωμᾶσθαι, ⁴ τὸ ὀγκᾶσθαι· καὶ τὰ λοιπά.

Bacchi p. 68. ὁ ἱερεὺς . . . εἶσω
τῆς ἱερᾶς κινκλίδος τοῦ μυστικοῦ
θυσιαστηρίου ἐστῶς.

¹ Hæc verba Nostri adtulit
Cangius in Gloss. voce Σκου-
τάριον, scutum. Cf. Gramma-
ticus de Prosodia post Her-
mann. de Emend. p. 449. extr.
et Moschop. π. σχ. p. 67.

² Α, βῶξ. Moschopulus:
βῶξ, ὁ βάτραχος. Melius est
βῶξ; nam fit a βῶαξ. Lexicon
τῆς γραμματικῆς in Cod. Paris.
1630. p. 251, 2. Βῶξ, εἶδος
ζώου: et p. 252. Βῶαξ, εἶδος
ζώου. Cf. Moschop. Grammat.
p. 54.

³ E Nostro adfert Cangius
Gloss. in voce, omisso arti-
culo η.—Mox Β, βωνίτης. Et
verba καὶ βωτὰ, πρόβ. desunt
in A.

⁴ Melius scripsisset βρωμᾶ-
σθαι, quæ constans est. verbi
hujus orthographia. Gram-
maticus in Catalogo Υριartis
Matritensi, p. 306: ὀγκᾶσθαι
ἐπὶ ὄνου καὶ βρωμᾶσθαι. Alius
ibid. p. 307. ὄνων βρώμησις,
βρωμᾶσθαι. Zenodotus ibid.
p. 308., emendatior quam in
Valekenarianis ad Ammon. p.
228: ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι λέ-
γουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι, ἀλλὰ
σπανίως. Alius etiam Gram-
maticus ibid. p. 371. ὀγκᾶται
ἐπὶ ὄνου, καὶ βρωμᾶται ἄμεινον.
Adde Hesychium, et interpre-
tes ad Thomæ Magistri, βρω-
μᾶται ὄνος. Libanius t. 4. p.
144, 19. ὄνοι βρωμώμενοι: ibi
Cod. Wolfenbuttelianus et Pa-
risinus 3017 habent βρωμώμε-
νοι, non bene. Verbum βρω-

Πλὴν τοῦ βρωῶμα, ἡ τροφή· βρωματίζω, τὸ τρέφω· βρωματισμός· βρωτὺς, ἡ βρωῶσις, καὶ κλίνεται βρωτούς· βρωῶμος,¹ ἡ δυσωδία· καὶ βρωμώμενος λέων, ὁ βρυχώμενος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλῶ γράφεται· οἶον· βυθός·² βυθίζω· βυσσός, ὁ βυθός, ἐξ οὗ καὶ βυσσοδομεύω, τὸ εἰς βάθος κρύπτω· βύσσος, τὸ κόκκινον· βύω, τὸ ἀσφαλίζω· Βύζας, κύριον, ἐξ οὗ καὶ Βυζάντιον· βυκάνη, τὸ βύκινον, ἐξ οὗ καὶ βυκανίτης, ὁ σαλπίζων· βύρσα, τὸ τραχὺ καὶ παχὺ δέρμα, ἐξ οὗ καὶ βυρσοδέψης, ὁ τὰς βύρσας μαλάσων· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Βοιωτία, χώρα· Βοιωτὸς ἀνὴρ· καὶ βοῖδιον, κατὰ συναλοιφήν, τὸ βοῖδιον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βλυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ

μαῖσθαι· fit a nomine βρωῶμα, φωνῇ apud Suidam : βρωμαῖσθαι fieret a βρόμος, Nostro, hic quidem, ὁ ἦχος, sed infra, in Epimerismo finali ΟΜΟΣ, proprie ignis sonus. Incertus quoque apud Ygartem l. c. p. 307. ἐπὶ πυρὸς δὲ, βρόμος. Suidas : Βρόμος· ἦχος πυρὸς κυρίως. Plura vide in nota ad Hesychium. Noster rectius in Epimer. sequenti, βρωμώμενος λέων : ubi

B, βρώμενος.

¹ Phrynichus Ecl. p. 60. Βρωῶμος πάνυ ἐζήτηται εἰ χρῆ λέγειν ἐπὶ τῆς δυσωδίας· μέχρι οὖν εὐρίσκεται, ἄχαριν ὁσμὴν εἰ (dele εἰ) χρῆ λέγειν, ὥσπερ κωμωδοποιοί.

² B, βίθος. Mox B, Βίζας Βιζάντιον. Statim, A B, βύκηνον, male. Βυκάνη est buccina : vide Cangii Gloss.

υ ψιλῷ γράφεται· οἶον· βλύω· βλύσις· βλύσμα· βλύζω· βλυστάνω· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βρυ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ υ ψιλῷ γράφεται· οἶον· βρύω· βρύσις· βρύχω,¹ ἐπὶ ἀνθρώπου· βρυχῶμαι, ἐπὶ λέοντος· καὶ βρύχημα.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γε² συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλῷ γράφεται· οἶον· γένος· γενεά· γενέτης, ὁ πατήρ·³ γένειον· γενειάσκω· γέλως· γελῶ· γέλοιος, ὁ γελωτοποιός· γελοῖος δὲ, ὁ καταγέλαστος· γεωργός· γεωργία· γεηπόνος· γεηρός· γέρων· γεραίρω, τὸ ὑμνῶ· γέφυρα· γείωδης· γεώλοφος· γεωμέτρης· Γεδεῶν, κύριον· Γεθσημανή, Γεησαρέτ, καὶ Γελβουέ,⁴ τόποι περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα· γενναῖος, ὁ ἰσχυρός· γεννικὸς, τὸ αὐτό· Γερμανοὶ, οἱ Ἀλαμάνοι· Γερασηνός, τοπικόν· καὶ⁵ Γερήνιος· Γεράνεια, τόπος·

¹ A, βρυχῶ, male, ni fallor. Βρύχειν est dentibus collisis stridere: vide interpretes Ammonii, Thomæ, Mæridis.—In titulo sequenti B addit στοιχείου.

² Cf. ad hunc Epimerismum et proximum quæ habet Moschor. π. σχ. p. 67.

³ Πατήρ, et sæpicule filius: Vide not. ad Hesychii Γενέτας; Meibomium ad Jusj. Hipp.

p. 76; *Classical Journ.* t. 13. p. 201.—B, qui, post γένος, caret τῷ γενεά, ante γένειον, habet γεηρά, quod omisi: nam mox legemus γεηρός. A non habet δὲ post γελοῖος.

⁴ Καὶ Γελβ. desunt in A. Ad Γεησαρέτ cf. Alberti Gloss. in N. F. p. 4.

⁵ Γερασηνός τ. καὶ desunt in A.—B, Γερασινός.

γέρρον, τὸ κοντάριον.¹ Γεραιστὸς, λίμνη Γεῶν,² ποταμός·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ γαῖα, ἢ γῆ, ὅθεν καὶ γαιτόχος, ὁ Ποσειδῶν·
γαίω, τὸ γαυριῶ· καὶ γαισσός, τὸ κοντάριον.³

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γραι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τῆς
αι διφθόγγου γράφεται· ὄλον· γραία, ἢ γηραία· Γραικός, ὁ
Ἕλληγ· γραικίζω, τὸ ἐλληνιστὶ λαλῶ· καὶ γραικιστὶ,
ἐπίρρημα.

Τὰ ἀπὸ τῆς γι⁴ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γρά-

¹ Α, γέρρος. Lexicon τῆς
γραμματικῆς in Cod. Paris.
1690. p. 251. Γέρρον, τετρά-
γωνον σκέπασμα (ἐκ) στερεᾶς
βύρσης, ὁ (Ι. ᾠ) ἀντὶ ἀσπίδος
ἐχρῶντο Σκῦθαι ἐν τοῖς πολέμοις
σχεπόμενοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ
ἄλλων ση (μασιῶν) παρὰ τοῖς
παλαιοῖς . . . Reliqua mutilavit
cultus τοῦ βιβλιοδέτου. Mos-
chopulus: γέβρα καὶ τὰ ὠμο-
βόεινα (ἰμιο ὠμοβόεινα) σκουτά-
ρια (vide p. 9.), ἃ εἰκόσσι κισ-
σοῦ φύλλοις. Respicit Xeno-
phontis locum Exped. v. 15.
ἔχοντες γέβρα πάντες λευκῶν βοῶν
δάσεια, εἰκασμένα κίττου πέταλα.
Voi e κοντάριον, quæ est recep-
tior, Noster non semel utitur,
et statim in Epimerismo ΓΑΙ,

et in ΔΟ, in ΑΙΧ, in ΔΟ, in
ΤΣ. Nicetas Eugenianus in fa-
bula amatoria inedita, vi. 211.
Τὸν βα φάους ἀπέμερσε κακίονο-
μος, αἰὲν ἀτερῆς Μοῖρα, μέλαινα,
φέραλγος, ἀπ' ἔγχεος Ἀραβίοιο :
ubi Glossator: ἔγχεος κοντα-
ρίου.

² Β, Γαιῶν, estque hæc
scriptura vulgarior: cf. not.
ad Hesychii Γαιῶν.

³ De τῷ γαισσός, gasum, cf.
not. ad Hesychium; Moscho-
pulum p. 67; Cangium Gloss.
in Κοντάριον. Antiatticistes in
Bekkeri Anecd. p. 88, 2. Γαι-
σον: τὸ ὄπλον δοκοῦν εἶναι Ἴτα-
λικόν.

⁴ Ad Epimerismos ΓΙ et ΓΕΙ
cf. Moschopul. π. σχ. p. 204.

φεται¹ ὄϊον· γίγας, ὁ μεγαλόσωμος, καὶ κλίνεται γίγαν-
τος· γιγαντιαῖος, ὁ μέγας· Γιεζή,² κύριον γίγαρτον, ὁ
ἐντὸς τῆς σταφυλῆς ξυλώδης κόκκος· Γιζέριχος, κύριον
γιγλισμός,³ ὁ γαργαλισμός· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ A, γράφονται. Quod præ-
tuli fuit præferendum. Alibi
in talibus plurali quidem per-
sona utetur; quod non mû-
tavi, nec mutare debui, absque
codicis auctoritate. De hoc usu
verbi singularis cum nominati-
vis neutris pluralibus egi pluri-
bus ad Eunap. p. 420 et 601.
Adde Fischer. ad Palæph. 1.
p. 6. In Theocriti Id. 1. 134.
jam recte edidit Gaisfordius
vir doctissimus Πάντα δ' ἑναλλα
γένοιτο, pro γένοιτο. Aphtho-
nius Prog. p. 36. Commel. τὰ
γὰρ θνητὰ πάντα τοιαῦδε γέγονε
φύσεως· ἀπ' ὧν προήλθον, ἐπὶ
ταῦτα ἐπείγονται. Post γέγονε,
quis exspectet pluralia προήλ-
θον et ἐπείγονται? Cod. Maza-
rineus A 86. προήλθεν, et ἐπεί-
γονται. Scribe γέγονε, προήλ-
θεν, ἐπείγεται. Diogenianus vi.
76. Νηφάλια ξύλα· τὰ μὴ ἀμ-
πέλινα, μὴ σύκινα, μηδὲ μύρσινα·
ἐκεῖνα γὰρ οἰνόςπονδα λέγονται.
Compendium obscurum in
eodem libro Mazarineo scri-
bere sinit λέγεται. Joannes

Mauropus, cujus tractatulum
de Physiognomoniam edidi, sed
anonymum, in Notis ad Ma-
rinum, p. 130.: βαθέα ὑπάπια
ἐπὶ τε ἀνδρῶς καὶ γυναικῶς τὸν
φαῦλον δηλοῖ. Mustoxydus v.
clar. qui Mauropum post me,
ut ineditum, meæ nescius edi-
tionis, vulgavit in Συλλογῇ
Ἀνεκδότων, pro δηλοῖ, exhibuit
δηλοῦσιν, minus bene. Alex-
ander Aphrod. Problem. 1. 115.
διὰ τί τὰ ἄχυρα καὶ θερμὸν ὕδωρ
φυλάττει καὶ χιόνα τὴν ψυχράν.
Codex Paris. 1630. non bene
φυλάττουσι, sed bene. χιόνα
ψυχράν.

² Suidas et Moschopulus.
Γιεζή. Biblia Reg. 1v. 4. ha-
bent Γιεζί.—Mox A, Γιζερίχος.
Latine, Gensericus.

³ Suidas: Γιγλισμός· κί-
χλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαρ-
γαλισμός: ubi multum se tor-
quent interpretes. Hesychius:
Γιγλισμός· γαργαλισμός ἀπὸ
χειρῶν, γέλως. Sed interpun-
tio laborat. Scribo: γαργα-
λισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Risus

Γαμήσας,¹ πλουτήσας, φιλοσοφήσας, καὶ ἕτερα, εἰ μὲν οἰκειῖον τοῦ ταῦτα ἑαυτοῦ ὁ λέγων, ἦτα· οἶον· ἐγὼ γαμήσας, ἦτοι εἰς γάμον ἐλθὼν· εἰ δὲ ἕτερον προσάπτει, ἰῶτα· οἶον· πλουτίσας τὸν δεῖνα, ἦτοι πλούσιον ποιήσας.

Πλὴν τοῦ γῆ· γήϊνος· γηγενής· γήϊδιον, ὑποκοριστικῶς ἢ γῆ· γήλοφος, ὁ ὑψηλὸς τόπος· γηπῶνος, ὁ γεωργός· γήπεδον, ἢ γῆ· Γήπαιδες,² ἔθνος, οἱ καὶ Ἑρεχθεῖς ὀνομάζονται· φασὶ δὲ τούτους ἀπὸ τούς Γίγαντας· γήθομαι, τὸ χαίρω· γηθσύνη, ἢ χαρά· γήρας· γηραιός· γηράσκω, ῥῆμα· γηρωκόμος· γηρωκομεῖον· γηρωβοσκός·³ γῆρως, ἢ φωνή· γηρύω,

quem manus titillatrices excitant illis grammaticis ἀπὸ χειρῶν γέλως dicitur. Sensum viderat H. Stephanus in Indice.

¹ Γαμήσας—πλούσιον ποιήσας desunt in A, et omnino videntur ex interpolatione irrepsisse. Pro οἰκειῖον τοῦ puto legendum οἰκειοῦται. Cod. εἴτι εἰς γάμον, quod fidenter mutavi. De discrimine inter κλουτῶ et κλουτίζω, et similia, Noster aget infra.

² A, Γήπαιδας B, Γήπεδος. Suidas recte: Γήπαιδες, ὄνομα ἔθνους. Moschopolus: Γήπεδες, ἔθνος: simili modo est emendandus. Verba οἱ καὶ—Γίγαντας desunt in A. Apposui signum lacunæ, et γίγαντας codicis correxi. Γήπαιδες sunt notissimi illi Gepidæ: "Græci

Γήπαιδας eos vocant. Ita enim solent Barbarica nomina et fera ad Græcum sonum formationemque Græcæ propriorem inflectere. Hinc Γήπαιδας eorum Grammatici [Etym. M.] ἐτυμολογοῦσι quasi Γετῶν παῖδας, quidam [ut iste Noster] quasi γῆς παῖδας." Verba sunt Salmasii ad Hist. Aug. p. 434 F, quem vide et p. 329. Theophylactus, Agathias, recte scribunt Γήπαις et Γήπαιδες; et sic Anonymus ap. Suidam voce Καταθέειν. Cedrenus, p. 342 D, habet Γήπεδες, corrigendum. Et Agathia Γίπεδες non rectum forsan. De hac gente cf. interpretes ad Mamertini Genethl. c. 17.

³ A, γηρωκόμος, γηροκομεῖον, γηροβοσκός. B, tres has voces

τὸ φωνῶ· Γηρυόνης,¹ κύριον· Γηρυόνειος βοῦς· γήμω, ῥήμα, τὸ εἰς γάμον ἔρχομαι· καὶ γήμας, μετοχικόν, ὁ γαμήσας.

Τὰ δὲ διὰ διφθόγγου εἰσὶ ταῦτα· γείτων, γείτονος· γειτνιάζω· γειτνίασις· γεῖσσον,² τὸ θεμέλιον· γεισσω, τὸ θεμελιῶ· γειόλοφος· γειοπέινης· γειόμωρος, ὁ κοπιῶν περὶ τὴν γῆν· γειώρας, ὁ γεωργός· καὶ γείνατο, Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησεν.

Τὰ ἀπὸ τῆς γλι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· γλίσχρος, ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλισθηρός· γλισχρότης, ἡ φειδωλία· γλίχομαι· γλίνη, ὁ ῥυπός· καὶ τὰ ὅμοια.

cum ω in secunda syllaba exhibet, quam scripturam alteri prætuli: nam Noster infra in Epimerismo ΓΗΡΑΣ, de vocibus agens cum γηρας compositis, ω, non ο, esse scribendum mouet. Utraque autem scriptura habet quo se tueatur. Scholiastes Ajacis Sophoclei 571. Γηροβοσκός· γηρωτρόφος. Τὸ δὲ γηροβοσκῶ γράφεται καὶ μικρὸν ἀπὸ τοῦ γῆρος, καὶ μέγα ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ γήρωσ· ἔστι γὰρ ἡ εὐθεία τὸ γῆρας. Suidas et Hesychius in his ο μικρὸν habent, estque τῷ μεγάλῳ usi-

tatius. Adde notas interpretum ad Alciphr. III. 16. *

¹ A, Γηρυόνος. Mox B, Γηρυόνειος βοῦς. Suidas: Γηρυόνειος βοῦς. Rescribere velim: Γηρυόνειος βοῦς.— Paulo post B, καὶ πάλιν μετοχικόν, ὁ γαμήσας.

² Moschopulus: Γεῖσσον καὶ γείσσωμα, τὸ προὔχον τοῦ ὑπερθύρου Γεισσηποδίσματα, αἱ προβολαὶ τῶν ὑπερώων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τείχους (scr. τοίχους) προὔχουσαι. Cf. Lexica.

Πλὴν¹ τοῦ γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὡς τὸ
 “ἔρρε κακὴ γλήνη” καὶ γλήχων, τὸ φλισκούνιον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γνη συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ η
 γράφεται· οἷον· γνήσιος, γνησία, θηλυκόν· γνησιότης· καὶ
 τὰ ὅμοια.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γρι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι
 γράφεται· οἷον· γρίφον, το ἀσαφές· γριφότης, ἡ ἀσάφεια·
 γριφώδης λόγος, ὁ δύσκολος· γρίφος, τὸ δύσλυτον² αἰνιγ-
 μα· γρίφος, καὶ τὸ δίκτυον· γρίπος, τὸ αὐτό καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ γρηγοριῶ· Γρηγόριος· γρήγορις· καὶ γρηίδιον,
 τὸ γραῖδιον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο
 μικροῦ γράφεται· οἷον· γόος, ὁ θρήνος· γοῶμαι, τὸ θρηναῖ·
 γότος, τὸ σπέρμα καὶ τὸ τέκνον· γονεὺς, ὁ πατήρ· γονεῖα,
 ἡ γέννησις· γονορρύτης, ὁ ῥοτὴν σπέρματος νοσῶν· γότης, ὁ
 μάγος· γοητεύω· γοητεία, ἡ μαγεία· Γόμορρα, τόπος· γόμ-
 φος, ὁ ξύλινος ἦλος· γομφίτης ὁδός, ὅθεν καὶ γομφιασμός,
 ὁ αἰμωδιασμός τῶν ὀδόντων· γόνυ, γόνατος·³ γονυπετιῶ

¹ B, Καὶ τὸ ἔρρος κακὴ-
 γλήνη καὶ γλίχων, τὸ βλισκού-
 νιον γλήνη δὲ ἡ τοῦ ὀφθ. κόρη,
 η.—Verba, ἔρρε κ. γλ. sunt
 Homeri II. θ. 164.—De βλι-
 σκούνιον aut φλισκούνιον cf. Can-
 gius Gloss. in Βλησκούνη, et
 Bastius ad Greg. Cor. p. 40.

ubi Nostri verba adtulit.

² B, δύσκολον. Vide locum
 e Basilii Scholius ad Gregor.
 Naz. quem adposui in Noti-
 tiis Manuscr. t. 10. p. 293.—
 Μοx A, καὶ τὰ ὅμοια, non λοιπά.

³ A, γόνατον.

τῶ¹ Γοργίας, κύριον Γοργόνη, τέρατοπρόσωπος γυνή Γοργῶ,² τὸ αὐτό γοργῶπις; ἢ φοβερόφθαλμος Γόρτυνα, τόπος καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ γωνία, ἢ τοῦ σπιτίου,³ ὅθεν καὶ γωνιάζω γωλιὰ,⁴ ὁ φωλεός γαρυτὸς, ἢ βελοθήκη καὶ Γωβίας, κύριον ὄνομα.

¹ A, γόνατον. γονυπετῶν sic. In hoc codice sæpissime literæ vel voces delendæ, linea subducta notantur.

² A omittit γοργῶπις, ἢ φοβ. B non habet γοργῶ, τὸ αὐτό. A, γοργῶ. In Epim. sequenti, post φωλεός, A exhibet, γῶπις, ἢ φοβερόφθαλμος, quod sustuli. B, Γόρτυνα, τόπος.

³ A, σπητίου. Græcorum vulgus initio vocabulorum vocales sæpissime abjicit, quo de pravo pronunciandi usu erudita est Reiskii observatio in Actis Soc. Latinæ Ienensis t. 5. p. 105. Dixerunt ergo et scripserunt, ut hic, σπίτιον pro ὀσπίτιον, *hospitium*, quod recentioribus usurpatur pro οἰκία. Scriptura per η est quoque in usu, sed prava. Scholiastes Dionysii Thracis in Bekk. Anecd. p. 794. παλάτιον, ὀσπή-
Herod.

τιον (*malim ὀσπίτιον*), ὧν τὰ πρωτότυπα ἄχρηστα: quæ verba omisit Bastius locum Scholiastæ adferens ad Gregor. Cor. p. 29, forte ob χυδαϊσμόν. Cangius, videndus in Glossario, e Nostro citat, οἰκία, τὸ ὀσπίτιον, quod infra bis legemus. Suidas: Γωνία, ἢ τοῦ οἴκου. Hæc Suidæ verba, bene Græca, Herodianus iste vertit barbare. Guilletus in Lacedæmone, p. 112. "A quatre lieues de là, mon *Agogiatis*" [*ἀγωγιάτης*: cf. Guillet. p. 90. et Cangius,] "me montra le *spiti ton Korion*, c'est-à-dire, la maison de campagne où je me faisois conduire:" [*σπίτι τῶν χωρίων*: Gallice ad verbum: *Maison des champs*.]

⁴ B γλωῖα, ἢ φ. forte γωλειά: cf. not. ad Hesychii Γωλιοί.—
Mox A non habet ὄνομα.

B

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· γυμνός· γυμνήτης·¹ γυμνητεύω· γυμνοποδῶ· γυνή· γυναικίας, ὁ θηλυδελίας ἀνὴρ· γυναικωνίτης, ὁ οἶκος τῶν γυναικῶν· γύρος, ὅθεν καὶ Ἀνάγυρος· γύψ, ὄρνειον, καὶ κλίνεται γυπός· Γύγης, κύριον· καὶ τὰ ὅμοια.

Γυῖα δὲ, τὰ μέλη, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Δ.²

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· δέσις· δεητήριον· δεξιά· δεξιούμαι· Δεξικράτης, κύριον· δεσπότης· δεσπόζω· δεσμός· δεσμώτης· δέκα· δεκάς, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐξ οὗ καὶ δεκάζω, τὸ παρακρίνω· δένδρον, καὶ δενδροφόρος λειμών· δελφίς καὶ δελφίν, ζῶον θαλάττιον, καὶ κλίνεται δελφίνος· δέλεαρ, ἡ ἀπάτη· δελήτιον, τὸ αὐτό· δέλτος, ἡ βίβλος· δέλφαξ, ὁ μικρὸς χοῖρος· δέρω, τὸ ἐκδέρω, ὅθεν καὶ δέρμα· δέρρις, ἡ βύρσα· δέρη, ὁ τράχηλος, ὅθεν καὶ περιδέραιος κόσμος, ὁ περιτραχήλιος· Δεβῶρρα, ὄνομα κύριον· δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ· δέδια καὶ δέδοικα, τὸ φοβοῦμαι· Δεκέλεια, τόπος· δέμας, τὸ σῶμα· δέμνιον, ἡ κοίτη· καὶ τὰ λοιπά.

¹ A, γυμνότης. Μοx B, θηλυδελίας. Et A, γυναικωνίτης. Scribendum γυναικωνίτης. Illa varietas in hac voce frequens est: cf. not. ad Hesychii Γυναικωνίτης. Statim B, γύρος. Et

A, γύτης pro Γύγης.

² A titulo caret. B addit στοιχείου. Infra A, δελήτην. et B, δέλφαξ, μικρὸς χ.—B, περιδέριος. A, περιτράχηλος. Δεβῶρρα, κύριον. A, δεκίλια.

Πλὴν τοῦ δαίμων, ἄγγελος σκοτεινός· δαίμων, ἡ τύχη, καὶ ὁ θεὸς καθ' Ἑλληνας· δαιμόνιος, ὁ εὐφυής· Δαίδαλος, ὁ ἀγαματοποιός· Δαιδάλειον ἔργον, τὸ τοῦ Δαιδάλου.¹ Δαιδάλω, ῥῆμα, τὸ ποικίλλω· δαιδάλαιον, τὸ ποικίλον· δαίω, τὸ καίω· δαίω, τὸ εὐωχῶ· δαίννυμι, τὸ αὐτό· δαίω, τὸ μερίζω, ὅθεν καὶ δαιτρὸς, ὁ μάγειρος· δαιτρεύω· δαιτρεία, ἡ μαγειρεία.² δαίρω, τὸ τύπτω· δαίς, ἡ εὐωχία, καὶ κλίνεται δαιτὸς, ὅθεν καὶ δαίτυμων, ὁ εὐωχούμενος, καὶ κλίνεται δαιτυμόνος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· δρέπανον· δρεπανηφόρος· καὶ δρέπομαι, τὸ τρυγῶ.

Τὰ ἀπὸ τῆς δι³ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· δίκαιος· δικαιοσύνη· δικαιοῦ, ῥῆμα· διδάσκαλος· διδασκαλία· διχάζω· διχασμός· διψῶ· δίψα· δίκηλα, γεωργικὸν ἔργαλεῖον· διὰ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· διάβολος· καὶ⁴ διαβολεύς, ὁ διαβάλλων· διαιτῶ· διαιρῶ· διαίρεσις· διάκενον, τὸ κοῦφον· δίαιτα, ἡ τροφή· διακόρησις,

¹ B, τὸ τοῦ ἐδάλου. Gregorius Naz. Or. 34. p. 555 A. τίς Κνώσσιος Δαιδάλου χορός; ubi Basilus Cæsar. in Sch. ineditis: Κρητικός· Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. Δαιδάλου δὲ χορὸν, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα, ὃς ἐδόκει τῇ τῆς τέχνης ἀκριβείᾳ ἔμφυχα ἐργάζεσθαι.

κ. τ. λ.

² B, μαγειρία. Mox B, δετὸς, et δετυμόνος.

³ De Epimerismis ΔΙ, ΔΗ, ΔΕΙ, vide et Moschopulum π. σχ. p. 79, 80.

⁴ B non καί. Α, διαβάλλων. Mox διαιτῶ. deest in Α, διαιρῶ in B.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς γυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλῶ γράφεται· οἶον· γυμνός· γυμνήτης·¹ γυμνητεύω· γυμνοποδῶ· γυνή· γυναικίας, ὁ θηλυδαίας ἀνὴρ· γυναικωνίτης, ὁ οἶκος τῶν γυναικῶν· γύρος, ὅθεν καὶ Ἀνάγυρος· γύψ, ὄρνειον, καὶ κλίνεται γυπός· Γύγης, κύριον· καὶ τὰ ὅμοια.

Γυῖα δὲ, τὰ μέλη, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Δ.²

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· δέσις· δετητήριον· δεξιά· δεξιούμαι· Δεξικράτης, κύριον· δεσπότης· δεσπάζω· δεσμός· δεσμώτης· δέκα· δεκάς, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐξ οὗ καὶ δεκάζω, τὸ παρακρίνω· δένδρον, καὶ δενδροφόρος λειμών· δελφίς καὶ δελφίν, ζῶον θαλάττιον, καὶ κλίνεται δελφίνος· δέλεαρ, ἡ ἀπάτη· δελήτιον, τὸ αὐτό· δέλτος, ἡ βίβλος· δέλφαξ, ὁ μικρὸς χοῖρος· δέρω, τὸ ἐκδέρω, ὅθεν καὶ δέρμα· δέρρις, ἡ βύρσα· δέρη, ὁ τράχηλος, ὅθεν καὶ περιδέριος κόσμος, ὁ περιτραχήλιος· Δεβῶρρα, ὄνομα κύριον· δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ· δέδια καὶ δέδοικα, τὸ φοβοῦμαι· Δεκέλεια, τόπος· δέμας, τὸ σῶμα· δέμνιον, ἡ κοίτη· καὶ τὰ λοιπά.

¹ A, γυμνότης. Μοx B, θηλυδαίας. Et A, γυναικωνίτης. Scribendum γυναικωνίτης. Illa varietas in hac voce frequens est: cf. not. ad Hesychii Γυναικωνίτης. Statim B, γύρος. Et

A, γύτης pro Γύγης.

² A titulo caret. B addit στοιχείου. Infra A, δελήτηνον. et B, δέλφαξ, μικρὸς χ.—B, περιδέριος. A, περιτραχήλιος. Δεβῶρρα, κύριον. A, δεκέλια.

Πλὴν τοῦ δαίμων, ἄγγελος σκοτεινός· δαίμων, ἢ τύχη, καὶ ὁ θεὸς καθ' Ἑλληνας· δαιμόνιος, ὁ εὐφυής· Δαίδαλος, ὁ ἀγαματοποιός· Δαιδάλειον ἔργον, τὸ τοῦ Δαιδάλου.¹ δαιδάλω, ῥῆμα, τὸ ποικίλλω· δαιδάλαιον, τὸ ποικίλον· δαίω, τὸ καίω· δαίω, τὸ εὐωχῶ· δαίννυμι, τὸ αὐτό· δαίω, τὸ μερίζω, ὅθεν καὶ δαιτρός, ὁ μάγειρος· δαιτρεύω· δαιτρεία, ἢ μαγειρεία.² δαίρω, τὸ τύπτω· δαίς, ἢ εὐωχία, καὶ κλίνεται δαιτὸς, ὅθεν καὶ δαιτυμῶν, ὁ εὐωχούμενος, καὶ κλίνεται δαιτυμόνος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον· δρέπανον· δρεπανηφόρος· καὶ δρέπομαι, τὸ τρυγῶ.

Τὰ ἀπὸ τῆς δι³ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἷον· δίκαιος· δικαιοσύνη· δικαιοῶ, ῥῆμα· διδάσκαλος· διδασκαλία· διχάζω· διχασμός· διψῶ· δίψα· δίκελα, γεωργικὸν ἐργαλεῖον· διὰ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· διάβολος· καὶ⁴ διαβολουός, ὁ διαβάλλων· δαιτῶ· δαιρῶ· διαίρεσις· διάκενον, τὸ κοῦφον· δίαιτα, ἢ τροφή· διακόρησις,

¹ B, τὸ τοῦ ἰδάλου. Gregorius Naz. Or. 34. p. 555 A. τίς Κνωσσιος Δαιδάλου χορός; ubi Basilius Caesar. in Sch. ineditis: Κρητικός· Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. Δαιδάλου δὲ χορὸν, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα, ὃς ἐδόκει τῇ τῆς τέχνης ἀκριβεῖα ἐμφυχα ἐργάζεσθαι.

κ. τ. λ.

² B, μαγειρία. Mox B, δετὸς, et δετυμόνος.

³ De Epimerismis ΔΙ, ΔΗ, ΔΕΙ, vide et Moschopulum π. σχ. p. 79, 80.

⁴ B non καί. A, διαβάλλων. Mox δαιτῶ deest in A, δαιρῶ in B.

ἡ διαπαρθένευσις· διασφάξ, τὸ σχίσμα¹ τῆς γῆς· διακριδόν, ἐπιρρήμα, ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένως· διαρρήδην, ἀντὶ τοῦ μεγαλοφώνως· διάσια,² ἑορτὴ τοῦ Διός· δίδυμος, ὁ διπλοῦς· Διόνυσος, ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ· διθύραμβος, ὁ Διόνυσος· Διομήδης, κύριον· δῖος, ὁ ἔνδοξος, καὶ κύριον ὄνομα· δῖνος, ἡ συστροφή· δινῶ, ῥῆμα, τὸ στρέφω· Δίνα, ὄνομα κύριον· Διογένης, Διοκλιτιανός, καὶ Διόσκορος, κύρια·³ Δίρεκη, πηγῆ· διφῶ, ῥῆμα, τὸ ψηλαφῶ· Διόφιλος, κύριον· δίφρος, τὸ ἄρμα· διφρηλάτης, ὁ ἠνίοχος· δίκω, τὸ τιτρώσκω· διώβολον, οἱ δύο ὀβολοί· διώροφος οἶκος, ὁ δύο ὀρόφους ἔχων· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ δημιουργός· δημιουργῶ, ῥῆμα· δημιούργημα· δῆμος, ὁ ὄχλος· δημότης, ὁ ἀγοραῖος· δημόσιος· δήμιος· Δημοσθένης, Δημόναξ, Δημοφῶν, καὶ Δημάδης, ὀνόματα κύρια· δηθύνω, τὸ βραδύνω· δῆτα, καὶ δηλαδὴ, ἐπιρρήματα βεβαιωτικά· δῆθεν, ἀντὶ τοῦ τάχα· Δηόκης⁴ καὶ Δηίφοβος, κύρια· Δηϊάνειρα, κύριον· δῆις, ἡ μάχη, καὶ κλίνεται· δηίδος, ὅθεν καὶ δῆϊον, τὸ πολεμικόν· δῆκω,⁵ τὸ δάκνω καὶ τὸ λυπῶ· δῆλον, τὸ φανερόν, ὅθεν καὶ ἔκδηλον καὶ πασί-

¹ A, διασφάξ τὸ σχῆμα τῆς γ. B, διὰ σφίγξ τὸ σχῆμα τ. γ. Bastius, qui hunc locum adtulit ad Gregor. Cor. p. 538, emendavit ut edidi. Suidas: Χαράδραι, αἱ διαιρέσεις, καὶ τὰ σχίσματα, καὶ χεῖμαρροι γῆς: credo τὸ γῆς esse post σχίσματα ponendum. . .

² A, διασία. B, διόσια. Mox

B, διθύραμβος.

³ A, κύριον. Mox A, διόβολον. De scriptura vocum cum ὀβολός compositarum infra aget.

⁴ Forte, Δηϊόκης. B, δηίφοβος, κύριον· δηϊάνειρα· δῆις, ἡ μ. κ. κλ. δῆϊθος.

⁵ Lexicon τῆς γραμματ. in cod. Paris. 1690. p. 252. Δῆκω, δαγκάνω.

δηλον.¹ δηλήμων, ὁ βλαπτικός· δηλητήριο, ² φάρμακον, τὸ ἄλεθριον· Δῆλος, νῆσος, ἐξ ἧς καὶ Δήλιος ὁ Ἀπόλλων· Δημαινέτη, κύριον· Δημήτριος, ³ κύριον· Δημήτηρ, ἡ γῆ, καὶ Δημήτρεϊος καρπός· δημὸς, τὸ λίπος· δηνάριον, τὸ νόμισμα· δηναῖον, τὸ πολυχρόνιον· δηρὸν, τὸ ἐπὶ πολὺ· δῆρις, ἡ φιλονεικία· δηῶ, τὸ ἀφανίζω· καὶ δῆ, ἀργόν.

Τὰ δὲ διὰ διφθόγγου εἰσὶ ταῦτα· δεῖμος, ὁ φόβος· ⁴ δειμαίνω, τὸ φοβοῦμαι· δεῖσις, ἡ ἐκφόβησις, ὅθεν καὶ

¹ Bastius Epist. Crit. p. 72, hæc verba, δηλον — πασιδηλον, adtulit, ommissis tamen per oscitantiam τὸ φανερόν.

² A caret interpunctione. Dividi post δηλητήριο, secutus B. Δηλητήριο enim absolute ponitur. Suidas: Δηλητήριο φάρμακον. Moschopolus: Δηλητήριο, τὸ θανάσιμον φάρμακον. Cyrilli Lex. ap. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 223. Δηλητήριο, φάρμακον ἄλεθριον, βοτάνη θανάσιμος. Hesychius: Δηλητήριο φάρμακον βοτάνη θανάσιμος. Ibi interpungendum, ut apud Cyrillum. Etenim δηλητήριο esse potest βοτάνη, sed δηλητήριο φάρμακον non item. Synesius de Febribus non semel τῷ δηλητήριο absolute utitur. Nicetas Eugen. I. 246. σχύφω δηλητηρίου, cum Scholio,

φαρμακίου.

³ Δημ. κύρ. absunt a B.

⁴ De Δείμω καὶ Φόβω deastris egi ad Philostr. Her. p. 468. Addo nunc paucula. Alexander apud Plutarch. Alex. 31. τῷ Φόβω σφαγιάζεται. Agathias Hist. I. p. 18 C. Ὅποιον τὸν Δεῖμον ἀναπλάττουσι μάτην οἱ ποιηταί, καὶ τὸν Φόβον, Ἐνυῶ τέ τινα, καὶ Ἄτην, καὶ Ἐριν, ὡς ἂν αὐτοὶ φαίεν, τὴν ἀμαιμάκετον. Virgil. XII. 35. in comitatu Mavortis ponit "atræ Formidinis ora." Claudianus in Ruf. I. 341. "Fergaleam, Bellona, mihi; nexusque rotarum Tende, Pavor: frena rapidos, Formido, jugales. Festinas urgete manus," ubi vide quæ notant Delrius, Demsterus et Burmannus. In hoc Claudiani locq velim re-

δεισιδαιμονία, ὁ περὶ τοὺς θεοὺς φόβος,¹ καὶ δεισιδαίμων ἄνθρωπος· δεινόν, τὸ χαλεπὸν καὶ δύσκολον· δεινότης· Δείναρχος, κύριον· δεῖπνος,² ἡ τροφή καὶ ἡ τράπεζα· δεῖπνα, τὰ βρώματα· δειλός· δειλία· δειλανδρός· δειλαίνομαι, τὸ φοβουῖμαι· δείλη καὶ δείelon, τὸ δειλινόν· δείκηλον, τὸ εἶδωλον· δειδία,³ ἡ νύξ· δείκω,⁴ τὸ δεικνύω· δείσας, ὁ φοβηθείς· δειμάμενος, ὁ κτίσας, μετοχικόν· καὶ δεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνδέχεται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ὀρι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι

duci veterum editionum *frenet*, quod nec caret codicum auctoritate. *Frenet* non minus imperat quam *frena*, fietque styli color e modorum mutatione nitidior, et, meo quidem sensu, ipsa varietate gratior.

¹ Horat. II. S. 3. 295: "Quone malo mentem percussa? timore deorum."

² De masculino ὁ δεῖπνος vide Bast. ad Gregor. Cor. p. 772. et Schæfer. p. 970. Bastius ibi damnat neutrum τὸ δεῖπνος, quod agnoscit Schottus, qui ad Isid. Pelus. IV. Epist. 112. ait ὁ καὶ τὸ δεῖπνος, utroque elata genere reperiri. Nec dissentit Bernard. ad Nonn. t. I. p. 330. Schotti notam describens. Τὸ δεῖπνος equidem non reperi, sed co-

gnitis masculini ὁ δεῖπνος exemplis addam Basilii verba Gramm. p. 8, 1. Δόρπος, ὁ δεῖπνος, et similia Nostri mox in Epimerismo 40, et Moschopuli π.σχ. p. 21., Hesychiique in Ἐδόρησαν. Vide et Alberti ad vocem Δόρπος, ubi, adlato Lexico inedito, in quo Δορπαρῆ, ὁ δεῖπνος, apte confutat Kusterum, qui apud Hesychium, pro Δόρπος, δεῖπνος, tentabat Δ. δεῖπνον. Acta Eliæ Junioris p. 163. Τοῦ μὲν αἰγίου ἐκδιηγουμένου κατὰ τὰ (lego τὰ κατὰ) τὸν πονηρὸν δεῖπνον λεχθέντα.

³ A δείelon, et mox δειλία. Suidas: Δειδία, ἡ σκοτία νύξ: Moschopulus: Δειλία, ἡ νύξ: emendandus est.

⁴ A, δείκνω.

γράφεται: οἶον· δριμύς, δριμέος¹· δριμεῖα· δριμύττω, ῥῆμα· δρία, τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δο² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· δόξα· δοξάζω· δοξάριον, ὑποκοριστικῶς ἢ δόξα· δοκῶ, τὸ νομίζω· δόκησις· δονῶ, τὸ τάρασσω· δόνησις· δόλος· δόλιος· δολερός· δοκιμάζω· δοκιμασία· δοκεύω, τὸ ἐπιτηρῶ· δοκός, θηλυκὸν, τὸ μέγα ξύλον³· δολιχόν, τὸ μακρὸν, ὅθεν καὶ δολιχόσκιον δόρυ, τὸ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν· καὶ δολιχόδειρος γέρανος, ἢ μακροτράχηλος· δόμος, ὁ οἶκος· δόμημα, τὸ κτίσμα· δόμα, τὸ δῶρον· καὶ δόσις, τὸ αὐτό· Δοσίθεος καὶ Δομετιανός, κύριον· δόναξ, ὁ κάλαμος· δόρυ, τὸ κοντάριον,⁴ ὅθεν καὶ δορυφόρος· δορατίζω, τὸ πλήττω· δόρπος, ὁ θεῖπνος· δορκάς, ἢ ἔλαφος, καὶ κλίνεται δορκάδος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ δῶρον· δωροῦμαι· Δωρόθεος, κύριον· δωροδόκος, ὁ λαμβάνων δῶρα· δωρεά· δώδεκα, ἐπὶ ἀριθμοῦ· δῶμα, τὸ οἶκημα· Δωδώνη, πόλις· Δωδωναῖον χαλκεῖον, τὸ ἐκ τῆς Δωδώνης· Δωριεύς, ἐθνικὸν καὶ κλίνεται Δωριέως· Δωρίς, θηλυκὸν καὶ κλίνεται Δωρίδος· δωτίνη, ἢ δωρεά· δῶς, τὸ αὐτό· καὶ δῶτωρ, ὁ δωρούμενος.

¹ A, δριμύς, δριμαῖος, δριμεῖα. B, δριμύς, δριμεῖα.

² Ad Epimerismos ΔΟ et ΔΩ cf. Moschop. π. σχ. p. 20. et Basil. Gramm. p. 7. fin.

³ B τὸ μεταξύλον. Moscho-

pulus: Δόκος, τὸ μέγα ξύλον τοῦ οἰκήματος. Adde Basilium et Suidam.—Mox B, γερανός.

⁴ Lex. τῆς γραμματικῆς in Cod. 1630. p. 251. non aliter: Δόρυ, τὸ κοντάριον. Cf. sup. p. 12.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δρο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον δρόμος· δρομεύς· δρομαῖος, ὁ ταχύς· δρόμιον, εἶδος πλοίου,¹ καὶ κλίνεται δρόμωνος· δρόσος· δροσώδης· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ δρώπαξ,² εἶδος ξίφους, καὶ κλίνεται δρώπακος· δρωπακίζω, τὸ κόπτω· δρωῶ, τὸ πράττω, ἀπὸ συναϊρέσεως, καὶ δριόμενα, μετοχικὸν, τὰ πραττόμενα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δυ³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· δύναμις· δυναμοῦμαι· δυνατός· δύο, ἐπὶ ἀριθμοῦ· δυάς, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται δυάδος· δύω, ῥῆμα, τὸ ὑπείσέρχομαι· δύσκολος· δυσχερής·⁴ δυσμενής· δυσώδης· δύστηνος, ὁ ἄβλιος· Δυρράχιον, τόπος· δύτη, ἡ κακοπάθεια· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ δοίος, ὁ διπλοῦς, ὅθεν καὶ ἐνδοιάζω, καὶ ἐνδοιασμός· καὶ δοίδυξ,⁵ τὸ κοχλιάριον, ὃ καὶ κλίνεται δοίδυκος.

¹ Δρόμ. εἶδ. πλ. absunt a B. A, δρομαῖος.

² Suidæ δρωπακίζω est τρυγῶ, ut Nostro τὸ κόπτω; Hesychio Δρώπτειν est διακόπτειν: forte Δρωπακίζειν. Potuit et δρώπαξ, ξίφος esse. Auctoritatem idoneam non reperio.

³ Ad Epimerismos ΔΥ et ΔΟΙ cf. Moschop. π. σχ. p. 104.

⁴ A, δυσχαιρής. Mox δύστηνος.

⁵ B, δοίδυξ, male: nam ultima est natura longa. Aristoph. Plut. 711. Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβάτιον. Ad Philostr. Her. p. 275, non debueram hære inter φοῖνιξ et φοῖνιξ, cum hoc sit melius ob ultimæ productionem, falliturque vir doctus quem mihi ducem, se-

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δρυ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· δρύπω, τὸ ξέω· δρῦς, τὸ δένδρον, καὶ κλίνεται δρυός· δρυμῶν,¹ ὁ τόπος τῶν δρυῶν, καὶ κλίνεται δρυμῶνος· δρυτόμος, ὁ τὰς δρῦς τέμνων· δρυοκολάπτης, ὄρνειον· δρύφακτος οἶκος, ὁ ἐκ δρυῶν πεφραγμένος· καὶ τὰ λοιπὰ.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Τὸ ε² πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλογραφεῖται· οἶον· ἔαρ· ἔαρινός· ἔαρίζω, ῥῆμα· ἔανόν, τὸ ποικίλον καὶ λεπτόν· ἰμάτιον· εἴσκω, τὸ ἰμοιῶ· ἔον,³ τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἀγαθόν·

ceram. Scholiastes Hecubæ 455. Τὸ φοῖνιξ καὶ τὸ κήρυξ μακρὰν ἔχει φύσει (non positione tantum) τὴν λήγουσαν, καὶ δῆλον ἀπὸ τῆς γενικῆς μακρὰν ἐχούσης τὴν παραλήγουσαν. Ibī diligentissimus Porsonus edidit recte φοῖνιξ. Verum quoque viderat Barnesius, sed mendum non sustulerat; vidit et Heusingerus ad Plut. Educat. 7, 3. Marklandus ad Suppl. 398, de horum nomine accentu Priscianum secutus, merito est a Gaisfordio v. doctiss. confutatus. Nuper Blomfieldus, in elegantissima Callimachi editione φοῖνιξ pro φοῖνιξ reponendum iussit H.

Apoll. v. 4. Adde Fischer. ad Weller. t. i. p. 266. — De voce δαίδυξ confer Moschop. Grammat. p. 53, et Scholia Pluti Dorvilliana. Lexicon τῆς γραμματικῆς in Cod. Paris. 1630. p. 251, 2. Δαίδυξ, τὸ τηγακτάριον (sic).

¹ A, δρυμῶν. Mox B, δρυοκολάπτης.

² Ad Epimerismos E et AI cf. Moschop. π. σχ. p. 71, 72. — A, ψιλοῦται.

³ Ἐόν et reliqua deinceps in B, cum leni, omisso εορτάζω. A, post μάταιον, addit δασύονται, quod non recepi. Non enim agitur hic de spiritu, sed de ε ψιλῷ aut de diphthongo αι.

ἐορτή· ἐορτάζω· ἔως, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολή, ὄθεν καὶ ἐωσφόρος, καὶ ἐωθινός· ἔωλον, τὸ χθεσινὸν καὶ τὸ μάταιον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰάζω, τὸ θρηναῶ· καὶ Αἴας, Αἴαντος, Αἰακός, κύρια· Αἰακίδης, ὁ υἱὸς τοῦ¹ Αἰακοῦ· αἶα, ἡ γῆ· αἰανόν, τὸ χαλεπὸν καὶ σκοτεινόν· αἰετός, ὁ ἀετός· αἰέν, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς· Αἰήτης καὶ Αἴολος,² κύρια· Αἰολεὺς, ἐθνικόν, καὶ κλίνεται Αἰολέως· αἰολίζω, ῥῆμα· αἰόλον, τὸ ποικίλον· αἰονῶ, τὸ βρέχω· αἰών, αἰῶνος· αἰώνιον, τὸ διηνεκές· καὶ αἰωνίζω, ῥῆμα, τὸ διηνεκίζω.

Τὸ ε πρὸ παντος φωνήεντος ψιλογραφεῖται,³ ὡς ἔφαμεν, καὶ πρὸ τοῦ β· οἶον· Ἑβραῖος· Ἑβραῖς διάλεκτος· Ἑβερ, κύριον· Ἑβενος, ὁ ἔβελος·⁴ ἔβδομος· ἔβδομάς· ἔβδομήκοντα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰβάλλη, ἡ θύρα⁵ καὶ αἰβοί, ἐπίρρημα σχετλιαστικόν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ γ ψιλογραφεῖται·⁶ οἶον· ἐγώ· ἐγείρω· ἔγερσις· ἐγγύς· ἔγγιον,⁷ τὸ πλησίον· ἐγγίζω· καὶ ἀπλῶς

¹ A non τοῦ.

² B, Αἰήτης καὶ αἰολίζω, ῥῆμα· Αἰολεὺς: et statim suo loco repetit αἰολίζω, ῥ. A, αἰόλος.

³ A, ψιλοῦται, et statim, πρὸ τοῦ β δασύνεται, quod verbum omisi, duce B.

⁴ A aspirat ἔβενος, ἔβελος.

⁵ A, θήρα. Hesychius: Αἰβάλλη, θύρα: cf. ibi not.

⁶ A, ψιλοῦται.

⁷ B, ἔγγιον. Hesych. Ἐγγιον· ἐγγύτερον. Basil. Grammat. p. 5, 4. Ἐγγιος, ὁ πρὸς τὴν γῆν

ὄσα ἐκ τῆς ἐν προθέσεως· ἐγγυμνάζω· ἐγγυῶμαι· ἐγχειρίδιον, τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, ἢ ξίφος· ἐγγέλυς· ἐγχρίπτω, τὸ πλησιάζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰγίδιον, ἢ μικρὰ αἴξ· αἰγόκερος· αἰγαγρος,¹ εἶδος αἰγὸς ἀγρίου· Αἰγαῖος, κόλπος θαλάσσης· Αἰγεὺς, κύριον, καὶ κλίνεται Αἰγέως·² Αἰγαίων, κύριον, καὶ κλίνεται Αἰγαίωνος· αἰγειον ἔνδυμα ἢ δέρμα· Αἰγίοχος, ἐπώνυμον Διὸς καὶ Ποσειδῶνος· αἰγιαλός· αἰγιαλίτης ψάμμος· Αἰγιστος, κύριον· αἰγειρος, δένδρον· Αἴγινα, πόλις· αἴγλη, ἢ λαμπηδών· καὶ αἰγλήεν, τὸ λαμπρόν.

Τὸ εὖ πρὸ τοῦ ὁ ψιλογράφεται·³ οἶον· ἔδω, τὸ ἐσθίω· ἔδεσμα· ἐδητύς, ἢ βρωῖσις, καὶ κλίνεται ἐδητύος· ἐδός, ὁ λαίμαργος· Ἐδῶμι, κύριον· Ἐδεσσα, πόλις· Ἐδεσσηνός, ὁ ἐξ Ἐδέσσης· ἔδος,⁴ τὸ ἔδαφος· ἐδώλιον, ἢ τῶν κωπηλατῶν καθέδρα· ἔδρα· ἔδραϊός· ἐδράζω, ῥῆμα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰδῶς, ἢ ἐντροπή· αἰδοῖος, ὁ ἐντροπῆς ἄξιος·

νεύων ἐγγιον δὲ, τὸ πλησίον, ἰῶτα· Moschop. π. σχ. p. 6. *Εγγειος, ὁ ἐν τῇ γῆ· ἐγγιον δὲ, τὸ πλησίον, ἰῶτα.

¹ Α, αἰαγρός. Hesych. Αἰγαγρον· αἰγα ἄγριον: ubi cf. not. Modo B, αἰγόκερος.

² Αἰγέως—κλίνεται desunt in A. B, Αἰγέον, pro Αἰγαίων.

³ Α, ψιλοῦται. De Epime-

rismis ΔΕ et ΔΑΙ cf. Moschop. π. σχ. p. 186.

⁴ Α, πλὴν ἔδος. Non recepi πλὴν. Librarius, qui scripsit Α, credidit agi de spiritibus; et jam bis dedit θασύνεται, quod omisi, et hic πλὴν, ob aspirationem τοῦ ἔδος. B, alio modo peccat: ἔδος et sequentia cum leni exhibet. A non habet ἔδρα.

αἰδέσιμος· αἰδήμων, ὁ ἐντροπικός, καὶ κλίνεται αἰδήμονος· αἰδοῦμαι, ῥῆμα· καὶ Αἰδουμαῖοι, ἔθνος.

Τὸ ε̄ πρὸ τοῦ ζ ψιλογραφεῖται·¹ οἶον· Ἐζεκίας, κύριον ἔζομαι, τὸ κάθημαι καὶ ἐζόμενος, ὁ καθήμενος.

Πλὴν τοῦ αἰζῆδος,² ὁ νέος, ἀπὸ τοῦ αἶμα ζεῖν, ἦτοι βράζειν.

Τὸ ε̄ πρὸ τοῦ θ ψιλογραφεῖται·³ οἶον· ἔθος· ἐθίζω· ἐθισμός, ἡ συνήθεια· ἐθὰς, ὁ συνήθης, καὶ κλίνεται ἐθάδης· ἔθειρα, ἡ θριξ· ἐθέλω· ἐθειλοντής· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἶθω, τὸ καίω· αἶθαλόω, αἶθαλῶ, τὸ κατακαίω· αἶθάλη, ἡ στακτὴ·⁴ αἶθαλόεις, ὁ καυστικός· αἶθῆρ, αἰθέρος· αἰθέριον, τὸ ὑψηλόν· αἶθεροβατῶ, τὸ ἐν τῷ αἶθ'ρι πορεύομαι· αἶθρα, ἡ λαμπηδῶν· αἶθρία, ἡ λαμπρότης· αἶθριαίω, τὸ λάμπω· αἶθρηγενέτης, ὁ Βορέας· Αἰθίοψ, ὁ Σαρακηνός·⁵ Αἰθιοπία, ἡ χώρα τῶν Αἰθιοπῶν·

¹ Α, ψιλοῦται. Mox Α, πλὴν τοῦ ἔζομαι : omisi voces e mala correctione natas. Β, καθέζομαι pro κάθημαι.

² Β, αἰζηνός. Mox dedi ζεῖν pro codd' lectione ζην. Etymol. M. p. 31, 56. Αἰζηνός, νεανίας, παρὰ τὸ αἰεὶ καὶ τὸ ζεῶ . . . καὶ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ ζεῖν τὸ αἶμα τῆς ἡλικίας. Et Noster in Epimer. ΖΕ : ζέω, τὸ βράζω.

nec non in ΖΕΙ : ζεῖ, ῥῆμα; ἀντὶ τοῦ βράζει. Cf. Moschop. π. σχ. p. 9, 147; et Basil. Grammat. p. 6. Suidas in Ζεῖ.

³ Α, ψιλοῦται. Β, ἔθος pro ἔθος.

⁴ Στακτὴ recentioribus est τέφρα, σποδός : cf. Cangii Gloss. et Noster in ΠΑΙ.—Α, αἶθαλόης.

⁵ Α Β, Σαρακινός. Jam Α, αἶθρηγενέτης.

Αἶθθ, ¹ ἡ Ἀγαμέμνονειος ἵππος αἶθων, ὁ λαμπρος, καὶ κλίνεται αἶθωνος· αἰθύσσω, τὸ ὄρμῳ ² καὶ αἶθθια, ζῶον θαλάττιον.

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ ψιλογραφεῖται ³ οἶον· ἑκατόν· ἑκατοντάς· Ἐκάβη, καὶ Ἐκαμήδη, κύριον· Ἐκάτη, ἡ σελήνη· ἑκάς, ἀντὶ τοῦ πόρρω, ἐξ οὗ καὶ ἑκηβόλος, ὁ μακρόθεν βάλλων· ἑκατηβελέτης, τὸ αὐτό· ἕκαστος· ἑκάστοτε· ἑκασταχοῦ, ἐπίρρημα· ἑκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν· ἑκεχειρία, ἡ ἀδειά· ἕκηλος, ὁ ἥσυχος· ἑκῶν, ὁ ἐθελούσιος ⁴ ἕκοντι, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐθελουσίως· Ἐκτωρ, κύριον· ἑκυρός, ⁵ ὁ πενήθερός· ἐκ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· ἕκτοπον· ἕκφορον· ἕκτενές· ἕκτισις, ἡ ἀπόδοσις· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰκάλλω, ⁶ τὸ ἀπατῶ· αἰκάλλη, ἡ ἀπάτη· αἰκίζω, τὸ μαστίζω· αἰκία, ἡ μαστίξ· Δικατερίνα, κύριον· αἶκα καὶ αἶκε, ἀντὶ τοῦ ἐάν γε ⁷ καὶ αἶκνον, ⁸ τὸ δεῖπνον.

¹ B, αἶθα. Cf. Hom. II. ψ. 409. et Suidas.

² A, αἰθίσω. B, αἰθίσσω. Hesych. Αἰθύσσοντος, ὄρμωντος. Suidas: Αἶθυγμα, ὄρμημα. Μοχ A, αἶθια.

³ A, δασύνεται, errore jam confutato.

⁴ A, ἑκῶν ἐθελούσιος.

⁵ A, πλὴν τοῦ ἑκυρός. Omisi importunas voculas: quare? antea notavi.

⁶ De αἰκάλλω dixi ad Philostr. Her. p. 436, ubi quem citavi Phrynichi tunc inediti locus jam legitur in Bekkeri Anecd. p. 21, 26. Vide Jacobsium ad Athen. p. 227, ubi Philostrati corrupta verba tentavit ingeniose, quæ sanasse videtur Corayus ad Heliod. p. 199.

⁷ A, ἐάν δέ.

⁸ A, ἕκνον. Hesych. Αἶκνον, δεῖπνον: cf. ibi not.

Τὸ ε πρὸ τοῦ λ ψιλογραφεῖται.¹ οἶον· ἔλεος· ἐλεημοσύνη· ἐλεήμων· ἐλεεινός· ἐλεῶ, ῥῆμα· ἐλαία, δένδρον· ἔλαιον, τὸ τρωγόμενον.² ἔλαφος, ζῶον· Ἐλάτεια,³ πόλις· ἐλαφρός· ἐλαφρύνω· ἔλος,⁴ τὸ ὑάσος, ὅθεν καὶ ἔλειος τόπος, ὁ σὺν-δενδρός· Ἐλενος, Ἐλένη, κύρια· ἔλεγος, ὁ θρηῆνος,⁵ ὅθεν καὶ ἐλεγείον, μέτρον θρηνητικόν· Ἐλείμ, τόπος· ἐλέβορον,⁶ τὸ καρπίν· ἐλέβωρον, βοτάνη ὀλέθριος· ἐλέφας, ζῶον· Ἐλευσίν, τόπος, ἡ γενικὴ Ἐλευσῖνος· ἔλεγχος· ἐλέγχα· ἔλιξ, ἡ συστροφῆ, καὶ κλίνεται ἔλικος·⁷ ἐλίσσω, τὸ συστρέφω, ὅθεν καὶ ἐλικωπῖς· κόρη, ἡ γοργόφθαλμος· Ἐλικῶν, ὄρος, καὶ κλίνεται Ἐλικῶνος· ἐλεύθερος· ἐλευθερία· Ἐλισσαῖος, ὄνομα, κύριον· ἐλινύω, τὸ βραδύνω· Ἐλλην, Ἐλληνος, ὅθεν καὶ⁸ Ἐλληνοταμίας, ὁ τῶν Ἐλλήνων ταμίας, καὶ Ἐλλανοδίκης, ὁ Ἐλλησι δικαστής· Ἐλλη, κύριον, ἐξ οὗ καὶ Ἐλλήσποντος· ἔλλοψ, ἄφωνος, ὁ ἰχθύς,⁹ καὶ κλίνεται ἔλλοπος· ἐλλόβιον, ὁ ἐνώτιος κόσμος· Ἐλου-

¹ A, ψιλοῦται. De Epimeri-
smis ΕΛ, ΑΙΛ; cf. Moschop.
π. σχ. p. 51, 52.

² Cf. Bast. ad Gregor. Cor.
p. 92. et infra in Epim. finali
ΛΙΟΝ.

³ A, ἐλάτεια.

⁴ A, πλὴν τοῦ ἔλος. Et infra,
πλὴν τοῦ ἐλείμ—πλὴν τοῦ ἔλιξ—
πλὴν τοῦ ἐλεύθερος—δασύνεται δὲ
ἐλισσαῖος—πλὴν ἔλλοψ.

⁵ B, κύριον, ἔλεινος, ὁ θρ.—
Ad Ἐλεγείον adronam locum
Lexici τῆς γραμματικῆς in Cod.
Paris. 1630. p. 251. Ἐλεγεία·

ἐλεγείον μέτρον ἐστὶν ἐκ δύο πεν-
θμιμερῶν γινόμενον.

⁶ A, ἐλέβορον, βοτ. ὀλ. ἐλλέ-
βορον, τὸ κ. Recentioribus καρ-
πὶν est Helleborus. Cf. Can-
gii Gloss.

⁷ B, ἔλιτος. A, ἐλινύω :
Cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p.
107; Blomf. Gloss. ad Prom.
58.

⁸ A non καί. Mox B, Ἐλλα-
δονίκης. Deinceps A, Ἐλλην pro
Ἐλλη. B, Ἐλλήσπονδος. Cf.
Lex. π. πνευμάτων, p. 216.

⁹ A, ὁ ἄφωνος ἰχθύς.

ρος,¹ ἔθνος· ἔλω, τὸ λαμβάνω, ὄθεν καὶ ἐλέπολις,² τὸ
τειχομαχικὸν ὄργανον· ἔλκω, τὸ σύρω· ἔλκος, τὸ τραῦμα·
ἐλυτρον, τὸ κάλυμμα· ἐλλύριον, τὸ σπάρραγμα· ἐλπίς·
ἐλπίζω· ἐλμινθες,³ τὰ ἐγγάστρια ζῶα, ἧτοι οἱ σκώλικες·
Ἐλωί, Ἐβραϊστὶ ὁ Θεός· καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως,
ἔλλαμψις·⁴ ἔλλειψις· ἔλλογος· ἐλλόγιμος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἴλινος, ὁ θρῆνος· Αἴλιος καὶ Αἴλιανός, κύρια·⁵
Αἴλια, ἡ Ἱερουσαλήμ· αἴλουρος, ζῶον· καὶ Αἴλαμ, κύριον.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται· οἶον· ἐμός· ἐμόν· ἐμέ, ἀντω-
νυμία· ἐμῶ, ῥῆμα, τὸ χέω, ὄθεν καὶ ἐμετός,⁶ τὸ ἐξέραςμα·
ἐμπης,⁷ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ὄμωσ· καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς ἐν⁸.

¹ A, ἔλλουρός. Suidas: Ἐλ-
λουρός, ἐθνικόν. Stephan. Byz.
Ἐλουροι, Σκυθικὸν ἔθνος. Mo-
schop. π. σχ. p. 148. Ἐλουρος,
ὄνομα ἔθνους.

² A, ἐλεπόλις. Voluit forsā
scribere ἐλεπόλις, quod habet
Suidas. B, ὄργανον, ἡ λουμ-
βάρδα: Cf. Cang. Gloss. in
Βουμπάρδα.

³ B, ἔλμ. Τὰ ἐγκάστρια ζ.
ἡ οἱ σκώλικες.

⁴ B, ἔλαμψις. Mox B, ἐλλή-
γιμος.

⁵ B, κύριον.—De Ælia cf.
not. Justelli ad Canon. Eccles.
Univ. p. 141.—Mox A, αἴλω-
ρος. Αἴλαμ, seu potius Ἐλάμ,

est filius Semi, Gen. 10. 22.

⁶ A, ἐμετος. Distinguunt
grammaticastri delicatuli inter
ἐμετος et ἐμετός. Suidas: Ἐμε-
τος, ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις·
ἐμετός δὲ, αὐτὸ τὸ κενωθέν. At-
qui τὸ ἐξέραςμα est τὸ κενωθέν.

⁷ A, ἐμπις.

⁸ Inter voces compositas ex
præpositione ἐν, quæ, ante μ et
π, vulgo per ἐμ effertur, me-
morabo Hesychii Ἐμπάσεις,
quod vertit ἐγκτήσεις, ut mea
obiter vineta cædam. Etenim
in Commentatione ad Inscri-
ptionem Actiacam, p. 442, et
in Classico Diario, No. xxxiv.
scripsi me non intelligere quid

προθέσεως· οἶον· ἐμμελής· ἐμμέλεια· καὶ Ἐμμελία,¹ κύριον
ἔμπειρος· ἔμπεδος, ὁ στερεός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἷμα· αἱματηρός· αἱμοσταγής, ὁ διάβροχος·
αἱματι· αἱμαπός,² ὁ αἱματηρούς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς·
αἱμοβόρος· αἱμοπότης· αἱμασία,³ τὸ ἐξ ἀκανθῶν περί-
φραγμα· αἱμοδία, ἡ νάρκη τῶν ὀδόντων· αἱμοδιῶ, τὸ
ναρκῶ· αἱμῦλος,⁴ ὁ ἀπατεών· αἱμυλία, ἡ ἀπάτη· Αἷμος,

esset ΕΠΑΣΙΝ in marmore Or-
chomenio, et proposui ΕΓ-
ΚΤΑΣΙΝ, vel, propius ad litera-
rum ductus, ΕΓΤΑΣΙΝ. Nunc
me erravisse sentio. ΕΠΑΣΙΝ
est vox ipsa ἔμπασιν. Do-
bræus, vir amicissimus, mihi
ostendit inscriptiones duas Do-
ricas, et, si bene memini, Bœo-
ticas, in quibus legere est di-
serte ΕΓΓΑΣΙΝ et ΕΡΡΑ . . .
Bœoti homines hac ætate præ-
positionem ἐν, ante literam π,
non per μ efferebant; sed pro-
nunciabant et ex pronuncia-
tione scribebant vel *Εππασις
durius, vel mollius ἔπασις. Lea-
kius, autem, quum in interpre-
tatione dederit ἔμβασιν, verum
procul dubio vidit; sed pro ἔμ-
πασιν, quod scripserat aut scri-
psisse putaverat, typi ἔμβασιν
hoc vitiosum exhibuerunt.

¹ Καὶ Ἐμ. κύρι absunt a B.
Ἐμμελία vocabatur S. Basilii
mater. Ejus epitaphium scri-
psit Gregor. Naz. in Anecd.
Gr. Muratorii, p. 126.

² A, αἱματός. Et infra in
Πυ, πυρρώτος pro πυρρωτός. Si-
bylla a Maio edita 133: Ἄρξει
ἔ ἄλλος ἀνὴρ τριῶν δέκα, θηρι-
εοικῶς, Ἐν χαίτη βλοσυρατός.
Scr. βλοσυρατός.—Mox B, non
τούς.—A, αἱμοβόρος, ὁ αἱμοπ.
Lexicon in Cod. 1720. Αἱμο-
βόρου, αἷμα ἐσθίοντος· βορὰ γὰρ,
ἡ τροφή.

³ A, αἱμασία. Lexicon in
Cod. 1720. Αἱμασιᾶς, τοῖς
φραγμαῖς. B mox, αἱμοδία.

⁴ AB, αἱμῦλος, et B, ἀπα-
ταιών. De noninibus in ὕλος,
quæ sunt παροξύτονα, et in
υλλος, quæ sunt προπαροξύτονα,
cf. Bastius Ep. Crit. p. 243.

ὄνομα ἔρους· Αἰμιλιανός,¹ κύριον· καὶ αἴμων, ὁ ἐπιστήμων, ὃ καὶ κλίνεται αἴμονος.

Τὸ εἰς πρὸ τοῦ ν ψιλογραφεῖται·² οἶον· ἐννέα· ἐνενηκοντα· ἔνος, ὁ χρόνος·³ ἐνιαυτός, τὸ αὐτό· Ἐνετοί, οἱ Παφλαγόνες· ἔνη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός· ἔνια, τὰ τινά· ἔν, ἑνός· καὶ

et Suidas in Αἰμύλος et Ῥωμύλος. In Callimachi Epigr. 27 Blomf., 61 Brunck. Μίκυλος, male scriptum est pro Μικύλος, et Valckenarii conjectura Μικκύλος inutilis est et vitiosa; nam scribendum saltem fuit Μίκκυλος. Apud Thucydidem 7. 2. non Γόγγυλος, sed Γογγύλος legendum est. Apud Themistium Or. 8. p. 108 B. pro Θράσυλον reponendum est Θρασύλον, quod recte exhibet cod. Valesianus.

¹ A, αἰμιλιανός. B μοχ, αἰμών . . . αἴμονος. A, αἴμωνος.

² A, ψικούται. De Epime-
rismis EN, AIN, cf. Moschop.
π. σχ. p. 152, 153.

³ Χρόνος recentioribus synonymum est τοῦ ἐνιαυτός; quo de sensu vide Oudend. ad Thom. M. p. 762; Jacobs. ad Tzetz. Ante-Hom. 123; Bernard. ad Nonn. t. 2. p. 176; Herod.

Reitem. ad Zosim. p. 431; Coray. ad Heliod. p. 103; Nostrum infra in Epim. ET, ΠΛΕΙ; Suidam in Ἐτός; Lexicon ap. Hermannum §. 44. Auctor Vitæ S. Euthymii in Monum. Coteler. t. 2. p. 203. B. οὐκ ἔλαττον ἢ τεσσαράκοντα χρόνους. p. 233 C. δύο καὶ πενήκοντα τοῦ Εὐθυμίου γεγονότος χρόνων. Auctor Argumenti Septem-Thebanæ: συμπεφωνήκασιν δὲ ἵνα . . . ἐπὶ χρόνον ἕνα ὁ ἕτερος βασιλεύσει. Et rursus: ἐκράτησεν ἐν χρόνῳ ἐνὶ τῆς βασιλείας. Moschopulus π. σχ. p. 179. Λυκάβας, ὁ χρόνος. Schol. Theocr. vii. 85. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ χρόνου. Nicetas Eugenianus in inedita Mythistoria vii. 307. Ἐξ οὗ καλὸς παῖς τῆς Μαρυλλίδος Χράμος Τέθαπτο (καὶ γὰρ ἐστὶν ὄγδοος χρόνος), Οὐκ ἦλθον εἰς γέλωτας, οὐκ ὤρχησάμην.

C

ἐνιαῖον, τὸ ἀπλοῦν Ἐνώσ και Ἐνωχ,¹ κύρια ἔνωσις, ἡ μίξις ἐνώω, ἐνώω, ῥῆμα, τὸ μιγνύω ἔνοσις; ἡ κίνησις, ἐξ οὗ και Ἐνοσίχθων,² Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν ἐνωῶ, ἡ μάχη ἐνούαλιον, τὸ μάχιμον και ὅσα ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως ἔννουχον, τὸ νυκτερινόν ἐνούδιον ἔνοπτρον και τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰνόν, τὸ χαλεπὸν και δύσκολον αἶνος, ὁ ἔπαινος, και τὰ ἐξ αὐτοῦ αἰνέτης αἰνετήριον και, αἰνώ, ῥῆμα, τὸ ἐπαινῶ αἰνίσσομαι, τὸ αἰνιγματωδῶς δηλω³ αἰνιγμα, και αἰνιγματώδης λόγος Αἰνείας, κύριον, ὅθεν και Αἰνειᾶνες,⁴ οἱ Λατῖνοι, και Αἰνειάδαι, οἱ αὐτοὶ Αἶνος, πόλις και αἰνώς, ἐπὶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ λίαν και χαλεπῶς.

¹ Cf. Alberti Gloss. ad N. F. p. 36.

² A, ἐνοσις. Cf. Hesych. in Εἰνοσίφυλλον. Lexicon τῆς γραμματ. in cod. Paris. 1630. p. 251. Ἐνοσίχθων, ὁ σειῶν τὴν γῆν αὐτὸν δὲ λέγουσιν εἶναι τὸν Ποσειδῶνα.

³ B, αἰν. τὸ αἰνιγματώδεις λόγους λαλῶ. αἰνίας, κύρ. Alteram lectionem prætulī. Moschopul. π. σχ. p. 117. Αἰνίσσομαι, τὸ διὰ συμβόλων αἰνιγματωδῶς δηλω. Suidas: Ἡνιξάμην αἰνιγματωδῶς εἶπον. Idem: Αἰνίττεται, ἀντὶ τοῦ δηλοῖ. Ἀριστοφάνης Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται. Καὶ αἰνίττεσθαι, τὸ λεληθότως περὶ τινος λέ-

γειν. Credo excidisse αἰνιγματωδῶς, vel simile adverbium ante δηλοῖ. In Aristophanis versu, qui est Pacis 47us, malim ὡς, quam receptum ἐς, quod est, puto, paulo vulgarius. Et αἰνίττεσθαι cum πρὸς legitur in Av. 971. Ἡνιξάβ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἄερα. Alibi tamen αἰνίττομαι struitur cum εἰς.

⁴ Forte, Αἰνειάδες. Moschopulus quoque: Αἰνείας, κύριον οἱ ἀπὸ τούτου καταγόμενοι, αἰνειᾶνες. Suidas melius: Αἰνειάδες, οἱ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγόμενοι Αἰνιᾶνες δὲ, ὄνομα ἔθνους. Urbis Ἰνιᾶ in Perrhæbis incolæ vocabantur Αἰνιᾶνες.—Mox B, αἶνος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ ψιλογραφεῖται¹ ὡς ἐξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ· ἐξάς, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται ἐξάδος· ἐξήκοντα· ἐξίς, ἢ διάθεσις καὶ ἡ κράτησις· ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ καθεξῆς· ἐξ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· ἐξοχος, ὁ ὑπερέχων· ἐξωμος, ὁ κυρτός· ἐξαιτος, ὁ ἐξαίρετος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἶξ, τὸ αἰγίδιον, ὃ καὶ² κλίνεται αἰγός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ π ψιλογραφεῖται ὡς ἔπος, τὸ λόγιον ἐπήτης, ὁ φρόνιμος· ἐπητεία, ἢ φρόνησις· ἐπείγω, τὸ σπουδάζω· ἐπειξις καὶ ἐπειγωλή, ἢ σπουδή· ἐπὶ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· ἐπαινος· ἐπαινέτης· ἐπαιιδός· ἐπηλυσ, ὁ ξένος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἶπος, τὸ ὕψος, ὅθεν καὶ αἰπεινός, ὁ ὑψηλός· αἶπυ, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ χαλεπὸν· αἶπυς, ὁ χαλεπός, καὶ αἰπεΐα, ἢ χαλεπή· αἰπύκερως τράγος, ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων· αἰπύλος, ὁ ποιμὴν· καὶ αἰπόλιον, τὸ ποιμνιον.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται ὡς ἔρως, ἢ ἐπιθυμία· ἐρωτώεις, ὁ ἐπιθυμητός³· ἐράω,⁴ ἐρῶ, ῥῆμα, τὸ ἐπιθυμῶ· ἔρα,

¹ A, ψιλοῦται, deletum linea subducta (vide p. 17.); et superscriptum, δασύνεται, errore jam confutato : vide p. 25. —Mox καὶ ἡ κράτησις absunt a B.

² B non δ. Mox A, ψιλοῦται. Mox B, ἐπησίη pro ἐπητεία. In voce ἐπαιιδός deficit

Codex B.

³ A, ἐπιθυμητικός : sic, sed lineola subducta delentur syllabæ τικός.

⁴ Eumathius i. p. 30. παρθένος ἐρᾶ σου, καὶ παρθένος οὔτω καλή, σὺ δ' οὐκ ἀντερᾶς. ἐγὼ δέ· καὶ τί τοῦτο τὸ ἀντερᾶν; εἶρηκα. Cod. 2897. καὶ τί τοῦτο τὸ

ἢ γῆ ἔρεβος, τὸ χάος ἔρανος, ἢ συλλογὴ ἔριου, τὸ μά-
λιον, ὅθεν καὶ ἔρέα, ἀρχιερατικὸν ἔνδυμα ἔργον ἐργάζομαι
ἔρις, ἢ φιλονεικία ἐρίζω, τὸ φιλονεικῶ, ὅθεν καὶ ἔρεσχελία,
ἢ διὰ τῶν χειλέων ἔρις ἐρέβινθος, εἶδος ὄσπριου ἐρείδω,
τὸ ἐπιστηρίζω, ὅθεν καὶ ἔρεισμα ἐρέσσω, τὸ κοπηλατῶ,
ὅθεν καὶ ἐρετμός, ἢ κωπηλασία ἔρημος ἐρημία ἔρω, καὶ
ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ ἐρητύω, τὸ κωλύω ἐρείπιον,² τὸ κατα-
βεβλημένον οἶκημα Ἐρετριεύς, τοπικόν ἐρι, ἀντὶ τοῦ
ἄγαν, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐρίζηλος ἐρίγδουπος, ὁ μεγαλόη-
χος. Σὺν τούτοις, Ἐρμῆς, θεὸς Ἑλληνικὸς, καὶ ὁ λόγος
ἔρμαιον, τὸ εὔρεμα ἢ ἐρινεὸς, ἢ ἀγρία συκῆ ἔρκος, τὸ
περίφραγμα ἔρπω ἐρπετόν ἐρσήεις, ὁ δροσώδης Ἐρυθρὰ
Θάλασσα ἐρυθρόν, τὸ κόκκινον καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἶρω, τὸ ἐπαίρω καὶ αἶρῶ, τὸ κρατῶ αἰροῦ-
μαι, τὸ βούλομαι ὅθεν καὶ αἵρεσις αἵρετικὸς, αἵρεσιάρχης
αἶρα, τὸ σκύβαλον.

Τὸ εὖ πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται οἶον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν
ἔσία, ἢ πρεσβεία ἐσπέρα ἐσθῆς, τὸ ἱμάτιον ἐσθίω, τὸ
πρώγω ἐστιῶ, τὸ εὐωχῶ³ ἔσοπτρον, τὸ κάτοπτρον ἐστία,
ἢ κατοικία ἐστιάτωρ, ὁ τροφεύς καὶ τὰ λοιπά.

ἐρᾶν; Quod fere malim. Nam
quid sit τὸ ἀντερᾶν facile intel-
lexisset, si quid sit τὸ ἐρᾶν
prius novisset.

¹ Cf. infra in Epimer. EIP.
² A, ἐρρύπιον linea subducta
deletum et ad marg. ἐρείπιον.
Gregor. Nyss. in Vita Thau-

maturgi, p. 273. τῶν ἰδιωτικῶν
οἰκοδομημάτων ἀπάντων ἐρειπιω-
θέντων καὶ ἐρημοθέντων ubi G.
Vossius ad marginem barba-
rismum modeste proponit: ἴσ.
ἐρρίφθέντων.

³ A, εὐχωχῶ.

Πλὴν τοῦ αἶσα, ἢ μοῖρα· αἶσιον,¹ τὸ δίκαιον· αἰσιμον, τὸ αὐτό· αἶσις, ἢ καῦσις· αἰσιμῶ, τὸ ἀναλίσκω· Αἶσωπος, ὄνομα κύριον· Αἰσώπειος μῦθος· αἰσθησις· αἰσθάνομαι· αἰσθητήριον·² αἶσχος, τὸ μῦσος· αἶσχιστος, ὁ μυσαρὸς· αἰσχύνη· αἰσχυντηλός· αἰσχρός· αἰσχρότης· αἶσχιον, τὸ αἰσχρόν· καὶ Αἰσχύλος, κύριον.

Τὸ ε̄ πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται· οἶον· ἔτος, ὁ χρόνος·³ ἔτειον, τὸ χρόνιον· ἐτήσιον, τὸ αὐτό· ἐταῖρος,⁴ ὁ φίλος· ἐταιρία, τὸ τῶν φίλων ἄθροισμα, ὅθεν καὶ ἐταιρειώτης, καὶ ἐταιριάρχης, ἐταίρα, καὶ ἐταιρίς, ἢ πόρνη. Ἔτι πρὸ τοῦ τ δασύνεται·⁵ ἔτερος, ὁ ἄλλος· ἑτεροῖον, τὸ ἀλλοῖον· ἑτεὸν, τὸ ἀληθές·

¹ Lexicon in Cod. 1720. Αἶσιον καθήκον, πρέπον.

² Lexicon idem : Αἰσθητήρια· τὰ μέλη δι' ὧν αἰσθανόμεθα· εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις πέντε, ὄρασις, ἀκοή, ὄσφρησις, γεῦσις, ἀφή· ἀφή δὲ λέγεται ἢ διὰ τῶν χειρῶν ψηλάφησις.

³ Vide p. 33. Adde Cang. ad Ann. Comn. p. 264, et in Glossar. ubi quem adlegat Pselli versus sic legendus est : Πᾶσα γυνή χηρεύουσα πένθειτω μόνον χρόνον.

⁴ Α, ^{ε αι} αἰτερος. Permutatio ubique obvia. Vide infra in ΕΤΑΙΡΟΣ. Cf. Beck. ad Platon. Soph. init. et Gail. ad Xenoph. Cyn. c. 13. Monui quoque ad Diogenem p. 244.

in Nilo Narrat. p. 7. quidquid contra dicat Possinus, ἐταίρων pro ἐτέρων reponendum est.— Mox melius scriberetur ἐταιρία et ἐταιριάρχης. Delevi voces male insertas πλὴν τοῦ ante ἐταῖρος.

⁵ Α, ψι δασύνεται, syllaba ψι lineola subducta deleta. Debuisset librarius scribere ψιλογραφεῖται, quod procul dubio in apographo suo legebatur : sed ob nonnullarum vocum aspirationem, agi putavit de spiritu aspero, et canonem Grammatici temere immutavit. Illum tamen ἑτεὸν et proximum ἔτυμος ab errore revocare poterant : notum est enim hæc leniter efferri : Suidas. Ἐτοίμως· ἐμπαρασκέυως. Ἐτόμως

Ἐτεοκλῆς, κύριον ἔτυμον, τὸ ἀληθές, ὅθεν καὶ ἔτυμολογία· ἔτοιμον, τὸ πρόχειρον, ὅθεν καὶ ἔτοιμοπειθής,¹ καὶ ἔτοιμάζω ἔτνος, τὸ φάβα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰτῶ, τὸ ζητῶ, ὅθεν καὶ αἴτης, ὁ πτωχός, καὶ ἑκαίτης καὶ προσαίτης, καὶ αἴτημα, τὸ ζήτημα· Αἰτωλοί, ἔθνος· καὶ Αἴτνη, ὄρος Σικελίας, ὅθεν καὶ Αἰτναῖον πῦρ.

Τὸ εὖ πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται· οἷον ἔφεσις, ἡ ἐπιθυμία· ἐφετὸν, τὸ ἐπιθυμητόν· ἐφθόν, τὸ ἐψημένον· καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς ἐπιπροθέσεως· ἔφιππος· ἔφηβος· ἐφάμιλλος· ἐφώλκιον· ἐφίεμαι, ῥῆμα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἴφνης· αἰφνιδόν· αἰφνίδιον, ὅθεν καὶ τὰ ἐξαίφνης.

Τὸ εὖ πρὸ τοῦ χ² ψιλοῦται· οἷον ἔχω, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· ἐχέφρων, ὁ φρόνιμος· ἐχέμυθος, ὁ κρυψιλόγος· ἐχενῆϊς, ὄνομα ἰχθύος· ἔχισ, ὁ ὄφεις, ὅθεν καὶ ἔχιθνα· ἐχῖνος, ζῶον χερσαῖον, καὶ θαλάσσιον· ἔχης, ὁ πλούσιος· Ἐχετος,³

δὲ, ἀληθῶς, διὰ υ ψιλοῦ καὶ ψιλοῦται. Equidem codicis melioris B ope jam destitutus, reliqui quod inveni.

¹ Α, ἔτοιμοπειθής. Lexic. π. πνευμ. p. 219. ἔτοιμοπειθής. Scg. ἔτοιμοπ.— De φάβα, voce recenti, cf. Cangi Gloss. et Noster in Epim, κτ. Lexicon π. πνευμ. ἔτνος, τὸ φάβα. κτλ.

² Ad Epimerismos ΕΧ,

ΑΙΧ; cf. Moschor. π. σχ. p. 13.1.

³ Scholiastes Aphthonii, p. 18. Φασὶ τὸν Ἐχετον τὴν θυγατέρα ὑπὸ τοῦ φθαρεῖσαν ἐγνωκότα, ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐκινεῖσθαι τὰς ὄψεις αὐτῆς, καὶ σιδηρᾶς κριθᾶς ἀλῆθειν, (Cod. Mazarin. A 8(i). ἀλῆθειν χρ.) ἀναγκάσαι, εἰρηκότα τότε αὐτῇ τὰς ὄψεις ἀποδώσειν, ὅταν καὶ

κύριον ἐχυρὸς, ὁ ἀσφαλῆς· ἐχέτλη, ὁ κρατῆρ τοῦ ἀρό-
τρου· ἔχθος, τὸ μῖσος, ὅθεν καὶ ἐχθρὸς, καὶ ἐχθραίνω· καὶ
τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ αἰχμῆ,¹ τὸ κοντάριον· αἰχμητῆς, ὁ πολεμικός·
καὶ αἰχμάζω, ῥῆμα, τὸ δορατίζω, ὅθεν καὶ αἰχμάλωτος,
καὶ αἰχμαλωσία.

Τὸ εἰ πρὸ τοῦ ψ δασύνεται· οἶον· ἐψητὸν, τὸ βραῶμα·
ἐψητήριον, ἢ χύτρα· ἔψημα· ἐψιά,² ἢ ὀμιλία· καὶ τὰ
λοιπά.

αὐτὴ τὸν σίδηρον ἄλευρον ποιήση·
τὸν δὲ φθορέα τῆς κόρης Αἰχμόδη-
μον τὰ τε ἄλλα μέρη περιτεμεῖν
τοῦ σώματος καὶ αὐτὰ τὰ αἰδοῖα.
Basilius Cæsareæ in Schol. ad
Gregor. Naz. Or. 3. p. 91 A.
Ἐχέτου καὶ Φαλάριδος ἀπανθρω-
πίαν] Ἄμφοιν (scr. ἄμφω) ἦσθη
περιβόητοι τὴν ὠμότητα καὶ τὴν
ἀπανθρωπίαν ὧν ὁ μὲν, Ἐχეთος,
Σικελίας τύραννος ἦν, ὃς ἀκρω-
τηριάζων τοῦ σώματος τὰ μέλη
καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποτέμνων, οἰκτί-
στω θανάτῳ παρεδίδου· ὁ Φάλαρ-
ις δὲ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ βοῦν
χαλκοῦν κατασκευάσας, ἐν τούτῳ
ὑποκαιομένῳ ἀνθρώπους εἰσβάλ-
λειν εἰσηγείτο τῷ Διονυσίῳ, ὡς
ἂν τῇ τούτων οἰμωγῇ φοβερὸν
ὑπηχῆσθαι, ὡσπερ τοῦ βοῦς μυ-
κωμένου· ἐν ᾧ καὶ πρῶτος δικαίως

αὐτὸς ἐμβληθεὶς τὴν πείραν ἐδί-
δαξεν. Ex hoc loco nolim
judicium de hujus Basili eru-
ditione ferri. Non saniora
protulit Nonnus Synag. Hi-
stor. 1. 48. p. 143. a Bentleio
castigatus in Diss. Phalar. p.
10. De Echeto adde A-
phthonii Progymn. p. 72; Sui-
dam in Ἐχეთος; Eunarium
Fragm. 17. p. 500.

¹ Lexicon in cod. 1720.
Αἰχμάς, τὰς ἐπιδορατίδας, τὸν
σίδηρον τῶν δοράτων· αἵτινες λόγ-
χαι καλοῦνται. ἔνθεν αἰχμάλω-
τον λέγομεν καὶ δορυάλωτον κα-
λοῦμεν τὸν ἐν πολέμῳ ληφθέντα
διὰ δόρατος, ἠγουν αἰχμῆ, ὃ ἐστὶ
λόγχη.

² De hac voce cf. Lexic.
π. πνευμ. p. 220.

Πλὴν τοῦ αἴψα, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ἔθεν καὶ αἰψηρός,¹ ὁ ταχύς.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ ΖΗΤΑ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ζε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται ὡς ζέω, τὸ βράζω· Ζεβεδαῖος, κύριον· ζέσις· ζέφυρος, ὄνομα ἀνέμου· ζεφύριον πνεῦμα· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ἀπὸ τῆς ζι² συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται ὡς ζιζάνιον, ἡ ἄκανθα· ζιβύνιον, ἀπόντιον ὀλοσίδηρον καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ δὲ διὰ τοῦ ἦτα, εἰσὶ ταῦτα· ζητῶ· ζήτησις· ζήτημα· ζηλω· ζηλωτής· ζηλωτυπία· ζῆλος, μίμησις,³ καὶ ὁ

¹ Α, ἐψηρός.

² Ad Epimer. ΖΙ, ΖΗ, ΖΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 146, 147.

³ Ζῆλος sæpissime vertitur μίμησις apud grammaticos, et has voces jungere amant scriptores. Conferri poterunt quæ notavi ad Eunap. p. 438. Adde Marxium ad Ephorum p. 43, Gruner. Obs. Crit. I. c. 1. ubi lectionem ζῆλω in Plinii I. Ep. 2. egregie asserit. Hesychius: Ζηλω σε, μακαρίζω σε, μιμῶμαι (scilicet μιμοῦμαι) σε.

Basilii non omittendus in Scholiis ad Gregor. Naz. Or. 20. p. 330 C. φθόνος δὲ ἀπῆν, ζῆλος δὲ ἐσπουδάζετο] Τὴν διαφορὰν ζήλου καὶ φθόνου διὰ τούτων παρίστησιν· ἡ μὲν γὰρ μίμησις τῶν ἀγαθῶν καὶ θερμὴ πρὸς αὐτὰ ζέσις καὶ διάθεσις, ζῆλος· ἡ δὲ λύπη ἐπὶ τοῖς τῶν πλησίον ἀγαθοῖς, φθόνος. Idem ad init. Orat. 13. θερμὸς ὁ ζῆλος] Κίνησις ἐστὶ ψυχῆς ὁ ζῆλος ἀναξουσίας ἐπ' ἐκδικήσει τῶν μὴ κατὰ τὸ καθῆκον πραττομένων ἐστὶ δὲ ὅτι ἀντὶ φθόνου παραλαμβάνεται·

φθόνος, ὄθεν καὶ ζηλότυπος, καὶ ζηλήμων, ὁ φθονερός·
ζημία· ζημιῶ, καὶ ζημίωμα· Ζήνων, Ζηνόβιος, καὶ Ζηνο-
δότης, κύρια· Ζῆβος, ὄνομα κιθαρῳδοῦ καὶ ζῆθι, προστα-
κτικόν, ἀντὶ τοῦ ζῆσον.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· ζεῖα,¹ εἶδος σπέρματος·² ζεῖδαρος
γῆ, ἢ τὰς ζεῖας δωρουμένη· καὶ ζεῖ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ βράζει·

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ζο³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ο μικροῦ γράφεται· οἶον· ζόφος, τὸ σκότος· καὶ τὰ ἐξ
αὐτοῦ· ζοφερός· ζοφώδης·⁴ ζοφῶ, ῥῆμα, τὸ σκοτίζω· ζόφω-
σις· καὶ Ζοροβάβελ, κύριον.

Πλὴν τοῦ ζω· ζωή· ζωῶν· ζωγράφος· ζωγρῶ, τὸ
ἀγρεύω· ζωγρία, ἢ ἄγρα· ζώνη, τὸ ζωνάριον· ζώννυμι· ζω-
πυρον· ζωπυρῶ, ῥῆμα· ζώδιον· ζωογονῶ· ζωῦφιον· καὶ τὰ
λοιπά.

ποτέ μὲν γὰρ ἐπὶ ἀγαθῶ, ποτέ δὲ
ἐπὶ φαύλῳ κεῖται. Vocibus ζέσις
et ἀναξείουσης innuere voluit Ba-
silius vulgarem τοῦ ζῆλος origi-
nem, quod a ζέω derivant : cf.
L. Bosium de Etymol., et Co-
rayum ad Isocr. p. 5.

¹ Cf. Moschop. π. σχ. p.
210.

² De ζεῖα vide, præter alios,
Heyn. Opuscul. Acad. t. 1. p.
344 ; et Niclas. ad Geopon.
111. 3, 12.

³ Ad Epimer. ΖΟ, ΖΩ, cf.

Moschop. π. σχ. p. 87.

⁴ Crinagoras Anth. Palat.
vii. 380. . . . μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
ἽΩ λῶσθε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἢ
λίθος, Τῆ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυ-
ται νέκυσ. . . . Locum, qui
non facilis visus est, sic inter-
pretor : " ne de mortuo ex la-
pide conjecturam facias. Muta
res est lapis, quo et tenebricosa
vestiuntur cadavera : " καὶ,
quod Reiskius in πᾶς mutabat,
alios lapidis usus indicat. Cum
autem lapis sit per se mutus,

ἌΡΧΗ ΤΟΥ ἸΩΤΑ.

Τὸ ἦτα ἐν τοῖς πλήν.

Τὸ ἰῶτα πρὸ παντὸς φωνήεντος ἰωτίζεται.

Ἡ ἰῶτα συλλαβὴ πρὸ παντὸς φωνήεντος¹ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται οἷον ἰατρος· Ἰάκωβος, Ἰάσων, καὶ Ἰάειρος,² κύρια ἰάλεμος, ὁ θρῆνος ἰαμβος, μέτρον στίχου ἰασπις, ὄνομα λίθου ἰαταταιάξ, ἐπίρρημα θρηνητικόν ἰαχή, ἢ κραυγὴ ἰαύω, ῥῆμα ἱερός· ἱερεύς· ἱερεῖον, τὸ θῦμα Ἰέρων, κύριον Ἰερουσαλήμ,³ καὶ Ἰεριχώ, ὀνόματα πόλεων Ἰερεμίας, Ἰεροβοὰμ, Ἰεσσαί, Ἰεχονίας, καὶ Ἰεζεκιήλ, ὀνόματα κύρια ἸΗΣΟΥΣ· ἰήσιος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰύβας, Ἰοβιανός, καὶ Ἰουλιανός, κύρια Ἰεθὼρ, ὁ τοῦ Μωσέως πενήθερός· Ἰορδάνης, ποταμός, καὶ κύρια⁴ ὀνόματα ἰὸς, τὸ βέλος, ὅθεν καὶ ἰόμορος, ὁ περὶ τὰ βέλη μεμωραμένος⁵ ἰὸς, τὸ φάρμακον, ὅθεν καὶ ἰοειδής, ὁ μέλας ἰότης, ἢ βουλή Ἰόλαος, κύριον Ἰοκάστη, θηλυκόν

ne ex forma artificioque, vel rudi, vel eleganti, de incluso mortuo judices. Ipse tibi dicam quis fuerit; possum enim, qui non sim mutus.

¹ Ad Epimerismos τοῦ ἰῶτα ante vocalem cf. Moschop. p. 6. et Basil. Gramm. p. 5.

² Cf. Alberti in N. F. p. 38.

³ Ad Ἰερουσ. Ἰεριχώ, et Ἰεσσαί, cf. Alberti ibid. p. 11, 12.

⁴ Καὶ κύρια, excidit nomen aliud proprium post καί.

⁵ Hesych. et Apollonii Lexic. οἱ περὶ τοὺς ἰὸς μεμωρημένοι. Moschop. ὁ τοῖς βέλεσι μεμωρημένος.

Ἰουλος, τὸ γένειον Ἰωάννης Ἰωακείμ Ἰωνία, χώρα Ἰωνες ἄνδρες ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον ἰωή, ἡ κραυγή ἰωκῆ, ἡ δῖαξις Ἰωνάς, Ἰωνάθαν, καὶ Ἰώσηπος, κύρια ἰῶ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ Φεῦ καὶ τὰ λοιπά.²

¹ Notatis de Ἰουλος ad Philostr. H. p. 374. adde Schol. Pindari N. 5. 10; Tzetz. ad Lycophr. 23, cum nota Müllereri; H. Junium Anim. V. 15; Gaulmin. ad Eustath. p. 21; Merrick. ad Ἰουλίζων Tryphiodori; Fischer. ad Anacr. 5. 10.; Jacobs. ad Asclep. Epigr. 1; Rittershus. ad Opp. Cyn. iv. 345; Blomfield. ad Septem-Theb. 530. Heliodorus vii. 10. τὴν παρεῖαν ἄρτι ξανθῶ τῷ ἰούλω περιστέφων. Eusebius Vit. Const. 1. 12. παῖς ἄρτι νέος, ἀπαλός, ὠραῖός τ' ἄνθους ἰούλοις. Theod. Prodromus in Notitiis Manuser. t. 8. part. 2. p. 84. ἀγαθὸς νεανίας ἄρτι τῷ ἰούλω τὴν γένυν γεωμετρούμενος. Nicetas Eugen. III. 60. Οὕτω γένυν Ἰουλος ὑπεζωγράφει. Auctor non inelegans Vitæ Junioris Bacchi p. 85. μήπω ταῖς παρεῖαις τὰ τῶν ἰούλων ἐπανθήσας βλαστήματα. Theophyl. Simoc. Erist. 69. κρωβύλω καὶ τέτ-

τιγι ὁ Γοργίας σεμνύνεται, μήπω τοῖς ἰούλοις κατασκιάσας τὸ πρόσωπον. Semet ipse imitatus est satisque putide in Dialogo ante Historiam, p. 2 B. περιέβαλέ τε ἐσθῆτα φαιδρὰν, καὶ χρυσεῶν κατεκόσμησεν ὄρωμα, τόνδε (lege τόν τε) κρώβυλον τουτονί· τέττιξ δ' ὄρα (f. δ' ἄρα) αὐτῶ χρύσεός ἐστιν ἐφεζόμενος· ὁ θεσπέσιος οὕτωσι κατηγλάϊσε. Con-junctio τε danda quoque Psello de Lapid. c. 15. p. 26. ὁ Κάπρειρος (lege ὁ σάπφειρος e cod. 1670) . . . ἐλκώσεις ἰᾶται ποθεῖς μετὰ γάλακτος, ξηραντικός δέ ἐστιν καὶ στυπτικός: lege e cod. ξηραντικός τέ ἐστι καὶ στ. Rursus p. 34. de Hyacintho, ταῦτον τίχτει μὲν Ἰνδία (Ἰνδία conjectura est Maussaci, pro codicis sui Ἰνδων. Scribe cum cod. 1690, ἡ Ἰνδῶν.)· ἐστὶ δὲ θαλαττόχρωος (scr. e cod. θαλαττόχρους)· ἰᾶται δὲ πνευματώσεις καὶ ῥήγματα, μελαγχολίαν δὲ (scrib. τε e cod.) παύει.

² Λοιπὰ δεest in A.

Πλὴν τοῦ Ἡετίων, ὄνομα κύριον ἡέλιος, ὁ ἡλίος ἡερο-φοίτης, ὁ εἰς τὸν ἀέρα φοιτῶν Ἡερίβοια, ἰ κύριον ἡίων, ὁ αἰγιαλός· καὶ ἡὼν τὸ αὐτό ἡῦς, ὁ πλατύς, ὅθεν καὶ ἡῦγένειος ἡὼς, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ πρωία· καὶ ἡῶθι, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωίας.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· εἰαρινός, ὁ εἰαρινός· καὶ εἰ, ἀντὶ τοῦ εἰάν· εἶα, ἀντὶ τοῦ εἶγε· καὶ εἰαμενή, ὁ κάθυγρος τόπος.

Ἡ ι² συλλαβὴ πρὸ τοῦ β γράφεται διὰ τοῦ ἰῶτα· οἶον Ἰβηρες, ἔθνος· Ἰβηρία, χώρα· Ἰβυκος, κύριον Ἰβις, ζῶον, καὶ κλίνεται Ἰβεως· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἡβη, ἡλικία· ἡβῶ, τὸ ἀκμάζω· ἡβάσκω, τὸ αὐτό· ἡβηδόν, ἐπίρρημα.

Εἴβω,³ τὸ στάζω, μόνον, δίφθογγον.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ γ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον ἰγνύς, καὶ ἰγνύη, ἡ ἀντζα⁴ ἰγδη, τὸ ἰγδίον⁵ καὶ τὰ λοιπά.

¹ A, ἡετίον. Μοχ ἡεροίβια. Scripsi Ἡερίβοια ex Hom. II. ε. 389. Suidas: Ἡερίβεια. Pari modo emendetur. Recte Ἡερίβοια in Lex. π. πνευμ. p. 222.

² A, ἡ ιβ, et deinceps similiter, ἡ ιγ, ἡ ιδ, et cætera usque ad ἡ ιψ: in quibus consonantem male additam sustuli.

³ A, λείβω, quod correxi.

⁴ Ἀντζα illustratur in Cangii

Gloss. Scholiastes Pluti 275. Dorvillianus αἰ κνήμαι vertit per οἱ ἀντζες, et 784 τάντικνήμια per ταῖς ἀντζαῖς: ubi Scholiastes in Appendice Pluti Schæferiani: κνήμη δὲ, ἡ λεγομένη ἀντζα. Hæc vox fit, puto, ab ἀντί: et ἀντζα proprie fuerit vel ἰγνύς, vel ἀντικνήμιον. Adde Corayum ad Heliod. p. 113.

⁵ Ἰγδίον quære in Cangii

Πλὴν τοῦ ἡγοῦμαι· ἡγεμών· ἡγεμονεύω· ἡγεμονία· ἡγου-
μενεία¹ δὲ, τὸ νει δίφθογγον· Ἠγήσιππος, καὶ Ἠγησί-
λαος, κύρια· καὶ ἡγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Ἡ ι· συλλαβὴ πρὸ τοῦ δ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον·
Ἴδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἰδρῶς· ἰδίω, τὸ κοπιῶ· Ἴδη, ὄνομα
ὄρους, ἐξ ἧς καὶ Ἴδαῖος· Ἀλέξανδρος· ἰδέα, ἡ θεωρία· Ἴδομε-
νεὺς, κύριον· Ἴδουμαῖος, τὸ οἰκεῖον³ καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἦδω, τὸ εὐφραίνομαι· ἦδὺς, ὁ εὐφραντός· ἦδεῖα,
θηλυκὸν, ἡ εὐφραντή· ἦδίω, ὁ εὐφραντότερος· ἦδιστος, τὸ
αὐτό· ἦδύνα· ἦδύτης· ἦδύσμος, βοτάνη· ἦδυπάθεια, ἡ εὐπά-
θεια· ἦδονή· ἦδος, τὸ ὄφελος· Ἡδωνός, ὁ Μακεδῶν· Ἡδωνίς
γῆ, ἡ Μακεδωνικὴ· ἦδυεπής, ὁ ἠδυλόγος· καὶ ἦδη, ἀντὶ τοῦ
ἀπάρτι.

Τὰ δὲ διὰ διφθόγγου, εἰσὶ ταῦτα· εἶδος, ἡ θεωρία,⁴ ὅθεν
καὶ εἰδεχθὲς, τὸ δύσμορφον, καὶ εἶδωλον, τὸ ὁμοίωμα·

Glossario, et in Nostri Epi-
merismo ΘΤ.

¹ Scribunt et ἡγουμενεία: cf.
Cangii Gloss. Ἠγουμενεία est
τοῦ ἡγουμένου, abbatis digni-
tas.

² Ad Epimerismos ΙΔ, ΗΔ,
ΕΙΔ, cf. Moschop. π. σχ. p.
142, 143.

³ Deest hic aliquid, resti-
tuendum forte eo modo: Ἴδου-
μαῖοι, ἔθνος· Ἴδιον, τὸ οἰκεῖον.
Moschopulus: Ἴδουμαῖοι, ἔθνος

.... ἴδιον, τὸ μόνον τινὸς ὄν, ἢ
ἐναντίον τὸ κοινόν· καὶ παρὰ Δη-
μοσθένει, τὸ ἰδιωτικόν, ἐν τῷ Κό-
νωνος (scr. κατὰ Κόν.) αὐτοῦ
λόγω.

⁴ Α, θεωρία. Scripsi θεωρία,
quod recentioribus est " simi-
litudō, species:" cf. Cangius in
Gloss. qui Salmasium citat ad
Solin. p. 750; sed quære p.
770 B, edit. prioris. Et forte
Noster scripserat θεωρία, quod
et recentiores usurpant, pro-

εἰδησις, ἡ γυνῶσις· εἰδήμων, ὁ ἐπιστήμων· εἰδύς, ἡ ἡμέρα·
καὶ εἶδαρ, τὸ βρῶμα.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ ζ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον·
ἴζω, τὸ κάθηναι, ἐξ οὗ καὶ ἴζησις, καὶ συνίζησις· ἴζάνω,
τὸ κάθηναι· καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ θ, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται·
οἶον· ἰθύς· ἰθειᾶ, ἡ εὐθειᾶ· ἰθύνω, τὸ κατευθύνω· ἰθυτενής, ὁ
κάττηυθυσμένος· Ἰθάκη, νῆσος, ὄθεν καὶ Ἰθακήσιος· ἰθαγενής,
ὁ ἐγχώριος· ἴθι, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ ἴθως, ὁ τρόπος, ἐξ οὗ καὶ ἰθικός· ἰθμός, τὸ σα-
κελιστήριον· ἰθειός, ὁ ἄγαν θαυμαστός· καὶ Ἰθαμά,² τόπος.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ κ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον·
ἰκετεύω· ἰκετεία· ἴκω, τὸ ἰκετεύω· ἰκεσία· ἰκέτης, ὁ παρα-
κλήτωρ· Ἰκαρος, κύριον, ἐξ οὗ καὶ Ἰκάριον πέλαγος·
Ἰκόνιον, χώρα· ἰκρίον, τὸ ὄρθιον ξύλον· ἰκμάς, ἡ ὑγρασία,
καὶ κλίνεται ἰκμάδος· ἰκμάζω, τὸ ὑγραίνω· ἰκτερος,³ νόσος·
ἰκτίνος, ὁ λούπηγ·⁴ καὶ τὰ λοιπὰ.

piusque accedit ad corruptum
θερία.

! Citat e Nostro Caugius
Gloss. in Σακελιστήριον. Scho-
hastes Dorvillianus Pluti 1088.
Τρύγοιπος· τὸ σακελιστήριον· ubi
Hemsterh. Cum Nostro
conspirat Lexicon π. πνευμ. p:
223.

² Suidæ· Ἰθαμά.

³ Tradit Psellus de Lapid.
p. 12. Beryllum lapidem ἰᾶ-
σθαι ἰκτερον. Certiorem isti
medicastro medicinam faciam.
Tres ait esse Berylli formas:
καὶ ὁ μὲν αὐτῶν ἐλαιοβαγύς ἐστι
τὴν χροίαν. Scribe e cod. Pa-
ris. 1630. ἐλακωβαφής, quod
conjecerat Bernardus.

⁴ A, ἰκτίνος. Atque sic ap.

Πλὴν τοῦ ἤκω, τὸ ἔρχομαι ἤκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς ἢ μετρίως καὶ ἤκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα εἶκω, τὸ ὑποχωρῶ καὶ ὑποτάσσομαι· εἰκάζω· εἰκῆ, ἀντὶ τοῦ μάτην· εἰκαῖον, τὸ μάταιον· εἴκοσι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· εἰκάς, εἰκάδος, τὸ αὐτό· εἰκὸς, το πρέπον· εἰκότως, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· καὶ εἰκάθω, ῥῆμα, τὸ ὑποτάσσομαι.

Ἡ ι' συλλαβὴ πρὸ τοῦ λ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται: οἶον· ἰλαρός· ἰλαρύνω· ἰλεως, ὁ εὐμενής· ἰλάσκω, τὸ ἐξευμενίζω· ἴλη, ἡ τάξις· ἰλαδὸν, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν· Ἰλιος, ἡ Τροία· καὶ Ἰλιεύς ἀνὴρ, ὁ Τρωϊκός· ἴλλος,² ὁ ὀφθαλμός· ἰλύς, ὁ βόρβορος, καὶ κλίνεται ἰλύος, ὅθεν καὶ ἰλυσπώμενος, ὁ ἐν τῇ ἴλῃ³ στρεφόμενος· ἰλεὸς, ὁ φωλεός· ἴλιγγος, ἡ ναυτία· ἰλιγγιῶ, τὸ ναυτιῶ· Ἰλλυρικὸν χωρίον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἤλιος, ὁ λάμπων·⁴ ἠλιοειδής, ὁ λαμπρός· Ἡλιάδες, αἱ τοῦ ἡλίου θυγατέρες· Ἡλιούπολις· ἤλος, τὸ καρφίον· ἠλῶ, τὸ προσκαρφῶ·⁵ Ἡλίας, κύριον· Ἡλιοῦ, τὸ

Cangium in Λούπης, ubi hæc ὅθεν.
Nostri verba exhibet: Μοχ
addidi λοιπά.

¹ Ad Epimer. IA, HA, cf. Moschor. π. σχ. p. 55 et. 195; et ad EIA, p. 55.

² Cf. Hesychii ἰλλώπτειν, cum nota.

³ Voluit scribere ἰλύι, ob

⁴ Hanc explicationem addit, quod et infra alio loco repetet, ne quis pronunciatione delusus confundat, ἤλιος, ἴλιος, ἠλεῖος. Cf. Moschor. π. σχ. p. 211.

⁵ Citat Cangius hæc Nostri verba in Gloss. sub Καρφί. Lexicon π. πνευμάτων p. 223.

αὐτό· Ἡλ, ὄνομα ἱερέως Ἑβραίου· ἠλικία· ἠλιειότης· ἠλιξ, ὁμηλιξ, καὶ κλίνεται ἠλικος· ἠλακάτη· Ἡλεκτρος, κύριον ἠλίθιος, ὁ ἀναίσθητος· Ἡλιοδωρος, κύριον ἠλιαῖα, δικαστήριον ἐν Ἀθηναίοις· ἠλίβατος, ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἠλίκον, τὸ ὁποῖον ἠλύγι, ἡ νύξ· ἠλύσιον, τὸ πεδῖον,² καὶ ἠλυσις, ἡ ἔλευσις.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· εἴλη, ἡ θερμασία, ὅθεν καὶ εἴληθεροῦμαι·³ εἰλεὸς, ἡ μαγειρική τράπεζα· εἰλικρίνεια, ἡ καθαρότης· Εἴλωσ, ὁ δοῦλος, καὶ κλίνεται Εἴλωτος· εἰλωτεύω,⁴ τὸ δουλεύω· εἰλωτεία, ἡ δουλεία· εἰλίπους βοῦς, ὁ τοὺς πόδας συστρέφων· εἰλύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ εἰλυός, ὁ φωλεύς· εἴλαρ, τὸ βρώμα· εἰλαπίνη, ἡ εὐωχία· εἰλαπινάζω, τὸ εὐωχῶ· καὶ Εἰλείθυια, θεὰ ἔφορος τῆς γέννας.

Ἡ ι' συλλαβὴ πρὸ τοῦ μ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον ἡμερος, ἡ ἐπιθυμία· ἡμείρω, ῥῆμα, τὸ ἐπιθυμῶ· ἡμερτός, ὁ ἐπιθυμητός· ἡμερόεις, τὸ αὐτό· ἡμάτιον· ἡματίζω· ἡματισμός· ἡμάς, ὁ λῶρος,⁶ καὶ κλίνεται ἡμάντος, ὅθεν καὶ

ἡλος, τὸ καρφεῖον· ἡλῶ, τὸ προσκαρφεῶ, scrib. προσκαρφῶ.

² A, ἠλιότης, et ποχ ἠλίγη.

³ A, ἠλίσιον. Gregor. Naz. Or. 4. p. 120 c. οὐκ Ἠλυσιῶν πεδῖον ἀξία ταῦτα: ubi Basilus Cæs. in Schol. ineditis: μυθιόνται γὰρ Ἑλλήνων παῖδες τὸ μὲν Ἠλύσιον πεδῖον χωρὸν τινα ἐπιτερπῆ, ἡδίστων καὶ παν-

ταίων εὐφορώτατον καρφεῶν, φέροντα τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ.

⁴ Lexic. κ. πνευμ. p. 240. εἴλη, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, εἰληθενῦμαι. Scr. εἰληθεροῦμαι.

⁵ A, εἰλοτεύω.

⁶ Ad Epimer. IM, HM, EIM, cf. Moschopul. κ. σχ. p. 15, 16, 17.

⁷ Cangius videndus in Gloss.

ιμάσθλη, ἢ βίτζα: ¹ ἰμαῶ, τὸ ἀντλῶ, ² ὄθεν ἰμονιά, τὸ ἀν-
τλητήριον. Ἰμέρα, πόλις. Ἰμβρος, νῆσος· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ ἡμεῖς· ἡμέτερος· ἡμεδαπός· ἡμέρα· ἡμερό-
κοιτος, ὁ κλέπτῃς· ἡμερήσιον· ³ ἡμαρ, ἢ ἡμέρα· ἡμάτιον,
ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· ἡμερος, ὁ πρᾶος· ἡμερῶ,
ῥῆμα, τὸ πραῦνω· ἡμισυ· ἡμιόλιον, εἶδος ἀριθμοῦ· ἡμίονος·
ἡμῶν, ὁ ἀκοντιστῆς, καὶ κλίνεται ἡμονος· Ἡμαθία, τόπος·
ἡμερίς, ἄμπελος· ἡμύω, τὸ κλίνω· ἡμί, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ
φημί· καὶ ἡ ἡμή, ἢ ἔμή.

Εἶμα δὲ, τὸ ἰμάτιον· εἰμένος, ὁ ἐνδεδυμένος· εἶμι, τὸ
πορεύομαι· καὶ εἶμι, τὸ ὑπάρχω· δίφθογγα.

Ἡ ἰ συλλαβὴ πρὸ τοῦ ν διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· ὄλον
ἰνίον, τὸ νεῦρον· Ἰνώ, κύριον, θηλυκόν· Ἰναχος, κύριον ἰνώ,
τὸ ἐνδυναμῶ, καὶ ἰνώω· ἴνα, ἀντὶ τοῦ ὄπως, καὶ ἀντὶ τοῦ

sub voce *Λῶρος*, citat inter alia
e Porphyrio de Spiritibus,
'Ἰμάς, ὁ λῶρος. Hæc ipsa verba
habet Lexicon Anonymum π.
πνευμ. p. 228, idem forte
Porphyriano illi Cangii; quod
aliis dispiciendum relinquo.
Lexicon τῆς γραμματ. in cod.
1630. Μάσθλης, ὁ λῶρος. In
Narratione I. S. Nili λῶρος est
glossa τοῦ ἰμάς: cf. ibi Possi-
nus p. 150. Adde Nostrum
in *ΛΩ, ΤΕ*.

Herod.

¹ Cangius citat in *Βίτζα*, et
male scribit ἰμάθλη.

² Eumathius 111. p. 86. τοὺς
ὄφθαλμούς κατεφίλησα, καὶ ὄλον
εἰς τὴν ψυχὴν ἀνεμασάμην (scr.
ἀνιμησάμην e cod. 2897.) τὸν
ἔρωτα· ὄφθαλμὸς γὰρ ἔρωτος
πηγή.

³ A, ἡμερίσιον. Mox ἡμῶντος,
deletis literis τος subducta
lineola. Scripsi ἡμονος. Suidas
et Hesych. Ἡμονες, ἀκοντισταί.

D

ὄπου Ἰνδαλμα, τὸ ὁμοίωμα· ἰνδάλλω,¹ τὸ ὁμοιωῶ, Ἰνδικτος·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἠνία, θηλυκὸν, ὁ χαλινὸς, ὅθεν καὶ ἠνίοχος,
ἠνιοχεύω, ἠνιοχεία· ἠνίκα, ἀντὶ τοῦ ὁπότε· ἠνορέη, ἡ ἀν-
δρία· καὶ ἠνεμόεις, ὁ τόπος ὁ ἀνέμοις καταπνεόμενος.

Εἰνάτηρ δὲ ἡ νύμφη· εἰνοσίφυλλον γῆδιον· εἶνεκα, ἐπίρ-
ρημα, ἀντὶ τοῦ χάριν· καὶ εἶνα,² τὸν ἕνα, ποιητικῶς·
δίφθογγον.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ ξ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον·
ἰξός· ἰξεύω· ἰξευτής· Ἰξίων, κύριον, καὶ κλίνεται Ἰξίωνος·
ἰξ, ὁ σκῶληξ, καὶ κλίνεται ἰκός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἦξω, ἀντὶ τοῦ ἔλθω· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ η
γράφεται.

Εἶξω δὲ, τὸ ὑποχωρήσω καὶ ὑποταγῶ· δίφθογγον.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ π, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον·
ἵππος· ἵππεύω· ἵππεύς· ἵππηλάτης· Ἴππιος, ἐπώνυμον
τοῦ Ποσειδῶνος· ἵπνός,³ ὁ φοῦρνος, ἡ ἡ κάμινος· καὶ τὰ
λοιπά.

¹ Α, ἰνδάλω.

² Α, ἵνα. Moschop. π. σχ.
p. 125. εἶνα δὲ τὸν ἕνα, κατὰ
προσθήκην τοῦ ἰῶτα, ποιητικῶς.

Lexic. π. πνεῦμ. p. 240. Εἶνα,
τὸν ἕνα.

³ Cf. Notitias Manuscript.
t. 10. part. 2. p. 242.

Πλὴν τοῦ ἠπίσ, ¹ ὁ πρᾶος ἠπία, θηλυκόν, ἡ πράεϊα ἠπῶ, ῥῆμα, τὸ ῥάπτω· καὶ ἠπίαλος, νόσος, ὃ λέγεται ῥιγοπύρετον.

Εἶπω δὲ, τὸ λέξω· εἶπα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα· καὶ εἰπῶν, ὃ λέξας· δίφθογγον.

Ἡ ἰ συλλαβὴ πρὸ τοῦ ρ διὰ τοῦ ἰ γράφεται οἶον· Ἴρος, ὁ πτωχός· καὶ Ἴρος, ² ὄνομα κύριον· Ἴρις, ὄνομα θεᾶς, καὶ τὸ ἐν νεφέλαις τόξον· ³ Ἴριξ, ὁ ἰέραξ, κατὰ συγκοπὴν ἱερός· ἱερεῦς· ἱερεῖον, τὸ θῦμα, ⁴ κατὰ συγκοπὴν καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἠρέμα, ἀντὶ τοῦ ἠσύχως ἠρεμῶ, ῥῆμα· ἠρεμία, ἡ ἠσυχία· Ἡρώδης, καὶ Ἡρωδῖανος, κύριον· Ἡρα,

¹ Α, ἠπειος . . . ἠπεῖα. Μοχ ῥυγοπύρ. Phrynichus Προπαρ. p. 42. in Ἡπιάλης: τὸ δὲ διὰ τοῦ ο (nempe ἠπίαλος) ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. De ἠπιάλω vide Cornyunt ad Hippocr. p. 35; Schweighaus. ad Athen. 11. c. 21; Scaligerum in Scaligeranis primis; interpretes Hesychii; Wagner. ad Alciplir. 3, 72. Adde Cang. ad Ann. Comnen. p. 389.

² Aphthonius Progymn. p. 20. de Iro: Ἴρος μετωνομάζετο, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ διακονεῖν κομισάμενος. Ibi Scholiastes:

οὕτω γὰρ φησιν Ὀμηρος· “Οὐνεκ’ ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅ,τι (Cod. Mazar. A 86. ὅτε) μὲν τις ἀνώγει [Odysse. Σ. 7.]” ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶρω, τὸ λέγω, Ἴρος (Cod. Ἴρος) ὠνόμασται ὡς τὸ Ἴρις.

³ Recentioribus τόξον est arcus caelestis: Cf. Cangii Gloss. Lexicon π. πνευμ. Ἴρις, τὸ τόξον.—Μοχ Α, Ἴριξ.

⁴ Α, ἱερεῖον, τὸ θῦμα. Utramque vocem junxit Nilus Narrat. p. 109. μὴ γενέσθω τὸ σῶμα, ἕως εἰς τὴν σήμερον ἀγνόν, δαίμονος ἀκολασίας ἐπωνύμου θῦμα καὶ ἱερεῖον.

θεά· Ἡρακλῆς· Ἡρόδοτος ἥρωος, ὁ ἡμίθεος, καὶ κλίνεται ἥρωος Ἡρων, φιλόσοφος, καὶ κλίνεται Ἡρωνος· Ἡρακλεία λίθος, ἡ μαγνήτις· ἥρτο· ἔαρ, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· ἡριγένεια· ἡριγέρων, βοτάνη ἡρινός, ὁ ἑαρινός· Ἡριδανός, ποταμός· καὶ ἡρίον, τὸ μνημεῖον.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· εἶρων, ὁ ἀπατεῶν, καὶ κλίνεται εἶρωνος· εἰρηνεύω·³ εἰρωνεία· εἶρω, τὸ πλέκω· εἰρμός, εἶρεμος, ὁ δεσμός· εἶργω, τὸ κωλύω· εἰρκτή, ἡ φυλακὴ· εἰργνύω· εἰραφιότης, ὁ Διόνυσος· εἰρεσία, ἡ κωπηλασία· εἰρεσιώνη, ὁ στέφανος· εἰρίον, τὸ μαλλίον·⁴ εἰρηκώς, ὁ εἰπών, ἐπὶ μετοχῆς· καὶ εἶρυον, ἀντὶ τοῦ εἶλκον.

¹ De Magnete cf. Muller. ad Platon. Ion. p. 38, et Bernard. ad Psellum de Lap. c. 13. p. 23. Ὁ μαγνίτης λίθος, Psellus ait, ἐστὶ μέγας (Cod. 1630. ὁ μάγνης· λίθος ἐστὶ μ. quæ lectio conspirat cum initialibus reliquorum capitum formulis) καὶ βαρὺς καὶ ἀνόμαλος (scribe e cod. ἀνώμαλος), καὶ ὁ μὲν τις ἐπισπᾶται τὸν σίδηρον, ὁ δὲ ἀναπτύει. Cod. melius ἀπεπτύει. Verba ὁ μὲν τις restituenda eidem auctori cap. 4. p. 8. ἐστὶ δὲ (ὁ ἄνθραξ lapis) ἄνθραξιν ἐμφερῆς, καὶ ὁ μέντοι (lege e cod. ὁ μὲν τις) ἐστὶ θηλυφεγγῆς (sic cod. pro quo bene restituerunt τηλυφεγγῆς) ὁ δὲ βραχύτητι (cod. βραχύ τι, quod conjecerat Bernard.) με-

λάντερος. Εὕρισκεται Sic est lacuna. Codex: μελάντερος· φοινικίζει δὲ πρὸς ἥλιον καθορώμενος. Εὕρ.

² Hujus fluvii meminit Psellus de Lapid. p. 14. loco corrupto: τὸ ἤλεκτρον· ἐστὶ δὲ τὸ μὲν Ἰνδικόν, τὸ δὲ Λιβυτικόν· οἰκειοῦνται δὲ παρὰ τὸν Ἡριδανὸν ποταμόν. Scribe e cod. 1630. Λιβυστικόν· οἰκ. δὲ αὐτὸ καὶ Σκυθαί καὶ Αἰθίοπες· γίνεται δὲ παρὰ τ. Ἡρ. π.—Modo A, ἡριγένεια.

³ Voluit, ut videtur, scribere εἰρωνεύω.

⁴ Citat Cangius in Μαλλίον. Suidas: Εἶρια, τὰ μαλλία. Supra in Epimer. EP, p. 36. habuimus: Ἐριον, τὸ μάλιον. Μαλλίον minus recte scribitur, cum prima sit brevis.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ σ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται ὄλον· Ἴσον, τὸ ὅμοιον· ἰσότης, θηλυκόν· ἰσόω, ἰσῶ, ῥῆμα, τὸ ὁμοιῶ, ὅθεν καὶ ἰσόπεδον, καὶ ἰσόμετρον· Ἴσοκράτης, κύριον· ἰσηγορία· ἰσηλιξ· ἰσθμὸς, ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Ἰσραήλ· Ἰσραηλῖται, οἱ Ἑβραῖοι· Ἰσμαήλ· Ἰσμαηλῖται, οἱ Πέρσαι· Ἰσμηνίας, κύριον· Ἰσμηνὸς, ποταμός· Ἰσπανία, χώρα· Ἰστρος, ποταμός· ἰστορῶ· ἰστορία· ἴστωρ, ὁ ἐπιστήμων· ἴστημι, ῥῆμα· ἰστίον, τὸ ἄρμενον· ἰστὸς, τὸ κατάρτιον,² καὶ τὸ γυναικεῖον ἔργον· ἰσχνός· ἰσχναίνω· ἰσχυρός· ἴσχω, τὸ κρατῶ· ἰσχίον, μέλος τοῦ σώματος καὶ ἕτερα.

Πλὴν τοῦ Ἡσαῦ, Ἡσίδοτος, καὶ Ἡσαΐας, ὀνόματα κύρια ἥσυχος· ἥσυχία· ἥσυχάζω, ῥῆμα· ἥσις, ἡ εὐφροσύνη· ἥσσα, ἡ τροπή· ἥσσω, ῥῆμα, τὸ νικῶ· ἥσων, ὁ ἐλάττων, καὶ κλίνεται ἥσσομος· ἥστὸν,³ τὸ εὐφραντόν· καὶ ἥσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις.

¹ Scholiastes ad Philostr. Icon. p. 763 m. Ἰστορῶ, τὰ τὰ γεγονότα διηγοῦμαι, ἀφ' οὗ ἰστορία, ἡ τῶν γεγονότων ἀφήγησις· καὶ ἰστορῶ, ποιητικῶς, τὸ ἐρωτῶ.

² Cf. Cangius in Κατάρτιον. Scholiastes Hecubæ 1261 καρχησιῶν vertit κατάρτιων, ubi cf. Barnes.

³ Suidas: Ἡστὸν ἡδὲ, εὐφραντόν. Fragmentum in Notitiis MSS. t. 6. p. 506: . . . γλυκεῖς δὲ τοὺς καρπούς λέγουσαν, οὕτω φησὶν. “ Ἡ γὰρ παιδεία ἔχει μὲν ρίζαν, ἔχει δὲ

καὶ καρπὸν· καὶ τῇ μὲν τὸ πικρὸν πρόσσεστι, τοῖς δὲ τὸ ἥστὸν συνέζευκται.” Qui φησιν est Isocrates, illis ipsis verbis adlatus a Libanio t. 4. p. 867, 27. pro ἥστὸν textus Libanii exhibet ἥδιστον. Pro λέγουσαν rependum esse fere crediderim ἔχουσαν, παιδείαν nempe. Sibylla a Maio edita 145. Δεινὸς ἀνήρ, ὃν πάντες ὅσοι πίνουσι πάνιστον (scr. πάνηστον) Ἀρμένιοι κρύσταλλον ἄγαν ρείοντος Ἀράξειο Δείσουσι.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· εἶσω, ἀντὶ τοῦ ἔσθεων· εἰς, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· εἰσαγωγεύς· εἰσαγγελεύς·¹ εἰσιτήριος· καὶ εἴσεται, ἀντὶ τοῦ γνῶσεται.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ τ διὰ τῷ ἰῶτα γράφεται· οἶον· ἰτέα, δένδρον· Ἰταλία, χώρα, ὅθεν καὶ Ἰταλός, καὶ Ἰταλιώτης ἀνὴρ· ἰταμὸς, ὁ ἄγριος· ἰταμότης, ἡ ἀγριότης· ἴτης, ὁ πτωχός· ἴτυς, κύριον, καὶ κλίνεται ἴτυος· ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἄρματος· Ἰταμύριον,² ὄρος· ἰτρίον, εἶδος βρώματος· ἰτέον, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πορευτέον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἦττα, ἡ τροπὴ· καὶ ἦττω, ῥῆμα, τὸ νικῶ· ἦττων, ὁ ἐλάττων, καὶ κλίνεται ἦττονος·³ ἦτορ, ἡ ψυχὴ· καὶ ἦτρον, τὸ ἔντερον.

Ἡ ι συλλαβὴ πρὸ τοῦ φ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον· Ἴφι, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, ὅθεν καὶ Ἴφθιμος, ὁ ἰσχυρός· Ἴφιγένεια, κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Ἡφαιστος, θεὸς Ἑλληνικὸς, καὶ τὸ πῦρ·⁴ Ἡφαιστίων, κύριον, ὃ καὶ κλίνεται Ἡφαιστίονος.

¹ Cf. Santo-Crucius *Exam-
men des Histor.* p. 39. A, modo,
εἰσαγωγεύς: et infra ἰταμότης.

² Alii scribunt Ἰταβύριον:
cf. Hesych. cum interpret.

³ A, ἦττος. Mox, ἰσχυρὸς,
pro ἰσχυρῶς. Lexic. π. πνευμ.
p. 230. Ἴφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς

καὶ λίαν.

⁴ Lexic. τῆς γραμματῆ. in cod.
1630. p. 252, 2. Ἡφαιστος, ἡ
τοῦ πυρὸς οὐσία. Hesych.
Ἡφαιστος, ὅτε μὲν ὁ θεὸς
ὅτε δὲ μετανυμικῶς, τὸ πῦρ.
Scribe ὅτε—ὅτέ: quod nec
fuerat negligendum in Parthe-

Ἡ ἰ συλλαβὴ πρὸ τοῦ χ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· ἰχώρ, τὸ γράμμα,¹ καὶ κλίνεται ἰχώρος· ἴχνος· ἰχνεύω· ἰχνευτής· ἰχνηλάτης· ἰχθύς, ἰχθύος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἦχος, ἡ κραυγὴ ἦχώ, ῥῆμα· ἦχῆεις, ὁ ἦχητικός· ἦχῆσσα· ἦχώ, θηλυκὸν, ἡ κραυγὴ, καὶ κλίνεται ἦχοῦς· Ἠχώ, κόρη καὶ ἦχι, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ὄπου.

Ἡ ἰ συλλαβὴ πρὸ τοῦ ψ διὰ τοῦ ἰ γράφεται· οἶον· ἰψ, ὁ σκώληξ, καὶ κλίνεται ἰπός· ἰψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω· ἠψάμην δὲ,² ἐπὶ παρωχημένου.

nio c. 27. Idem: Ἠφαίστοιο, τοῦ πυρός. Plutarch. De aud. Poet. p. 36. Krebs. Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα Ἠφαιστος καθάροισιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη· τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσε: Archilochus nempē, cujus sunt adlati versus. Plautus Amph. l. 1. 185. "Quo ambulas tu, qui *Vulcanum* in cornu conclusum geris?"

¹ Sic cod. Sed scribendum αἶμα. Suidas: ἰχώρ, ἰχώρος· τὸ πεπηγὸς αἶμα. In fragmento inquinatissimo περὶ χροιάς αἵματος, quod edidit Bernardus

post Pselli Lapidēs, hæc prima occurrunt verba: τὸ κατάμαυρον αἶμα * ὅτε ἰχώρα οὐ ποιήσῃ, ῥίγια σημαίνει· εἰ δὲ ποιήσῃ ἰχώρα, τούτέστιν ὑγρὸν, ὡς νερὸν, ἀγαθόν. Desperavit editor de corrigenda voce νερὸν, quam ait esse haud dubie corruptam, et quam omnino sanam esse præstiterim: cf. Cangii Gloss. Verto: "Si vero faciet ichorem, id est liquidam partem, *instar aquæ*, bonum est signum."

² Scribere debuisset ἠψάμην δὲ, ἠψω, ἐπὶ π.

'ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.'

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε γράφεται· οἶον· θεός· Θεόδωρος, Θεοφάνης, καὶ Θεόδοτος, κύριον· θέω, τὸ τρέχω· θεῶ,² τὸ βλέπω· θεωρῶ· θεωρία· θεωρεῖον,³ τὸ ἰπποδρόμιον· θέλω· θέλησις· θέλημα· Θεαγέντης, Θεμιστοκλῆς, καὶ Θεογένης, κύρια· θεμέλιον· θέμελλον, τὸ αὐτό· θέμις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ κλίνεται θέμιδος· θεμιστεύω, τὸ δικάζω· θέρος· θερίζω· θερινὸς καιρὸς· θέρμια, τὰ λυπηνάρια·⁴ θερίγανον, βοτάνη· Θερσίτης, κύριον· θεράπων, ὁ ἀγαθὸς δοῦλος, καὶ κλίνεται θεράποντος· θεράπεινα, ἡ δούλη· θένω, τὸ τύπτω· θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός· Θεσβη, πόλις, ὅθεν καὶ Θεσβίτης ἀνὴρ· θέσπις, ἡ θεία φωνή, ὅθεν καὶ θεσπιωδῶ, τὰ τὰ θεῖα λέγω· θεσμός, τὸ δίκαιον, ὅθεν καὶ θεσμοφύλαξ· θεσπέσιος, ὁ θεῖος· Θέων, κύριον, καὶ κλίνεται Θέωνος· θεομηνία, ἡ τοῦ θεοῦ ὀργή· θεοπτία, ἡ τοῦ θεοῦ ὄρασις· καὶ τὰ λοιπά.

Πλην τοῦ θαιρὸς, ἡ στρόφιγξ τῆς θύρας· θαιμᾶν, ἡ ἀνατολή, ὅθεν καὶ θαιμανίτης⁵ ἀνὴρ, ὁ ἀνατολικός.

¹ Deerat titulus in Codice. —Ad Epimer. ΘΕ, ΘΑΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 10. et Basil. Grammat. p. 6.

² Cf. not. ad Philostr. Her. p. 421.

³ A, θεωρίον. Moschopulus

e codice correctus: θεωρεῖον, ὁ ἰπποδρόμος. Cf. Cangius in θεώρια.

⁴ Citat hæc verba Cangius in Λουπινάριον.

⁵ A, θεμανίτης. Vide Hesych.

in θεμᾶν, cum notis.

Τὰ ἀπὸ τῆς θι¹ συλλαβῆς ἀρχόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται ὄον· θίασος, ὁ χορός· θιασώτης, ὁ χορευτής· θίς, ὁ σωρὸς, καὶ κλίνεται θινός· θιν, ὁ αἰγιαλός· θίγω,² τὸ προσεγγίζω, ἐξ οὗ καὶ ἀθιγής, ὁ ἀπρόσψαυστος· θίβη, τὸ κιβώτιον· Θίσβη, ὄνομα γυναικός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ θησαυρός· θησαυρίζω.³ Θῆβαι, πόλις, ὅθεν καὶ Θηβαῖος ἀνὴρ· Θηβαῖς, τὸ αὐτό· θήγω, τὸ ἀκονῶ, ὅθεν καὶ θηγάνη, ἡ ἀκόνη· θῆλυ· θηλυκόν· θήλεια, ἡ γυνή· θηλή, ὁ μαστός, ἐξ οὗ καὶ θηλαμῶν, ἡ τροφός·⁴ θῆς, ὁ μισθαρνός, καὶ κλίνεται θητός· θῆσσα, ἡ μισθάρνισσα· θῆρ, θηρός· θηρεύω, ῥῆμα· θηρεία, ἡ θήρευσις· θηριωδία, ἡ ἀγριότης· Θησεύς, κύριον, καὶ κλίνεται Θησέως· καὶ θητόν,⁵ τὸ θαυμαστόν.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· θεῖον, τὸ θαυμαστόν, καὶ θεϊκόν, ὅθεν καὶ θεϊότατος· Θειοδάμας, κύριον· θεῖος, ὁ κατὰ συγγένειαν· θειάζω, ῥῆμα, τὸ θαυμάζω· θειασμός, ὁ θαυμασμός· καὶ θειαστόν, τὸ θαυμαστόν· καὶ θείνω, ῥῆμα, τὸ τύπτω.

¹ Ad Epimer. ΘΙ, ΘΗ, ΘΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 113.

² A, θίνω.

³ A, τοῦ θησαυρ.—Mox verba θῆς—μισθάρνισσα adduxit Bastius Epist. Crit. p. 160. Vir quidam doctissimus ap. Vossium ad Valer. Flacc. 111. 89. in Artemidoro, 11. 34. pro antiqua et corrupta lectione ἄρεος ἢ εἰς, reponendum conjici-

ciebat ἄρεος θητεῖς, id est, θεράποντας. Sed θητεῖς barbarum est, et scribendum fuisset θήτας. Cæterum emendate nunc legitur υἱεῖς.

⁴ Hinc firmatur conjecturâ τροφός, facta ad Hesychii Θηλαμῶν, τάφος.

⁵ Forte, θητόν, vel θηητόν. Modo A, Θησσεύς.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θλι συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· θλίβω· θλίψις· θλιβερόν· θλίβω, τὸ ἀποπιέζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θνη συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ η γράφεται· οἶον· θνήσκω· θνητός· θνησιμαῖον, τὸ τεθνηκός· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θρι συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· θριγγῆς, τὸ περίφραγμα· θριγγίον, τὸ αὐτό· θριδαξ καὶ θριδακίνη, τὸ μαϊούλιον·¹ θριξ, ὁ σκώληξ, καὶ κλίνεται θριπός·² θρίαμβος· θριαμβεύω, τὸ πομπεύω· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Citat hæc Nostri verba Cangius Gloss. in voce. Lexicon τῆς γραμματ. in Cod. 1630. p. 252, 2. θριδακίνη (scg. θριδακίνη), τὸ μαρῦλιν. De voce μαϊούλιον cf. Corayus not. ad Ælian. H. V. 1. c. 34.

² Credo hic esse lacunam, hoc fere implendam modo: θριξ, καὶ κλίνεται τριχός (quæ sunt verba Suidæ,) θριψ, ὁ σκώλ. Lexicon τῆς γραμμ. p. 252, 2. θριψ, σκώληξ ἐσθίων τὰ κέρατα. Anonymus in cod. Vaticano 132. Τὰ εἶδη τῶν σκωλήκων: δῆκες, τῶν ὑγρῶν ξύλων· θρίπες, τῶν ξηρῶν· ἴκες, τῶν ἀμπέλων· ἴκες, τῶν κερά-

των τρώγες, ὀσπρίων σῆτες, ἱματίων τίλφαι, χαρτίων. Alius anonymus in eodem codice: Διαφορὰ τῶν τοῦ σκώληκος ὀνομάτων. Σῆς λέγεται ἐπὶ τῶν ἱματίων· ῥιψ, ἐπὶ ξύλων· ἴξ, ἐπὶ ἀμπέλων· ἴψ, ἐπὶ τῶν κρεῶν καὶ κεράων, (non scripsit κεράτων, quia respexit Od. Φ. 395. μὴ κέρα ἴκες ἔδοιεν.)· σκώληξ καθ' ἑαυτὸν, ἐπὶ τῆς γῆς ἔρπων, καὶ τοῦ βοός. De diversis vermium nominibus lege Ammonium p. 174, additis omnino eruditissimis Valcken. Animadversionibus II. c. 5., et collatis interpretibus ad Lucian. Adv. indoct. § 1. Vide et Philemo-

Πλὴν τοῦ θρηῆνος, ὁ κλαυθμός· θρηνηωδᾶ· θρηνηωδία· θρηνηωδός· θρηῆνυς, τὸ ὑποπόδιον· Θρηήικες, οἱ Θραῖκες· θρησκεύω· θρησκεία· θρησκος, ὁ περὶ τι πιστός· καὶ Θρηῆσσα, ἡ Θρακική.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θο¹ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γράφεται· οἶον· Θόας, κύριον, καὶ κλίνεται Θόαντος· θοός, ὁ ταχύς· θόρυβος· θοραῖ, τὸ πηδᾶ· θορός, τὸ ὑγρὸν σπέρμα· θολῶ, τὸ ζοφῶ· θολερός.² θόλος, ὁ τοῦ οἰκήματος· θόριξις, ἡ μέθη· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ θώραξ, μέρος τοῦ σώματος· θώραξ, τὸ λωρίκιον,³ καὶ κλίνεται θώρακος· θωρακίζω, ῥῆμα, τὸ καθοπλίζω· θωρακισμός· θῶκος, ὁ θρόνος· θῶψ, ὁ κόλαξ, καὶ

nis Lexic. in Σέας, § 180; Scholiastem Æschli Prom. 365. de ἴψ, collato Suida in Ἴπες et Ἴπί; et Nostro in Epimer. ΙΞ, ΙΨ, ΣΗ, ΨΙ, et initio tertiæ partis. Lexicon τῆς γραμματ. in cod. 1630: Σῆς, ὁ σκώληξ. Κίς, ὁ ἐν τῷ σίτῳ σκώληξ.

¹ Ad Epimer. ΘΟ, ΘΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 203.

² Θολερωῶ obiter prodesse velim scriptori, Theodoro Prodromo in Notit. MSS. t. 6. p. 558. ἴλαθί μοι τῆς τολμῆς· καὶ τῆς προθυμίας ἀπόδεξαι, εἰ τοσοῦτοις με καὶ οὕτω πλουσίοις

δεξιουμένη τῶν ἐπαίνων τοῖς ὀχετοῖς, μικραῖς ἀντιδεξιούσα σταγόσι καὶ ταύταις θολεραῖς τε καὶ τελματώδεσιν. Forte: εἰ, τοσοῦτοις . . . ὀχετοῖς, μικραῖς ἀντιδεξιούμαι σταγόσι, vel ἀντιδεξιῶ σε στ. Illud malim. Nominativus δεξιουμένη pendebit absolute; qua de syntaxi cf. ad Nicet. Eugen. II, 99.

³ Citat hæc Cangius Nostri verba Gloss. in Λωρίκιον, *Loricica*. Lexicon τῆς γραμματ. in cod. 1630. p. 251, 2. θώραξ· πύργος τειχῶν (cf. Blomf. Glos. ad Septem-Theb. 32.), ἡ ὄπλον πολεμικόν.

κλίνεται θωπός· θωπεύω, τὸ κολακεύω, θωπεία, ἡ κολακεία· θῶς, ὁ λυκοπάνθηρος,¹ καὶ κλίνεται θωός· ὄθεν καὶ θωύζω, τὸ ἀγρίως φωνῶ· θώμιγξ, τὸ σχοινίον, καὶ κλίνεται θώμιγγος· θωή, ἡ ζημία· θωρήσσω, τὸ καθοπλίζω· καὶ Θωμάς, κύριον ὄνομα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θρο συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γράφεται· οἶον· θρόνος· θρονίζω· θρονίς, ὁ μικρὸς θρόνος, καὶ κλίνεται θρονίδος· θρωῶ, τὸ θορυβῶ· θρόησις, ἡ θορύβησις· θρόμβος, ὁ παχὺς τοῦ αἵματος σταλαγμός· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ θρώσκω, τὸ ῥῆμα, τὸ πηδῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θυ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· θύω· θύτης, ὁ ἱερεὺς· θῦμα· θυμίαμα, θυμός, ἡ ὄργη,² καὶ ἡ ψυχὴ· θυμικός, ὁ ὀργίλος· θυμάτιον, τὸ θῦμα· θυμήρης, ὁ ἐπιθυμητός· θυμηδία, ἡ

¹ Cf. Caugius in Λυκοπάνθηρος. Moschopolus : θῶες, τὰ μικρὰ τῶν θηρίων. Et sic Hesychius : Θῶες ὄρεσφιν· θηρία μικρὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν : ubi Kusterus proponit μικτὰ, satis quidem ingeniose.—Mox A, θωίζω; et θώμιγξ; et θωρίζω.

² Gregor. Naz. Or. 19. p. 301 C. ὁ μὲν γὰρ θυμός ἦν αὐτῶν . . . οὐδ' εἰς ὄργην φθάνων ἐκ πρώτου κινήματος : ubi Basilius Cæsareæ in Schol. ineditis :

διαφορὰν τινα αἰνίττεται θυμοῦ καὶ ὄργης, ὡς τὴν πρώτην κίνησιν τοῦ θυμικοῦ καὶ ὄργην θυμὸν νοεῖσθαι· τὸ δ' ἤδη φθάνον καὶ πρὸς ἄμυναν εὐτρεπὲς καὶ ἀντιδόσεως ἔφεσιν, ὄργη ἐστίν, ἣν καὶ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως ὀρίζουσι. Gregorius Nyssen. in Vita Thaumaturgi p. 277. πολυχειρία φονῶσα, θυμῶ καὶ ὄργῃ στρατηγούμενη : ubi varietatem θ. καὶ νεότητι non prætulerim.—Mox A, θυμηδία.

χαρά· θυμέλη, ἡ τερπνὴ ᾠδὴ· θύμος, βοτάνη· θύρα· θύραιος, ὁ ἔξω τῆς θύρας· θυροκοπῶ, τὸ τὴν θύραν κρούω· θυρωρός· θύελλα, ὁ ζόφος τοῦ ἀέρος· θύεια, τὸ ἰγδίον·¹ θύρσος, κύριον, καὶ εἶδος κλάδου· θύσθλον, τὸ θῦμα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ θοίνης, ἡ εὐωχία, ὅθεν καὶ βουθόινας, ὁ βοῦν ἐσθίων, ἔστι δὲ ἐπώνυμον τοῦ Ἡρακλέους·² θοίνομαι, ῥῆμα, τὸ εὐωχοῦμαι· καὶ θοιμάτιον, κατὰ συναλοιοφῆν, τὸ ἰμάτιον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θεου συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· ὄον· θρυλλῶ, το φημίζω· θρύλλημα, ἡ φήμη· θρύλλος, τὸ αὐτό· θρυαλῖς, ὁ σπινθῆρ· θρύπτω, τὸ εἰς μικρὰ τέμνω· θρύπτομαι, τὸ ἀκκίζομαι·³ καὶ τὰ λοιπά.

¹ Cf. supra p. 44.—Mox f. θύρσις, κύρ. καὶ θύρσος.

² Cf. Moschop. π. σχ. p. 74. et quæ notavi ad Diogenis Epist. p. 293. Statim velim θοινῶμαι, ut apud Moschop. et alibi. Mox scripsi θρύλλος, pro θρύλος codicis.

³ Ad θρύπτω et θρύπτομαι cf. not. ad Philostr. Her. p. 361; et ad hoc Lentzium in Actis Soc. Traj. t. 2. p. 296; Coray. ad Heliod. p. 64, 204; Jacobs. ad Athen. p. 304. et ad Anal. t. 12. p. 282. Ibi vir doctiss. in

Themistii Or. 2. p. 33 B. pro, εἰ γὰρ ἐγὼ . . . ἐρεσχελοῖον πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀγροικιζοίμην, reponi jubet ἐρεσχ . . . καὶ ἀκκίζοίμην, citra necessitatem. Nam jungunt sæpicule e formula θρύπτεισθαι et ἀκκίζεσθαι, ut e locis indicatis quærenti patebit, non item ἐρεσχελεῖν et ἀγροικίζεσθαι. Gregorius Nyss. Vit. Gregor. Thaum. p. 246. πρόσσεισι τὸ γύναιον ἀκκιζόμενον τε καὶ θρυπτόμενον. [Schol. Æschyli Prom. 435. χλιδῆ] αἰκισμῶ, (scr. ἀκκισμῶ) θρύψει, τρυφῆ. Schol.

Οἱ τοῦ ἰᾶτα ἐπιμερισμοὶ προεγράφησαν εἰς¹ τὸ η.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Κ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· κεφαλή· κεφάλαιον· κέραμος· κεραμῖς, ὃ ἐν τοῖς ὀρόφοις κέραμος, καὶ κλίνεται κεραμίδος· κέρας· κερατίζω· κερῶεις βοῦς, ὃ κέρατα ἔχων· κερασφόρος, τὸ αὐτὸ κενὸν, τὸ μάταιον καὶ τὸ κοῦφον, ὅθεν καὶ κενοδοξία, καὶ κενήριον,² τὸ κενοτάφιον· κελαδῶ, τὸ ἦχῶ· κέλαδος, ὃ ἦχος· κελαρύζω, τὸ ἦχῶ· καὶ κελαρύζον ὕδωρ, τὸ ἦχου ἐν τῷ ῥέειν· κέλυφος, τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος· κέλλης, ὃ καβαλλάριος, καὶ κλίνεται κέλλητος· κελλητίζω, τὸ καβαλλικεύω·³ κέλωρ, ἀξίωμα, καὶ κλίνεται κέλωρος·⁴

Gregor. Naz. Stel. p. 107. λύγισμά ἐστι θηλυδριώδης μετὰ τοῦ ἀκκίσεσθαι καὶ θρύπτεσθαι γινόμενῃ τῶν ἀσέμνων ὀμιλία. Adde not. ad Nicet. Eugen. vi, 404.

¹ Addidi εἰς. Statim ad Epimer. ΚΕ, ΚΑΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 37, et Basil. Grammat. p. 14.

² Præter Moschop. et Basil. qui eandem exhibent interpretationem, vide Cangii Gloss. Eudocia Viol. p. 414 in Φημίω, Homeri magistro. cujus in Odyssea meminit, ἐγκατατιθέμενος τῇ ποιήσει τὸ τοῦ διδασκά-

λου ὄνομα, οἷα κενηρίω λαμπρῶ εἰς κλέος ἀείμνηστον.

³ Cangius Gloss. in Καβαλλαρ. citat hæc Nostri, scribens, Κέλης, ὃ καβαλλάριος, et κελητίζω, καβαλλικεύω. Hoc tantum recepi, pro codicis καβαλληκεύω. Ipse Cangius habet suo loco Κέλλης. Melior quidem est et usitatio altera scriptura, qua et usi sunt Basilus et Moschopulus.

⁴ Α, κέλωρος. Moschiopul. Gramm. p. 56. πόθεν κέλωρ; παρὰ τὸ κέλωμαι, τὸ προστάσσω.

κεμάς, ἡ ἔλαφος, καὶ κλίνεται κεμάδος· κέαρ, ἡ ψυχὴ· Κέκρωψ, κύριον, καὶ κλίνεται Κέκροπος· κεάδης, εἶδος λαβυρίνθου· κεδνόν, τὸ ἀγαθόν· κεκρύφαλος, κάλυμμα ἐξ ὑφάσματος·¹ κέδρος, δένδρον· κελαινόν, τὸ σκοτεινόν, ὅθεν καὶ κελαινεφές· Κελεός,² κύριον· κελεύω, τὸ προστάσσω· κέλομαι, τὸ αὐτὸ κεραιίζω, τὸ τέμνω· κεραυνός· κέπφος, ὁ λάρος· Κέρβερος, κίων ἐν τῷ ἄδη· κερδαλέος· κερδῶ, ἡ ἀλώπηξ· κέρδος· κερκίς, κερκίδιον τῶν γυναικῶν, καὶ κλίνεται κερκίδος· κέρμα, τὸ κόμμα,³ καὶ τὸ νόμισμα· κερματίζω, τὸ εἰς μικρὰ κόπτω· κερτομῶ, τὸ λοιδορῶ· κερτομός, ὁ λοιδορός· Κέρκυρα, πόλις, ἀφ' ἧς καὶ Κερκυραῖος ἀνήρ· κεστός, ὁ κεντητὸς λῶρος·⁴ καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ καί, συνδέσμου· καινόν, τὸ νέον καὶ παράδοξον, ὅθεν καὶ καινοτομία, ἡ νέα πράξις ἢ ἡ παράδοξος· καινοτομῶ, τὸ νεοπραγῶ· Καίσαρ, Καίσαρος· Καισάρεια, πόλις, καὶ Καισαρεύς, ὁ ἀπὸ Καισαρείας· καιρός, ὁ χρόνος, ὅθεν καὶ καιρίον, τὸ ἔγκαιρον· καιροφυλακῶ· καιροσκοπῶ· καιρία⁵ πληγῇ, ἡ θανάσιμος· καικίας, ἄνεμος· Καινεὺς, κύριον, καὶ κλίνεται Καινέως· καίω, ῥῆμα, τὸ φλογίζω· καὶ καίνω, τὸ κόπτω, ὅθεν καὶ καινίς, ἡ μάχαιρα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κλε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον· κλέος, ἡ δόξα· κλείζω, ῥῆμα, τὸ

¹ A, ἐξυφάσματος.

² De Celeo cf. quæ notavi ad Eunap. p. 384, addito Wernsdorfio ad Philen. p. 40.

³ A, κῦμμα.

⁴ A, λόρος. Corregi e Basil.

et Moschopulo; cf. Cangii Gloss.

⁵ Moschopulus π. σχ. p. 38. Καιρεία, ἡ θανατηφόρος πληγῇ: scrib. καιρία.

δοξάζω, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· Κλέων, Κλεόνικος, Κλεόπατρος, καὶ Κλεόπας, ¹ κύρια.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κρε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· κρέας, κρέατος· κρεοφαγία, ἢ τῶν κρεῶν βρωσίς· κρεανομία, ὁ τῶν κρεάτων μερισμός· κρεμῶ, ῥῆμα, ὅθεν καὶ κρεμάθρα· κρέκω, ² τὸ κρούω καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τρυ κραιπάλη, ἢ μέθη· κραιπαλῶ, ῥῆμα, τὸ μεθύω· κραίνω, τὸ τελειῶ καὶ κραιπνός, ³ ὁ ταχύς.

Τὰ ἀπὸ τῆς κι ⁴ συλλαβῆς ἀρχόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· κινῶ· κίνησις· κίνημα· κιννάμωμον, ἄρωμα· κιβωτός· κιβώτιον· κίτρον, καρπός· κιγκλῖς, τὸ κάγκελον, ⁵ καὶ κλίνεται κιγκλίδος· κίδαρις, ἢ ἀρχιερατικὴ περιεφαιαία, καὶ κλίνεται κιδάρεως· Κιβυρραϊώτης, ⁶ τοπικόν· κισσύβιον, τὸ ποιμενικὸν ἀγγεῖον· κισσός, εἶδος φυτοῦ· κισσῶ, τὸ μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω· ⁷ κίσσα, ὄρνεον

¹ Suidæ, Κλεώνικος, et Κλεώπας.

² A, κρεμῶ: quod mutavi, nec male, puto.

³ A, κραιπανός.

⁴ Ad Epimer. ΚΙ, ΚΗ, ΚΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 56, 57, 58.

⁵ Cf. Cangius in Κάγκελος, et notæ ad Hesychii Κιγκλῖς. Suidas: Κιγκλίδες· αἱ τῶν δικα-

στηριῶν θύραι· ὁ κάγκελος, ἢ τοῦ ἱεροῦ οἴκου. Scg. θύραι, ὁ κ.

⁶ Cf. Cangius Glöss. in voce, ubi Nostri verba adtulit.

⁷ A, συλλάνω. Suidas: Κισσῶ, τὸ μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω. Moschop. Κισσᾶν, ἐπὶ γυναικός, τὸ μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνειν. Lexicon Gr. Lat. Συνέλαβεν, ἐπὶ γυναικός. Concepit. De hoc sensu τοῦ συλλαμβάνειν,

Κικέρων, κύριον· κικλήσκω, τὸ καλῶ· Κιλικία, ἡ Ἀρμενία· Κίλιξ, ὁ Ἀρμένιος, καὶ κλίνεται Κίλικος· Κιμμέριοι, ἔθνος ἀνήλιον· κιννύρα, ἡ λύρα· κίρρον, τὸ κίτρινον· Κίρκη, ὄνομα γυναικὸς πόρνης· κίρκος, ὁ ἐξύπτερος·¹ κίστη, τὸ κιβώτιον· κίχω, τὸ καταλαμβάνω· κιχώριον, βοτάνη· κιχεῶ, τὸ δανείζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κηδεμῶν, ὁ φροντιστῆς, καὶ κλίνεται κηδεμόνος· κηδεμονία, ἡ πρόνοια· κήδεα, αἱ φροντίδες καὶ αἱ λύπαι· κῆδος, ἡ συμπευθερία· καὶ κηκάζω, τὸ λοιδοροῦ· κηκασμός, ἡ λοιδορία· κηλῶ, τὸ θέλω· κήλη, πάθος· κηλήτης ἀνὴρ· κηλὶς, ὁ ῥύπος, καὶ κλίνεται κηλίδος· κημὸς, ὁ χαλινός· κήρυξ· κηρύσσω· κηφῆν, ἡ ἀγρία μέλισσα, καὶ κλίνεται κηφῆνος· Κηφᾶς, κύριον· Κηδάρ,² τόπος σκοτεινός· κηκίδιον, ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίττου· κῆλον, τὸ βέλος· κηλώνιον, ὁ ἐπιβατεύων ἵππος· κῆπος· κηπίον· κηπεύω· κηπωρός· κηρός· κηρίον·³

utero concipere, cf. quæ notavi ad Philost. Her. p. 385. Suidas in Ἀκύμονα· ἐγκύμων, ἡ συνειληφύια. Aristænetus l. 19. καὶ δὴ συνείληφεν ἀσφαλῶς. Zonaras in Epist. Canon. p. 55 B. λάθρα γυναικῆς τινος ἀνδρασι συμφθειρόμεναι συλλαμβάνουσι. Genes. 4. 1. συλλαβοῦσα (Εὐα) ἔτεκε τὸν Κάϊν. Arnobius l. p. 3. "fœtus non in uteris sumptos suis moribus et sua lege custodiunt?"

¹ Cangio in Gloss: Ἐξυπτέ- Herod.

ριον avis est venatica quædam. —Mox A, καὶ κίστη, deleta conjunctione lineolæ subductione: forte voluit scribere κίστις καὶ κίστη, ut est apud

Suidam.—Mox A, κιχώριον: utraque scriptura est in usu.

² De Κηφᾶς et Κηδάρ cf. Alberti Gloss. ad N. F. Mox de κηλώνιον, cf. Cangii Glossar.

³ Gregor. Naz. Or. 34. p. 554 B. ἵνα ταῖς μὲν (μελίσσαις) τὰ κηρία πλέκῃται καὶ συνέχῃται

Ε

κῆρ, ¹ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ θανατηφόρος μοῖρα· κῆτος, τὸ μέγα τῆς θαλάσσης ζῶον, ὅθεν κητιώδης, ὁ ἰχθύς ὁ μέγας· κηώδης, ὁ μεμυρισμένος οἶκος· κῆχος, ἀντὶ τοῦ πρὸ μικροῦ· καὶ κῆνος, τὸ νόμισμα.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· κῆμαι· κείμενος· κειμήλιον, τὸ ἀποτεθὲν χρῆμα· κειμηλιοῦμαι, τὸ ἀποτίθῃμι· κειρία, ὁ δεσμός· κείρω, ² τὸ κόπτω· κείθεν, κείθι, καὶ κείσε, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, κατὰ ἀφαίρεσιν Ἰωνικὴν· Κεῖος ἀνὴρ, ὁ ἀπὸ τῆς Κέω· καὶ κεινός, ὁ μάταιος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰῶτα.

Τὰ ἀπὸ τῆς κλι ³ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον· κλίνω· κλίνομαι· κλίνη, τὸ κραββάτιον· ⁴ κλινίδιον, ἡ μικρὰ κλίνη κλινοπετῆς, ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κείμε-

δι' ἐξαγώνων συρίγγων καὶ ἀντι-
στρόφων, κτλ. Ibi Basil.
Caesar. in Schol. ineditis : τοῦ-
το τῆς φιλεργίας τῶν μελισσῶν
αἱ γὰρ πλοκαὶ πανσόφως τεχνι-
τευόμεναι δι' ἐξαγώνων συρίγγων
συνέχονται. σύριγξ δὲ ἐστὶ τὸ
κοῖλον καὶ ἐπίμηκες, ἐν ᾧ τὸ μέλι
τεθησαύριστα ταῖς μελίτταις. ἐξ
δὲ αἱ πᾶσαι γωνίαι οὔσαι συνά-
γουσι συμπλέκονται καὶ συνέ-
χουσι τὰς πλευρὰς ἰσαριθμούς
ὑπαρχούσας λεπταὶ δὲ καὶ ὑμενώ-
δεις τελοῦσαι δεδένονται τῆς ἐπε-
ρειδούσης βοηθείας. δέδωκεν ἡ
φύσις καὶ τοῦτο τοῖς διατειχί-
σμασιν, ἐτέρως μὲν κατὰ τοὺς
πυθμένας, ἄλλως δὲ κατὰ τὰς

πλευρὰς προσενείρασα σύριγγας,
ταῖς αὐταῖς γωνίαις τε καὶ πλευ-
ραῖς ἐπαλλάξασα καὶ ἐδράσασα.

¹ Lexicon τῆς γραμμ. in
cod. 1650. Κῆρ, ἡνίκα ὀξύνεται,
σημαίνει τὴν ψυχὴν· περισπώμε-
νον δὲ, σημαίνει τὴν θανατηφόρον
μοῖραν.

² Α, κειρῶ. Suidas : Κείρει,
κόπτει. Moschop. π. σχ. p.
213. Κείρω, τὸ κόπτω. Cf.
Alberti ad Hesychii Κείρει.

³ Ad Epimer. ΚΑΙ, ΚΛΗ,
ΚΛΕΙ, cf. Moschop. π. σχ.
p. 98, 99, 100.

⁴ E Nostro adduxit Can-
gius in Glossario.

νος· κλινήρης, τὸ αὐτό· κλίμαξ, ἡ σκάλα,¹ καὶ κλίνεται κλίμακος· κλιμακῆδον, ἀντὶ τοῦ δίκην κλίμακος· κλισία, ἡ σκηνή· κλισμὸς, ἡ καθέδρα· κλίτος, τὸ μέρος· κλιτὺς, ἡ ἐξοχὴ τοῦ ὄρους, καὶ κλίνεται κλιτῦος· κλίβανος, ἡ κάμινος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κληδῶν, ἡ φήμη καὶ ἡ μαντεία, καὶ κλίνεται κληδόνος·² κληδονισμὸς, τὸ αὐτό· Κληδόνιος, κύριον· κλήμαξ, ἡ ἄμπελος, καὶ κλίνεται κλήματος· κληῖμα, τὸ τῆς ἄμπελου· Κλήμης, κύριον, καὶ κλίνεται Κλήμεντος· κληῖρος· κληρουχία· καὶ κληρονομία, τὸ αὐτό· κληρονομῶ, ῥῆμα· κλητώριον,³ ἡ τράπεζα· κληίζω, τὸ δοξάζω· καὶ κληῖδα, τὴν κλειῖδα, ποιητικῶς.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· κλεινός, ὁ ἔνδοξος· Κλεινίας, κύριον· κλεῖς, κλειδός, τὸ κλειδίον· κλειῖθρον, τὸ αὐτό· κλειδοῦχος· Κλειῖτος, Κλειτοφῶν, Κλεισθένης, καὶ Κλειταγόρας, κύρια· Κλειῶ, Μοῦσα· καὶ κλείω, τὸ ἀσφαλίζω.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κνι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἷον· κνίζω, τὸ κόπτω· κνίσσα,⁴ ὁ κα-

¹ Cf. Cangius Gloss. in Σκάλα, *scala*, ubi Moschopulo debuisset uti.

² A, κληδωνος. Mox A, κλήματος, cum κ superscripto, ita ut sit κλήμακτος.

³ Citat e Nostro Cangius. Suidas habet Κλητόριον, Moschopulus, κλητήριον.

⁴ Cf. Cangii Gloss. in voce.

Idem: “Τζουκνία, τζουκνάδα, fumigatio, vaporatio, κνίσσα, ἀτμισμός.” Nullus fere dubito quin hic erraverit Cangius, Lexico quodam usus ubi forte legebatur: “Κνίσσα, ἀτμισμός, τζουκνία, τζουκνάδα.” omissa ante τζουκνία voce κνίδη.

πνός· κνίδη, ἢ τζουκνίδα· Κνίδος, ἢ νῆσος, ὅθεν καὶ Κνιδία, ἢ Ἀφροδίτη· κνιπός, ὁ φειδωλός¹ καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κνήθω· κνησμός, καὶ κνησμονή· κνήμη, τὸ σκέλος· κνημίς,² τὸ τοῦ σκέλους ἔνδυμα, καὶ κλίνεται κνημίδος· κνήστις, ἢ μάχαιρα· καὶ Κνήμιον, ὄνομα κύριον.

Τὰ ἀπὸ τῆς κρι³ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· ὄιον· κρίνω· κρίσις· κριτής· Κριτίας, κύριον· Κρίνις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· κρίς, ὁ τεράγος· κρίκος, τὸ κρικέλιον·⁴ κρῖ, τὸ κριθάριν·⁵ Κρισαῖος κόλπος τῆς θαλάσσης· κρίβανος, ἢ κάμινος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Κρήτη, νῆσος· Κρής, ὁ Κρητικὸς, καὶ κλίνεται Κρητός· κρήνη, ἢ πηγὴ⁶· κρηναῖον ὕδωρ, τὸ πηγιμαῖον⁶· κρημνός· κρημνίζω· κρησφύγετον, τὸ καταφύγιον·

¹ A, κνημίς.

² Ad Epimer. ΚΡΙ, ΚΡΗ, ΚΡΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 156, 157.

³ Cf. Cangius in Κρίκελλος: ubi in nota marginali Bastius monuit H. Stephano, qui in Indice, p. 1296. Κρικέλλιον miratur, ut diminutivum γλανε ποτον, minime esse credendum; "nain a κρίκελλος, neque a κριξ vel κρίκος, derivandum est κρικέλλιον."

⁴ Cangius Gloss. in Κριθάρι.

"Lexicon MS. Cyrilli et Epimerismi Herodiani MSS. Κρῖ, τὸ κριθάριν. Al. κριθάριον."

⁵ Lexicon τῆς γραμμ.⁶ in cod. 1630. Κρηνίς, ὑποκοριστικῶς σημαίνει δὲ τὴν πηγὴν· κρήνη γὰρ ἢ πηγὴ.

⁶ Vox occurrit apud Nice-tam Eugenianum in inedita fabula de Drosillæ amoribus, I. 91. Καὶ νᾶμα πηγιμαῖον ἦν ἐκεῖ βέον, ψυχρόν, διειδές, καὶ γλυκάζον ὡς μέλι.

κρήδεμνον, τὸ κεφαληδέσμιον· Κρηθηῖς, ἡ μήτηρ τοῦ Ὀμήρου, καὶ κλίνεται Κρηθηίδος· καὶ κρήγυον,¹ τὸ ἀληθές·

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· κρείττων, ὁ καλῶτερος, καὶ κλίνεται κρείττονος· κρείσσω, τὸ αὐτό· κρειττονεύω, ῥῆμα· κρείων, ὁ βασιλεύς· καὶ κρειῶν, τῶν κρεάτων,² κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰῶτα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κτι³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· κτίσις, ὁ κόσμος· κτίσμα· κτινύω, τὸ φονεύω· κτίννυμι, τὸ αὐτό· κτίλος, ὁ χειροθήτης τράγος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κτῆσις, ἡ περιουσία· κτῆμα· κτήτωρ· Κτησιφῶν καὶ Κτήσιππος, κύρια.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· κτείνω, τὸ φονεύω· καὶ κτεῖς, τὸ κτένιον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κο⁴ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ μικροῦ γράφεται· οἶον· κόπος· κοπιῶ· Κόμης, ἀξίωμα, καὶ κλίνεται Κόμητος· κόμη, ἡ θριξὶς τῆς κεφαλῆς· κομήτης, ἀστήρ, καὶ ὁ δασύμαλος· κομῶ, τὸ θάλλω· κομιδῆ, ἐπίρ-

¹ Moschopulus: Κρήγυον, παρ' Ὀμήρω (Il. α. 106.), ταυτὸν τὸ (lege τῶ) θυμῆρες.

² Melius foret κρέων, ut est apud Moschopulum, quam κρεάτων.

³ Ad Epimer. ΚΤΙ, ΚΤΗ, ΚΤΕΙ, cf. Moschopul. π. σχ. p. 180, 181.

⁴ Ad Epimer. ΚΟ, ΚΩ, cf. Mosch. π. σχ. p. 61, 62.

ρήμα, ἀντὶ τοῦ λίαν Κομανοί, ἔθνος· κόμμα, τὸ ἀπόκομμα· κόβαλος, ὁ λάλος· κόλαξ· κολακεύω· κολακεία· κολλῶ, τὸ προσκυλλῶ· κολοβός· κολοβός, ἡ γαγίλα·¹ κολοσσός, εἶδωλον· κολοφῶν, τὸ ὕψος, καὶ κλίνεται κολοφῶνος· κολούω, τὸ θορυβῶ· κολοσυρτός, ὁ θόρυβος· Κόδρος, κύριον· κόρυς, ἡ περικεφαλαία, καὶ κλίνεται κόρυθος, ὅθεν καὶ κορύσσω, τὸ καθοπλίζω· κολωνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος· κορίονη, ὄρνειον· κόνις, ὁ κονιορτός· κονίστρα, ἡ παλαίστρα· κονία, τὸ μάχομαι· κόναβος, ὁ ἤχος· κόνδυ, τὸ ποτήριον· κονίσσαλος, ὁ κονιορτός· κόπις, ὁ λάλος· κοπίς, τὸ κοπίδιον, καὶ κλίνεται κοπίδος· κόπρος· κοπρία· κορβωνᾶς,² ὁ ἱερός θησαυρός· κόρη, ἡ παρθένος, καὶ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ· κόρση, ἡ κεφαλὴ, καὶ κόρρη,³ τὸ αὐτό· Κόρινθος, πόλις· Κορνήλιος, κύριον· Κόροιβος, ὁ μαρός· κόρυδος, ὁ τραγλοδύτης· κόρος, ἡ χορτασία· κορέννυμι, τὸ χορτάζω· Κορὺβαντες, ἔθνος· κορυβαντιῶ, τὸ μαίνομαι· κόρυζα, ἡ μύξα· κορύνη, ἡ ματζοῦκα·⁴ Κορώνεια, πόλις· κόταβος, ὁ ἤχος· κότος, ἡ ὄργη· κότινος, ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος· κοτύλη, τὸ κοῖλον τῆς χειρός· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Citat e Nostro Cangius in Γαγίλα. Nunc dicunt γαίλα, si fides Lexico Gregorii τοῦ Ζαλίκογλου. De κολοιῶ ave erudite disserit Menagius Amoen. Jur. c. 38. Moschopolus optime: Κολοιός, κορώνης εἶδος. Vocandus est autem nobis *grolle*, vel *corbine*, vel *corneille noire* (et Horatius i. Ep. 3. 19. De κολοιῶ: "moveat *tornicula* risum, Furtivis

nudata coloribus,") non *geai*, ut vulgo.

² Cf. Alberti Gloss. ad N. F. p. 14.

³ Vide quæ notavi in Indice ad Diogenis Epistolas, p. 294.

⁴ Citat e Nostro Cangius in Ματζοῦκα, *massa*, *masse*, *massue*. Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Κορύνη, σιδηρᾶ ῥάβδος. Et infra Noster item in TNH.

Πλὴν τοῦ Κώνστας, Κωνσταντῖνος, καὶ Κωνσταντίος, κύρια κώνωψ, εἶδος ζωῦφιου, καὶ κλίνεται κώνωπος κῶνος, ὁ στρόβιλος κωνοειδὲς σχῆμα κώνειον, τὸ ὀτλητήριον φάρμακον κῶμος, ἢ μέθη,¹ καὶ ὁ ὕπνος κωμάζω, τὸ μεθύω κώμη, ἢ πόλις κωμωδῶ, τὸ λοιδορῶ κωμωδία, ἢ λοιδορία κωμικὸς ποιητής, ὁ λοιδωρός κωλύω κάλυμα κωλύμη, ἢ κάλυσις κῶλον, τὸ ὄστουν Κωλιάς, ἢ Ἀφροδίτη κωκύω, τὸ θρηνηῶ κωκυτὸς, ὁ θρηῆνος κῶδων, κῶδωνος, τὸ κωδώνιον κῶθων, κῶθωνος κῶδιον, τὸ τοῦ προβάτου δέρμα Κῶς, ὄνομα νήσου Κῶος ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς Κῶ κωβίος, ἰχθύς κῶδιξ,² τὸ πινακίδιον, καὶ κλίνεται κῶδικος κωδίκελος κώπη, τὸ κωπίον, ὅθεν καὶ κωπηλάτης, ὁ ναύτης, καὶ κωπηλατῶ καὶ κώπη, ἢ τοῦ ξίφους λαβή.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κλο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται ὡς κλόνος, ἢ ταραχή κλονῶ, ῥῆμα, τὸ τaráσσω κλοπή, ἢ κλεψία,³ κλοπιαῖον πρᾶγμα.

¹ De hac vulgari vocis κῶμος interpretatione et de junctis frequenter apud scriptores duobus illis ἐκ παραλλήλου nominibus, cf. Hemst. ad Plut. 1041. Gregor. Naz. Or. 38. p. 614 D. κῶμοις καὶ μέθαις: ubi Basilius in Scholiis ineditis: Κῶμος, ἢ μέθη, καὶ ἢ ἀπὸ μέθης ἀσέλγεια, καὶ ὡδὴ πορνικὴ, καὶ τὸ κοίμημα. Cf. et Gregor. Or. 4. p. 129 C. Synesius ap. Bergler. ad Pluti loc. junxit μεθύω et κωμάζω.—Vix

monendum in A supra esse Κώνσταν, et στρόβηλος.

² Κῶδιξ, κωδίκελλος, Codex, codicillus: cf. Cangii Gloss. Suidas: Κωδίκελλος, δέρμα προβάτου. Κῶδιξ, κῶδικος. Puto verba δέρμα προβάτου, pertinere ad Κῶδια, omissum ante Κωδίκελλος. Dicunt et Κῶδικος, κωδίκου, quo caret Cangius. Acta Junioris Eliæ, p. 183. εἰς τοὺς βασιλικούς αὐτῶν κωδίκους.

³ Κλεψία legitur apud Moschopulum π. σχ. p. 42, et

κλοποφόρημα· κλοποφοριῶ· Κλοπαῖς, κύριον καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κλάθω· κλωστήρ· Κλωθω, ἡ Μοῖρα· κλων, ὁ κλάδος, καὶ κλίνεται κλωνός· κλωνίτης¹ πρέμνος· κλωψ, ὁ κλέπτης, καὶ κλίνεται κλωπός· καὶ κλωβός, τὸ κλωβίον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κνο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ θ μικροῦ γράφεται· οἶον· * * *

Πλὴν τοῦ κνώσσω, τὸ κοιμᾶμαι· κνώδαλον, τὸ ἐν ὄρεσι ζῶον· καὶ κνώμενος, μετοχικόν, ὁ γαργαλιζόμενος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κρο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· κρότος· κροτῶ· κρότημα· κροαίνω, ῥῆμα, τὸ πηδῶ· Κρόνος, ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ· κροκόδειλος, ὄνομα ζώου· κρόκος, ὅθεν καὶ κροκόπεπλος· κρόμυον· κρόταφος, ἡ μῆνιγξ³· κροσσός, τὸ κροσσίον, ὅθεν κροσσωτὸν ἱμάτιον· Κρότων, Κρότωνος, ὅθεν καὶ Κροτωνιάται, ἔθνικόν· καὶ τὰ λοιπά.

Schol. Pluti Dorvillianum, p. 129, ubi Hemsterhuis.

¹ A, κλωνός, κλωνίτης.— De κλωβός, quod sequitur, cf. Cangii Gloss., Jacobsium ad Antipatri Sidon. Epigr. 17. 3. et Corayum ad Æsop. p. 440.

² A, οἶον· κνώδαλον: quod sustuli, duce ipso librario qui vocem alienam lineola subducta delendam monstravit.

³ A, μῆνιξ. Hypatus. p. 144. Κρόταφος, αἱ μῆνιγγες: ubi Bernard.

Κρώζω δὲ, τὸ κρᾶζω, ὄθεν καὶ κρωῶγμα, ἡ κραυγή μεγάλη.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κυ' συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ γράφεται· οἶον· κύριος· κῦμα· κυμαίνω, τὸ ταρασσῶ· κυβερνῶ· κυβερνήτης· κύβος, τὸ ταυλίον·² κῦδος, ἡ δόξα· κυδαίνω, τὸ δοξάζω· κύκλος· κυκλεύω· Κύκλωψ, κύριον· κύλιξ, τὸ ποτήριον, καὶ κλίνεται κύλικος· κυλίω· κυλινδοῦμαι, τὸ κυλίομαι· κύων, ὁ σκύλλος,³ καὶ κλίνεται κυνός· κονῆ, ἡ περικεφαλαία· κυνηγῶ· κυνῶ, τὸ προσκυνῶ· Κύπρος, νῆσος· Κύπρις, ἡ Ἀφροδίτη· κῦρος, ἡ ἐξουσία, καὶ κύριον ὄνομα· Κυρήνη, πόλις· Κυρηναῖος ἀνὴρ· κύτος, τὸ πλάτος· κυρῶ, τὸ βεβαιῶ· κύαμος, τὸ φάβα· κυάνεον, τὸ μέλαν· κυβιστῶ, τὸ κολυμβῶ· κυβιστήρ, ὁ κολυμβητής· κυδοιμός, ὁ θόρυβος· κυδώνιον, ὁπίωρα· Κυθήρεια,⁴ ἡ Ἀφροδίτη· κύω, καὶ κυΐσκω, τὸ γεννῶ· κυκεῶν, πόμα πολυμιγές, καὶ κλίνεται κυκεῶνος· κυλλός, ὁ χωλός, ὄθεν καὶ κυλλοποδίων, Ἡφαιστος· Κύμη, πόλις· Κυμαῖος ἀνὴρ· κύμνον, εἶδος βοτάνης· Κυναίγειρος, κύριον· κυνόμυια, ζῶον· Κυπάριττος, κύριον· Κύψελα, τόπος· κυψελίς, ὁ ῥύπος τῶν ωτίων· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Ad Epimer. ΚΥ, ΚΟΙ, cf. Moschopul. π. σχ. p. 4, 5; et Basil. Grammat. p. 4.

² Cf. Cangius Gloss. p. 1521. Rectius scribetur ταβλίον. Modo Λ, κυρνήτης, quod correxi.

³ Cf. Cangius in Σκύλη.—

Mox A, κυρίνη: et κύτος, τὸ πελάτος. Suidas: Κύτος . . . πλάτος. Moschopul. Eclog. Κῆτος, ἀπὸ τοῦ κῦτος, τὸ πλάτος. Cf. Schol. ad Psalm. ap. Albert. ad Heb. Κύτος.—De φάβα cf. supra p. 38.

⁴ A, Κυθήρεια.

Πλὴν τοῦ κοιμῶμαι· κῆμησις· κοιμάζω· κοίτη, ἡ στρωμνὴ· κοιτῶν,¹ κοιτῶνος· κοιτάζομαι· κοινὸν· τὸ πρᾶγμα· κοινωνία· κοινωνῶ· κοινολογοῦμαι· κοινωφελές· κοινῶ, τὸ μολύνω· κοῖλον, τὸ βαθύ· κοιλία· κοιλὰς, ὁ βαθὺς τόπος· κοιλαίνω, τὸ βαθύνω· κοιαίστωρ,² ἀξίωμα· κοίας, ὁ στρογγύλος λίθος· κοίρανος, ὁ βασιλεύς· καὶ κοιρανῶ, ῥῆμα, τὸ βασιλεύω.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κλυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλῶ γράφεται· οἷον· κλύω, τὸ ἀκούω· κλυτὸς, ὁ ἐξάκουστος· Κλυταιμνήστρα, κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κλοιός, ὁ ἐπιτραχήλιος³ δεσμὸς, καὶ τὸ βάρος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κνυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον· κνυζόμενος, καὶ κνυζᾶται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον· κρύος, τὸ ψύχος· κρυμὸς, τὸ αὐτό·

¹ Scholiastes ad Philostr. Icon. 1. 2. versu 2. Θάλαμος, τὸ κοινῶς κέλλιον, καὶ Ἀττικῶς δαμάτιον, καὶ καταχρηστικῶς κοιτῶν. Πρόδομος ὁ μετὰ θάλαμον οἶκος. Δόμος, ὁ μετὰ τὸν πρόδομον. Αἴθουσαι, τὰ μετὰ τοὺς δόμους, ἤγουν τὰ κοινῶς ἕξτα, μεθ' ἧς ἡ αὐλή, εἶτα ἕρ-

κίον αὐλῆς. Cf. Moschop. Eclog. in Θάλαμος.

² Latine Quastor. Cf. Suid. et Cangii Gloss.

³ Α, ἐπιτράχηλος: correxi ex Suida et Hesychio in Κλοιός. Idem mendum in eodem codice supra fuit e cod. B. emendatum.

κρυμαίνω, τὸ ψύχω· κρύπτω· κρύφιον·¹ κρυφῆ, ἐπίρρημα· κρύβδην, ἀντὶ τοῦ λαθραίως· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Κροῖσος, ὄνομα κύριον, ὅθεν καὶ Κροῖσειος στρατὸς, ὁ τοῦ Κροῖσου.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς λε² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἷον· λέγω· λέξις· λεξικόν· λεκτικός· λέων, θηρίον, καὶ κύριον ὄνομα· λεκάνη· λεκανίσκη, ἢ μικρὰ λεκάνη· λέπος· λέμα, τὸ αὐτό· λεπίζω· λεαίνω, τὸ ὀμαλίζω· λεῶς, ὁ λαὸς, ὅθεν καὶ λεηλασία, ἢ αἰχμαλωσία, καὶ λεηλατῶ, ῥῆμα, τὸ αἰχμαλωτίζω· λεγεών,³ τὸ πλῆθος· λεβηρίς, τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως· λέμβος, τὸ πλοῖον· λέκυθος, ὁ κρόκος τοῦ ὠοῦ· λεπὰς, τὸ λέπας· λεπρός· λεπρὰς πέτρα, ἢ τετραχυσμένη· λέχος, ἢ κοίτη· λεχὼ, ἢ τεκοῦσα· λέσχη, ἢ φλυαρία· Λεαγόρας· Λεωνίδης, ὄνομα κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Acta Junioris Bacchi p. 88. ὁ δὲ τῆς αὐτῆς μονῆς ἀληθῆς ποιμὴν τὰς τοῦ θεοστυγοῦς ἔθρους εἰδῶς κρυφιοπνεύστους καὶ λαθροπόρους ἀναζητήσεις· scribo, κρυφιοπεύστους. Et p. 98. λαθροπόρως κρυφιοπνευστεῖν καὶ ἐρευγᾶν. Scribo, κρυφιοπευστεῖν.

² Ad Epimer. ΛΕ, ΛΑΙ, cf. Moschopol. π. σχ. p. 72, 73.

³ Latine Legio: cf. Cangius qui Moschopulo debuisse uti.

—Mox A, λεβηρίς. Sic η est pro ι in hoc Philetæri Hero-dianei loco p. 451. Ἀπανθρακίσας, τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἐκπυρῆσαι· λέγουσιν. Aptè coniecit Piersonus scribendum esse ἐκπυρῆσαι: quam lectionem exhibet ipse codex, ubi ἐκπυρῆσαι: Capperonnerius hanc διττογραφίαν notare debu-erat.

Πλήν τοῦ λαιόν, τὸ κακὸν καὶ ἀριστερόν· λαίλαψ,¹ ἄνεμος, καὶ κλίνεται λαίλαπος· λαῖφος, τὸ ἄρμενον· λαιμὸς, ἡ φάρυγξ,² ὅθεν καὶ λαίμαργος, καὶ λαιμαργῶ, ῥῆμα, καὶ λαιμαργία· Λαιστρυγόνες, ἔθνος θηριάνθρωπον· λαῖτμα, τὸ κῦμα· λαιψήρον, τὸ ταχύ· λαικάζω, τὸ ἀπατῶ, καὶ πορνεύω· καὶ λαικάστρια, ἡ πόρνη.

Τὰ ἀπὸ τῆς λι³ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· λίθος· λιθοξόος· λιθουργός· λιμὸς, ἡ πεῖνα· λιμαγχονῶ⁴· λιμαγχόνῃ· λιτή, ἡ παράκλησις· λιτάζομαι, τὸ παρακαλῶ· λίμνη· λιμνάζω· λῖνος, τὸ λινάριον,⁵ καὶ τὸ δίκτυον· λινοῦν ἰμάτιον· Λίβανος, ὄρος, καὶ ἄρωμα· λιβανωτόν⁶· Λιβάνιος· λιβάς, ὁ σταλαγμὸς, καὶ κλίνεται

¹ Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. p. 251. λαίλαψ, ἡ στροφή τοῦ ἀνέμου.

² Α, φάρυγξ. Moschopulus: Λαιμὸς, ὁ λάρυγξ, ὅς καὶ φάρυγξ λέγεται, καὶ λαυκανίας (f. λαυκανία) ποιητικῶς. Idem statim: Λαισθήιον, τὸ κοῦφον σάκος· λέγεται δὲ καὶ (f. del. καί) οὔτω, διὰ τὸ ἐν τῇ λαιῶ βαστάζεσθαι. Rursus idem: Λαίθαργος, κύων ὁ κρυφοδάκτης. Scrib. Λαίθαργος κύων, ὁ κρυφοδέκτης: respicit enim versum Sophocleum (cf. Casaub. ad Theophr. ch. 1.) qui apud Suidam legitur: Λαίθαργος· λαθροδέκτης. “Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος

εἰ.”

³ Ad Epimer. ΛΙ, ΔΗ, ΛΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 65, 66, 67.

⁴ Verbum λιμαγχονῶ illustrat Hemsterh. ad Plutum, p. 87.

⁵ Cf. Cangii Gloss. in Λινάρι, quæ est vox nihili pro λινάρι. Mox Α, δύκτιον, et Cangius habet vocem nihili Δύκτη.

⁶ De discrimine, non tamen ubique observato, inter λίβανον et λιβανωτόν, cf. Harles. ad Plutum 703, et notata ad Eupar. p. 296.

λιβάδος· λιβάδιον, ὁ μικρὸς σταλαγμός· λίβος, οὐδέτερον,
ὁ σταλαγμός· Λιβύη, ἡ χώρα· λιγύς, ὁ ὄξύς· λιγαίνω, τὸ
ὕμνω· λιγνύς, ἡ λιπώδης ἀναθυμίασις· Λικίνιος, κύριον·
λικμῶμαι· λικμητήρ· λίκνον, τὸ πτύον, καὶ τῶν βρεφῶν ἡ
κλίνη· λιλαίω, τὸ ἐπιθυμῶ· λιμῆν, λιμένος· λιμβεύω·¹
λιμβεία· λιπαρῶ, τὸ παρακαλῶ· λίπτω, τὸ ἐπιθυμῶ·
λισσῶν, τὸ ὀμαλόν· λιτὸν, τὸ εὐτελές·² λιτότης, ἡ εὐτέ-
λεια· λίχνος, ὁ λαίμαργος· λιχνεία, ἡ λαιμαργία· λιχα-
νός, ὁ δάκτυλος ὁ μετὰ τὸν μέγαν· λίψ,³ ἄνεμος, καὶ
κλίνεται λιβός· λιάζω, τὸ ἐκφεύγω· λιαρός, τὸ χλιαρόν·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ληστῆς· ληστεύω· ληστεία· ληνός, ἐν ᾗ τοὺς
βότρυας ἐκθλίβουσι· ληνοβάτης· ληνοβατῶ, ῥῆμα· λήθω,
τὸ λανθάνω· λήθαργος, ὁ ἀναίσθητος· λήγω, τὸ παύω·
λήξις, ἡ παῦσις· λήιον, τὸ χωράφιον·⁴ ληίζομαι, τὸ
πορθῶ· λήμη, ἡ τζύμβλα·⁵ λημῶ, τὸ τζιμβλώττω· λῆρος,
ἡ φλυαρία· ληρῶ, τὸ φλυαρῶ· ληρωδία, ἡ ὕβρις· Λητῶ,
ὄνομα θεᾶς· Λητοῖδης, ὁ Ἀπόλλων· Λῆμνος, νῆσος· Λήδα,

¹ Cf. not. ad Hesychii
Λιμβόν.

² A, εὐθές. Scripsi, εὐτελές,
ducibus Suida et Moschopulo.

³ Lexicon τῆς γραμματ. in
cod. Paris. 1630. p. 252, 2.
Λιψ, ὁ ἄνεμος (et supra, ὄνομα
ἀνέμου,) ἐξ οὗ καὶ ἀπολίβασμα.

⁴ Cf. Cangii Gloss. in Χωρά-
φιον, ubi Noster testis vocatus
fuit. Suidas: Λήϊα· σιτοφόρα

πεδία, χωράφια. Schol. Theocr.
10. 3. λήιον, τὸ χωράφιον.
Schol. Philostrati Her. p. 448.
οὐ διὰ τὸ μὴ ζῆν Ἄβλους ἐκάλε-
σαν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ κεκτῆσθαι
ἄμπέλους τε καὶ χωράφια. Adde
Moschor.

⁵ Cf. Cangii Gloss. Moscho-
pulus scripsit τζύμβλα et τζυμ-
βλώττειν.

κύριον· λήκυθος και ληκύθιον, τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον· ληρωδῶ· κατ' ἀηρωδία ἡ ὕβρις.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· λειτουργῶ· λειτουργία· λειτουργὸς, ὁ ὑπηρέτης· λειμῶν, ὁ κῆπος, καὶ κλίνεται λειμῶνος· λειμωνία· καὶ λείμαξ, ὁ κῆπος, καὶ κλίνεται λείμακος· λειῖον, τὸ ὀμαλόν· λειότης, ἡ ὀμαλότης· λειαίνω, τὸ ὀμαλίζω· λειμμα, τὸ ἐγκατάλειμμα· λείψανον, τὸ αὐτό· λειχῆν, νόσος, καὶ κλίνεται λειχῆνος· λείχω· λείβω, τὸ σπένδω· λειρία, τὰ ἄνθη· λείπω, τὸ καταλιμπάνω, ὅθεν καὶ λειποτάκτης, καὶ λειποψυχῶ, καὶ λειπόνεως, καὶ λείφαιμος, ὁ λείψιν αἵματος ἔχων· λειπόκρεως, ὁ ἰσχνός· καὶ Λειβέθριον ἔθνος.

Λιπόσαρκος δὲ, ὁ λιπαρὸς, ἰῶτα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς λο¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· λόγος· λόγιος· λογιότης· λογιζομαι· λογισμός· λόγχη, τὸ κοντάριον· λογχίτης, ὁ λόγχην βαστάζων· λόχος, ἡ ἐνέδρα· λοχῶ, τὸ ἐνεδρεύω· λοχαγὸς, ὁ τοῦ λόχου ἀρχων· λόφος, ὁ ὑψηλὸς τόπος· λόχη, τὸ κατάδενδρον ὄρος· λοπάς, ἡ χύτρα, καὶ κλίνεται λοπάδος· λοβός, μέρος τοῦ ἥπατος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὠτίου· Λακροί, ἔθνος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλῆν τοῦ λῶρος²· λωρίκιον³· λώβη, ἡ βλάβη· λωβός·

¹ Ad Epimer. ΛΟ, ΛΩ, cf. cod. Paris. 1630. p. 252, 2. Moschop. π. σχ. p. 47, 48; Λῶροι, λουρία: cf. Cangius in et Basil. Grammat. extr. Λουρί.

² Lexicon τῆς γραμμ. in ³ Lorica: cf. Cangii Gloss.,

λωτός, τὸ γλυκοκάλαμον¹ λῶον, τὸ κρεῖττον² λώπη, τὸ
 ἰμάτιον, ὄθεν καὶ λωποδύτης, ὁ κλέπτης³ λῶστός, ὁ
 φίλος⁴ λωφῶ, τὸ παύω⁵ Λῶτ, ὄνομα κύριον καὶ λῶμα,
 τὸ ὕφασμα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς λυ³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
 υ ψιλοῦ γράφεται: οἶον· λύπη· λυπηρόν· λύχνος⁴· λυχνία·
 λύω· λύσις· λύμη, ἡ βλάβη· λυμεών, ὁ βλαπτικός· λυ-
 μαίνω, ῥῆμα, τὸ βλάπτω· λύκος· Λυκόφρων, καὶ Λυκομή-
 θης, κύρια· λύρα· λυρωδός· λυρικός ποιητής· λύσσα, ἡ
 μανία· λυσσῶ, τὸ μαίνομαι· λύγος, τὸ βεργίον⁵· Λυδία,

et supra in ΘΩ, et infra in
 ΦΟ.

¹ Cf. et Cang. Gloss. in
 voce.

² Adulit ad formulam, ὧ
 λῶστε.

³ Ad Epimer. ΛΥ, ΛΟΙ, cf.
 Moschopul. π. σχ. p. 178,
 179.

⁴ Notum est in plurali nu-
 mero λύχνα usitatius esse quam
 λύχνοι: vide Porson. ad Med.
 494. Bekkeri Antiatticistes p.
 106, 8. Λύχνα, οὐδετέρως· Ἡρό-
 δotos δεύτερω [c. 62. 133.],
 Εὐριπίδης Κύκλωπι [514]. Par-
 thenius cap. 17. προεδήλωσεν
 αὐτῶ μήτε λύχνα φαίνειν ἐν τῷ
 θαλάμῳ, μήτε ἀνάγκην αὐτῇ ἐπά-
 γειν πρὸς τὸ διαλεχθῆναι τι ἐπι-

προσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς.

Circa verbum ἐπιπροσδεῖσθαι
 incassum se torquent viri docti.

Verto: " teneri enim illam
 pudore." Eodem sensu, sed
 formula magis usitata c. 16.

μέχρι μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέ-
 χεσθαι: et c. 36. ἡσυχάζει
 αἰδοῖ κατεχομένη. Præterea

valde mihi arrideret mutatio
 prioris præpositionis in ἔτι:
 ἔτι προσδεῖσθαι, teneri adhuc.
 Nihil facilius illarum vocula-
 rum permutatione: cf. notam
 ad Marini Proclum p. 86, et
 Wesseling. Prob. p. 88.

⁵ Virga. Cf. Cangius Gloss.,
 et Possinus ad Nili Narrat. i.
 p. 150. De λύγῳ multus est
 Niclas ad Georon. ii. 4.

χώρα, καὶ Λυδὸς ἀνὴρ· Λύδιον μέλος· Λυκαονία, χώρα·
Λυκαονεὺς ἀνὴρ· Λυαῖος, καὶ Λύσιππος, κύρια· λυπρόγεως
γῆ, ἢ ἄκαρπος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ λοιδορῶ· λοιδορισμὸς, καὶ λοιδορία, ἢ ὕβρις·
λοιβή, ἢ σπονδή·¹ λοιμὸς, ἢ λοιμική νόσος· λοιμώδης νό-
σος· λοισθος, τὸ ἔσχατον· λοισθιον, τὸ αὐτό· λοιγὸς, ὁ
ὄλεθρος· καὶ λοιμὸς, ὁ φθορεὺς· λοιγιον, τὸ ὄλεθριον· λοιπὸν,
ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο· καὶ λοιπὸν, τὸ ἐπίλοιπον· καὶ τὰ
ἕτερα.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς με² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· μέγας· μέγιστος· μέγεθος· μεγε-
θύνω· μέτρον· μετρῶ· μέλας· μελαίνω· μέλι· μέλισσα·
μένω, τὸ ἐπιμένω· μέσος· μεσότης· μελαγχολῶ· μελαγ-
χολία· μέλος· μελωδία· μέρος· μερίζω· μερισμός·
Μερρᾶ, ὄνομα πηγῆς, ἣν πικρὰν οὔσαν ἐγλύκανεν ὁ
Μωυσῆς τῇ ράβδῳ· μεγαίρω, τὸ φθονῶ· μέδων, ὁ βασι-
λεύων· Μέμνων, Μένανδρος, καὶ Μεγαπένθης,³ κύρια·

¹ Α, σποδή. Suidas : Λοιβή·
σπονδή, θυσία. Moschopulus
π. σχ. p. 167. λοιβή δὲ, ἢ
σπονδή.

² Ad Epimer. ME, MAI, cf.
Moschopulum π. σχ. 63, 64,
65.

³ Lexicon τῆς γραμματ. in
Cod. Paris. 1630. p. 251.

Τισαμενὸς, ὄνομα κύριον. Συνέβη
γὰρ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως αὐ-
τοῦ καιρὸν τὴν πόλιν μεγάλην
τιμωρίαν ὑπομεῖναι, καὶ γεννη-
θέντα ὀνομασθῆναι Τισαμενόν· ἐκ
τοῦ τίω, τὸ τιμῶ, ὁ ἐν μεγάλῃ
τιμωρίᾳ γεννηθείς. Μεγαπένθης·
ὁμοίως καὶ οὗτος ὀνομάσθη. Με-
γάλου γὰρ πένθους γηνομένου τῆ

μέγαρα, τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα· καὶ Μέγαρα, τόπος, ὅθεν καὶ Μεγαρικὸν ἀγγεῖον· μέδιμνος, ὁ μῶδιος· μέθη· μεθύω· μέθυ, οὐδέτερον, τὸ κέρασμα· Μέθυμνα, ¹ νῆσος, ὅθεν καὶ Μεθυμναῖος ἀνὴρ· Μεθώνη, ὅθεν καὶ Μεθωναῖον ὕφασμα· μελέτη· μελετῶ· μελισμὸς, ἡ τραγωδία· μέλω, τὸ φροντίζω· μελισμὸς, ² ἡ φροντίς· μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅθεν καὶ μελεῖστί, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέλος· μεληδὸν, τὸ αὐτό· μέλεος, ὁ ἄθλιος· μελισμὸς, ἡ κατακοπή τῶν κρεάτων· Μέλης, κύριον, καὶ κλίνεται Μέλητος· ἔστι δὲ ὁ τοῦ Ὀμήρου πατήρ· λέγουσι γὰρ αὐτὸν Μέλητος καὶ Κρηθηίδος εἶναι· Μελίτη, χώρα, ὅθεν καὶ Μελιταῖον κυνί-

πόλει ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ, ἐπέθηκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μεγαπένθης. Cf. Dionys. Thr. Gramm. §. 14. p. 636, 39. Bekk. cum Scholiis p. 868, 23; et Philem. Lexic. Nom. §. 16.

¹ Infra in ΜΗ, ΑΙΟΣ, ΑΙΑ, Noster scribit Μήθυμνα, quod melius est, et, ni fallor, unice verum. Suidas et Hesychius per μη nomen efferunt. Apud Alciphronem S. 1. Μηθυμναῖω nunc legitur e codice pro Bergleriano Μεθυμναῖω: cf. ibi Wagner. Apud Philostratum V. A. iv. 16. extr. Μέθυμναν quidem scribitur, nec variat Codex optimus 1696; non minus tamen parendum est Wassio ad Thucyd. 3, 2. Μήθυμναν reponenti. Cæterum

Herod.

recte alibi Philostratus Μήθυμνα scribit, verbi causa, Her. p. 164. Cum Noster Μέθυμνα statim posuerit post μέθυ, videtur opinionem Eustathii secutus, cujus hæc sunt verba ad II. B. p. 399, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ ἡ Θρακικὴ Μεθώνη παρὰ τὸ μέθυ ἐρρήθη, οὕτω καὶ ἡ Λεσβικὴ Μήθυμνα. Μέθυμνα γὰρ, διὰ τὸν Διόνυσον, καὶ ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης, Μήθυμνα. Quod vero Methymnam vocet insulam, cum sit urbs in insula, hoc sibi suum propriumque habeat, ut alia id genus non pauca: et statim in ΜΙ, Miletus et Mytilene νῆσοι dicuntur.

² Α, μελισμὸς. Infra librarius, ubi similia iterum occurrunt, scripsit recte μελησμὸς.

F

διον· μένος, ἢ προθυμία· μενοινή, τὸ αὐτὸ μέρος, ὁ ἀνθρώπος, καὶ κλίνεται μέροπος, ἀπὸ τοῦ μεμερισμένην ἔχειν·

· Hesychius: Μελιταῖον κυνίδιον μικρόν. Scribo: Μελιταῖον κυνίδιον μικρόν. Non enim Μελιταῖον dicitur, sed Μελιτ. κυνίδιον. Suidas: Μελιταῖον κυνίδιον. Lucianus Lapith. 19. Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτόν. Ælianus H. V. 13. 42. Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαινε. Alciphron S. 22. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον. Clemens Alex. Pæd. 3. c. 4. p. 231 A. Μελιταίου πολλὰ διαφέρουσαν κυνίδιον. Asterius Homil. p. 71. Ruben. κυνίδιον τῶν μελιττέων (scilicet Μελιταίων) ὑποχωρήσαν τῆς οἰκίας. Themistius Or. 21. p. 248. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς ὄρω τὸν τε ἵππον ἐξετάζοντας τὸν βησόμενον . . . τὴν τε κύνα, ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ Λάκαινα ὄντως γενναία, καὶ μὴ κνηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ Μελιταία. Cod. Valesianus melius: ἀλωπεκίς τίς ποτε ἢ Μ. Apud Theophrastum Ch. 21. ὁ Μικροφιλότιμος, κυναρίου τελευτήσαντος, columnellæ inscribi curat: ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Ibi vocem κλάδος, a Tourpio Em. t. 3. p. 383:

temere sollicitatam, vindicaverat olim et Is. Vossius ad Ignat. Epist. p. 289. De hancanum varietate cf. Perizon. ad Æliani locum; Scholiastam ad Luciani Lapithas 19; Corayum ad Theophrastum; Reiffium ad Artemidorum 11. c. 11; Interpretes ad Alciphronis locum. Guilletus in Lacedemone p. 413: "Les Turcs qui demeurent dans les villes n'ont point de chiens domestiques, et les chiens n'ont point de maîtres particuliers. Il en faut excepter de très petits et de fort mignons, que les femmes de qualité font venir pour leur plaisir de *Malthe* et de Pologne." Et Parisinæ mulierculæ nonnullæ Melitenses canes habent in deliciis. Incidi in opusculum quoddam, inscriptum *Le liere à la mode*, typis descriptum miniatis, cuiusque auctor, quem Caracciolum esse ferunt, annum nota non vulgari, 1000700509, signavit. In illo libello, quem non facetissimum proculdubio putavit

τὴν ὄπα, ἤτοι τὴν φωνήν· μόνον γὰρ τῶν ἄλλων ζώων ὁ ἄνθρωπος λογικός· μέσπιλον, ὀπώρα· μέταλλον· ποιότης τῆς γῆς, ὄθεν καὶ μεταλλεία, ἢ τοῦ χρυσοῦ ἔρευνα· μετὰ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· μετόπωρον, ὁ μετὰ τὴν ὀπώραν καιρός· μέτωπον· μέθοδος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ μαίνομαι, τὸ ὀργίζομαι· μαινὰς, ἢ πόρνη, καὶ κλίνεται μαινάδος· μαῖα, ἢ μάμμη· μαιεύω· μαιεία καὶ μαιεύμα·¹ μαιεύτρια, ἢ μαῖα· μαιμῶ, τὸ προθυμοῦμαι· μαιμάσσω,² τὸ αὐτό· μαῖρα, θηρίον ἄγριον· μαινίς, ἢ σμαρίς, καὶ κλίνεται μαινίδος· Μαίανδρος, ποταμός· μαίανδρος γυνή, ἢ πόρνη· καὶ μαινόλης, ὁ μανικός.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς μι· συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· ὄιον· μιμοῦμαι· μίμημα· μίμησις· μιμηλός·⁴

Caracciolius, sed qui re vera est ineptissimus, hæc leguntur p. 30. "Mais, votre petit chien Malthois, vous ne m'en dites mot." Cæterum notandum hos canes esse pseudo-Melitæos, alioque et vulgari magis nomine appellari, nempe *bichons*.

¹ Α, μαίαμα. — Mox adi Cangium in Μαίρα, et deinceps, in Σμαρίδες.

² Moschop. Μαιμάσσω, τὸ δίκην μαινομένου ὀρμῶ, ἀφ' οὗ μέμακτης (scg. Μαιμάκτης) Ζεὺς, ὁ ἐνθουσιώδης, καὶ ἀπὸ τούτου πά-

λιν μεμακτηρίων (scg. μαιμακτ.) παρ' Ἀθηναίους ὁ πέμπτος μῆν.

³ Ad Epimer. ΜΙ, ΜΗ, cf. Moschop. π. σχ. p. 129, 130.

⁴ Α, μιμολός. Vocem μιμηλός quam restitui illustravit Jacobsius ad Anal. t. 13. p. 618. Nonnus Dionys. 8, 39. "Ἄρεος ἀντιτύποιο φέρων ψευδήμονα μορφήν" Ἐντεσι μιμηλοῖσι. Apollonidus Ep. 22. Κίτται μιμηλὸν βιότου· πτερόν. Eriphanus Physiol. p. 20. ed. Mustox. τοῦτο τὸ ζῶον (ὁ πίθηκος) ἐστὶ μιμηλότατον. Theodorus Iconiensis de Martyrio S. Ceryci

μιμῶ, θηλυκόν, ὁ ἀρκοβουζιανός,¹ καὶ κλίνεται μιμοῦς·
 μίμῶ· μίξις· μιγνύω· μιαίνω· μίασμα· μιαρός· μισαίφθ-
 νος, ὁ ληστής· μίλιον, μέτρον ὕδου·² Μίλητος, καὶ Μιτυ-
 λήνη,³ νῆσοι· μίλτος, τὸ κόκκινον βάμμα· μίτος, τὸ μιτά-
 ριον·⁴ μίτρα, τὸ πολεμικὸν ζωνάριον·⁵ Μιχαίας, κύριον
 μιμνήσκω· μίμνω, τὸ καρτερῶ· Μίκυλλος, καὶ Μιλτιά-
 δης, κύρια· μινυός, ὁ μικρός· μινύθω, τὸ σμικρύνω· μινυ-
 ρίζω, τὸ θρηγῶ· Μίνως, κύριον, καὶ κλίνεται Μίνωνος·⁶

p. 237. ὡς τις σωφρόνος τρυ-
 γόνος νεοσσός μιμηλὴν ἀπεφθέγ-
 ξατο φωνὴν ὁ ἅγιος Κήρυκος.
 Adverbium μιμηλῶς legitur
 apud Suidam in Δραμα.

¹ Citat hæc Nostri verba
 Cangius in Ἀρκοβουζιανός. Cf.
 iusfra in ΠΙ. Quod sequitur,
 μίμῶ, litura corrigendum esse
 videtur. Eumathius ix. p.
 322. καλὴ μὲν πρὸς δέ γε
 τὴν ἐμὴν Ἰσμήνην, ὡς πρὸς Ἀφρο-
 δίτην μιμῶ: scilicet μιμῶ.

² Hæc citat Cangius Gloss.
 in Μίλιον.

³ Μυτιλήνη rectior est hujus
 nominis scriptura: cf. quæ
 inonui ad Marin. p. 100, et
 adde Blomfield. in Museo Cri-
 tico t. 1. p. 444, et Villoiso-
 num ad Long. p. 10. In Calli-
 machi poetæ eruditissimi Epi-
 grammate, l Blomf. 27 Brunck.,
 Μιτυληναῖον emendandum erat.

⁴ Cf. Cangii Gloss. in Μι-
 τάριον.

⁵ Infra in ΙΣΤΡΑ: μίτρα,
 τὸ ὄπλον. Cingulum militare.
 Cf. Hesychii Μίτρη, et not.
 Moschopulus: Μίτρα, ἡ πολε-
 μικὴ ζώνη καὶ τὸ αἰτάριον, ὡς παρ'
 Εὐριπίδῃ (Hecub. 923.) "ἀνα-
 δέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμεν."
 Barbaram vocem αἰτάριον ab
 antiquo ταινία detorserunt re-
 centiores. Parthenius c. 9. οἱ
 μὲν τισιν αὐτὴν μίτρας ἀνέδουν,
 οἱ δὲ ζώναις. Miror non offen-
 disse viros doctos ad τισιν μί-
 τρας. Lege: οἱ μὲν τινες αὐτ.
 Sic ipse Parthenius, non multis
 supra versibus: ἐσπίπτουσιν εἰς
 τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν
 τινες κατὰ τὴν ἀνεαργμέτην πυ-
 λίδα, οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖχος ὑπερελ-
 θόντες.

⁶ Rectius Moschopulus: καὶ
 κλίνεται Μίνως.

μισθός· μισθαργός· μῖσος· μισῶ· μιστύλλω, τὸ κατακόπτω·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ μῆ· μηδῆτα· μηδαμῶς· μηκέτι, καὶ μηδύλας,
καὶ μηδοπασσοῦν· μηνύω· μήνυμα, ἡ ἀγγελία· μηκύνω·
μῆκος· μῆδω, τὸ βουλεύομαι·¹ μῆδεα, τὰ βουλεύματα,
καὶ τὰ αἰδοῖα· Μηδεία, κύριον· Μῆδεια, πόλις·² Μηδία,
χώρα· Μηδῖς, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται Μηδίδος, ὅθεν καὶ
Μῆδοι, οἱ Πέρσαι· Μῆθυμνα, νῆσος, ὅθεν καὶ Μηθυμναῖος·³
ἀνὴρ· Μηονία, ἡ Λυδία· μηκάσθαι, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν
αἰγῶν· μηκυθμός, ⁴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μήκων, ἡ κωδία·⁵ μῆ-
λον, ὁπίωρα· μηλέα, δένδρον· μῆλον, τὸ πρόβατον, ὅθεν καὶ
μηλωτή, ⁶ τὸ τοῦ προβάτου δέρμα· μηλοβοτήρ, ὁ τῶν προ-
βάτων ποιμὴν· καὶ μηλόβοτον, προβατοτρόφον· μηλονό-
μος, ὁ τὰ πρόβατα νέμων, ὅθεν καὶ τὰ δέρματα μηλωτάρια·
Μῆλος, νῆσος· μήτρα, ἡ γαστήρ· μητρυιά·⁷ μητρόπολις·

¹ Lexicon τῆς γραμματ. in
cod. 1630. Μῆδω, βουλεύω.

² Idem. Lexicon: Μῆδεια,
ὄνομα πόλεως.

³ Α, μημναῖος. Cf. supra p.
81. Parthenius c. 21. Πεισιδί-
κην τινὰ Μηθυμναίαν τοῦ βασι-
λέως θυγατέρα: ubi Legrandus
absque necessitate τὴν proponit
pro τινά.

⁴ Moschopulus habet μηκη-
θμός.

⁵ Cf. Bastium ad Gregor.
p. 363. Grammaticus ap.

Cangium in Κουδέα: Μῦκων, ἡ
κουδέα. Scr. Μήκων. Moscho-
pulus: Μήκων, ὄνομα κύριον, καὶ
εἶδος φυτοῦ. Confudisse vide-
tur Μίκων nomen viri, et μῆ-
κων, papaver: nec Suidas ali-
ter in Μήκων σημαίνει δὲ καὶ
εἶδος σπέρματος, καὶ εἶδος βοτά-
νης, καὶ ὄνομα κύριον.

⁶ Α, μηλοτή. Mox verba
μηλονόμος—μηλωτάρια adduxit
Cangius Gloss. in Μηλωτάρια.

⁷ Α, μητριά. Mox Α, μη-
νύω.

Μηνᾶς, κύριον μηνίω, τὸ ὀργίζομαι· μηνιθμός, ἡ ὀργή·
μήρινθος, τὸ σχοινίον μηρύω, τὸ ἀνελκύω, ὅθεν καὶ μή-
ρυμα, καὶ μηρυκῶμαι· μῆτις, ἡ βουλή· μηχανῶμαι·
μηχανή· μηχανήματα, καὶ μῆχος, τὸ αὐτό.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· μειλίσσω, τὸ πρᾶνῶ· μείλιγμα·
μειλίχιος, ὁ πρᾶος· μείλιχος, τὸ αὐτό· ὅθεν¹ καὶ μειονεκτῶ,
τὸ ἐλαττῶ, καὶ μειονεξία· μειδιῶ,² τὸ ὑπογελάω· μειδιά-
μα· φιλομειδῆς· Ἀφροδίτη· μείραξ· μειρακύλλιον³· μειρα-
κεύομαι, ῥῆμα· μείλινον ὄρου· μείλια, τὰ ἐξώπροικα⁴
καὶ μείς, ὁ μῆν, Διολικῶς.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς μνη⁵ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἡ γράφεται· ὄιον· μνήμη· μνημονεύω· μνημοσύνη, ἡ μνήμη,
καὶ ὄνομα Μούσης· μνήμων, ὁ μνημονευτικός, καὶ κλίνεται
μνήμονος· μνηστεύω· μνηστεία,⁶ ὁ ἀρραβών· μνήστρω·
μνηστή, ἐπὶ τῆς γυναικός· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Deest aliquid, forte sup-
plendum hoc modo: μείων, ὁ
ἐλάττων, ὅθεν. . . .

² De discrimine inter γελάω
et μειδιάω notavi ad hæc Euna-
rii p. 51, vel 89 Comm. πρῶ-
τον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα καὶ
γέλως ἦν. Jo. Mauropus in
meis ad Marin. notis p. 133.
ἀνὴρ καυχᾶζων συνεχῶς καὶ γε-
λῶν, ἀνύστατος· ἀνὴρ μειδιῶν ἐν
γέλῳτι, ἐχέφρων.

³ Lexicon τῆς γραμμ. in cod.

1630. Μειρακύλλιον, τὸ μικρὸν
παιδίον.

⁴ A, ἐξώπροικα. Cf. Cangü
Gloss. in 'Εξώπροικα.

⁵ Ad Epimer. MNH, cf.
Moschop. π. σχ. p. 56.

⁶ A, μνηστεία. Moschop.
Μνηστεία, ἡ περὶ γάμου σύμφω-
νία.—Mox A, βύον. Hesych.
Μνία, τὰ βρύα: sic et Suidas.
Vide Corayum ad Plutarch. t.
4. p. 492.

Μνίον δὲ, τὸ βρύον, ἰῶτα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς μο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον· μόνος· μόνωσις· μοναχός· μολύνω· μολυσμός· μόλιβδος· μόλις, ἀντὶ τοῦ βραδέως· μολῶ, τὸ παραγίνομαι· κώδιον, τὸ μέτρον· μόςχος, τὸ μοςχάριον¹· μοςχεύω, τὸ ποτίζω· μόθος, ἡ μάχη· Μοθίωνη, πέλις· Μορέας, τόπος· μόρος, ὁ θάνατος· μόρα, τὰ συκάμινα· μορία, ἡ ἀγριελαία· μορφή· μορφασμός· Μολοττός, τόπος²· Μολιόνη,³ κύριον· μορμῶ, θηλυκὸν, τὸ φάσμα, ὅθεν καὶ μορ-

¹ Cangii vocabulum Μοσχάρη, in Μοσχάρι mutandum est.—Mox A, μοχεύω. Et infra forte scrib. Μορέα.

² Forte, τοπικόν. Sed in talibus ridiculi sunt hujus grammaticastri errores, ut poterit scribere τόπος.

³ Μολιόνη mater fuit Μολιονιδarum, teste Hesiodo, in Photii Lexico, apud Albert. ad Hesychii Μολιόνες; qui locus deest in collectionibus Hesiodeorum operum. De his hominibus vide Sturz. ad Pherecydem. §. 47, Heynium ad II. λ. 708, et Claverium v. doct. ad Apoll. Bibl. p. 306. Gregor. Naz. Or. 20. p. 332. οἱ Μολιονίδαι, τῆς Ὀμηρικῆς δέλτου τὸ θαῦμα: ubi Basilii in Scholiis ineditis: Μολιονίδας δὲ

οὐχὶ Μηριόνην καὶ Ἰδομενέα, ὡς τινες ἀμαθῶς φασίν, ἴσως ἀπὸ τοῦ “Μηριόνη Μόλου υἱέ” (II. N. 249. De re vide Heyn. et Claver. ad Apoll. Bibl. 3. c. 3.) πλανηθέντες· ἀλλ’ Ἄκτορος καὶ Μολιονίδου (corr. Μολιόνης) οὔτοι παῖδες δίδυμοι καὶ συμφυεῖς ἀλλήλοις ὑπὸ τῶν μύθων παραδίδονται, ὡς δύο μὲν μηροὺς καὶ πόδας ἔχειν, πρόσωπα δὲ δύο καὶ χεῖρας τέσσαρας· ἀπὸ γὰρ δεσφύος τὰ ἄνω μεμερισμένως ἔφερον, ὡς καὶ ἐν ἄρματι εἰς τῷ δοκεῖν ἐστηκὼς διπλοῦς ἐωρᾶτο· δυοῖν δὲ χερσῶν ἡνίας καὶ μάλιστα, ὡς οὗτος φησὶ (Gregorius nempe loc. cit.), μεριζόμενοι, ἐτέραις δὲ πάλιν δυεῖν τὰ πολεμικὰ μεταχειριζόμενοι, ἀνδρῶν δύο καὶ δύναμιν ἐπεδείκνυντο καὶ ἐνέργειαν.

μολύκειον, τὸ φόβητρον μόσυν, ¹ ἡ ξύλινος οἰκία, καὶ κλί-
νεται μόσυνος· μοχλός· μοχλεύω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν μωρός· μωραίνω· μωρία· μῶμος, ὁ ψόγος· μω-
μαίνω, τὸ ψέγω· μωμηλόν, τὸ μεμπτόν· μῶμαρ, οὐδέτε-
ρον, ὁ μῶμος· μωκῶμαι, τὸ μέμφομαι· μωκία, ἡ μέμψις·
μῶλωψ, ² τὸ τραῦμα· μωλωπίζω, τὸ τραυματίζω· μῶς,
τὸ ὕδωρ, ὅθεν καὶ Μωσῆς, κύριον· Μωάβ, Μωδάδ, καὶ Μώ-
κιος, κύρια· Μωαβῖται, ἐθνικόν, οἱ ἀπὸ τοῦ Μωάβ· ³
Μωδεεῖμ δὲ, καὶ Μωκηκός, πόλεις· μῶλος, ὁ πόλεμος·
μῶνυξ, ὁ ἓνα ὄνυχα ἔχων· μῶν, ἀντὶ τοῦ ἄρα· καὶ μῶρος,
ὁ μωρός, ἀττικῶς.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς μυ ⁴ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
υ γράφεται· ὄλον· μύω, τὸ διδάσκω· μύστης, ὁ μαθητής·
καὶ μυσταγωγός ὁ διδάσκαλος· μυστήριον· μύω, τὸ καμ-
μύω· μῦθος· μυκᾶσθαι, ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ βοός, ὅθεν καὶ
μυκηθμός· Μυκήνη, πόλις· μύλη· μυλίτης, ⁵ ὁδοῦς· μυδαίνω,
τὸ ὑγραίνω· μυδαλέος, ὁ ὑγρός· μῦρον· ⁶ μυρεψός· μύρομαι,

¹ Moschopulus Grammat.
p. 49. πόθεν μόσυν; παρὰ τὸ μῶ,
τὸ συντιθῶ· σημαίνει δὲ τὴν ξυλί-
νην οἰκίαν. Lexicon τῆς γραμ-
ματ. in. cod. 1630. Μόσυν, τὸ
τείχος. Cf. Schleusn. Cur. No-
viss. in Phot. Lex. p. 240.

² Vide Basilium ad Gregor.
Naz. in meis ad Eunap. notis
p. 424.

³ Α, βωαβῖται et βωάβ.

⁴ Ad Epimer. ΜΤ, ΜΟΙ, cf.
Moschop. π. σχ. p. 140, 141.

⁵ Α, μυλήτης: μοχ, μυδα-
λαῖος.

⁶ Sic Codex, quod notavit
Barkerus videndus in Amoenit.
Crit. Valpyanæ Ephemeridis
Classicæ t. 16. p. 114. inser-
tis: scribendum μύρον.

τὸ θρηναῖ· μυρίκη, καὶ μυρρίνη, δένδρα· Μύρων, κύριον, καὶ κλίνεται Μύρωνος·¹ μύωψ, ὁ κώνωψ, καὶ ἡ βίτζα,² καὶ κλίνεται μύωπος· μὺς, ὁ Ποντικός,³ καὶ κλίνεται μύος· μυωξία, ἡ τοῦ μύος τρύπα·⁴ μύκης, τὸ ἀμανιτάριον,⁵ καὶ κλίνεται μύκητος· μυλωθρίς γυνή, ἡ ἐν τῷ μύλωνι· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ μοῖρα, ἡ μερίς· καὶ ἡ τύχη μοιρογενής, ὁ εὐτυχής· μοιράζω· μοιχεύω· μοιχίς· μοιχεία·⁶ καὶ μοιχαλὶς,⁷ ἡ πόρνη.

Μυχὸς δὲ, τὸ βάθος· καὶ μυχίς,⁸ ἡ Ἀφροδίτη, ψιλία.

¹ Μύρων—Μύρωνος, adtulit Barkerus l. cit.

² Cangius Gloss. in Βίτζα e Nostro adduxit verba, κώνωψ, ἡ βίτζα, non satis integra: nam μύωψ, non κώνωψ, est βίτζα. Moschop. scripsit βύτζα.

³ Cf. Cangius in Ποντικός.

⁴ Τρύπα, foramen: cf. Cangius, et Noster in Epimer. ΟΠ, ΤΡΩ. Lexicon π. πνευμ. p. 233. Ὅπη ἡ τρύπα.

⁵ Cf. Cangius in ἀμανιτάριον.

⁶ Μοιχεία restituatur in loco

non sano Scholiastæ Aphthonii extr. οἱ νόμοι πάντες ἐξ ἐναντιωμάτων ἐτέθησαν ὅλον ἐτολμήθη φόνος, καὶ νόμοι κατὰ φονέων ἐγράφησαν, καὶ μοιχία κατὰ μοιχῶν ὡσαύτως. Melius cod. A 86. Mazarin. ἐγράφησαν, μοιχεία, καὶ κατὰ μ. ὦ.

⁷ Scholiastes Gregor. Naz. Stel. p. 73. ἡ μοιχὰς, ἡ μοιχαλὶς οὐκ εἴρηται . . . et cætera quæ sunt legenda.

⁸ Suidas in Μυχαίτατον· Μοιχεία, ἡ Ἀφροδίτη. scr. Μυχία.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νε¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· νέος· νεότης· νεολαία, νέος λαός· νεκρός· νεκριμαῖον· Νεκροποντός· νεὼς, ὁ ναός· νεωκόρος, ὁ τοῦ ναοῦ ἐπιμελητής· νεοσσός, ὁ στρουθός· νεοσσία, ἡ καλιά· νεμεσῶ, τὸ μέμφομαι· νέμεσις, ἡ μέμψις· νέω, τὸ κολυμβῶ· Νέστωρ, κύριον, καὶ κλίνεται Νέστωρος· νεφρός· νεφρίτις νόσος· Νεφθαλεῖμ, τόπος· νεώριον, ὁ λιμὴν· νεωτερισμός, ἡ ἀναισχυντία· νέπους,² ὁ ἰχθύς, καὶ κλίνεται νέποδος· Νέρων καὶ Νέσως,³ κύρια· νεβρός, ἡ ἔλαφος· νεήλης,⁴ ὁ νεωστὶ ἐλθὼν· νεαλής, ὁ ἐκ νέου ἀγρευθεὶς· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ναί· ναιχι, ἐπίρρημα· καὶ ναίω, τὸ οἰκῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νι⁵ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι

¹ Ad NE, NAI, cf. Moschop. π. σχ. p. 44, 45. et Basil. Gramm. p. 17.

² Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Νέπως· ὄρος ἢ ἰχθύς (confudit Νέπως, Νέπωτος, ποῖς, et νέπους, νέποδος, piscis) ἀπὸ τοῦ νε στερητικοῦ καὶ τοῦ ποῦς. Hanc etymologiam, quæ est et in Etym. M., rejicit Suidas in Νέποδες, quem vide, si placet et tanti esse putas.

³ Voluitne scribere Νέσσος, vel Νέσσω, urbem? vel Νεστόριος? Basilius: Νέστωρ, καὶ Νεστόριος, κύριον.

⁴ Basilius: Νένιλις, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν. Scr. Νέηλυς. Moschopulus: Νέκλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν. Scr. νέηλυς: quod et apud Nostrum reponi velim pro νεήλης.

⁵ Ad Epimer. NI, NH, cf. Moschopul. π. σχ. p. 172.

γράφεται ὄϊον· νίκη· νικῶ· Νικόβουλος, Νικοκλῆς, καὶ Νικαίας,¹ κύρια· νίπτω· νιπτήρ· Νινευή, πόλις, ἐξ ἧς καὶ Νινευῖται· νίτρον, τὸ σαπώνιον·² Νιρεὺς,³ ὁ εὐμορφος· Νίσος,⁴ τόπος· Νικόλαος, κύριον· Νίκαια, πόλις· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ νήπιος· νηπιάζω· νήφω, τὸ γρηγορῶ· νηφάλιος,⁵ ὁ γρήγορος· νήχω, τὸ πλέω, ὅθεν καὶ νηκτὰ, οἱ

¹ Forte, Νικίας.

² Cf. Cangius in Σαπώνιον, ubi, pro *Moschus*, scribe *Moschopulus*.

³ Et infra tradetur iterum discrimen inter *Νιρεὺς*, *Νηρεὺς* et *νειρεὺς*. Cf. *Moschop.*

⁴ *Moschop.* Νίσα, χώρα: melius.

⁵ *Moschopulus*: *Νηφάλιος*, καὶ *νηφαλέος*, τὸ αὐτό. Hinc formatur adverbium *νηφαλέως* apud S. Nilum *Narrat.* p. 31. *καθαρῶ τῶ νῶ τὸ θεῖον θρησκευουσι νηφαλαίως*: scilicet *νηφαλέως*. In hoc ipso Nili loco, paucissimis supra versibus graviter lapsus est editor Possinus. Οἱ δὲ πολλοὶ, inquit elegantissimus Monachus, *λαχάνων ὤμων καὶ ἀκροδρύων στοιχῶσι διαίτη, τράπεζαν ἀκαρύκευτον ἀγαπῶντες*. Possinus autem? "Quid illud στοιχῶσι? Cod. Tolosanus, *στοιχοῦσι*, nullo sensu. Videri

possit legendum, ἢ *στοιχάδιον*, &c." Absurde omnia. Recipienda optima lectio *στοιχοῦσι*. *Στοιχεῖν est uti, sequi*: ut erudite aperuit Koen. ad *Gregor. D. Dor. extr.* p. 372. *Musonius Stobæi S.* 18. p. 363. Sch. *προσῆκει ἐσθίειν ἡμῖν ἵνα ζώμεν, οὐχ ἵνα ἡδῶμεθα, εἴ γε μέλλομεν συστοιχεῖν ἀρίστῳ ὄντι τῶ λόγῳ Σωκράτους*. *Gregorius Cor. Schol. in Hermogen.* p. 899. *εἰκὸς γὰρ εἶναι τοῖς μὴ ἐρῶσιν αὐτὸν μᾶλλον στοιχεῖν*. *Psellus de Dæmon.* p. 17. *ἐξόμνυται μὲν τὸ θεῖον σέβας καὶ πάτριον, ὀλέθρῳ δὲ προφανεῖ στοιχοῦσι*. *Autor Vitæ S. Euthym. in Monum. Cotel.* t. 2. p. 214 B. *τῶ ἰδίῳ στοιχεῖν θελήματι*: et 215 C. *νόμῳ στοιχοῦντας*. p. 260 C. *εἰ καὶ αὐτὸς στοιχοῖη τοῖς γεγραμμένοις μαθεῖν ἐθέλοντες*. Adde p. 297 B, 261 A.

ἰχθύες νηστεύω· νηστεία· νηδυμος ὕπνος, ὁ εὐφραγτός·
 Νηρηΐς, θεὰ Θεσσαλίας,¹ καὶ κλίνεται Νηρηΐδος· Νηρεὺς,
 θαλάσσιος θεός· νῆσος· νησιώτης, ὁ ἐν τῇ νήσῳ· νήσσα,
 τὸ νησσάριον·² Νηλεὺς, κύριον νηλεής, ὁ ἀνηλεής· νημερτὸν,
 ἐπιθυμητόν· νήπι, ἡ τῆς λύρας χορδή· καὶ νῆις, ὁ ἐστερη-
 μένος.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· Νεῖλος,³ ποταμός· Νεΐλειον ρεῦμα,
 καὶ Νειλῶον⁴· νεικῶ, τὸ φιλονεικῶ· νείκη, ἡ φιλονεικία·
 νεῖκος, τὸ αὐτὸ νείατον, τὸ ἔσχατον· νείαιρα, ἡ ἐσχάτη
 νειρεὺς, ὁ κόχλος· καὶ νειὸς, ἡ ἠροτριασμένη γῆ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νο⁵ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
 ο μικροῦ γράφεται· οἶον· νόμος· νομικός· νομοδιδάσκαλος·
 νομίζω· νόμισμα· νόσος· νοσῶ· νόσημα· νόται, παρὰ⁶· Ρω-

¹ Lege θαλάσσια vel θαλάσ-
 σιος.

² Cangius in Νησσάριον Nos-
 tri testimonio utitur.

³ Barkerus, qui verba Νεῖλος
 —Νειλῶον adtulit in Amoenit.
 Criticis Ephem. Classic. t.
 16. p. 114, legendum conjicit
 Νειλεῖον, vel potius Νεΐλιον;
 quod firmat adposita Nostri
 regula de adjectivis in ιος le-
 genda infra in Epimerismo
 finali ΙΟΣ.

⁴ Gregor. Naz. Or. 4. p.
 132 C. τοὺς Νεΐλους (scr. Νει-
 λῶους cum edit. Montacut. p.

110. et cum codice Basilii
 Scholiastæ, 573. p. 378, 1.)
 καταράκτας ἐπισχεῖν. Ibi Ba-
 silius ille: Πέτραι ὑψηλαὶ καὶ
 ἀπότομοί εἰσιν ὑπερθεὶν Λιθιοπίας,
 ἐξ ὧν καταβρέγγυται ὁ Νεῖλος καὶ
 καταβρέει· δούκω δὲ καὶ ἤχω πολ-
 λῶ προσαρασσόμενος ταῖς πέτραις,
 ὄνομα τῶ τόκω Καταδούπους
 ἀφῆκεν.

⁵ Ad Epimer. NO, ΝΩ, cf.
 Moschop. κ. σχ. p. 92, 93.

⁶ A, Νότα, παραί. Μοx, Mo-
 schop., pro γραμματικός, habet
 γραμματικός melius. Cf. Cang.
 in Νόται.

μαίοις τὰ γράμματα, ἐξ οὗ καὶ νοτάριος, ὁ γραμματικός· νότος, ἀνέμος· νοτὶς, ἡ ὑγρότης· νοτίζω, τὸ ὑγραίνω· νομεύς, ὁ βοσκός· νόμιον μέλος· νόθος, ὁ ξένος· νοθεία, ἡ κλεψιγαμία· νόστος, ἡ ὑποστροφή· νοσφίζω, τὸ χωρίζω· καὶ νοσφισμός, ὁ χωρισμός· νόνη, ἡ ἀρχιμηνία¹ καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ νωθρός· νωθρεύομαι· νωθρεία· νωχελῆς, ὁ ῥάθυμος· νωθεία, ἡ ῥαθυμία· νῶτος,² ἡ ῥάχις· νωτίζω, τὸ τὴν ῥάχιν στρέφω· νωτάριος, ὁ βαρυβαστάκτης· νωμῶ, τὸ κινῶ· νῶκαρ, ὁ δυσκίνητος· νωλεμέως, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως· νωβελίστιμος, ἀζίζωμα³· νύροψ, ὁ λαμπρός, καὶ κλίνεται νύροπος· νώνυμον, τὸ ἀνώνυμον· καὶ νῶϊ, ἀντωνυμία, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νυ⁴ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· νύξ, νικτός· νυκτερός, ὁ σκοτεινός· νυκτερίς, ζῶον· νύμφη· νυμφοστύλος· νυμφεῖος, ὁ παστός⁵· νυός,

¹ Si locus est integer, male scripsit νόνη, cum νόνηαι fuerit scribendum, et confudisse videtur Nonas et Calendas.

² De masculino ὁ νῶτος vide Wagner. ad Alciphr. 3, 43.

³ A, νωθία. De νωτάριος cf. Cangium, qui Nostri meminit. Mox pro κινῶ, A καινῶ.

⁴ Hæc verba adduxit Cangiug Gloss. in Νωβελ. De Nobilissimatu vide Lindenbrog. ad Ammian. Marc. xiv. p. 3. Cuper. Observ. iv. c. 1.; Gevart. Elect. i. c. 3.; Belley.

in Memoriis Acad. Inscript. t. 23. H. p. 177.

⁴ Ad ΝΥ, ΝΟΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 45, 46, et Basil. Gramm. p. 17.

⁵ De discrimine inter νυμφεῖος et νυμφίος iterum ager infra. Moschopulus Eclog. Θάλαμος, ὁ τοὺς νυμφίους περιέχων οἶκος γάμου τελουμένου, ὁ κοινός (scr. κοινῶς) λεγόμενος παστός. Cf. idem in Νυμφίος, ubi Νυμφίος μὲν, νυμφίον (scr. νυμφεῖον) δὲ ἡ παστάς. Cf. supra p. 74.

ἡ νύμφη· νυμφίος, ὁ γαμβρός· νύσσω, τὸ πλήττω· νύστα, ὁ
καμπτός¹· καὶ τὰ λοιπά.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.²

Πᾶσα λέξις³ ἀπὸ τῆς Ξε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε
ψιλοῦ γράφεται· οἶον· ξέω· ξέσις· ξέστης, ὁ ξεῶν, καὶ τὸ
ξεστίον· ξένος· ξενίζω· ξενία· ξεναγῶ, τὸ τὸν ξένον ὁδηγῶ·
ξένιος Ζεὺς,² ὁ τῶν ξένων ἔφορος· ξενεΐα, καὶ τὰ λοιπά.

¹ Α, καπτός. Cf. not. ad He-
sychii Νύσσα, ubi Moschopu-
lus in Eclogis male tentatur.
Didymus Cæcus in Ioannis
Damasc. Parallelis t. 2. p. 699.
de structura Hippodromi agens
ait innuere τὸν εὐριπον, τὴν θά-
λασσαν ὑπὸ τῆς γῆς μεσαζομένην,
τὸν ἐξ ἐπὶ τὰς θύρας κάμπτον (sic
pro σκάμπτον legendum esse
monuit e Cedreno p. 147. Le-
quienius), τὴν ἀνατολήν, τὸν δὲ
ἐπὶ τὴν σφενδόνα, τὴν δύσιν, τὰ δὲ
ἐπτὰ σπαθία τὴν κίνησιν καὶ τὸν
δρόμον τῆς ἀστροθεσίας τῶν ἐπτὰ
ἀστέρων. Cangius in Σπάτιον,
et Lequienius, probant Cedre-
ni lectionem σπάτια, et ille
confert Chronicon Alex. ubi
ait perperam editum esse σπά-
θιον. Equidem crediderim et

σπατίον et σπαθίον potuisse
scribi, et hoc fere prætulerim,
quod leniorem et sibilantem li-
teræ Latinæ Γ in hac voce so-
num melius representet. Can-
gius ibidem affert e Philemo-
nis Lexico hæc verba: Στάθμη,
σπατίον ἐστὶ λεπτόν, ὁ μίλτω
κεχρισμένον κ. τ. λ. Sed egre-
gie fallitur. In edito nunc Phi-
lemonis Lexico recte ad codi-
cis fidem legitur: Στ. σπαρτίον
ἐστὶ λ.

² Titulum addidi. Ad Epi-
mer. ΞΕ, ΕΑΙ, cf. Moschopul.
π. σχ. p. 119, 120.

³ Parthenius c. 18. νύκτωρ
αὐτοῦ κοιμωμένου ἐπεισέρχεται ἡ
Νέαιρα, καὶ πρώτη μὲν οἶά τε ἦν
πεῖθειν αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐκ
ἐνθόδου, Δία τε Ἐταιρήιον καὶ

Πλὴν τοῦ ξαίνω, τὸ διαλύω, καὶ μαστίζω.

Τὰ ἀπὸ τῆς ξι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται ὄιον· ξίφος· ξιφίδιον, τὸ μικρὸν ξίφος· ξιφήρης, ὁ ξίφος φέρων· ξιφίας, ἰχθύς· Ξιφιλίνος, ἐπάνυμον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ξηρός· ξηρότης· ξερασία, τὸ αὐτό· ξηραίνω, ῥῆμα· ξηρίον, ἰατρικὸν φάρμακον· καὶ ξηνῶ, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ξανῶ. ¹ Ξεῖνος δὲ, ὁ ξένος καὶ φίλος· καὶ ξείνιον, τὸ χάρισμα, δίφθογγον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ξο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται ὄιον· ξόανον, τὸ εἶδωλον, καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ξυ συλλαβῆς ² ἀρχομένη διὰ τοῦ υ

Ξείνιον (vide et cap. 14.) αἰδούμενος . . . Scribo οἷα τε, et verto, nam mihi non satisfaciunt interpretes: "Atque prior potuit, vel ausu est, ipsum sollicitate. Cap. 7. ὁ τύραννος τῆς ᾠδῆς ἐγλίχετο τοῦ παιδός, καὶ οἶός τε ἦν αὐτὸν βιάσθαι: Et cum potuit, ausus est, vi abducere: quod nec bene intellectum fuisse videtur. Dixit πρώτη, pro προτέρα: nam viri fuerat primas in amoris sollicitatione partes agere. Memini et οἷα τε male editum esse pro οἷα τε

iu titulo primæ Hadriani declamatiunculæ: ἀλοῦσά τις γυνή φαρμακείας οὐχ οἷα τε ἦν καυθῆναι. Scr. οἷα τε. Contrario modo peccatum est in Actis Eliæ Junioris p. 158: ὑπηρετεῖ οὖν ἀστυεόμενος καὶ συγχαίρων τῷ δείπνῳ, ὡς οἷα τε παῖς ὑπάρχων καὶ ἀπονήρευτος: scr. ὡς οἷα τε.

¹ A, ξήνω—ξάνω. Infra in ΣΦΗ rectius similia scripsit. Mox Λ, ξεῖιον pro ξείνιον.

² A, τῆς συλλ. Mox, διὰ τοῦ ι.

γράφεται ὡς ξύλων ξύλων ἔργων ξυλῶδες, τὸ αὐτὸ ξυ-
 λεία, ἢ τῶν ξύλων συναγωγὴ· ξύλοχος, ὁ σύνδεσμος· ξυ-
 ξυστήρ ξυστὴς, τὸ κοντάριον ξυρὸς, ξυράφιον· ξυνέλιος
 κισσὸς καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς ξυν προθέσεως· ξυνεύνης, ὁ σύζυ-
 γος ξυπῶρις, ἢ ὀνάς καὶ τὰ λοιπὰ.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ ο πρὸ παντὸς φωνήεντος σμικρύνεται ὡς ὄροι, αἰ-
 γυταῖκες ὀαρίζειν, τὸ γυναικὶ μέγνυσθαι ὀαριστὴς καὶ
 ὀαρισμός, ἢ μέλις ὀίζυς, ἢ κακαπάθεια· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ ὄου, τὸ αἰγόν· ὄα, ἢ ἄκρα τοῦ ἰματίου ὄη,
 ἀντὶ τοῦ φεῦ ὄετο· ὀήθην καὶ ὀύμην.

Τὸ ο πρὸ τοῦ β σμικρύνεται ὡς ὀβολός, ἢ φώλις· ὀβε-
 λίσκος, ἢ σούβλα· ὀβελίζω, τὸ κόπτω, ὅθεν καὶ ὀβελι-

¹ Cf. Cangius in *Ευράφι*:
 ἰσμο *Ευράφι*. Moschop. pro ξυνε-
 ὄνης, forte scrib. ξυνευέτης, vel
 ξυνεύνης.

² Addidi titulum.

³ Cf. Cangius in *Αἰγόν*. Re-
 mansit in hac voce digamma
 Aeolicum. Infinita sunt in ho-
 dieo idiomate Dorismi vesti-
 gia.

⁴ Cf. Basil. Gramm. p. 17.
 Cangius in *Φώλις*, et Noster in

ΦΟ. Moschop. z. εχ. p. 211.
 ὀβολός ἐξ, ἢ φώλις. Legendus
 est Corayus ad Hesiod. p. 299.

⁵ Cf. Cangius in *Σούβλα*,
subala, ubi Nostri meminuit.
 Hinc intelligentur verba Ano-
 nyani (quem Bastius in Reper-
 torio Schælliano Maximum
 Planudem esse monstravit) ap.
 Hermann. de Emend. Gramm.
 p. 408: κέρω, τὸ σούβλιον·
 quod et habet Noster infra in

ἄβριμος ὄβριμον, τὸ ἰσχυρόν ὄβριμοεργός, ὁ τὰ ἰσχυρὰ πράττων καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ ο πρὸ τοῦ γ σμικρύνεται· οἶον ὄγδος ὄγδοήκοντα ὄγκος, τὸ μέγεθος, καὶ ὁ τύφος ὄγκοῦμαι, τὸ κενοδοξῶ ὄγμος,¹ ἢ τάξις τῶν φυτῶν καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὦγ, κύριον καὶ ἀγύγιον, τὸ μέγα.

Τὸ ο² πρὸ τοῦ δ σμικρύνεται· οἶον ὀδός ὀδοιπόρος ὀδοιδόκος, ὁ ληστής ὀδύνη ὀδυνῶμαι ὀδύρομαι ὀδυρμός ὀδμή, ἢ ὀσμή ὀδᾶξ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων ὀδωδῶς, ὁ βρῶμος³ ὄδε, ἀντὶ τοῦ οὔτος ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠδῆ, ἢ ψαλμωδία· ὠδός, ἀρσενικόν, ὁ ψαλμωδός ὠδικόν ὄρνεον, τὸ ἄδον ὠδεῖον, τὸ σχολεῖον ὠδὶς, ὁ ἐν τῇ γέννα πόνος, καὶ κλίνεται ὠδῖνος ὠδῖνω, τὸ γεννῶ ὠδε καὶ ὠδῖ,⁴ ἐπίρρηματα, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

EIPΩ. Statim apud Nostrum pro κόπτω, malim πείρω: Cf. Cang. in Σουβλίξειν. Infra in ΠΕ: περόνη, ἢ σούβλα.

¹ Α, ὄγκος. Hesych. Ὀγμος, ἢ ἐφεξῆς φυτεία. Scholiastes Soph. Phil. 162. Ὀγμος, ἢ ἐπὶ στίχον φυτεία καὶ ἢ τάξις. Cf. Schol. Theocr. Id. 10. 2. et not. ad Hesych.

Herod.

² Ad Epimer. ΟΔ, ΩΔ, cf. Moschop. π. σχ. p. 192.

³ Forte, ὁ βρωμώδης.

⁴ In Lexico π. πνευμ. p. 296. hæc adverbia cum leni effertur, quando significant ἐνταῦθα: cum aspero autem, quando pro κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον ponuntur. Moschopulus omnino δασύνει.

G

Τὸ ο πρὸ τοῦ θ σμικρύνεται· οἶον· ὀθόνη, ὕφασμα· ὀθνεῖον· τὸ ξένον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠθω, τὸ ἀποδιώκω· καὶ ὠθῶ, τὸ ἐμβάλλω· ὠθίζω, καὶ ὠθισμός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ζ σμικρύνεται· οἶον· ὄζος, ὁ κλάδος· ὄζω, τὸ βρωμῶ, Ὀζίας, καὶ Ὀζάν· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ ο πρὸ τοῦ κ σμικρύνεται· οἶον· ὄκνος· ὄκνηρός· ὄκνω, ἴ ρῆμα· ὄκτω, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Ὀκτώβριος, μὴν· ὀκλάζω, τὸ συγκάθημαι, καὶ τὸ ἀποκάμνω, ὅθεν καὶ ὀκλασμός· ὀκλαδίας, θρόνος· ὀκρίβας, ὁ ὑψηλὸς τόπος, καὶ κλίνεται ὀκρίβαντος· ὀκρίοεις, ὁ φρικώδης· ² ὀκοῖον, τὸ ὀποῖον, Ἰωνικῶς· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠκὺς, ὁ ταχύς· ὠκεῖα, ἢ ταχεῖα· καὶ ὠκέως, ἐπίρρημα· ὠκεανός, ὁ τὴν γῆν κυκλῶν ποταμός· ὠκεάνειον

¹ Basilius Cæsareæ ad Gregor. Naz. Or. 34. extr. ὄκνω γὰρ εἰπεῖν] Τὸ γὰρ ὄκνω ἀπὸ τοῦ ὄκνου· οὗτος δὲ φόβου εἶδος. τὸ δὲ ὄκνεῖν, φοβεῖσθαι ἐστὶν καὶ ἀναβάλλεσθαι (hinc firmatur emendatio facta in Suida voce Ὀκνεῖω) ἐπὶ μελλούσης ἐνεργείας, ἣν ἐνεργήσειεν ἂν τις καὶ μετὰ ὄκνου, οὐ μὴν παντελῶς ἀπέποιεν (ἴστω ἀπέπειροι).

² Lege ὀκρυόεις. Perpetua est synchysis adjectivorum ὀκρυόεις et ὀκρίοεις: cf. Blomfield. Gloss. ad Prometh. 289. Hesych. Ὀκρίον· φρικῶδες. Scr. Ὀκρυόεν. Lexicon π. πνευμ. p. 232. Ὀκρίοεις, ὁ φρικώδης καὶ ὁ ταχύς. Scr. ὁ φρικώδης καὶ ὁ τραχύς: confusis τοῦ ὀκρίοεις et ὀκρυόεις significationibus.

ῥεῦμα· ὠκεανίτις¹· ῥοή· ὠκιμον, φυτὸν, τὸ βασιλικόν·²
καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ὠκός· ὠκύμορος, ὁ ταχυθάνατος· ὠκυπόρος,
καὶ ὠκύαλος ναῦς, ἡ ταχεῖα.

Τὸ ο πρὸ τοῦ λ³ σμικρύνεται· οἶον· ὀλίγον· ὀλιγορῶ,
ῥῆμα· ὀλιγοῦρανῶ, τὸ λειποψυχῶ· ὀλιγορῶ,⁴ τὸ κατα-
φρονῶ· ὀλίγορος· ὀλιγορῖα· ὄλλω, τὸ ἀπόλλω· ὀλετήρ·
ὀλοφάϊος θῆρ, ὁ τοὺς ἄνδρας ἀπόλλων· ὀλολύζω, τὸ θρηνῶ·
ὀλολυγμός, ὁ θρῆνος· Ὀλυμπος, ὁ οὐρανός, καὶ ὄνομα ὄρους·
ὄλυθος, τὸ ἄγριον σῦκον, καὶ ὄνομα πύλεως· ὄλυρα, ἡ
κριθή⁵ ὄλω,⁶ ὁ πεπληρωμένος· ὀλοκαύτωμα, ἡ θυσία·
ὄλεθρος· ὄλέθριον· ὄλισθος, τὸ πτώμα· ὄλισθαίνω· ὄλισθηρός·
ὄλκας, ἡ ναῦς, καὶ κλίνεται ὄλκάδος· ὄλμος, ἡ ἴγδη· Ὀλο-
φέρνης, κύριον· ὄλοός, ὁ ὄλέθριος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠλένη, ἡ ἀγκάλη· ὠλέκρανον, ὁ ἀγκών· ἄλλη,
αὔλαξ·⁷ ὠλεσίκαρπος ἰτέα· καὶ ὅσα παρωχημένων· ὠλεσα,
ὠλώλαιν· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ ο πρὸ τοῦ μ⁸ σμικρύνεται· οἶον· ὀμοῦ· ὀμόσε, τὸ αὐτό·

¹ Α, ὠκεανίτης.

² Suidas: "Ωκιμον . . . τὸ κοινῶς λεγόμενον βασιλικόν.— Hanc vocem non omittere debebat Cangius. Alia exempla dabunt Hesychius; Symeon Sethi in B. cap. 5; et codices Theoph. Nonni c. 20.

³ Ad Epimer. ΟΛ, ΩΛ, cf. Moschop. π. σχ. p. 208—210. Α, ὀλιγορῶ, hic et supra.

⁴ Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Ὀλυρα, εἶδος σίτου.

⁵ Lexic. π. πνευμ. p. 233. Ὀλω, ἐπίρρημα. ὀλικῶς. ὀλότας. Scr. ὀλότης.

⁶ Forte, ὠλεξ, αὔλαξ: vel ὠλαξ, ἡ αὔλαξ, ut est ap. Moschopulum.

⁷ Ad Epimer. ΟΜ, ΩΜ, cf. Moschopul. π. σχ. p. 183, 184.

ὄμαιμος καὶ ὄμαιμων, ὁ ἀδελφός· ὄμαρῶ, τὸ πλησιάζω
 ὄμορος, ὁ πλησιαστής· ὀμίχλη· ὀμιχλώδης ἀήρ· ὄμμα, ὁ
 ὀφθαλμός· ὄμιλος, τὸ πλῆθος· ὀμῶ, ὀμῶ, τὸ ὀμνύω· ὄμοιος·
 ὀμοιότης· ὄμβρος· ὀμβριμαῖον ὕδωρ·¹ ὄμαδος, ὁ θόρυβος·
 Ὀμηρος, κύριον, καὶ ἡ ὄψιδα ἰδιωτικῶς εἶπειν·² ὀμοκλή ἡ
 ἀπειλή· ὀμόργνυμι, τὸ ἀποσπογγίζω· ὀμῶς, ἀντὶ τοῦ
 ὀμοίως.

Πλὴν τοῦ ὤμους, ὁ ἀπηνής· ὤμους, ὁ ἀνέψητος·³ ὤμοφά-
 γος θῆρ, καὶ ὤμησθής, ὁ τὰ ὤμα ἐσθίων· ὤμογέρων ὁ
 αἰώρως γηράσας· ὤμος, μέρος τοῦ σώματος· ὤμίζω, τὸ βα-
 σταάζω· ὤμισθής, ὁ ἀχθοφόρος·⁴ ὤμοβόειον δέρμα, τὸ ἀπὸ
 νεοσφαγοῦς βοός· καὶ ὤμοι, ἀντὶ τοῦ φεῦ μοι.

Τὸ οὖρον τοῦ ν σμικρύνεται· οἶον· ὄνειρος· ὄνειρώττω·
 ὄνειροπολῶ·⁵ ὄνος, ὁ αἰίδαρος·⁶ ὄνηλάτης, ὁ τοὺς ὄνους
 ἐλαύνων· ὄναγρος, ὄρειον ζῶον· ὄνουξ, ὄνουχος· ὄνω, τὸ ὠφελῶ·

¹ Bastius e Nostro, et e cod. ipso A, citat: Ὀμβρος, ὄμβριος, ὄμβριμαῖος, ὄμβριμαῖον ὕδωρ. Codex exhibet quod edidi, nihil amplius.

² Hæc adduxit e Nostro Cangius Gloss. in ὄψις, οἴσες.

³ A, ἀνέψητος. Μοχ, ὤμισθής. Moschop. Ὀμηστής, ὁ τὰ ὤμα ἐστιώμενος. Philemon Lexic. § 513. Ὀμησταί· κυρίως, οἱ τὰ ὤμα ἐσθίοντες. Adde Suidam

et Hesychium.

⁴ Suidas: Ὀμισάμενος· εἰς τὸν ὤμον ἀγαγών.

⁵ De ὄνειροπολῶ et ὄνειρώττω notavi ad Eunap. p. 354.

⁶ Citat hæc Nostri Cangius Gloss. in Ἀείδαρος. Adde Nostrum in OP, et in ΠΩ. Dicitur et γάδαρος, de qua voce cf. Corayus Proleg. ad Plut. t. 3. p. οδ'.

ὄνειαρ, τὸ ὄφελος· ὄνειδίζω· ὄνειδισμός· ὄνθος, ἡ κόπρος καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠνώ, τὸ ἀγοράζω· ὠνή, ἡ ἀγορασία· ὠνητός, ὁ ἡγορασμένος· ὠνιον, τὸ ὠνούμενον· καὶ ὠνθυλευμένος, ὁ κόπρου πεπλησμένος· ὁ Δαμασκηνὸς τὸ ὠνθυλευμένος μικρὸν γράφει.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ξ σμικρύνεται· οἶον· ὀξύς· ὀξύνεται· ὀξύνω· ὀξέως, ἐπίρρημα· ὀξυδερκῆς, ὁ βλεπτικώτατος· ὀξος· ὀξῶδες· ὀξίνης εἶνος, ὁ ὀξώδης· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠξος, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ ο πρὸ τοῦ π διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· ὀπίσω· ὀπισθεν· ὀπισθότονος, εἶδος νόσου· ὀπότε· ὀπηνίκα· ὀπός, τὸ γάλα· ὀπή, ἡ τρύπα· ὀπις, ἡ ἐπιστροφή· ὀπίωρα· ὀπωρισμός, ὁ θερισμός· ὀπωρινός, ὁ θερινός· ὀπτάνομαι, τὸ βλέπω· ὀπτὸν κρέας· ὀπτανεῖον, τὸ μαγειρεῖον· ὀπλίτης· ὀπλιτεύω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠπος, ὁ κύριον· καὶ ὅσα ἐπὶ παρωχημένων ὠπόπειν· ὠπτανόμην· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ρ³ σμικρύνεται· οἶον· ὀρῶ, τὸ βλέπω· ὄρασις·

¹ Cf. supra. p. 89.

³ Ad Epimer. ΟΡ, ΩΡ, cf.

² Forte ὠπας, quod habet Moschop. π. σχ. p. 77, 78.

Suidas.

ὄραμα.¹ ὄρος, ὁ βουνός· ὄρειος· ὄρεινός· ὄρειφοίτης, ὁ ἐν τῷ ὄρει περιπατῶν· ὄρος, ὁ ὀρισμός· ὀρίζω, τὸ περιγράφω· ὄριον, τὸ ὀροθέσιον· ὄρευς, ὁ αἰίδαρος, καὶ κλίνεται ὄρέως· ὀρέγομαι, τὸ ἐπιθυμῶ· ὄρεξις· ὀργίζομαι· ὀργή· ὄρνις, ὄρνιθος· ὄργιον, τὸ μυστήριον· ὄργυιᾶ, τὸ μέτρον· ὀρθός· ὀρθιάζω· ὀρμή· ὀρμαίνω, τὸ ὀρμῶ· ὄρκος· ὄρκωμοτῶ· ὀρύσσω· ὄρυγμα· ὄρυγη, τὸ αὐτό· ὀριγνῶμαι, τὸ ἐπιθυμῶ· Ὀρφεύς, κύριον· ὀρφανός· ὀρφνή, ἡ νύξ· ὀρρός, τὸ γάλα· ὀρῶ, τὸ ταράσσω· ὀργῶ, τὸ ὀρμῶ· ὀργαίνω, τὸ αὐτό· Ὀριβάσιος, ὄνομα ἱατροῦ· ὀρροδῶ, τὸ φοβοῦμαι· ὀρίγανον, βοτάνη· ὄροβος, ὄσπριον· ὀρρομαι, τὸ ἀναχείρομαι.² Ὀρρόντης,³ ὄνομα ποταμοῦ· ὀρούω, τὸ ὀρμῶ· ὀρετάλιξ, ὁ στρουθός· ὀρπηξ, ὁ κλάδος· ὄροφος, ἡ στέγη· ὄρτυξ, ὄρτυγος, ζῶον· ὄρχατος, ἡ τάξις τῶν φυτῶν· ὄρχις, ὄρχεως· ὀρχοῦμαι· ὄρχησις· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὄρα, ἡ φροντίς,⁴ καὶ ὁ καιρὸς, καὶ ἡ εὐμορφία· ὠραῖος, ἔγκαιρος, καὶ ὁ εὐμορφος· ὠραίζω, τὸ καλλω-

¹ A, ὄραμα. infra, ὀρυγνῶμαι. Μοχ, ὀρφανή, ἡ νύξ.

² Forte, ἀνεγείρομαι. Lexicon π. πνευμ. p. 234. Ὀρμενος δὲ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, φιλοῦται. Moschopulus p. 78. Ὀρῶ, τὸ διεγείρω.

³ Lexicon τῆς γραμματ. in cod. 1630. Ὀρέντης, ὄνομα ποταμοῦ. forte: Ὀρόντης.

⁴ Sed cum notat φροντίδα,

φιλοῦται. Suidas: Ὀρα, κάλλος . . . φιλῶς δὲ, φροντίς. Moschopulus quoque erravit: Ὀρα, ἡ φροντίς καὶ ἡ εὐμορφία. Rectius scripsit p. 209. Ὀλιγογεῖν, τὸ ἀμελεῖν, ἤγουν ὀλίγην ὄραν καὶ φροντίδα ἔχειν, τουτέστιν οὐδὲ ὀλίγην. Lexicon π. πνευμ. p. 236. asperat quoque τὸ ὄρα, ἡ φροντίς, et ὠρῶ, τὸ φυλάσσω, ut mox Noster.

πίζω· ώραϊσμός· ὤρος, ὁ καιρός· ὠριον, τὸ ἔγκαιρον· ὠρεῖον, τὸ σιτοδοχεῖον· ὠρολογία· ὠριμον· ὠρῶ, τὸ φυλάσσω· ὠρακιῶ, τὸ δειλιῶ· Ὠρεὸς, καὶ Ὠροπὸς, τόπος· Ὠρίων, κύριον, καὶ κλίνεται Ὠρίωνος· Ὠρ, κύριον· καὶ Ὠρείθυια, ὄνομα θεᾶς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ σ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οῖον ὄσον, τὸ ὀποῖον, καὶ τὸ πολὺ· ὄσῳραι¹ καὶ ὄσημέραι· ὄσσα,² ἢ φήμη καὶ ἢ μαντεία· * Ὀσσα, ὄνομα ὄρους· ὄσσος, ὁ ὀφθαλμός· * Ὀσιρις, κύριον, καὶ κλίνεται Ὀσίριδος· ὄστοῦν ὄστρακον· ὄσσόμενος, ὁ βλέπων· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠσεῖ, ἀντὶ τοῦ καθά· ὠσανεῖ· Ὠσηὲ, κύριον ὠστίζω, τὸ ἀποδιώκω· ὠστὸν, τὸ ἀποδιώκτον· ὠσχος, ὁ κλάδος· ὠσχοφόρον δένδρον, τὸ κλαδηφόρον· καὶ ὠς, τὸ αἰτίον, ὃ καὶ κλίνεται ὠτός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ τ σμικρύνεται· οῖον ὄττοβος, ὁ ἦχος· ὄττοβῶ, τὸ ἦχῳ· ὄττοτοῖ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ φεῦ· ὄττα, ἢ

¹ Damnant Gregorius Corinth. Dial. Att. §. 21. et Thomas Mag. τὸ ὄσῳραι, et scribi jubent ὄσαι ὠραι divisim; sed Etymologus Leidensis ap. Koenium τὸ ὄσῳραι dici tradit. Theodorus Hyrtacen. in Notitiis Manuscriptorum t. 5. p. 741. Panareti amici morbum describens, jacet ipse æger et

medicam manum exspectans, cum fuerit ab editore suo destitutus: κατειργάζεται γὰρ, ἐξετάζεται δὲ μᾶλλον νόσοις δριμυτάταις ὁ σῳραι. Adscripsit editor voculam sic, quasi in loco conclamato. Scribe ὄσῳραι, invitis τοῖς Ἀττικίσταις.

² Α, ὄσα.

φήμη καὶ ἡ μαντεία· ὀττεία, τὸ αὐτό· ὅτι· ὅτε δήποτε ὀτρύνω· ὀτρηρὸς, ὁ σπουδαῖος·¹ καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠτίον, ἡ ἀκοή· ὠτακουστῶ· ὠτειλή, τὸ τραῦμα· ὠτίς, ὄρνεον, καὶ κλίνεται ὠτίδος· καὶ ὦτος κύριον, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Τὸ ο πρὸ τοῦ φ² σμικρύνεται· οἶον· ὄφισ, ὄφεως· ὀφειώδης· ὄφελος· ὀφέλω, τὸ αὐξάνω· ὀφείλω, τὸ χρεωστῶ· ὄφρυς, ὄφρύος·³ ὀφειλή καὶ ὀφείλημα, τὸ χρέος· ὄφλω καὶ ὀφλισκάνω, τὸ χρεωστῶ· ὀφφίκιον,⁴ ἀξίωμα· Ὀφνῶς, Ἑβραϊκὸν ὄνομα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠφελῶ· καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· ὠφέλημα· ὠφέλιμον· ὠφέλεια· καὶ τῶν συνθέτων, βιωφελής· ψυχοφελής· ἀνωφελής· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ ο πρὸ τοῦ χ σμικρύνεται· οἶον· ὄχυρόν· ὄχύρωμα· ὄχευς, ἡ κλείς καὶ ὁ δεσμός· ὄχος, τὸ ἄρμα· ὄχοῦμαι, τὸ ἐπιβαίνω· ὄχρεια, ἡ ἐπίβασις· ὄχημα, τὸ ἐπιβαινόμενον· ὄχλος· ὄχλω, τὸ θορυβῶ· ὄχλίζω, τὸ κινῶ· ὄχθη, τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ· ὄχνη, ἡ ἀπιδέα·⁵ ὄχμάζω, τὸ κρεμῶ· καὶ τὰ λοιπά.

¹ A, ὀτρηρός. Lexic. π. πνευμ. p. 235. ὀτρηρός, ὁ σπουδαῖος. Hesych. Ὀτρηρῆ . . . σπουδαία. Ὀτρηροὶ . . . σπουδαῖοι.

² Ad Epimer. ΟΦ, ΩΦ, cf. Moschop. π. σχ. p. 106, 107.

³ Lexicon τῆς γραμματ. in

cod. 1630. Ὀφρυς, ἡ ἔπαρσις. Sic Latini Metaphorice *supercilium* pro *fastu*. Cf. Gevart. Elect. II. c. 6.

⁴ *Officium*, Cf. Cangii Gloss.

⁵ Cf. Cangius in Ἀπιδία.

Πλήν τοῦ ὠχρός· ὠχρότης· ὠχρία, τὸ αὐτό· ὠχρίασις· ὠχρισῶ, ῥῆμα· καὶ ὅσα ἐπὶ παρωχημένων· ὠχόμην· ὠχούρωκα· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ οὐκ πρὸ τοῦ ψ σμικρύνεται· οἶον· ὀψέ, τὸ μόλις· ὀψίζω, τὸ βραδύνω· ὀψιά, ἡ βραδύτης· ὀψις, ὀψεως· ὀψον,¹ τὸ προσφάγιον· ὀψάριον· ὀψώνιον· ὀψ, ἡ φωνή· καὶ τὰ λοιπά.

Πλήν τοῦ ὠψ, ὁ ὀφθαλμός, ὃ καὶ κλίνεται ὠπός.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πε² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· πένης· πενητεύω· πενητεία· πέτρα· πετρώδης· πέπερι· πέλω, τὸ ὑπάρχω· πελάζω, τὸ πλησιάζω· πέλας, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πλησίον· πέδη, ὁ δεσμός· πεδῶ, τὸ δεσμῶ· πέζα, ὁ ποῦς· πεζός· πεζεύω· πεζοπορία· πέδον, τὸ γήδιον· πεδίον, τὸ αὐτό· πεδιάς, ἡ ὑμαλὴ γῆ· πεδινός τῆς τύπος, ὁ ὀμαλός· πέδιλον,³ τὸ ὑπόδημα· πέλεια, ἡ

¹ De hac voce cf. quæ notavi ad Diogenis Epistolas ; et mox ad ὀψάριον, cf. Cangii Gloss.

² Ad ΠΕ, ΠΑΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 135, 136.

³ Α, πέδηλον. Eodem modo adulteratur vox, κατεπεδήλωσεν apud Eumathium iv. p. 118,

² Scribe, κατεπεδίλωσεν. Sed graviore modo laborat mythistor ille, cujus en verba, prout sunt edita : λευκὸν αὐτῶ τὸ χιτώνιον, ὃ τὰς χεῖρας συνέχει, καὶ ταύταις κεκόλληται, καὶ μέχρι δακτύλων ἐγκεχυμένων (scr. e cod. 2897. ἐγκεχυμένον) αὐτῶν, στενοῦται μὲν περὶ τὴν ὀσφύν, τὸ

περιστέρα· Πελίας, κύριον· πελιδνόν, τὸ μέλαν· Πέλοψ, κύριον, καὶ κλίνεται Πέλοπος· πέλωριος, ὁ μέγας· πέμμα, ὁ πλακοῦς· πέπων, ὁ προσφιλής· περαιτέρω, τὸ μακρὰν· περόνη, ἡ σοῦβλα·¹ Πέρσης, ὁ Τοῦρκος·² Περσῆς, κύριον, καὶ κλίνεται Περσέως· περσέα, ἡ ῥοδακινέα·³ πέτηλον, τὸ φύλλον·⁴ πέττω, τὸ χωνεύω· πεσσός, τὸ ταυλίον· Περικλῆς καὶ Πελεγρῖνος, κύρια· περὶ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· περίλυπος· περιώδυνος· περιφρονῶ, τὸ καταφρονῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ παῖς, παιδός· παιδίον· παιδάριον· παιδίσκη, ἡ δούλη· παιδεύω· παιδεΐα, ἡ παιδευσις· καὶ παιδιὰ, ὀξύτωνως, τὸ παίγνιον· παιδαγωγῶ· παιδαγωγία· παίζω· παίγμα· παιγνήμων, ὁ παικτικός· Παίηνες, οἱ Βουλγάροι· Παιονία, ἡ Βουλγαρία· παιᾶν,⁵ ὕμνος, καὶ κλίνεται παιᾶνος· παιανίζω, τὸ ὑμνῶ· Παιανιεύς, ἐπώνυμον· παιπάλη,⁶ ἡ στακτὴ, καὶ

δ' ἐφεξῆς τῶ νεανίσκῳ κατεπεδίλωσεν. Supple ex eodem libro: τὸ δ' ἐφεξῆς ἀνέτως ἐκχεῖται καὶ οἶον ἐνέμωται· μέχρι γονάτων τοὺς πόδας ὁ τεχνίτης τῶ νεανίσκῳ κατεπεδίλωσεν.

¹ Cf. supra pag. 96.

² Cf. Cangii Gloss. in Τουρκοπέρσαι.

³ Cf. Cangii Gloss. in Ῥοδακινέα, *malus Persica*. De arbore Περσέα magnas movent turbas eruditi homines, qui veterum Περσέαν, arborem quamdam Ægypto propriam, et

nunc perditam, esse arbitrantur: vide omnino Silv. Sacyum V. S. ad Abd-Allatifii Ægyptiaca, et H. Stephanum in Thesauro.

⁴ A, φίλλον. Et mox, χωνεύω. Dein scribendum ταβλίον, et Περεγρῖνος.

⁵ Lexicon τῆς γραμματ. in cod. 1630. Παιᾶν, εἶδος ᾠδῆς, παρὰ τὸ παύειν τὴν μανίαν.

⁶ De στακτῇ, cf. supra p. 28. ad Epimer. ΑΙΘ.—Μοx A, παιφράσσω.

ἄλευρον λειῶν· παίπαλον, τὸ κατάξηρον· παίω, τὸ τύπτω·
καὶ παιφάσσω, τὸ ὀρμῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πλε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· πλέω· πλέον, τὸ περισσότερον·
πλέκω· πλέγμα· πλεκτάνη, τὸ αὐτό· πλέθρον, μέτρον γῆς·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πλαίσιον; τὸ πλάγιον.

Τὸ πνέον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πρε¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· πρέπον,² τὸ ἀρμόδιον· πρεπῶδες, τὸ
αὐτό· πρέμνος, ὁ κλάδος· πρεσβεύω, τὸ παρακαλῶ·³ πρε-
σβεία, ἡ παράκλησις· πρέσβις,⁴ ὁ παρακλήτωρ· πρέσβυς,
ὁ γηραιός· πρέσβειρα, ἡ γηραιά·⁵ καὶ τὰ λοιπά.

¹ Ad Epimer. ΠΡΕ, ΠΡΑΙ,
cf. Moschop. π. σχ. p. 39; et
Basil. Gramm. p. 15.

² Definit quid sit τὸ πρέπον
et τὸ πρεπῶδες, cui contrarium
est τὸ ἀπρεπές, his verbis a
Scholiaste Aphthonii p. 10.
declaratum: ἀπρεπές οὐ μόνον τὸ
αἰσχρὸν, εἶλον τὸ θεὸν θνητῆς γυ-
ναικὸς ἐρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄδοξον
καὶ ἀνάξιον, ὥσπερ εἴ τις τὸν θεὸν
ὑπνοῦντα λέγοι ἢ ἀμελεῖν. Syn-
taxis paulo vacillat: rescribere

velim e cod. Mazarin. A. 86.
τὸν θεὸν λέγοι ὑπνοῦν ἢ ἀμελεῖν.

³ Cf. Cangii Gloss. in
Πρεσβεύειν.

⁴ Moschopulus quoque di-
stinguit inter πρέσβις, ὁ ἀποκρι-
σιάριος, διὰ τοῦ ἰῶτα, et πρέσβυς,
ὁ γηραιός, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Ba-
silius πρέσβυς scribit in utroque
sensu, et recte quidem, ut et
Glossator ap. Cangium in
Ἀποκρισιάριος.

⁵ Moschopulus addit, καὶ ἡ

Πλὴν τοῦ πραιτῶρ, πραιτῶρος, ¹ ἀξίωμα· πραιπόσιτος· πραιτῶριον· καὶ πραιῖδα, ἡ ληστεία, καὶ ἡ κλωπή, καὶ τὰ ἐξῆς.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πτε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον· πτελέα, δένδρον· πτερόν· πτέρυξ· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πταίω, καὶ πταῖσμα, διὰ διφθόγγου.

Τὰ ἀπὸ τῆς πι ² συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἷον· πίστις· πιστεύω· πίπτω· πίνω· πῖνος, ὁ ῥύπος· πιναρόν, τὸ ῥυπαρόν· πίτυρον, ἀφ' οὗ καὶ πιτυρίας ἄρτος, ὁ κιβαρός· ³ πίτυς, ⁴ δένδρον, καὶ κλίνεται πίτυος· πῖον, τὸ λιπαρόν· πιαίνω, τὸ λιπαίνω· πῖαρ, τὸ λίπος· πῖθος· πῖθάκη, ὁ μικρὸς πῖθος· πῖσσα, ἡ μέλαινα· καὶ Πῖσα, χώρα, ὄθεν καὶ Πισαῖος ἀνὴρ· Πισιδία, χώρα· Πισίδης ἀνὴρ· πῖναξ, ⁵

μισίτρια, qua voce caret Cangii Glossarium.

¹ A, πραιτορος. Basilius πραιτῶρος, et sic Noster infra in ΩΡΟΣ, quem vide. Adde Cangii Glossarium, ubi adlata exempla ω in obliquis exhibent. Pete quoque a Cangiō illustrationem sequentium vocabulorum Πραιπόσιτος, πραιπόσιτος, Πραιτῶριον, Πραιτοριον, Πραιῖδα, πραιδα. In Πραιῖδα Nostri testimonio utitur.

² Ad ΠΙ, ΠΗ, ΠΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 86.

³ A Latino cibarius, ut videtur. Cf. Cang. Glossar.

⁴ Lexicon τῆς γραμμῆς in cod. 1630. Πίτυς, ἡ ἔλατος, ἐξ οὗ τὰ πιτύκια· Suidas: Πίτυς . . . ἡ παρ' ἡμῖν στροβήλα: ἴμο στροβίλα. cf. Moschop. p. 116.

⁵ Scholiastes ad Philostr. Icon. p. 754, 1. Πίνακες, τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐσθίωμεν καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες. Πινάκια καὶ οἷς

τὸ πινακίδιον, καὶ κλίνεται πίνακος· πίδαξ, ἡ πηγὴ
 πιδύω, τὸ ἀναβρύω· πιέζω, τὸ συντρίβω· πιεσμός, ἡ σύν-
 θλιψις· πιθανός, τὸ ἐγγὺς ἀληθείας· πιθανότης· πίθηξ, ὁ
 πιτζᾶς·¹ πίθηκος, ὁ ἀρκοβυζιανός· Πιερία, ὄρος· πίειρα γῆ, ἡ
 λιπαρά· πιμελή, τὸ λίπος· Πίτης, ² ὄνομα· πιλῶ, τὸ σφίγ-
 γω, ὅθεν καὶ πιλωτόν· καὶ πίλος, τὸ κέντουκλον·³ πιλίον,
 τὸ αὐτὸ πίννα, ζῶον θαλάσσιον· Πίνδαρος, κύριον· πίσυνος,
 ὁ θαρρῶν· πιμπρῶ, τὸ καίω· πίμπλαμαι, τὸ γεμίζομαι·
 Πίδνος, πόλις· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πηγῆ· πηγαῖον ὕδωρ, καὶ πηγιμαῖον·⁴ πηγάζω,
 τὸ βρύω· πήγανον, βοτάνη· Πήγασος καὶ Πήδασος, ὀνόματα
 ἵππων· πήσσω, τὸ πηγνύω· πήγνυμι, τὸ αὐτὸ· πηδῶ· πή-
 δημα· πηλός· πήλινον, τὸ ἀπὸ πηλοῦ· Πηλεὺς, κύριον, καὶ
 κλίνεται Πηλέως· Πηλεΐδης, ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως· Πήλιον,
 ὄρος· πηλίκον, τὸ μέγα· πηλικότης· Πελοῦσιον, τόπος· Πη-
 λουσιώτης ἀνὴρ· πῆμα, βλάβος· πημονή, τὸ αὐτὸ· πη-
 μαίνω, τὸ βλάπτω· Πηνειός, ποταμός· Πηνέλεως, κύριον·
 καὶ Πηνελόπη, θηλυκόν· πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον· πήληξ,
 ἡ περικεφαλαία· πήρα, τὸ σακούλλιον·⁵ πηρὸς, ὁ τυφλός·

ἐνεγράφετο τὰ κατὰ τῶν εἰσαγ-
 γελλομένων ἐγκλήματα, καὶ ἐν
 οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ
 αἱ ἀρχαί, ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ
 λαχόντες δικάζειν ἢ ἄρχειν.

¹ Hæc citat Cangius Gloss.
 in Πιτζᾶς; et sequentia adfert
 in Ἀρκοβυζ. Cf. supra p. 84.
 A, πίθυκος.

² Forte Πιθεὺς, vel Πίτυς,
 nympha vel Πίγρης, vel nescio
 quid.

³ Centunculus: Citat hæc e
 Nostro Cangius. Cf. et infra
 in ΙΑΟΣ.

⁴ A, πηγημαῖον. Infra A,
 πηνήκα.

⁵ Cf. Cangii Glossar.

πύρωσις, ἢ τύφλωσις· πηδάλιον, τὸ αὐχένιον τῆς νηός·
πηλαμῖς, ἰχθύς· πηδός, ὁ συγγενής· πηγυλῖς,¹ ὁ πάγος· πη-
γός, ὁ εὐτραφής· καὶ πῆ ἀντὶ τοῦ δῆ· καὶ ἕτερα.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· πείνα, ὁ λιμός· πεινώ, ῥῆμα·
πεῖρος,² ἢ ἀπόπειρα· πειρώμαι· πειρασμός· καὶ πειρατή-
ριον· πειρατής, ὁ κουρσάριος·³ Πειραιεύς, λιμὴν ἐν Ἀθή-
ναις, καὶ κλίνεται Πειραιέως· πείθω, τὸ καταπείθω· πειθαί,
θηλυκόν, ἢ κατάπεισις· πεῖσις, τὸ αὐτό· πειθήνιος, ὁ ὑπή-
κους· Πείσανδρος καὶ Πεισίστρατος, κύρια· πεῖσμα, τὸ
σχοινίον· πεῖσα, ἢ τοῦ ξύλου·⁴ Πείρινθος, ἢ Ἡράκλεια·
καὶ Πειρίθους, κύριον.

Τὰ ἀπὸ τῆς πλι· συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα
γράφονται· οἶον· πλίνθος· πλινθεύω· πλινθεία· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πληθός· πληθύνω· πληθώρα, ἢ πλησμονή·
πλημμελῶ, τὸ πταίω· πλημμέλημα, τὸ πταῖσμα· πλῆθω,
τὸ γέμω· πλῆσμιον, τὸ γέμον, πλημμύρα, ἢ χύσις τοῦ ὕδα-
τος· καὶ πλησίον, τὸ ἐγγύς.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· πλεῖον, τὸ περισσότερον, πλείονος·
πλεῖστον· πλειστάκις· πλειών, ὁ χρόνος,⁵ καὶ κλίνεται

¹ Α, πηγυλῆς.

² Forte πείρα.

³ Citat hæc verba Cangius
Gloss. in Κουρσάριος.

⁴ Moschopolus: πείσσα,
σταθμός ξύλων· Noster infra in
ΠΣΣΑ, eundem habet.

⁵ Ad Epimer. ΠΛΙ, ΠΛΗ,
ΠΛΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. ρ.
186.

⁶ Hesychius. Πλειών, ὁ ἐνιαυ-
τός. Cf. ibi not. Et de χρόνος
pro ἐνιαυτός supra notavi p.
37.

πλειῶνος· πλειᾶς, τὸ ἐξάστερον·¹ Πλεισθένης καὶ Πλειστώναξ, κύρια· καὶ πλεῖν, ἀντὶ τοῦ περισσοτέρως.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πνι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· πνίγω· πνιγηρός· πνιγμονή· πνίγος, οὐδέτερον, ὃ ἐκ τοῦ καύματος πνιγμός· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πρι² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· πρίων, πρίονος, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον· πρὶν καὶ πρινή, ἀντὶ τοῦ πρότερον· πριμικήριος,³ ἀξίωμα· πρῖνος, δένδρον· Πρίσκος καὶ Πρίσκιλλα, κύρια· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πρήθω, τὸ καίω· καὶ πρηστήρ, ὃ κεραυνός· πρηστηριάζω, τὸ φλογίζω· πρηνής, ὃ ἐπὶ προσώπου κείμενος· καὶ πρηῶν, ἡ ἐξοχὴ τοῦ ὄρους.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πτι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· πτίλον, τὸ πτέρον· πτίσσω, τὸ τύπτω· καὶ πτισσάνη, τὸ τῆς κριθῆς πίτυρον.

Πλὴν τοῦ πτηνόν, τὸ ὄρνεον· πτηῆσις, τὸ πέτασμα· καὶ πτήσσω, τὸ φοβοῦμαι.

¹ Cf. Cangius in 'Εξαστέριν, qui debuisset saltem e Moschopulo recipere τὸ ἐξάστερον.

² Ad Epimer. ΠΡΙ, ΠΡΗ, cf. Moschor. π. σχ. p. 160, 161.

³ Cf. Cangius. Hesychius

Schowii p. 660. Πριμικήριος, ὃ πρῶτος τῆς τυχούσης τάξεως. Quod sequitur in Hesychii codice, Πριβιλιγίων, τιμίων, sic est legendum: Πριβιλιγίων, τιμίων, vel τιμῶν.—Mox Α, Πρίσκυλλα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πο¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· πόλις·² πολίτης· πόλεμος· πολεμῶ· πόθος· ποθῶ, τὸ ἀγαπῶ· ποθῆ, ἡ ἐπιζήτησις· πόνος· πονῶ· πόρνος· πορνεύω· πορνεία· ποταμός· ποταμηδὸν, ἐπίρρημα· πόρος· πορισμός· πόρρω, ἀντὶ τοῦ μακρᾶν· πόμα· πόσις· Ποσειδῶν, θαλάσσης θεός· πόσις, ὁ ἀνήρ· ποτὸν,³ τὸ πετόμενον· πόκος, τὸ ποκάριον·⁴ πόλος, ὁ οὐρανός·⁵ πολῶ, τὸ ἀναστρέφομαι· Πολέμων, κύριον· πόρτις, ἡ δάμαλις· πόσα· πόα, ἡ βοτάνη· ποπύζω, τὸ κολακεύω τοὺς ἵππους· Ποτίδαια, χώρα· πολὺς, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ· Πολύφημος· Πολύζηλος· πολλάκις· πολλοστὸν, τὸ ἐλάχιστον· πολλοστημόριον, τὸ μικρὸν μέρος· καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ποῦς, ποδός· ποδήνεμος, ὁ ταχύπους· ποδοκάκη καὶ ποδοστράβη, ὁ τῶν ποδῶν ὄεσμός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πῶλος, ὁ αἰίδαρος·⁶ πωλεύω· πωλεία, ἡ τῶν πῶλων παιδείσις· πωλοδάμνης, ὁ τοὺς πῶλους δαμάζων· πωλοδαμνῶ, ῥῆμα· πῶγων, τὸ γένειον, καὶ κλίνεται πῶγωνος· πωγωνίτης, ὁ γενειότης·⁷ πωγωνίας ἀστήρ· πωλῶ,

¹ Ad ΠΟ, ΠΩ, cf. Moschor. π. σχ. p. 81, 82, 83.

² Vox πολίτης amandanda est ex Eumathii textu III. p. 90. οὐκέτι πολίταις Διὸς συνταχθήσομαι. Repone e cod. 2897. οὐκέτι προσπόλοις Δ.

³ Α, ποτό. Hesych. Ποτή, τσιτηνῆ, πτηνῆ.

⁴ Cangius in Ποκάριον Notigi meminuit.

⁵ Α, πόλος ὄρανός. Μοχ, κο-

πύζω. Simili vitio in Pluto 732. cod. Dorvillianus, pro ἐπόπτυσεν, exhibet ἐπόπτυσεν. Cf. Fischeri Index ad Axi-ochum, et Courerius ad Xenoph. Equit. p. 100.

⁶ Cf. supra in ΟΝ, pag. 100.

⁷ Α, γενειότης. Infra Α, πορίσκω. Hesych. Πωλέσκειτο, ἀνεστρέφετο. Moschor. Πωλέσκομαι, ποιητικῶς, τὸ ἀναστρέφομαι.

τὸ πιπράσκω· πωλητήριον, τὸ πρατήριον· πῶμα, τὸ σκέπασμα· πωμάζω, τὸ σκεπάζω· πῶν, τὸ ποιμνιον· πῶρος, ὁ λίθος· πῶρωσις, ἡ ἀπολίθωσις· πῶρινος, ὁ λίθινος· Πῶρος, ὄνομα κύριον· πωλέσκω, ῥῆμα, τὸ ἀναστρέφομαι· καὶ τὰ ὅμοια.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πλο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· πλοκή· πλόκιον, τὸ πλέγμα· πλύος, ὁ πλοῦς· πλόϊμος, ὁ ἄνεμος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πλώϊμος, ὁ κωπηλάτης· πλωτήρ, ὁ πλέων, καὶ κλίνεται πλωτήρος· πλωτὸν πέλαγος, τὸ πλεόμενον· πλωίζω, τὸ πλέω· καὶ Πλωτῖνος, κύριον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς προ¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ μικροῦ γράφεται· οἶον· πρότερος· πρόεδρος· προτερεύω· προεδρεύω· προεδρία· πρόβατον· προβατεῶν, ὁ τόπος τῶν προβάτων· πρόσωπον· πρόξ, ἡ ἔλαφος, καὶ κλίνεται προκός· Πρόκη, καὶ Πρόκνος,² ὀνόματα κύρια· πρόμος, ὁ πρόμαχος· καὶ ὅσα ἐκ τῆς προ προθέσεως· προπάτωρ· πρότονον, τὸ σχοινίον· προτέμνια, τὸ πρόναον· προθέλυμνον, τὸ πρόρριζον· προβουσκίς, ἡ τοῦ ἐλέφαντος μύτης·³ προγᾶστωρ, ὁ μεγαλόκοιλος· προτροπάδην, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ προτρεπτικῶς· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Ad Epimer. ΠΡΟ, ΠΡΩ, cf. Moschor. π. σχ. p. 90, 91.

² Forte, Πρόκλος. Infra pro προτέμνια, forte προτεμένισμα. Herod.

Μοx A, προθέλυμνον.

³ Nasus: cf. Cangius in voce, Noster in PI, et H. Stephanus Ind. Thes. in Μύτις.

Πλὴν τοῦ πρώτος· πρωτεύω, ῥῆμα· πρωτεῖον, ἡ νίκη·
πρώτιστος· πρωτόλειον,¹ τὸ ἔκκριτον τῆς λαφυραγωγίας·
Πρωτεσίλαος, καὶ Πρωταγόρας, καὶ Πρωτεὺς, ὀνόματα
κύρια·

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πτο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ο μικροῦ γράφεται· οἷον· Πτολεμαῖος, κύριον Πτολεμαῖς,
χώρα· Πτολίεθρον, ἡ πόλις· καὶ πτόρθος, ὁ κλάδος.

Πλὴν τοῦ πτωχός· πτωχεύω· πτωχεία· πτώσσω, τὸ
φοβοῦμαι· καὶ πτώξ, ὁ λαγὼς, καὶ κλίνεται πτωκός·
πτῶμα· πτώσις· καὶ ἕτερα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ
ψιλοῦ γράφεται· οἷον· πύλη,² πυλωρός,³ πυλῶν, πυλῶνος·

¹ Α, πρωτόλιον. Hesych. Πρω-
τόλειον, ἀπαρχή, ἡ τὸ πρῶτον ἐλ-
θεῖν τὴν λείαν· forte· ἡ τὸ πρ.
ἐλεῖν τῆς λείας.

² Restituatur illa vox Euma-
thio IV. p. 130. ἐγὼ δ' ἀνεκαρ-
τέρουν (scr. e cod. 2897 ἐνεκαρ-
τέρουν) τῷ κήπῳ τὴν Ἰσθμίνην
ἐθέλων ἰδεῖν, καὶ ὅλους πρὸς τὴν
πόλιν (imo πύλην, ut est in eodem
libro) εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς.

³ Πυλητής, vox ejusdem ac
πυλωρός significationis, valde
turbat locum Theodori Prodr.
Rhod. I. p. 18: Καὶ τὸν πυλη-
τὴν εὐθύς ἐκπεφυγότα λαβεῖν

ἐφόρμων καὶ κτανεῖν ξύλων, λί-
θων. Gaulminus in notis p.
477 ait se τὸν πυλητὴν non
posse concoquere; et legenti
historiolam patebit nihil esse
πυλητοῦ opus. Emendatio est
facillima: scribe ocyus, συλη-
τὴν, quæ vox loco mire conve-
nit, et confer versum p. 37,
Κὰν μὲν συλητής ἐστι καὶ μαι-
φόνος, quo correctio omnino
firmatur.—Præterea revocan-
da, quæ fuisse videtur lectio
codicis, ξύλοις, λίθοις, vel scri-
bendum, ξύλω, λίθω.

πῦρ, πυρός· πυρκαϊά, ἢ φλόξ· πυρπολῶ,¹ καὶ πυρακτῶ, τὸ φλέγειν· πύθομαι, τὸ ἀκούω, καὶ μανθάνω· Πυθαγόρας, κύριον· Πύθιος, ὁ Ἀπόλλων· πυθμῆν, τὸ βάθος, καὶ κλίνεται· πυθμένος· πυκινόν, τὸ πυκνόν· πύματον, τὸ ἔσχατον· πύον, τὸ ἔλκος,² καὶ κλίνεται πύου· Πύλος, νῆσος, ὅθεν καὶ Πύλιος Νέστωρ· Πυλάδης, κύριον· καὶ πυξίς,³ ἢ βίβλος, ἢ γενικὴ πυξίδος· πυξίον, τὸ αὐτὸ πύξ, ὁ γρόνθος,⁴ ὅθεν καὶ πυγμῆ· καὶ πυγμαχος, ὁ μετὰ τοῦ γρόνθου μαχόμενος· πυρρίχη, εἶδος ὀρχήσεως· Πύρρος, κύριον· πυρὸς, ὁ σίτος· πυρράκης, ὁ πυρρός· πυρρωπός,⁵ ὁ πυρρὸς ἔχων ὀφθαλμούς· πυρράμις, τὸ ἐκ πλατέως εἰς ὄξυ λῆγον· Πυρήνη, ὄρος· πυγῆ, ἢ ἔδρα τοῦ σώματος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ποιῶ· ποιήσις· ποίημα· ποιητής· ποιητικός· ποιδόν, οὐδέτερον· ποιότης, ἢ γεῦσις· ποῖος, ὁ ποταμός.⁶

¹ Et detur illa vox Eumathio II. p. 62. ἐρώσης ταῦτα ψυχῆς καὶ γλώσσης τερπαιλουμένης ἐξ ἔρωτος. Malim Codicis ejusdem lectionem γλ. πυρπολουμένης.

² Suidas quoque: Πύον, τὸ ἔλκος. Dixerunt et ὁ πύος, ut patet e Scholio ad Pacem 1150. Nilus Narrat. p. 12. πλήττειν γὰρ οἶδε σιωπώμενον τὸ πάθος, ὡς ἂν ὑγρὸν φλεγμαινόντος τοῦ πάθους ὑποσφύζοντος ἀεὶ τοῦ ποιῶ, καὶ ὄδον οὐκ ἔχοντος ὅθεν κενωθῆ προελθών. Scribo: ὡσάν ὑγρὸν φλ. τοῦ παθοῦς, ὑποσφύζοντος ἀεὶ

τοῦ ποῦ καὶ ὄδον κ. τ. λ.

³ A, πηξίς.

⁴ De voce γρόνθος cf. Corrayum ad Heliod. p. 21. et ad Plutarchi. t. 6. p. 413, collata mea ad Diogenis Epistolas nota p. 231.—Mox A, πυγ-

μῆν. Infra A, πυρράκις. Suidas: Πυρράκης, ξανθός.—A, πλατέως.

⁵ A, πυρρωτός. Cf. supra not. p. 32.

⁶ Forte, ὁ ποταπός. Hesychi. Ποιοί, ποταποί. Supra, A, ποιότης, ποιοτικός.

ποικίλος· ποικιλία· ποικίλλω, ῥῆμα· ποιμὴν, ποιμένος· ποιμαίνω, ῥῆμα, τὸ βόσκω· ποίμνη, τὸ πλήθος τῶν πρόβατων· ποιμνίον, τὸ αὐτό· ποινή, ἡ τιμωρία· ποινηλατῶ, τὸ τιμωροῦμαι· ποία, ἡ βοτάνη, ὅθεν καὶ ποιῆεν γήδιον, τὸ βοτανῶδες· Ποίας, κύριον, καὶ κλίνεται Ποίαντος· καὶ ποιῆς ἀντὶ τοῦ ποῦ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πλυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· πλύνω· πλύσις· πλυτήρ· πλυνὸς, ἡ λεκάνη· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πλοῖον, τὸ καράβιον.¹

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πνυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· πνύξ, θηλυκὸν ὄνομα, τὸ ἐν Ἀθήναις βουλευτήριον, καὶ κλίνεται πνυκὸς, ὅθεν καὶ πεπνυμένος, ὁ φρόνιμος.

Πνοιή, ἡ πνοή, διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· πρύμνη, τὸ πέρασ τῆς νηὸς· ὅθεν καὶ πρυμνήσια σχοινία· πρύτανις, ὁ παροχεύς· πρυτανεύω,² τὸ παρέχω· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Cf. Cangii Gloss.

Monum. Nanii p. 93, in reli-

² Verbum πρυτανεύω bene restituit, post Corsinium, in Inscriptione Corcyrae Biagijs ad

quis non æque felix. En ipsam inscriptionem :

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛ ΟΔΟΤΟΥ
ΝΕΥΣΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΗΝΑΡΧΟΙ ΦΙΛΩΤΑΣ ΙΑΚΧΟΥΣ
ΙΟΣΑΤΕΛΛΟΥ ΝΙΚΑΝΩΡ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΘΕ

Πλὴν τοῦ προῖξ, προικός· Προικόνησος, νῆσος καὶ κύριον· Προῖτος, ὄνομα κύριον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πτυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλῶ γράφεται· οἷον· πτύον, τὸ πτυάριον·¹ πτύσσω, τὸ συστέλλω· πτύξ, ἡ σανὶς τοῦ βιβλίου, καὶ κλίνεται πτυχός· πυκτίον, τὸ βιβλίον, καὶ κλίνεται πυκτίου· καὶ πυκτὶς, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται πυκτίδος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πτοία, ὁ φόβος, καὶ πτοιαλέος, ὁ περίφοβος.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἷον· ρέω, τὸ χέω· Ρέα, ὄνομα θεᾶς Ἑλληνικῆς· Ρεβέκκα, κύριον· ρέζω, τὸ πράττω, ὅθεν καὶ ρέκτης·

Biagius legit A. A. πρυτανεύσας καὶ οἱ σ. Φιλώτας, Ἰάχχους Κοσαπελάου, Ν. Ν. Θεοῖς. Portentum illud nominis Κοσαπελάου potuit concoquere, vertitque *Iacchus Cosapolai filius*. In inscriptione qui nominantur et suo et patris nomine utuntur: jam Philotas unus patre carebit. Legendum Φιλώτας Ἰάχχου, *Philotas Iacchi f.*; dein Σ... ΙΟΣ (forte ΣελευΚΟΣ) ΑΤΕΛΛΑΟΥ: quod nomen cum

sit incertum, forte ponendum ΑΓΕΛΛΑΟΥ, vel ΑΠΕΛΛΑΟΥ, vel simile aliud. Si hujus Biagii Monumenta Naniana legissem, cum Inscriptionem Actiacam commentatione illustrabam, et τεχνίτας τῷ Διονύσῳ in alio Corcyraeorum lapide p. 429. vindicabam, non tacuissem jam ab ipso p. 106. hunc dativum apte assertum fuisse.

¹ Citat hæc Nostri Cangius in Gloss. omissio τῶ.

ῥεγεῶν, μέρος τῆς πόλεως,¹ καὶ κλίνεται ῥεγεῶνος· ῥεεθρον, τὸ ῥεῖθρον· ῥέθος, τὸ μέλος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ῥαίνω, τὸ χέω· Ῥαιδестός, πόλις· Ῥαιδестη-
νός ἀνὴρ· ῥαιβός, ὁ στραβός· ῥαιφερενδάριος,² καὶ ῥαίκτωρ,
ἀξίωμα· ῥαίω, τὸ φθείρω· ῥαίστης, ὁ φθείρων· ῥαιστήρ,
ἡ σφύρα, καὶ κλίνεται ῥαιστήρος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ρι³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφεται· οἷον· ῥέπω· ῥίμμα, ἡ ῥίψις, καὶ τὰ βέλος·
ῥίψασπις, δειλός, ὁ ἐν πολέμῳ τὰ ὄπλα ῥίπτων ἐκ τοῦ
φόβου καὶ φεύγων, παρὰ τὸ ῥίπτειν τὴν ἀσπίδα· ῥιψοκίν-
δυνος, ὁ τολμηρὸς καὶ παράβουλος⁴ καὶ ἐπικίνδυνος· ῥίγος,
τὸ ψύχος, ὅθεν καὶ ῥίγιστον, τὸ φρικῶδες· ῥιγεदानόν, τὸ
αὐτό· ῥιπή, ἡ ὄρμη, καὶ κλίνεται ῥιπής· ῥιπίζω· ῥιπίς,⁵
τὸ ῥιπίδιον,⁶ καὶ κλίνεται ῥιπίδος· ῥίζα· ῥίζωμα· ῥίνη,

¹ Et hæc citat Cangius, sed male scripsit μέτρον pro μέ-
ρος.

² *Referendarius*. Α, ῥαιφεν-
δάριος in textu, sed deletum
linea subducta, et ad marginem
ῥαιφερενδάριος. Suidas habet
quoque ῥαιφενδάριος, quod tacite
emendavit Cangius in Gloss.
scribens, ῥαιφερ. Ad vocem
sequentem ῥαίκτωρ, *Rector*, cf.
Cangium.

³ Ad Epimer. *PI, PH, PEI*,
cf. Moschop. π. σχ. p. 137,
138.

⁴ Forte παράβολος.

⁵ Juvenal. vii. 10. " Et
vendas potius, commissa quod
auctio vendit Stantibus, œno-
phorum, tripodes, armaria,
cistas." Codex Reg. 8071.
olim Thuaneus, pro *tripodes*
exhibet *ripides*; quam lectio-
nem, ne memoratam quidem
a nupero editore qui codicibus
Parisinis usus est, omnino re-
cipiendam iudicō. Vox *ripides*
plus habet satiricæ venæ quam
altera.

⁶ Ad ῥιπίδιον, et ad sequens

το ρινίον· ρίν, ἢ μύτης, καὶ κλίνεται ρινός· ρινηλατῶ, τὸ ἀνιχνεύω· ρινός, τὸ δέσμα· ρικνός, ὁ γηραιός· ρίον, τὸ ἀκρωτήριον·¹ ρίμφα, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ εὐκόλως· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ρῆμα· ρῆσις· ρήτωρ· ρητορεύω· ρητορεία· ρήτρα, ἢ ρητορεία² καὶ ὁ νόμος· ρήγνυμι· ρηγνύω· καὶ ρήσσω, τὸ αὐτό· Ῥήγιον, τόπος· ρήγος, τὸ βαπτὸν ἱμάτιον· ρήξ, ὄνομα τοπάρχου, καὶ κλίνεται ρηγός·³ ρήν, τὸ πρόβατον· καὶ κλίνεται ρηνός· Ῥῆνος, ποταμός· Ῥῆσος, κύριον· ρητίνη, ἢ ἐκ τῆς πεύκης· ρηγμίν, ὁ αἰγιαλός, καὶ κλίνεται ρηγμίνος· καὶ ρηίδιον, ἀντὶ τοῦ εὐκόλως.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· ρεῖθρον, τὸ ρεῦμα· ρεῖα, ἀντὶ τοῦ εὐκόλως· καὶ Ῥειώνη, ἐπίθετον τῆς Ἡρας.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ρο⁴ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον· ροή· ρόος, τὸ ρεῦμα· ροώδης, ὁ ρευστός· ρόδον· ροδωνιά, ὁ τόπος τῶν ρόδων· ρόθος, ὁ ἦχος·

ρινίον cf. Cangii Gloss.—Ad μύτης, cf. supra p. 113.

¹ A, τὸ ἀκράτως. Moschop. Ῥίον, ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρίῳ τετραμμένον. Vide et Suidam.

² A, ρητορία.

³ A, ρηγός. Scriptor Byzantinus qui Palæphati c. 52. de purpuræ inventione Chronico Paschali inseruit: λοιπὸν οὖν οἱ

κατὰ τόπον βασιλεῖς, ἦτοι ρήγες καὶ τοπάρχαι, ἀκηκοότες τοῦτο.

Locutionem ἑλληνικωτέραν, οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς, phrasi suæ ætati propria est interpretatus; ni forte sit librarii glossatoris interpolatio. De voce ρήξ vide Palæphati indicem Fischerianum.

* Ad Epimer. PO, PΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 199, 200.

ῥοθῶ, τὸ ἠχῶ ῥόθιον, τὸ κύμα ῥοᾶ, ἢ ῥοιδέα: ῥομφαία,²
τὸ ξίφος ῥοβοᾶμ, κύριον καὶ τὰ λοιπά.

Ἠλὴν τοῦ ῥῶσις, ἡ ὑγεία ῥωννύω καὶ ῥώννυμι, τὸ
ἐνδυναμῶ ῥώμη, ἡ δύναμις ῥωμαλέος,³ ἀνὴρ ἰσχυρός
ῥώμη, πόλις ῥωμαῖος ἀνὴρ ῥῶμος, ῥωμύλος, καὶ
ῥωμανός, κύρια ῥώθων, ῥώθωνος ῥῶψ, ὁ βάμνος, καὶ

¹ Cf. mox in ΡΟΙ, et Cangius in Ῥόδια. Porphyrius de Abst. iv. § 16. p. 353. παραγγέλλεται γὰρ καὶ Ἐλευσίνοι ἀπέχεσθαι καὶ κατοικιδίων ὀρνίθων, καὶ ἰχθύων, καὶ κύμων, ῥοῖᾶς τε καὶ μύλων, καὶ ἐπίσης μεμΐανται οὐ στελέχους ἄψασθαι ὡς τὸ θνησιδίων. Multum se torserunt viri docti circa hunc locum, et nuper ad novam et luculentam Sancto-Crucii Mysteriorum editionem t. 1. p. 282, 461. Proponam et conjecturam meam: καὶ ἐπίσης μεμΐανται τὸ σπελέθου ἄψασθαι ὡς τὸ θνησιδίων: et cadaverum contrectatio aque est impura ac stercoris. De voce σπέλεθος cf. Elmsley. ad Acharn. 1170. Scripsi quoque θνησιδίων, quæ recta est vocis scriptura: vide regulam ap. Philemon. Lexic.

Nomin. § 96.

² Vide Cangium, et Scholiastam Luciani ad Gymn. § 34. Exempla dabunt Plutarchus Cleomen. § 26; Gregorius Naz. Od. p. 185 A; Gregorius Presbyter Vit. Greg. Naz. p. 11 extr.; Anonymus in Morelli Bibl. Manuscr. t. 1. p. 35; Anonymus in meis ad Euuapium notis, p. 282; Lydus de Mens. p. 120. his verbis narrans Juliani Cæsaris mortem: εἰς δὲ ἐκ τῆς Περσικῆς φάλαγγος τῶν λεγομένων Σαρακηῶν ἐκ τῆς ἀλουργίδος βασιλέα ὑπολαβὼν, ἀνέκραγε πατρίως, ΜΑΛΧΑΝ. (οἰοεὶ, βασιλεὺς), καὶ ἐπαφεῖς ῥοῖζῳ τὴν λεγομένην ῥομφαίαν, διέλασεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἤτρου.

³ Α, ῥωμαλαῖος.

κλίνεται ῥωπός· ῥωγαλέον ἱμάτιον, τὸ διεσχισμένον· ῥως, ὁ ῥοῦσος·¹ καὶ ῥωχη, ἡ σχισμὴ τῆς πέτρας.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· ῥύσις,² ἡ χεῦσις· ῥύαξ, τὸ ῥεῦμα, καὶ κλίνεται ῥύακος· ῥύσιον, τὸ λύτρον· ῥυηφανῆς, ὁ πλούσιος· ῥύμη, ἡ ὄργη· ῥυμός, μέρος τῆς ἀμάξης· ῥυθμός, ἡ τάξις· ῥυθμίζω, τὸ κατατάττω· ῥυσσός, ὁ γηραιός· ῥυτῆρ, ὁ χαλινός, καὶ κλίνεται ῥυτῆρος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ῥοῖζος, ὁ ἦχος τοῦ χρυσοῦ· ῥοιζῶ, τὸ ἦχῶ· ῥοιζηδόν, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἦχου· ῥοιβδῶ, τὸ ἦχῶ, ὅθεν καὶ ἀναροιβδησις· καὶ ῥοιά, ἡ ῥοιδέα· καὶ τὰ λοιπά.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σε³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· σέβας ἡ τιμὴ· σεβαστός· Σεβά-

¹ Nunc Russi. Ὁ ῥως caret casuum flexione. Nicetas Chon. in Man. Comp. iv. p. 84. D. οἱ ῥως οὖς καὶ Σκύθας ὑπερβορέους φασίν. Cedren. p. 551 D. ἔθνος οἱ ῥως Σκυθικὸν περὶ τὸν ἀρκτῶον Ταῦρον κατοικημένον, ἀνήμερον καὶ ἄγριον. — Nunc Græci illos vulgari sermone τοὺς ξανθοὺς vocant, τὸ

ξανθὸν γένος.

² A, ῥύ^{σις}ξις. Quod sequitur ρυηφανῆς apud Suidam rectius scriptum est, hoc nempe modo, ρυηφενῆς. Statim A, ῥύγμα, et ῥυγμός. Mosch, χαληνός. Infra, ῥοιζιδόν.

³ Ad Epimer. ΣΕ, ΣΑΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 68, 69.

στεια, πόλις Σεβῆρος, κύριον ἑλάς, οὐδέτερον, ἡ λαμπηδών· σελαγῶ, τὸ λάμπω Σελεύκεια, πόλις· σελήνη, τὸ φέγγος· σελίς, τὸ καταβατὸν¹ τοῦ βιβλίου, καὶ κλίνεται σελίδος· Σεμεῖ, καὶ Σεναχηρεῖμ, κύρια· Σεμίραμις, θηλυκὸν, ἐξ ἧς καὶ Σεμιράμεια· τείχη· σεμνός· σεμμεῖον,² τὰ μοναστήριον καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σαίνω, τὸ θέλω· Σαίνουργος,³ κύριον· καὶ σαίρω, τὸ φιλοκαλῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σκε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· σκέπη· σκεπάζω· σκέπασμα· σκέλος, μέρος τοῦ ποδός· σκελίζω· σκελιστής· σκελετός, ὁ κατάξηρος· σκεθρός, ὁ λαμπρός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σκαιός, ὁ καχός· σκαιότης· σκαιουργός· σκαιωρῶ, τὸ κακουργῶ· σκαιωρία, ἡ κακουργία· καὶ σκαίρω, τὸ πηδῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σπε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· σπεύδω, τὸ σπουδάζω· καὶ σπένδω, τὸ θύω.

Πλὴν τοῦ σπαίρω, τὸ ψυχορραγῶ.⁴

¹ Cf. supra p. 2.

² Cf. Cangii Gloss. ubi Moschopuli testimonium non erat omittendum.

³ Pro Σαίνουργος, κύριον,

forte scripsit auctor, σαίνουρος κύων: cf. Moschop. Suidas: Σαίνουροι τὰς οὐρὰς σείοντες.

⁴ A, ψυχοραγῶ. Nilus Narrat. p. 7. πῶς ἔσπαρες τῷ λύθρα

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς στε¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφεται· οἶον· στέφανος· στέφος· στεφανίτης, ὁ νικητής· στενός· στένωσις· στενοχωρία· στενωπός, ἢ στενορύμη·² στένω, τὸ στενάζω· στεναγμός· στερρός· στερεός· στεροπή, ἢ ἀστραπή· στερίφη, ἢ στεῖρα· στεγανόν, τὸ στερεόν καὶ σκληρόν· Στέντωρ, κύριον, ἢ γενικὴ Στέντορος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σταῖς, τὸ ἄλευρον, καὶ κλίνεται σταιτός· σταιτίνοσ³ ἄρτος, ὁ ἐξ ἀλεύρου· σταίη, εὐκτικόν, ἀντὶ τοῦ σταθείη.

Τὰ ἀπὸ τῆς σι⁴ συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· σιγῶ· σιγή· σιωπή· σίδηρος· σιδηρόφρακτος,⁵ ὁ ἀπλισμένος· Σιδῶν, πόλις, καὶ κλίνεται Σιδῶνος· Σίδης, ἢ πόλις· Σιβύλλα, κύριον· σίελος, τὸ σάλος,⁶ σίκερα,

φυρόμενος; Possinus in nota: "Ita cod. Tolos. Sed cod. Reg. ἔσπερες, omnino mendose. Α σπαίρω enim non potest esse ἔσπερες. Aliquando suspicabar legendum ἔσπείρας." Codicis regii lectio ἔσπερες est omnino bona, si tantummodo solemnem permutationem vocalium ε et αι advertas, scribasque ἔσπαιρες.

¹ Ad Epimer. ΣΤΕ, ΣΤΑΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 198, 199.

² Moschopulus: στενωπός, ἢ κοινῶς ρύμη· quo exemplo locupletari potest Cangius in 'Ρύμη. Illius quoque Glossario addatur Nostri στενορύμη.

³ Α, στάτινος. et mox, καίη pro σταίη.

⁴ Ad Epimer. ΣΙ, ΣΗ, ΣΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 53, 54.

⁵ Α, σιδηρόφαικτος. Mox scribendum Σίδη.

⁶ Hæc adduxit verba Cangius in Σάλος, sed inaccurate scripsit σίαλος.

πόμα σκευαστόν· σικινίς,¹ εἶδος ὀρχήσεως· σίκυα, τὰ τετράγγουρα, ὅθεν καὶ σικυήλατον· σίμβλον, τὸ τῶν μελισσῶν οἶκημα·² σιμικίνθιον, τὸ φακιόλιον·³ σιμὸς, ὁ πατζός·⁴ Σιμόεις,⁵ ποταμός· σίνω, τὸ βλάπτω· σίνηπι· Σινώπη, χώρα·⁶ Σινωπεὺς ἀνὴρ· σιπύη, ἡ ἀρτοθήκη· Σιχάρ, καὶ Σισάρα, κύρια· καὶ Σισυφός· σιρὸς, ὁ λάκκος· σισύρα, ἡ γοῦνα·⁷ σῆτος, τὸ σιτά-

¹ A, σικινίης. Mox ad τετράγγουρα, vide Cangium. Statim A, σίμβλων.

² Basilius Cæs. in Scholiis ineditis ad Gregor. Naz. Or. 34. p. 554 C. Σίμβλα δὲ ἀπὸ τῶν σιμῶν ἤτοι μελιττῶν εἶρηται, ἐν οἷς αἱ σιμαὶ μολοῦσι, σίμολά τινα ὄντα.

³ Cangius Nostri verba adducens in Σιμικ. scripsit φακεόλιον, contra codicis fidem. Cæterum scribunt φακιόλιον et φακεόλ. Cf.* Corayus Æsop. p. 442.

⁴ Habet e Nostro Cangius in Πατζός.

⁵ A, σιμόης. Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Σιμοῦς, ὄνομα ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ Σιμόεις συναιρεθέν . . . Σιμοείσιος, ὄνομα κύριον· ὁ ἐν Σιμόεντι ποταμῷ γεννηθείς.

⁶ Multi e recentioribus urbem, non πόλιν, sed χώραν vocant; quæ observatio locis

Nostri nonnullis proderit : cf. Cangius in Χώρα. Guilletus in Athenis p. 24. de Cardamile verba faciens : " Les Grecs ne lui donnent pas le nom de Chorion" [χωρίον village : cf. Coray. ad II. β. 764 ; Pouqueville Voy. en Morée. t. 1. p. 212, 213.] ; " ils l'appellent Chora [χώρα], qui, en leur langage vulgaire, veut dire une ville." Adde Corayum Proleg. ad Prodr. Bibl. Gr. p. ρκβ., et ad Plutarch. t. 4. p. 376.

⁷ Italis gonna : cf. Cangius in voce. Noster infra in EPA, et Moschop. π. σχ. p. 60 et 79., διφθέρα ἡ γοῦνα. Alia recentiorum voce utitur Scholiastes Nubium 72, ubi διφθεραν interpretatur, ἣν νῦν ἰσάλην καλοῦμεν. Cf. Cangius in Διφθέρα, et in Ἰσάλη, collatis Casauboni nota ad Theophr. Car. 4, et mea ad Gregor. Cor. p. 287. Et de σισύρα

ριον·¹ σῖτον, τὸ βρωῖμα· σίζω, τὸ ἠχῶ· σιγαλώεις, ὁ λαμπρός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σημείου· σημαίνω· σήμαντρον, τὸ δῆλωμα· σῆμα, τὸ μνημεῖον· σημαία, τὸ φλάμουλον·² Σηλυβρία, καὶ Σηστός, πόλεις· σήθω, τὸ κισκινίζω· σηκός, ὁ ναός καὶ ἡ μάνδρα τῶν προβάτων, ὅθεν καὶ σηκίτης ἀρνός· Σῆμ, ὄνομα Ἑβραϊκόν· σῆς,³ ὁ σκώληξ, καὶ κλίνεται σητός· σηπία, ἰχθύς· σήραγξ, ὁ τράφος,⁴ καὶ κλίνεται σήραγγος· καὶ σηραγγώδης τύπος· σῆρ, ὁ σκώληξ, καὶ κλίνεται σηρός· σηρικὸν ὕφασμα, τὸ μεταξωτόν·⁵ σησάμιον, τὸ τραγόμενον·⁶ σησαμοῦντες, τὰ γλυκύς-

vide Wagner. ad Alciphr. 3, 26.

¹ Citat e Nostro Cangius in Σιτάριον. Mox A, σίτον. Suidas: Σίτα.

² A, σημαῖα. Cf. Cangius in Φλάμουλον. Gregorius Naz. Or. 32. p. 513 B. ὡς σημαίαν ἐπὶ βουνοῦ. Ibi Basilius Caesar. in Schol. ineditis: σημαίας Ἰταλοὶ τὰ σίγνα καὶ τὰ λεγόμενα βάνδα καλοῦσι, τὰ ἐν ταῖς τάξεσιν ἐπίσημα, ἃ κοντοῖς ἤρτηται, ἀετῶν ἢ λεόντων ἢ δρακόντων ὑφάσμασι ποικίλοις καὶ παρασήμοις κατὰστικτα, ἐκάστην τῶν τάξεων παραδηλοῦντα· ἐπὶ βουῶν καὶ ἐπηρμένων ἰστώσι τόπων,

πρὸς τὸ πᾶσι κατάδηλα εἶναι.

³ Cf. supra p. 58.

⁴ Citat e Nostro Cangius in Τράφος. Vocem σήραγξ explicat Scholiastes Gregorii Naz. Stel. 1. p. 16. Ed. Montac.

⁵ Cangius in Gloss. voce Μεταξωτός scribit contra codicis fidem, σηρικόν, ὕφασμα μετ. Locis de μετάξα serico, in Cangii Glossario notatis adde Nostrum infra in HNH, et Scholiastem Euripid. Hec. 466. Or. 838. Moschopulus: Σῆρ, ὁ σκώληξ ὁ τὴν μετάξαν ἐργαζόμενος.

⁶ Addidit, puto, τὸ τραγόμενον, quod σήσαμον est et

ματα.¹ Σηλώμ, ὄρος· καὶ τὰ λοιπά.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· σείω, τὸ ταρασσῶ· σεισμός· σεί-
στρον· σεισάχθεια, ἢ ἀπόρριψις τοῦ βάρους· σειρὰ, ἢ
ἄλυσις· σειραῖος δεσμός· σειρομάστιξ,² ὁ λῶρος· σείριος, ὁ
ἥλιος, καὶ ἀστήρ· σειληνός, ὁ Διόνυσος· σειλινός,³ ὁ γέρων·
σειρῆν, σειρῆνος· καὶ σειρήνιον μέλος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σκι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφεται· οἶον· σκιά· σκιάδιον· σκιάδης τόπος·
σκιακός, τὸ αὐτό· σκιαγραφία, ἢ προτύπωσις· σκίμπους,
ὁ κράβατος· σκίρρος, ὁ γύψος, ὅθεν καὶ σκίρρωμα, νόσος·
Σκίτης,⁴ ὄνομα ὄρους· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σκηνῶ, τὸ κατοικῶ· σκηνή, ἢ κατοικία, καὶ
ἢ καλύβη· σκηνίτης,⁵ ὁ ἐν σκηνῇ οἰκῶν· σκηνορράφος, ὁ
σκηνὰς ῥάπτων, ἤγουν τέντας· σκῆπτρον, ἢ βασιλική
ῥάβδος· σκηπτοῦχος, ὁ βασιλεύς· σκηπτός, ὁ κεραυνός·
σκῆψις, ἢ πρόφασις· σκῆπτομαι, τὸ προφασίζομαι, ὅθεν

*paraver, quod quidem non est
edule. Mox A, γλυκίσματα.
Verba Σησάμιον — γλυκίσματα
adtulit Barkerus in Amœnit.
Criticis Class. Ephemer. t. 16.
p. 116, quem cf. et ad Thes.
H. Steph. edit. Lond. t. i. p.
274.*

¹ Hæc verba adtulit Barke-
rus in nova Thesauri Stephani
editione p. 274. nota 2.

² Cangius, hæc adducens in
Σειρομάστιξ, scripsit contra co-

dicem σειρομάστιγς.

³ A, σειλινός, ὁ Δ. Distin-
guunt Moschopulus et Suidas
inter σειληνός et σειλινός.

⁴ Suidas : Σκῆτις, ὄνομα τό-
που. et sic nomen illud, quod
in Vitis Patrum Deserti sæpis-
sime occurrit, semper scribi-
tur. Sed forsàn Nostri Σκίτης
aliud est nomen.

⁵ A, σκηνίτης. Mox ad τέν-
τας, tentoria, tentes, cf. Cangii
Glossar.

καὶ ἐπισκήπτω, τὸ παραγγέλλω· σκήπων, ἢ ῥάβδος,¹
καὶ κλίνεται σκήπωνος· καὶ σκηρίπτω, τὸ ἐπιστηρίζομαι.

Σκληρός· σκληρότης· σκληροκάρδιος· σκληρύνω· καὶ τὰ
ὅμοια διὰ τοῦ ἦτα γράφεται.

Σκνίψ, ὄρνειον, ἀλλὰ καὶ ζώφιον,² καὶ κλίνεται σκνι-
πός· διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σμι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφεται· ὅσον· σμιλεύω· σμιλεία, ἢ σμίλευσις·
σμιλίον, ἐργαλεῖον· σμίλη, τὸ αὐτό· σμίλαξ, φυτόν·
σμινύη, γεωργικὸν ἐργαλεῖον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σμήχω, τὸ καθαίρω· σμηῆξις, ἢ κάθαρσις·
σμηῆγμα· σμηῆνος, τὸ πλήθος, κυρίως τῶν μελισσῶν· καὶ
σμηνηδόν,³ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πλήθος.

¹ A, σκήπτων, et e corr. σκήπων, ἢ ῥαῦδος. In XAI, XPT, AIOΣ, scripsit librarius simili mendo ῥαῦδος; et infra, in ITHΣ, exhibet αὐβδηρίτης, et supra ταυλίον pro ταβλίον habuimus. De hac τοῦ β et τοῦ υ permutatione notavi ad Philostr. p. 481, et ad Eunap. p. 172. Moschopolus Grammat. p. 59. τὸ δὲ σοφός, παρὰ τὸ σεύω, τὸ τιμῶ· τὸν γὰρ σοφὸν πάντες σεύονται. Cod. 2570.

σέβω—σεύονται: scribe, σέβω et σέβονται. Eumathius vii. p. 258. χειρῶν τούτων ἐμῶν τὴν κόρην μεθείλκετο· αἱ δέ μου χεῖρες κατὰ τὴν Ἀβραδάτου (scrib. Ἀβραδάτου) τῇ κόρῃ συνείποντο. Respicit Cyropædiæ locum vii. 3. ubi Cyrus Abradatē ἐδειξιούτο, καὶ ἡ χεῖρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν.

² A, ζώφιον.

³ A, σμηνιδόν.

Τὰ ἀπὸ τῆς σπι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται ὄϊον· σπῖλος,¹ ὁ ῥύπος· σπιλῶ, ῥῆμα, τὸ ῥυπῶ· σπιλὰς, πέτρα θαλασσία, καὶ κλίνεται σπιλάδος· σπιθαμή, ἢ τῆς χειρὸς, ὅθεν καὶ σπιθαμιαῖος, ὁ μικρὸς· σπίνος, ὄρνεον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σπήλαιον· σπήλυξ, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται σπήλυγος.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· σπεῖρω· σπεῖρα, τὸ πλῆθος· σπεῖρα, ἢ τοῦ ὄφραως συστροφή· σπεῖρημα, τὸ αὐτό· σπειρηθόν, ἐπίρρημα· σπεῖδομαι,² τὸ φιλιῶμαι· καὶ σπεῖος, τὸ σπήλαιον· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ἀπὸ τῆς στι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται ὄϊον· στίβος, ἢ ὁδός· στιβεῖα, τὸ αὐτό· στίζω, τὸ μαστίζω. Στείβω³ δὲ, δίφθογγον, τὸ περιπατῶ· στιβεύω δὲ, ἰῶτα, ἀπὸ τοῦ στίβος, ἢ ὁδός· στικτόν· στιγμῆ· στιγματίας, ὁ κατεστιγμένος· στίφος, τὸ πλῆθος· στίξ, ἢ τάξις· στιχιδόν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν· στιβαρόν, τὸ ἰσχυρόν· στιβὰς, τὸ πιλωτόν,⁴ καὶ κλίνεται στιβάδος· στίλβω· στιλβιδών, ἢ λαμπηδών· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Cf. not. ad Eunap. p. 424.

² Forma inusitata, unde derivare voluit futurum σπέισω: cf. Fischer. ad Well. t. 3. p. 173. Suidas vulgariora sectatus: Σπένδεται φιλιούται.

³ Hæc turbata sunt. Scribe:

στιβεῖα, τὸ αὐτό· στείβω δὲ, δίφθογγον (male cod. δίφθογγα) τὸ π. στιβ.—ὁδός· στίζω, τὸ μ. στικτόν.

⁴ Α, πιλωτόν.

Πλὴν τοῦ στηθος, μέρος τοῦ σώματος· στηθύνιον,¹ τὸ αὐτὸ στηλή· στηλιτεύω· στήμων, τὸ στημόνιον, καὶ κλί-
νεται στήμονος· Στησίχορος, κύριον· καὶ στήκω, ἀντὶ τοῦ
ἴσταμαι.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· στείρα γυνή· στείρωσις· στειρεύω·
Στείριον,² τύπος· στείχω, τὸ πορεύομαι· στειπνόν, τὸ
βάσιμον· στεινός, ὁ στενός· καὶ στείλω, ἐπὶ μέλλοντος,
ἀντὶ τοῦ ἀποστείλω.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σφι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφεται· οἶον· σφιγξ, σφιγγός, ζῶον· σφίγγω·
σφίσιν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σφήξ, ἡ ἀγρία μέλισσα, καὶ κλίνεται σφηκός,
ᾧθεν καὶ σφηκώδης, ὁ μέσον ἰσχνός· σφηκώ, τὸ δεσμῶ·
καὶ σφήκωμα· σφήνος,³ τὸ σφηνάριον, ᾧθεν καὶ σφηνοπώ-
γων, ὁ ὀξυγένειος·⁴ Σφηττώ, φυλή,⁵ ᾧθεν καὶ Σφήττιον
ᾧξος, τὸ ὀριμύ· σφήσιν, ἀντὶ τοῦ αὐταῖς, θηλυκόν· καὶ
σφηλῶ, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ σφαλῶ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σχι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφεται· οἶον· σχίζω· σχίζα· σχίδαξ, τὸ κόμμα

¹ Suidas, στηθύνιον: scg. στη-
θύνιον. Cf. not. ad Polluc. 11.
162.

² Suidæ Στείριον est ὄνομα
ποταμοῦ. Μοx pro στειπνόν,
forte στειπτόν.

Herod.

³ A, σφήκος. Suidas habet,
σφήν, σφηνός.

⁴ A, ὀξυγένης.

⁵ A, φηλή. Μοx mentionem
ᾧξους Σφηττίου sumsit c Plutō

τοῦ ξύλου, καὶ κλίνεται σχίδακος¹ σχῖνος, φυτόν· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σχῆμα· σχηματίζω· σχηματισμός· καὶ σχήσω, ἀντὶ τοῦ κρατήσω, ἐπὶ μέλλοντος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς σο² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· σοβαρός, ὁ κενόδοξος· σοβαρότης, ἢ κενοδοξία· σολοικίζω· σολοικισμός· Σόδομα, τόπος· Σοδομίτης³ ἀνὴρ· Σόλυμα, τόπος· Σολομών, Σολομῶντος· σορός, θηλυκόν, ὁ τάφος· σοφός· Σόφιλος, Σοφοκλῆς, καὶ Σοφονίας, κύριον· σόλος,⁴ ὁ δίσκος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σώζω· σωτήρ· σώτειρα, θηλυκόν· σωστρον· σώφρων· σωφρονῶ· σωφροσύνη· σωῖμα· σωμασκίας, ὁ κατάσαρκος· σωλῆν, σωλῆνος, τὸ σωληγάριον⁵· Σωκράτης, Σωσίπατρος, Σώπατρος, Σωσθένης, καὶ Σώζων,⁶

ν, 720. Theodorus Prodrom. in Notit. MSS. t. 6. p. 527. Πολυεύκτω μὲν οὖν τῷ Σφιττίῳ σοφῷ ῥήτωρ μὲν ἄριστος Δημοσθένης, εἰπεῖν δὲ δεινότατος Φωκίων προσηγορεύετο : scg. Σφηττίῳ, et cf. Plutarch. in Demosth. c. 10.

¹ Σχίδαξ—σχίδακος adduxit Bast. ad Gregor. Cor. p. 240.

² Ad Epimer. ΣΟ, ΣΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 52, 53.

³ Moschopulus corrigendus: Σοδομήτης. Suidas et Stephanus, ut Noster.

⁴ Lexicon τῆς γραμμ. in Cod. 1630. Σόλων—σημαίνει τρία; ὄνομα κύριον, καὶ τὸ ὄρος, καὶ τὸν δίσκον. Confudit Σόλων, et Σόλος, quod Suidæ est ὄνομα βουνοῦ, et σόλος, δίσκος.

⁵ Nostri meminit Cangius in Σωληγάριον.

⁶ Et hoc nomen addatur plurimis illis quibus proprium

κύρια· καὶ Σωσίκλης· Σωσάννα, θηλυκόν· σῶος, ὁ ὑγιής·
 σωρὸς, τὸ πλῆθος· σωρεύω· σωρεία· Σώμανα, τόπος, ὅθεν
 καὶ Σωμανῖτις¹ γυνή· καὶ Σῶκος, ὁ Ἑρμῆς.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τε² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
 ε ψιλῶ γράφεται· οἷον· τέλος³· τέλειον· τελετή, τὸ μυστή-
 ριον· τέμνω, τὸ κύπτω· τέκος, τὸ τέκνον· τέγος, τὸ στέ-
 γος· τέθριππον, τὸ ἄρμα· τελαμών, κύριον, καὶ ὁ λῶρος,
 καὶ κλίνεται τελαμώνος· Τελχίν, δαίμων φθονερός, καὶ
 κλίνεται Τελχίνος· τέμαχος, τὸ κομμάτιον· τέρας, τὸ
 σημεῖον· καὶ τεράστιον· τερέβινθος, δένδρον· τέρετρον, τὸ
 τρυπάνιον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ταινία, ὁ στέφανος· ταινιῶ, τὸ στεφανῶ· καὶ
 Ταίναρον,⁴ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ

nomen Σώζουσα asserui in
 Dissert. de Inscript. Actiaca
 p. 432, repetita in *Class. Ephe-*
meride, No. xxxiv.

¹ Α, σωμανήτης. Suidas :
 Σωμανῖτις γυνή. Kusterus : "an
 Σουναμίτις?" Vix putaverim.
 Moschopulus : Σωμάν, πόλις·
 ὁ ἀπὸ ταύτης, Σώμανιτης.

² Ad Epimer. ΤΕ, ΤΑΙ, cf.
 Moschop. π. σχ. p. 32. et

Basil. Gramm. p. 8.

³ Parthenius c. 36. extr.
 τέλος δ' εἶτα, ubi Hæynius notat
 εἶτα forte esse delendum. Etsi
 et offendam ad hanc locutio-
 nem, nihil tamen mutaverim :
 τέλος δ' εἶτα, et denique tan-
 dem.

⁴ Basilus : ταιναρ (scr. Ταί-
 ναρον), ὁ σημαίνει τὸ ἀκρωτήριον
 τῆς Λακωνικῆς.

τοῦ ε ψιλῶ γράφεται ὄιον τρέπω· τρέπτον· τρίμω· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τι¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι γράφεται ὄιον τιμή· τιμῶ· τιμητέος· τιμωρῶ· τιμωρία· τιμωρός, ὁ κολαστής, καὶ ὁ βοηθός· τίκτω, τὸ γεννῶ· Τιβέριος, Τισίας, Τίτος, καὶ Τιτυός, κύρια· Τίγρης, ποταμός· τίγρις, ζῶον· τιθήνη, ἡ τροφός· τιθασσόν, τὸ ἡμερον· τιθασσεύω,² τὸ ἡμεριῶ· τίλλω, τὸ κόπτω· τιμαλφές, τὸ λαμπρόν· τίτανος, ἡ ἄσβεστος· Τιτάν, Τιτάνος, γένος Γιγάντων· τίτλος,³ ἡ ἐπιγραφή· τίθη, ἡ τροφός· τίω, τὸ τιμωρῶ· τίσις, ἡ τιμωρία· τινύω, τὸ ἀνταποδίδωμι· τίννυμι,⁴ τὸ αὐτό· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ· τήκω, τὸ δαμάζω· τῆξις· τηκεδών, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται τηκεδόνοσ· τῆλε, ἀντὶ τοῦ μακρὰν· τηλαύγεια,

¹ Ad Epimer. ΤΙ, ΤΗ, ΤΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 69, 70.

² Lexicon in cod. 1720. Ἀτίθασον, ἀνήμερον. Τιθασσεύειν γὰρ λέγεται τὸ τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροῦν ποιεῖν. Basiliius Cæsareæ in Scholiis ad hæc Gregor. Naz. Or. 34. p. 553 A. τὰ δὲ ἀτίθασσα καὶ ἐλεύθερα] Ἀτίθασα· ἀνήμερα, οὐ χειροῦν, ἀλλ' ἄγρια· ἐλεύθερα δὲ, ὄιον ἄφετα, μήτε ὡς βοῦν ζυγῶ δουλείας (sic), μήτε ὡς ἴπ-

πος καὶ ὄνος καὶ ἡμίονος ἐναγόμενα.

³ Titulus : cf. Cangii Gloss.

⁴ Moschop. Τινύω, τὸ αὐτὸ (nempe τῶ Τίω), ἀφ' οὗ τίνυμαι καθητικῶς αἰεὶ, ἀντὶ λαμβάνω· ὡς παρὰ τῶ αὐτῶ Εὐριπίδῃ [Or. 317.]· “Τινύμεναι δίκην, τινύμεναι φόνον.” Dixit τῶ αὐτῶ ob præcedentia : Τίω, ὃ μετὰ τῆς ἐκ προθέσεως γράφεται, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ [Or. 447.]· “Χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.”

ἡ λαμπρότης· τηλεφανής, ὁ λαμπρός· Τήλεφος καὶ Τηλέμαχος, κύρια· τηλεβόας, ὁ μεγαλόφωνος· τηλεθών, ὁ θάλλων· τηλίκον, τὸ ποταπὸν· τηλικοῦτον· τηλικαύτη· τηλύγετος, ὁ μονογενής· τήλις, εἶδος σπέρματος· τημελῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι· τημέλεια, ἡ ἐπιμέλεια· τηνάλως,¹ ἀντὶ τοῦ μάτην· τηνεὶ, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ· Τήνος, νῆσος· Τήνια σκορόδα.² Τηρεὺς, κύριον· τήρων, ἀξίωμα· τηρῶ, τὸ φυλάσσω· τήρησις· τητῶ, τὸ στερίσκω· τήτες, ἀντὶ τοῦ χθές· τητινός, ὁ χθεσινός· τήγανος, ἡ κάμινος· τηγανίζω· τήβεννα,³ τὸ βασιλικὸν ἱμάτιον· τηθῆ, ἡ τροφός· τηθίς, τὸ αὐτό· καὶ τήθεα, τὰ ὄστρεα.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· τεῖχος· τειχίζω· τειχισμός· τειχοποιία· τειχεσιπλήτης, ὁ Ἄρης· τεῖρω, τὸ δαμάζω· τεῖρεα, τὰ ἄστρα· Τειρεσίας, κύριον· καὶ τείνω, τὸ ἐξαπλῶ.

¹ Scrib. τηνάλλως. De hoc adverbio cf. Coray. ad Hel. p. 141; Fischer. ad Theætet. p. 149, collato Scholiaste Platonis p. 25; interpretes ad Alciphr. i. 19. Theodorus Cynopol. p. 237. τί οὖν τηνάλλως ὀδύρομαι; Sed nonnunquam τηνάλλως, aut τὴν ἄλλως divisim scriptum, significat *alioquin*, *alias*. Moschopol. Τηνάλλως, τὸ ἄλλως ἢ ἔδει ποιεῖν τι, καὶ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄλλον τρόπον. Leo Diaconus vi. in Notitiis MSS. t. 8. p. 275. εἰ καὶ ἐκ-

τομίας ἐτύγχανεν, ἀλλὰ τὴν ἄλλως δραστήριός τε καὶ ἀγχίνους ὑπῆρχεν ἀνήρ. Dio Cass. 38. 24. Ἐπεὶ τὴν γε ἄλλως: ubi Fabricius: "necessario reponendum ἐπεὶ τοί γε ἄλλως." Falso omnino. Ipse Dio 42. 50. ἐπεὶ τὴν γε ἄλλως: *alias*.

² Α, τήνια κόραδα. Meminoram versus Aristophanei Plut. 718. Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων, et facilis fuit emendatio. Μοχ τήρων, *tiro*, pro τήρων.

³ Cf. Cangii Gloss. et quæ

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τλη συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ η γράφεται· οἶον· τλήμων, ὁ ὑπομονητικός· τλητὸν, τὸ ὑπομονητικόν· τληπαθῶ, τὸ κακοπαθῶ· τληπαθῆς· τληπάθεια· καὶ τὰ λοιπά.

Τμητικός, ὁ κοπτικός· τμηθῆν, ἀντὶ τοῦ κοπτικῶς· καὶ τμήγω, τὸ διαχωρίζω· διὰ τοῦ η γράφεται.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρι¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ι γράφεται· οἶον· τρίβω· τρίβος, ἡ ὁδός· τὸ τριβώνιον, τὸ παλαιὸν ἱμάτιον²· τρίβαξ, ὁ ἔμπειρος· τρίβων, ὁ ἔμπειρος, καὶ κλίνεται τρίβωνος· τρίς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τρίτου· τρία, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ· τριήμερος· τριήρης, ναῦς· τριγλῶχιν ὄιστος, ὁ τρεῖς ἔχων ὀξύτητας· τρίτη· τριταῖος· τριχῆ, καὶ τριχθᾶ, ἐπὶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ τριπλῶς· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ τρητὸν, τὸ τετρυπημένον³· τρησις· τρήρων, ἡ δειλὴ περιστέρα,⁴ καὶ κλίνεται τρήρωνος.

Τρεῖς ἐπὶ ἀριθμοῦ, δίφθογγον.

notavi ad Eunap. p. 347. Moschopulus: T. τὸ βασιλικὸν μανδύον. Cangius caret hac voce μανδύον. Nostri verba adtulit Barkerus videndus in Amoenit. Criticis Ephemeridi Classicae insertis t. 16. p. 118.

¹ Ad Epimer. ΤΡΙ, ΤΡΗ, ΤΡΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 59, 60.

² Cf. not. ad Diogenis Epistolas p. 225.

³ A, τετρηπ.

⁴ Adludit ad Hom. II. E. 778, qui versus a Suida apponitur in Τρήρωνα· δειλὴν. Kusterus a vero fonte loci erravit. Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Τρήρων, ἡ δειλὴ περιστέρα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς το συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· τόπος· τοπογραφῶ· τόμος, τὸ κοντάκιον·¹ τομὸς, ὁ κοπτικός· τόκος, τὸ γέννημα· τοκετὸς, τὸ αὐτὸ τοκεύς, ὁ γεννήτωρ· τορὸν φρόνημα, τὸ μέγα· τορεύω· τορεῖον, ἡ κατασκευὴ τοπάζω, τὸ ὑπονόω· τοπάζιον, λίθος· τόξον· τοξότης· τόνος, ἡ δύναμις· τοναῖος, ὁ ἰσχυρός· τομίας,² εὐνοῦχος· τολύπη, βοτάνη· τολυπεύω, τὸ κατεργάζομαι· τονθορύζω, τὸ ὑπ' ὀδόντα λαλῶ· τόφρα, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ τῶτοι· τῶτέως· τῶτότε· τωθάζω· τωθασμὸς, ἡ λοιδορία· Τωβῆτ, καὶ Τωβίας, κύριον· καὶ τῶκίδιον, κατὰ συναλοιφὴν, τὸ οἰκίδιον.

Τμῶμαι, τὸ κόπτω· τμῶμενος, κοπτόμενος· καὶ ὅμοια· διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρο³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· τρόπος· τροπικόν· τρόμος· τρομερός· τροφή· τροφὸς, ἡ μήτηρ· τροφεύς, ὁ τρέφων, καὶ κλίνεται τροφέως· Τροφώνιος, κύριον, ὅθεν καὶ Τροφώνιον μάντευμα· τρόπις, ξύλον τῆς νηὸς, καὶ κλίνεται τρόπεως⁴

¹ Citat e Nostro Cangius 177.
in Κοντάκιον, articulo male
omisso.

² Α, τονίας. Μοχ, τονω-
ρίζω. Εἰ τῶκίδιον.

³ Ad Epimer. ΤΡΟ, ΤΡΩ,
cf. Moschop. π. σχ. p. 170,

⁴ Α, τρόπαιος. Moschop.
Τρόπις, ἐφ' ἧ ἡ ναῦς βέβηκεν, ὡς
ἐπὶ θεμελίῳ οἰκία, καὶ κλίνεται
τρόπεως. Suidas: Τρόπις, ἡ τῆς
νηὸς, καὶ κλίνεται τρόπιος.

τροχός· τροχιά, ἡ ἀμαξικὴ ὁδός· τροχαῖος, τοῦς στίχου·
τροχαλός, ὁ κυρτός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ τρώγω· καὶ τρωκτὸν, τὸ βρώμα· τρώκτης,
ὁ λαίμαργος· τρώσις· τρώμα, τὸ αὐτὸ τρωτός, ὁ τετραμέ-
νος· Τρώς ἀνὴρ, καὶ κλίνεται Τρώς·¹ Τρωϊκὸν πόλισμα·
Τρωάδες, γυναῖκες· τρώγλη, ἡ τρύπη,² ὅθεν καὶ τρωγλίτης,
καὶ τρωγλοδύτης· Σὺν τούτοις καὶ Τρώϊλος, κύριον.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τυ³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
υ ψιλοῦ γράφεται· εἶον τυρός· τυρεύω, τὸ μηχανῶ, τύχη·
τυχτρὸν σύμβαμα· τύπος· τύπωμα· τύφος, ἡ κενοδοξία·
τυφομανής, ὁ κενόδοξος· τύφω, τὸ καίω· τυφὸν, σφοδρὸς
ἄνεμος, καὶ κλίνεται τυφῶνος· Τύανα, τόπος· Τυανεύς,
τοπικόν· τύραννος, ὁ ἄνομος βασιλεύς· τυραννῶ, ῥῆμα·
Τυρήνη, πόλις, ὅθεν καὶ Τυρηνικόν⁴ πέλαγος· τύμβος, ὁ
τάφος· τυμβωρύχος, ὁ τὸν τάφον ὀρύσσων·⁵ τύρβη, ἡ
φροντίς· Τυγδάρεως, κύριον· Τυρσηνοί, ἔθνος· Τυρσηνικὸν
πέλαγος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ τοίνυν· τοιγάροιοι· τοιγαροῦν· τοῖος· τοιοῦτες·

¹ Lexicon τῆς γραμμ. in
cod. 1630. Τρώς, ὄνομα κύριον
ὁ καὶ τὴν Τρωάδα κτίσας ἔνθα
(ἴμο ἔθεν· cf. Bast. Comm.
Palæogr. p. 807.) καὶ αἱ ἐκεῖ
κατοικοῦντες Τρωες ἐκλήθησαν.

² Α, ἡ ῥύπη. Moschop. τρώ-
γλη, ἡ τρύπα· cf. supra p. 89.

Mox Α, Τρωῖλον.

³ Ad Epimer. ΤΤ, ΤΟΙ, cf.
Moschop. π. σχ. p. 95.

⁴ Litera canina iteranda erat.

⁵ Zonaras ad Epist. Canon.
p. 102. Τυμβωρύχος ἐστὶν ὁ
τοὺς τάφους ἀνοίγων, καὶ συλῶν
τὰ τοῖς νεκροῖς συνδαπτόμενα.

καὶ τοιοῦτώδης· τοιαύτη, θηλυκόν· τοῖχος, ὁ τοῦ ὀσπιτίου·¹
τοιχωρύχος,² ὁ τὸν τοῖχον ὀρύσσων· τοιχωρυχῶ, ῥῆμα·
καὶ τοιχωρύκτης.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τρυ³ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ
ψιλοῦ γράφεται· οἶον· τρυγῶ· τρυγητός· τρύγιος, ἐπώνυμον
Διός· τρυγίας, ὁ τοῦ οἴνου· τρύξ, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται
τρυγός· τρυφῶ· τρυφή· τρυφητίας, ὁ τρυφῶν· τρυφερός, τὸ
αὐτό· τρυπός· τρύπανον· τρύχω, τὸ δαμάζω· τρύχινον ῥά-
κος, τὸ τραχύ· τρύφος,⁴ τὸ κόμμα· τρυβλίον,⁵ τὸ πινάκιον·
καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Τροία, πόλις· Τροιζήν, πόλις, καὶ κλίνεται
Τροιζῆνος· καὶ ἕτερα.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Υ ΨΙΛΟΥ.

Τὸ υ πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται.

Ἡ υ συλλαβὴ πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται· οἶον
ὑάκινθος, φυτὸν, καὶ κύριον ὄνομα· ὑάδες, ἀστέρες· ὑάινα,

¹ Α, ὀσπητίου: cf. supra p. 17. ad ΓΩ.

² Α, τοιχωρύχος . . . τοιχω-
ρυχῶ. Infra nos docebit in
ΩΡΥΧΟΣ composita ex ὀρύσ-
σω per ω scribi.

³ Ad Epimer. ΤΡΥ, ΤΡΟΙ,

cf. Moschor. π. σχ. p. 92.

⁴ Cf. Schol. ad Philostr.
Her. p. 361, ubi et de τῷ
τρυφή.

⁵ Cf. notas ad Diogenis
Epistolas p. 226.

ἡ ἀγρία¹ χοῖρος· ὕελλος· ὕελλοψός· ὑετός, ἡ βροχή· ὕω, τὸ βρέχω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οἶαξ, τὸ αὐχένιον,² καὶ κλίνεται οἶακος· οἶακίζω, τὸ κυβερνῶ· οἶημα, ἡ κενοδοξία· οἶησις τὸ αὐτό· οἶηματίας, ὁ κενοδόξος· οἶος, ὁ ὁποῖος· οἶον· ἀντὶ τοῦ ὠσανεῖ· καὶ οἶονεῖ, τὸ αὐτό· οἶος, ὁ μόνος· οἶόω, οἶῶ, ῥῆμα, τὸ μονῶ· οἶωσις, ἡ μόνωσις· οἶονόμος, ὁ βοσκὸς τῶν προβάτων· οἶωνός, ὄρνεον· καὶ οἶωνίζω, τὸ μαντεύομαι· οἶωνιστής, ὁ μάντις· καὶ οἶωνοσκόπος, τὸ αὐτό.

Τῶς δὲ, τὸ τέκνον· οἶωνός, ὁ ἐκγονός· οἶδούς, τὸ αὐτό· οἶωσις, ἡ γέννησις· οἶοθέτης· καὶ τὰ ὅμοια· διὰ τοῦ υ ψιλῶς καὶ ἰῶτα προσγεγραμμένου γράφεται.

Τὸ υ ψιλὸν πρὸ τοῦ β δασύνεται· οἶον· ὕβρις, ὕβριζω· ὕβριστής· ὕβος, ὁ κυρτός· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ υ ψιλὸν πρὸ τοῦ γ δασύνεται· οἶον· ὕγεια· ὕγιής·³ ὕγεινός· ὕγιάζω, τὸ θεραπεύω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οἶγω, τὸ ἀνοίγω· καὶ τὰ ἕτερα.

Τὸ υ πρὸ τοῦ δ δασύνεται· οἶον· ὕδωρ, ὕδατος, ἡ γενικὴ· ὕδατώδης· ὕδαρὸς, τὸ αὐτό· ὕδρία, τὸ ὑδροχόον ἀγγεῖον·

¹ A, ἀγροία.—¹ Τελλος quod sequitur sic per duplex λ scriptum est in Lexico π. πνευμ.

p. 236.

² Cf. Cangius in Λύχενιον.

³ A, ὕγείης.

ὕδρηλός τόπος, ὁ κάθυδρος· ὕδερως, νόσος· ὕδρωψ, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται ὕδρωπος, ὅθεν καὶ ὑδρωπικός· ὕδρα, ζῶον θηριῶδες· Ὑδάσπη, ποταμός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ· οἰδαίνω, τὸ αὐτό· οἰδημα, τὸ ὄγκωμα· Οἰδίπους, κύριον· καὶ οἶδμα, τὸ κῦμα.

Ὑθλος, ἢ φλυαρία, καὶ ὑθλομυθῶ, τὸ φλυαρῶ, διὰ τοῦ υ γράφονται.

Τὸ οἰ πρὸ τοῦ κ διὰ διφθόγγου γράφεται· οἶον· οἶκος· οἰκίζω· οἰκισμός· οἰκοφύλαξ· οἰκεύς, ὁ δοῦλος, καὶ κλίνεται οἰκέως· οἶκτος, ἢ ἐλεημοσύνη· οἰκτείρω· οἰκτιρμός· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ υ πρὸ τοῦ λ δασύνεται· οἶον· ὕλη· ὑλώδης· καὶ ὑλήεις, τὸ αὐτό· ὑλοτόμος, ὁ δενδροτόμος· ὑλακόμαρος κύων, ὁ βαύζων· Ὑλλος, κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ υ πρὸ τοῦ μ² δασύνεται· οἶον· ὑμέτερος· ὑμεδαπός·

¹ Verbum εἰσοικίζω nocere videtur Gregorio Naz. in Murat. Anec. Gr. p. 194. Ἄγνευε πᾶσι, παρθένε, καὶ τοῖς ὄμμασι Πάντων μάλιστα, μηδέ τιν' εἰσοικίσης Ἀνδρῶν βοηθόν, μηδέ τὸν σοφώτατον. Muratorius in primo versu legendum ait fortasse τοῖσιν, ut sit versus: quod

mirum est valde. Ut sit versus, nil mutandum. Meliores tantum forent numeri, si scriberetur, Ἄγνευε, παρθένε, πᾶσι καὶ τ. ὄμ. Sed alter versus laborat. Forte, μηδέ τινα συνοικίσης.

² Ad Epimer. TM, OIM, cf. Moschop. π. σχ. p. 111.

ὕμεϊς· ὕμην, τὸ λεπτὸν δέρμα, καὶ κλίνεται ὕμένος· ὕμε-
ναιος, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος· Ὑμηττός, ὄρος· Ὑμήττιον
μέλι· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οἰμῶ, τὸ ὄρμῶ· οἶμα, τὸ ὄρμημα· οἶμος, ἡ
ἐδός· οἶμη, ἡ ὠδή· οἰμῶζω,¹ τὸ θρηναῶ· οἰμαγή, ὁ θρηνος·
καὶ οἶμοι, ἀντὶ τοῦ Φεῦ μοι.

Τὸ οἰ πρὸ τοῦ ν διὰ διφθόγγου γράφεται· οἶον· οἶνος·
οἶνοχός· οἶνοπότης· οἶνη, ἡ ἄμπελος· οἶνας, τὸ αὐτὸ, καὶ
κλίνεται οἶνέως·² Οἰνόμαος, κύριον ὄνομα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὕννις, τὸ τοῦ ἀρότρου σίδηρον, ὃ καὶ κλίνεται
ὕννεως.

Τὸ υ ψιλὸν πρὸ τοῦ π³ δασύνεται· οἶον· ὕπατος, ὁ ἔξοχος·
ὑπατεύω· ὑπατεία· ὑπάτη, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς μουσι-
κῆς· ὕπνος· ὑπνώττω· ὑπὸ, πρόθεσις, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς·
ὑποπτος· ὑποψήφιος, ὁ φανερός· ὑπαίθρον,⁴ τὸ ἄστεγον,
καὶ εὐδίων· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Lexicon π. πνευμ. p. 241.
τὸ οἰμῶζω· δασυνόμενον εὐρον ἐν
Σχεδευτοῦ Μουζάλωνος. Puto
scribendum ἐν Σχέδει τοῦ Μ.
Lexicon idem p. 219. ἐν δὲ
τοῖς τοῦ Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ ἐν
πολλοῖς τῶν σχεδεκτοτῶν τὸ ἔργος
δασυνόμενον εὐρον: scribo, σχέ-

δεκτοτῶν, *schediorum editorum*.

² Locus mutilus. Forte:
Οἶνεὺς, κύριον, καὶ κλίνεται Οἰ-
νέως.

³ Ad Epimer. γΠ, cf. Mo-
schop. π. σχ. p. 138.

⁴ Α, ὑπεθρον. Forte, ὑποψή-
φιος· ὑπαίθριος, ὁ φαν. κτλ.

Τὸ υ πρὸ τοῦ ρη δασύνεται· οἶον· Ἔρκανος, ὄνομα κύριον· Ἐρκανία, χιώρα· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ υ ψιλὸν πρὸ τοῦ σ δασύνεται· οἶον· ὑσσὸς, τὸ κοντάριον· ὑσσωπον, βοτάνη καθαρτικὴ· ὑσμίνη, ἡ μάχη· Ἐσμινίας, κύριον ὑστερος· ὑστατος, ὁ ἔσχατος· ὕς, ὁ χοῖρος, ὃ καὶ κλίνεται ὑός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οἰσοφάγος, ὁ λαιμός· οἴστρος, ἡ ἀκολασία, καὶ ζωύφιόν τι· οἴστρηλατούμαι,¹ τὸ ἀστατῶ· οἴστροπλήξ,² ὁ μαινόμενος, καὶ κλίνεται οἴστροπλήγος· οἴστρον, τὸ ὑπεμονητόν· καὶ οἶς, τὸ πρόβατον, ὃ καὶ κλίνεται οἶός.

Οἶτος, ὁ θάνατος· Οἶτη, ὄρος· καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ υ πρὸ τοῦ φ δασύνεται· οἶον· ὑφαίνω· ὕφασμα· ὑφή, ἡ πλοκή· καὶ ὅσα ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως· ὑφεδρία· ὕφεις· ὕφαιμος· καὶ τὰ λοιπά.

Οἶχω· οἶχομαι· καὶ τὰ λοιπά· δίφθογγα.

¹ Gregor. Naz. Or. 4. p. 113 C. *μανίαις οἴστρηλατούμενος*: quo modo locutus est quoque Nicetas Paphlag. in *Hyacinthi M. Laudat.* p. 23. *Ibi autem Basilius in Schol. ineditis*: ὡς ἐν οἴστρον ἐλαυνόμενος. Οἴστρος δὲ ζωύφιόν τι

ἔστιν ὑπόπτερον, βουσὶν ἐφιπτάμενον, καὶ κέντρῳ δεινῶ πληττον, ὡς ἐλαύνεσθαι, καὶ πρὸς ὄρη καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς σφᾶς αὐτὰς ἐπιέναι τε καὶ ἐπαφιέναι.

² Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Οἴστροπλήξ, ὁ τῆς μανίας πεπληγώς.

Τὸ υ ψιλὸν πρὸ τοῦ ψ δασύνεται· οἶον ὕψος· ὑψηλός· ὑψαύχην, ὁ ἀγέρωχος· ὑψιπέτης, ὁ ἐν ὕψει πετόμενος· ὑψιβρεμέτης Ζεὺς, ὁ ἐν ὕψει ἠχῶν· ὕψι, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος· ὑψόσε, τὸ αὐτό· καὶ τὰ ὅμοια.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φε¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· φέρω· φερέπονος, ὁ καρτερικός· φεραυγής, ὁ λαμπρός· φέριστος, ὁ βέλτιστος· φενάκη, ἡ ἀπάτη· φέναξ, ὁ ἀπατεῶν, καὶ κλίνεται φένακος· φενακίζω, τὸ ἀπατῶ· φένω, τὸ φονεύω· φελός²· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ φαιδρός· φαιδρύνω· φαῖδρος, κύριον· καὶ φαῖδρα, θηλυκόν· φαιδροπός, ὁ λαμπρόφθαλμος· φαίδιμος, ὁ λαμπρός· φαίνω, τὸ λάμπω, καὶ τὸ δεικνύω· φαίνομαι, παθητικόν· Φαιακία, χώρα· καὶ Φαίαξ, ὁ ἀπὸ Φαιακίας, ὁ καὶ κλίνεται Φαίακος.

Φλέγω· φλεγμονή· φλεγμαίνω· φλέψ, φλεβός· καὶ τὰ ὅμοια, ψιλά.

¹ Ad Epimer. ΦΕ, ΦΑΙ, cf. *nōs* φελλάριον: quam vocem Moschop. π. σχ. p. 162, 163. frustra quæras in Cangii Glos-

² Moschop. φελλός, τὸ κοι- sario.

Φρέαρ, τὸ πηγᾶδιον.¹ Φρεωρυχῶ· Φρεατία· Φρενήρης, ὁ Φρόνιμος· Φρενῆτις, νόσος· καὶ τὰ ὅμοια, ψιλᾶ.

Τὰ ἀπὸ τῆς Φι² συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· Φιλῶ· Φίλος· Φιλία· καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν· Φιλάνθρωπος· Φίλιππος, Φίλων, Φιλῖνος, καὶ· Φιλοκτήτης, κύρια· Φιάλη, τὸ ποτήριον· Φιμῶ, τὸ χαλινῶ· Φιμὸς, ὁ χαλινός· Φίτυς,³ ὁ πατήρ· Φιτύω, τὸ γεννῶ· Φιτρὸς, ὁ κορμός·⁴ καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ Φήμη· Φημίζω· Φημισμός· Φήμιος, κύριον· Φηλῶ, τὸ ἀπατῶ· Φηλήτης,⁵ ὁ ἀπατεῶν· Φήνη, ὄρνεον· Φηγός, ἡ δρύς· Φημί, τὸ λέγω· καὶ Φῆναι, ἀπαρέμφατον, ἀντὶ τοῦ Φάσαι.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· Φεῖδομαι· Φειδίας,⁶ κύριον· Φεῖδων, κύριον, καὶ κλίνεται Φεῖδωνος· καὶ Φειᾶ, ὄνομα πόλεως.

¹ Citat e Nostro Cangius in Πηγᾶδη; imo πηγᾶδι. Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. φρέαρ, ἢ πηγῆ. Nicetas Eugenianus in Mythistoria inedita IV. 246. Ἐρ' ἦλθες εἰς νοῦν τοῦ πάθους τοῦ Ναρκίσου Ἀπορρίφέντος ἐξ ἔρωτος εἰς φρέαρ;—Mosch A, φρενήτις.

² Ad Epimer. ΦΙ, ΦΗ, ΦΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 120, 121, 122.

³ Moschopulus corrigendus :

φύτυς, ὁ πατήρ.

⁴ Moschop. φιτρὸς, ὁ κοινῶς κορμός: quod addendum erit Cangii Glossario.

⁵ De hac voce, quam vulgo scribunt per ι, φιλήτης, cf. Barkerus vir doctiss. in Lexico Vocc. peregr. ante Steph. Thes. nov. edit. Londin. p. ccclxvi. et in Classica Ephemeride t. 15. p. 216. Adde Nostrum infra in ΗΤΗΣ.

⁶ Gregor. Naz. Or. 34. p.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φρι συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· φρίττω, τὸ φοβοῦμαι· φρίκη, ὁ φόβος· φριμάσσω, τὸ πηλῶ, ὅθεν καὶ φριμαγμός,¹ τοῦ ἵππου θράσος· φρίξ, θηλυκὸν, τὸ ἐπαφρίζον τῆς θαλάσσης· φρίξ, ἡ ἀνιῶθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις, ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός, ὅταν ἄνεμος ἔρχηται πνεῖν· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ φρήτρη, ἡ συγγένεια.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φο² συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· φόβος· φοβοῦμαι· φοβερὸν, τὸ φόβον ἐμποιοῦν· φόρος, τὸ τέλος· φορολόγος, ὁ ἀπαιτητῆς· φορὰ, ἡ ὁρμή· φοράδην,³ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ βαστακτικῶς· φορός, ὁ ἄνεμος ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸν πλοῦν· φόνος·⁴ φονεύω·

555 Α. ποῖοι Φειδίαι, καὶ Ζεύ-
ξιδες, καὶ Πολύγνωτοι κτλ. ubi
Basilius Cæsar. in Schol. in-
editis: ὀνόματά εἰσι κύρια· οἱ
μὲν ζωγράφοι, οἱ δὲ πλάσται καὶ
λιθοξόοι γεγονότες ἄριστοι, μετ'
ὑπερβολῆς κάλλους μορφὰς ἐντυ-
ποῦντες καὶ γράφοντες.

¹ Α, φριμαμός. Mox velim
ἀρχηται. Statim Α, φρήτη.

² Ad Epimer. ΦΟ, ΦΩ, cf.
Moschor. π. σχ. p. 42, 43;
et Basil. Gramm. p. 16, 17.

³ Moschopulus: Φορβάς, τὸ
φοράδιον. Φοράδην κτλ. scribe

φ. τὸ φορβάδιον, ut recte legi-
tur apud Basilium.

⁴ Φόνος locum non suum oc-
cupat in Nicephori Basilacæ
Ethop. i. p. 176. ἀπόλωλα καὶ
φόνω καὶ ἔρωτι. Scribe φθόνω,
sic jubentibus et re ipsa et
codice 2918. Hæc permuta-
tio alibi reperitur. v. c. in
Eunapio p. 318 meæ editionis;
in Plutarcho Op. M. p. 78 E.;
in Phalaridis Ep. 78, ubi cod.
Mazarineus A 87 habet φόνος.
Nicetas Eugenianus in Amo-
ribus Drosillæ et Chariclis iv.

Φονεία· Φύλις,¹ ὁ ὀβυλός· Φολίς, τὸ λέπος, καὶ κλίνεται Φολίδος, ὅθεν καὶ Φωλιδωτὸς χιτῶν, τὸ λωρίκιον·² Φορητὸν, τὸ ὑπομονητόν· Φορυτὸς, τὸ πλῆθος· Φόβη, ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς· Φοσσάτον,³ ὁ στρατός· Φολκός, ὁ στραβός· Φοξός, ὁ ὀξύκέφαλος· Φορμός, ὁ καλαθίσκος, Φορβειά, ὁ χαλινός· Φόρμιγξ, ἡ μουσική· Φορμίζω, τὸ μελωδῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Φωνῶ, τὸ λαλῶ· Φωνή, ἡ λαλιά· Φωνῆεν, τὸ λαλητικόν· Φωνητικόν, τὸ αὐτό· Φῶς, Φωτὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς· Φωσφόρος· Φωταγωγός· Φωταγωγία· Φώταυγος· Φωτεινός· Φώτιος, κύριον· Φωρῶ, τὸ ὑπονοῶ· Φῶρ, Φωρὸς, ὁ κλέπτῃς· Φωλεύω· Φωλεύς·⁴ Φωκάς, καὶ Φωχυλίδης, κύριον· Φωκίς, πύλις· καὶ Φωκεὺς ἀνὴρ, ὁ καὶ κλίνεται Φωκέως.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φλο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· φλόξ· φλογίζω· φλογισμός, φλόγεον πῦρ· καὶ τὰ λοιπά.

250. Μνήμην τε παιδὸς Ἰακίνθου λαμβάνεις, Καὶ τῶν ἐκείνου (forte ἐκείνων) δυστυχῶν δισκευμάτων, Πῶς ἐξεκαρτέρησεν ἐκ φθόνου φθόνον (scribe φόνον), Ἄπὸ Ζεφύρου τῆς ἐρωτοληψίας. Hic commodè describendum se offert Epigramma, ni fallor, ineditum, e cod. Regio 1630. p. 192, 2. Εἰς φθόνον. Τὸ δευτερεῖον τοῦ φθόνου γράμμα ξίσσας, Herod.

Εὔροις ἐν αὐτῷ τὸν φθόνον (scr. φόνον) τεθηγμένον. Φόνος γὰρ ἐστὶν ὁ φθόνος τῶν βασκάνων.

¹ Cangius hæc citat e Nostræ in φύλις. Cf. supra ad OB, p. 96.

² Cf. supra in ΑΩ, p. 78.

³ Cf. Cangius in voce. Moschop. scribit per ω, quod et in usu est. Mox Λ, φορβία.

⁴ Λ, φωλιός.

Κ

Πλὴν τοῦ Φλωῶρος καὶ Φλωρέντιος,¹ κύρια.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φρο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· φρονῶ· φρόνημα· φρόνησις· φρονι-
ματίας, ὁ κενόδοξος· φροντίζω· φροντίς, φροντίδος· καὶ τὰ
λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φυ² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ
υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· φυγή·³ φυγάδας, ὁ δραπέτης· φυ-
γάς, τὸ αὐτὸ, καὶ κλίνεται φυγάδος· φύλλον, τὸ τοῦ δέν-
δρου· φυλλοβολῶ, τὸ ἀπανθῶ· φῦλον, τὸ γένος· φυλή, ἡ
γενεά· φυλλοκρινῶ, τὸ ἐκλέγομαι· φύσις· φυσικός· φυσ-
σῶ, τὸ πνέω καὶ τὸ κενόδοξῶ· φύσσα, ἡ κενόδοξία· φυτόν·
φυτεῦω· φυτεία· φυτῶν, ὁ κῆπος, καὶ κλίνεται φυτῶνος·
φυτηκόμος, ὁ κηπουρός· φύλαξ· φυλακὴ, ἡ ἀσφάλεια·
φύκος, τὸ φυκάριον·⁴ φυκίζεσθαι, τὸ φυκαρίζεσθαι· φύω·

¹ Λ, Φλωρέντια^{ος}: ita ut legi
possit et Φλωρέντια, urbs, et
Φλωρέντιος. Suidas: Φλωρέν-
τια, (scr. Φλωρέντια) πόλις·
Φλωρέντιος δὲ, ὄνομα κύριον.

² Ad Epimer. ΦΥ, ΦΟΙ, cf.
Moschor. π. σχ. p. 192, 193.

³ Vox φυγή exulet e Nice-
phori Basilacæ Ethopœia 5,
p. 199. ὡς τάγε τῶν δορυφόρων
ἕπνος ἐτρέψατο, καὶ τὴν πολλὴν
φυγὴν ἐκείνην διέλυσεν. Codex
Paris. 2918 pro φυγὴν habet

φυλακὴν, aptius.

⁴ Cangius Nostri fuit me-
mor in Φυκάριον, et vertit *alga*:
malim vertere *fucus*—quo mu-
lierculæ pingunt genas. Ver-
bum quod sequitur, φυκαρίζε-
σθαι, addatur Cangii Glossario.
Basilii in Schol. ineditis ad
Gregorii Naz. Or. 38. p. 614
D. Τά τισι τῶν γυναικῶν παρευ-
ρημένα αἰνίττεται χρώματα, οἶον
φύκος καὶ ψιμύθιον, ἃ οὐχ ὑπὲρ
τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
ὄψεως, κατ' αὐτῆς δὲ μᾶλλον

Φυή, ἡ βλάστησις· Φύρω· Φύρδην, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένως· Φύλωπις,¹ ἡ μάχη· φυζακινή ἔλαφος, ἡ δειλή· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ φοιτῶ, τὸ παραγίνομαι, ὅθεν καὶ φοιτητῆς, ὁ μαθητῆς· φοίνιξ, δένδρον, καὶ κλίνεται φοίνικος· Φοινίκη, χώρα· καὶ φοίνικες, ἔθνος· φοινικοῦν χρωῖμα, τὸ κόκκινον· φοινίσσω, τὸ ἐρυθραίνω· φοινικοπάρειος, ὁ κοκκινομάγουλος·² φοῖτος, ἡ μανία· φοιβόληπτος, ὁ μαινόμενος· φοίβη, ἡ μᾶμη τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅθεν καὶ φοῖβος Ἀπόλλων· καὶ φοιβάζω, τὸ μαντεύομαι· φοίβασμα, ἡ μαντεία· καὶ φοιτάλμιος Ποσειδῶν, ὁ φοιτῶν ἐν τῇ ἄλμῃ· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φλυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον· φλυκτῆς,³ εἶδος ψώρας, καὶ κλίνεται φλυκτίδος· φλύκταινα· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ φλοῖδος, τὸ λέπος· φλοῖσβος, ὁ λεπτὸς ἤχος τοῦ κύματος· καὶ φλοιδούμενος, ὁ φλογιζόμενος.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς φρυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον· φρυάττομαι, τὸ θρασύνομαι· φρύαγμα· φρυαγματίας ἵππος, ὁ θρασύς· φρυκτωρῶ, τὸ λάμπω· φρυκτωρία καὶ φρύκτωρον,⁴ ἡ λαμπηδῶν· φρυξ, φρυγὸς,

ἐπινενόηται, κομμωτικῶ καὶ ἐπιπλάστῳ κάλλει τὸ φυσικὸν διαφθείροντα.

¹ Α, φύλωπις. Μοx addidi λοιπά.

² Α, φοινικοπάριος. Secutus fui Cangium, qui hunc locum citat in Μάγουλον.

³ Α, φλυκτῆς.

⁴ Α, φρίκτωρον. Forte, φρυ-

ἔθνικόν· Φρυγία, χώρα· Φρύγιον,¹ φυτὸν, καὶ τὸ βασιλικὸν φακιδόλιον· Φρύνη, Φρύνιχος, καὶ Φρύξος, κύρια· καὶ τὰ λοιπά.

ἌΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον· χελιδῶν, χελιδόνος· χελώνη, ζῶον, καὶ τειχομαχικὸν ὄργανον· χέλυς, ἡ κιθάρα· Χερουβίμ, τάγμα ἀγγελικόν· χέρειον, τὸ χειρότερον· θηλυκόν,² χερμάς, ὃ τὴν χεῖρα γεμίζων λίθος, καὶ κλίνεται χερμάδος· Χετταῖον, ἔθνος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χαίρω, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· Χαιρεφῶν καὶ Χαιρεκράτης, κύρια· Χαιρώνεια, πόλις· Χαιρωνεύς ἀνής·

κτώριον. Sic in Scholio ad Timon. Luciani § 7. codex pro φρυκτωρίαι habet φυκτορίαι. De signis per ignem egi paucis ad Philostr. Her. p. 553. Adde Rittershus. ad Oppian. Cyn. iv. 128 et 144; Schwebel. ad Onos. p. 35; Themistium Or. 19. p. 230 D; Dionem Chrys. Or. 75. p. 406; Eusebium Hist. 1. 1. p. 4 A. Synesius Epist. 51. πεμπταῖοι τὸν φρυκτὸν ἰδόντες. Initium hujus Epistolæ tractavi ad Marin. p. 89, ubi pro *cod.* 1031. legendum

est *cod.* 1039, et insuper notandum, vocem ὑδρεύσασθαι scholium esse τοῦ ὕδωρ ποιεῖν, et idcirco delendam. De Signis per ignem ex professo egi aliquot abhinc annis *Requeno*, si bene memini: nam diligentius quæ-rere nunc non vacat.

¹ Citat e Nostro Cangius in voce.

² Videtur hic deesse aliquid; vel legendum, χερμάς, θηλυκόν, ὁ.—A, λίθον. Mox A, Χαιρώνεια, et Χαιρωνεύς.

χαίτη, ἢ τοῦ ἵππου θρίξ, ὅθεν καὶ ἀναχαιτίζω καὶ ἀναχαιτισμός· καὶ χαιὸς, ἢ ῥάβδος.¹

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χλε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· χλεύη· χλευάζω· χλευασμός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χλαίνα, τὸ παχὺ ἱμάτιον· χλαινίζω, τὸ ἐνδύω· χλαινιστής· καὶ τὰ σύνθετα, περιχλαινίζω, περιχλαινισμός· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· χρέος· χρεώστης· χρεωστῶ· χρεωφειλέτης· χρεῶν, τὸ ὀφειλόμενον· χρεμετίζω· χρεμετισμός, τοῦ ἵππου· Χρεμύλος, κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χραίνω, τὸ μολύνω· καὶ χραίσμω, τὸ βοηθῶ.

Τὰ ἀπὸ τῆς χι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· χιών, χιόνος· χιτῶν, χιτῶνος, τὸ ἱμάτιον· χιτωνίσκος, τὸ μικρὸν ἱμάτιον· χίμαιρα,² ζῶον θηριῶδες· χιμαίρειον θράσος, τὸ τῆς χιμαίρας· χιλὸς, ἢ τροφή· Χίλων, Χίλωνος, κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Α, ῥαῦδος. Cf. supra p. 127. Moschop. π. σχ. p. 11. χαιὸν, ἢ ποιμενικὴ ῥαῦδος· scr. ῥάβδος. Infra Noster iterum χαιὸς.

² Gregor. Naz. Or. 4. p. 92 C. τὴν Παταρικὴν Χίμαιραν.

Ibi Basilus in Schol. ineditis: αὕτη τρεῖς κεφαλὰς καὶ Ὁμηρον (Π. ζ. 181). εἶχεν πρόσθεν γὰρ, ἔρη, λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα· ἦν ὁ Βελλεροφόντης ἀνεῖλεν ἐν Πατάροις τῆς Κιλικίας.

Πλὴν τοῦ χῆρα γυνή· χῆρος, ἀρσενικόν· χηρεύω, τὸ στερίσκομαι· χηραμός,¹ ὁ φωλεύς· χῆτις, ἡ στέρησις· χηλή, ἡ ὄνυξ τοῦ βοός, καὶ τόπος· χηλός, τὸ κιβώτιον· χήμη, ὄστρειον· χῆν, χηνός, τὸ χηνάριον,² ὄθεν καὶ χηναλώπηξ,³ ὄρνεον.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· χεῖρ, χειρός· καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χεῖρίζομαι, τὸ λαμβάνω· χειροῦμαι, τὸ κρατῶ· χειρόμακτρον, τὸ μανδύλιον,⁴ χειρονόμος· χειρίσοφος· χειρωνάκτης, ὁ διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας ζῶν· χειροθήτης, ὁ ἡμερός· Χείρων, Χείρωνος, καὶ Χειρώνναξ, κύρια· χείρων, ὁ χειρότερος· καὶ τὸ χεῖρον, ἐπὶ οὐδετέρου· χεῖριστον, τὸ κάκιστον· χεῖλος, τὸ τοῦ στόματος· χειροτρόφιον,⁵ τιμωρητικὸν ὄργανον· χειμών, χειμῶνος· χεῖμα, ὁ χειμῶν· χειμερινός καιρὸς, καὶ χειμέριος· χειμάζω· χεῖμαρρος, ποταμός, ὁ ἐν τῷ χειμῶνι ῥέων· χεῖα,⁶ ἡ φωλεά· χειμεύω· χεῖμευσις· καὶ χεῖμια, τὸ αὐτό.

¹ A, χηρασμός.

² Cangius augeri potest voce χηνάριον: habet χηνάρη, male, de more, pro χηνάρι.

³ Lexicon τῆς γραμματ. in Cod. 1630. Πηναλώπηξ (scr. χηναλ.), εἶδος ζώου, ἣτις καλεῖται ἀλωποχῆνα. De hac ave cf. quæ notavit Millinus v. doct. in Monum. ined. t. i. p. 389.

⁴ Habet e Nostro Cangius in Μανδ. male omisso articulo.

⁵ Sumsit e Nostro Cangius,

nec mutavit codicis τιμωριτικόν. Forte leg. χειροτρόπιον, vel χειροστρόφιον.

⁶ Moschop. Ecl. in Ναός: Χρεῖα (scr. χεῖα) ἐπὶ δράκοντος· φωλεά ἐπὶ θηρίων. Nicetas Eugenianus in Amoribus Drosilæ V. 129. Σὺ μὲν μολοῦσα ταῖς ἔαρος ἡμέραις, Καλὴ χελιδῶν, εἰς ἐπίτροπον μέλος Διττοῖς νεοσσοῖς συντιθεῖς χεῖαν μίαν. Ibi glossator: κατάδυσιν, φολεάν (scr. φωλεάν). Nicetas Chon. ap.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χλι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται ὡς χλιαρόν· χλιδὴ, ἢ τρυφή· χλιδῶ, τὸ τρυφῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ἀπὸ τῆς χρι συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται ὡς ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ θεός· χριστός, ὁ ἠλειμμένος· χρεῖω, τὸ ἀλείφω· χρίσμα, τὸ ἄλειμμα· χριστιανός· Χριστιάνουμος, Χριστίνα, καὶ Χριστοφόρος, κύρια· χρίμπτω,¹ τὸ πλησιάζω, καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χρῆμα· χρηματίζω· χρηματισμός· χρῆσις, ἢ χρεία· χρηστός, ὁ ἀγαθός· χεῖσιμος· χρησιμεύω· χρησμός, ἢ μαντεία, ὅθεν καὶ χρησμοδῶ, καὶ χρησμοῦδημα· χρησμολόγος, ὁ μάντις· χρηστήριον, τὸ μαντεῖον· καὶ χρηστηριάζω, τὸ μαντεύομαι.

Δίφθογγα δὲ ταῦτα· χρεία· χρεῖω, τὸ αὐτό· χρεῖῶδες· καὶ χρεῖω, τὸ μαντεύομαι, ἐπὶ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων χρόνων διὰ τοῦ η.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χο² συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ

Fabric. t. 6. Bibl. Gr. p. 412, et Bandur. Imp. Or. t. i. p. 111 B. ὃν (ὄφιν) εἶπέ τις ἄν εἰδῶν (scg. ἰδῶν) ἐπιλεησμένον τῶν ἐλίξεων καὶ τοῦ δάκνειν εἰς ὄλεθρον, καὶ τοὺς λοιποὺς Βυζαντινοὺς ὄφεις τῶν (scg. τῶ) καθ' αὐτὸν διασοβεῖν ὑποδείγματι, καὶ πείθειν ταῖς χρεῖας (sic Fabric. ;

Bandurius ταῖς χεῖραις: scribe χεῖαις) συμπειρᾶσθαι (scg. συσπειρ.) καὶ παραβύεσθαι (forte παραδύεσθαι). Cf. Villosionus in Analectis Wolfianis t. i. p. 413, et quæ noto ad Eunap. p. 518.

¹ A, χρίμπω.

² Ad Epimer. ΧΟ, ΧΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 76.

ο μικροῦ γράφεται ὄιον χορός· χορεία, ἡ πανήγυρις· χορο-
 βατῶ· χοροβατία· χοροτυπία· χορηγός· χορηγία· Χορίκιος,
 κύριον χορεῖος, στίχος· χορίον, τὸ ἔντερον· χολή· χολοδό-
 χον, ἀγγεῖον· χολάδες, τὰ ἔντερα· χόλος, ἡ ὄργη· χολῶ,
 τὸ ὀργίζομαι· χοϊκόν·¹ χοῦδες· Χοβὰρ, τόπος· χση, ἡ
 θυσία· χσάντ, ἡ χόντι· καὶ χσανεύω, ῥῆμα· Χοάσπης,
 ποταμός· Χολογοδόμορ,² κύριον Χοσρότης, κύριον Χορ-
 βιαῖται, ἔθνος· χόνδρος, τὸ ἐν τοῖς μέλεσι τραχανόν.³

Πλὴν τοῦ χῶρος, ὁ τόπος· χωρίον, τὸ αὐτό· χωρία·
 χωρίτης· χωρικός· χωριτικός,⁴ ὁ ἀγροῖκος· χωραφιαῖος,
 ἀγρός· χωρεῶ, τὸ ὀρμῶ, καὶ τὸ δέχομαι· χωριτικός, ὁ
 δεκτικός· χωρίζω· χωρισμός· χωλός· χωλεύω· χωλεία·
 χωλαίνω· χωλίαμβος, στίχος· χώντι· χωνεύω· χωνεία·
 χωνευτήριον· χωννύω, ῥῆμα, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, πρόσχωμα,
 καὶ πρόσχωσις· χωστρίς, τειχομαχικὸν ὄργανον· χωόμε-
 νος, ὀργιζόμενος· Χωρήβ, τόπος· καὶ Χωραζίμ.⁶ καὶ τὰ
 λοιπά.

¹ Agapetus Sched. c. 21. εἰ
 γὰρ καὶ εἰκόνη θεϊκῆ τετίμηται,
 ἀλλὰ καὶ κόνει χοϊκῆ συμπλέ-
 κται, ἐκ δὲ ἧς διδάσκεται τὴν πρὸς
 πάντα ἰσότητα. Sic editio
 Græbellii, qui de junctis præ-
 positionibus ἐκ διὰ ridicule ar-
 gutatur. Scribe, ut jam antea
 erat scriptum in Frobeniana,
 δι' ἧς ἐκιδάσκεται: et sic recte
 Banduriana.

² Suidas: Χολογογαμόρ, ἔθνη-

κόν. Moschopulus: Χοδολλογο-
 μάρ. Noster infra in OP, Χο-
 λοδογόμορ, et Χοδογόμορ. Re-
 spicitur Genesis 14, 1. Apud
 Josephum A. J. 1. c. 9. edi-
 tum est Χοδολλαμόρου, cum va-
 rietate Χοδολλογομόρου.

³ Callosum: cf. Cangius.

⁴ A, χωρητικός. Infra male
 χωριτικός.

⁵ Citat Cangius in Χωράφιον.

⁶ Vide Addenda.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χλο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· χλόη· χλοάζον· λήϊον· χλοερὸς· τόπος· χλοηφόρος· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χρο' συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἶον· χρόνος· χρονικός· χρονιαῖος· χρονίζω· χροά.² ὅθεν ἄχρονος καὶ πολύχρονος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χρωῖμα· χρωματίζω· χρωματισμός, ὅθεν καὶ πολύχρωμον· χρώζω· χρωρνύω· χρώννυμι· χρώς, τὸ σῶμα, ὃ καὶ κλίνεται χρωτός.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· χῦμα· χύσις· χύδην, ἐπίρρημα· χυδαῖος, εὐτελής καὶ συρφετώδης· χυλός· χυλοποιῶ, ῥῆμα· χύτρα, τὸ τζικάλιον.³ χυτρόπους, ὁ πυροστάτης· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χοῖρος· χοιρώδης· χοίρειον⁴ κρέας· χοιράδες, τὰ χοιραδικὰ νοσήματα· χοιράς, θαλασσία πέτρα, καὶ κλίνεται χοιράδος· χοιρύλλη,⁵ ἡ Ἐκάβη· καὶ χοῖνιξ, εἶδος μωδίου.

¹ Ad Epimer. ΧΡΟ, ΧΡΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 188.

² Hoc nomen loco importuno positum est.

³ Habet e Nostro Cangius

in Τζουκάλι. Mox Α, πυροστάτης. Cf. Schol. Ajacis 1389, et Cangii Gloss.

⁴ Α, χοίριον.

⁵ Suidas: Χοιρύλη ἡ Ἐκάβη.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χρυ¹ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἶον· χρυσός· χρυσοχόος· χρυσῖτις² γῆ· Χεύσα, πόλις· Χεύσης, κύριον· χρυσόρραπις, ὁ Ἑρμῆς ὁ χρυσόραβδος³ χρυσοφρυς, ὄνομα ἰχθύος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ χροία, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· εὐχροια· δύσχροια· καὶ πολύχροια.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ψε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἶον· ψέγω· ψεκτός· ψεκὰς, ἡ δρόσος, κλίνεται ψεκάδος· ψεκάζω, ῥῆμα· ψεδνός, ὁ μαδαρός· ψέλιον, κόσμος γυναικεῖος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ψαιστὸς, εἶδος πλακοῦντος, καὶ ψαίκαλον, τὸ ἀρνίον⁴ καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ἀπὸ τῆς ψι συλλαβῆς ἀρχόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· ψιθυρίζω· ψιθυρισμός· ψίθυρος, ὁ κρύφα λαλῶν· ψιμμίθιον⁵· ψιττακός, ὄρνεον· ψιλός, ὁ γυμνός· ψιξ, ψιχός,

¹ Ad Epimer. ΧΡΥ, ΧΡΟΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 41, 42; et Basil. Gramm. p. 16.

² A, χρυσητής γῆ. Moschopulus, χρυσῆτις γῆ. Χρυσίτις γῆ in Basilio. Suidas: Χρυσῖτις

γῆ. Cf. infra in ΙΤΗΣ.

³ A, χρυσόραυδος. Cf. supra p. 127. Et A, χρυσόραπις.

⁴ A, ἀρνείον.

⁵ De hujus nominis scriptura cf. Wagner. ad Alciphr. 3, 11.

τὸ πληθυντικὸν, ψίχες, αἱ ἐν ταῖς τραπέζαις· ψιάς, ὁ σταλαγμὸς, καὶ κλίνεται ψιάδος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ψηφίζω· ψήφισμα· ψηφηφόρος, ὁ δικαστής· ψηφίς, ¹ ψηφίδος· ψηλαφῶ· ψηλάφησις· ψῆγμα, τὸ λεπτότατον κόμμα τοῦ χρυσίου· ψῆν, ὁ κλάδος, καὶ κλίνεται ψηνός· ψῆττα, καὶ ψησίον, ² ἰχθύς· καὶ ψήχω, ³ τὸ ψηκτίζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ψο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ α μικροῦ γράφεται· οἷον· ψόγος· ψογερός· ψόφος, ὁ ἦχος· ψοφῶ, τὸ ἦχῶ· ψοφοδεής, ὁ λίαν δειλός· ψολόεις κεραυνός· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ψωμός· ψωμίον· ψῶα, ⁴ μέρος περὶ τὸν ὤμον· ψώχω, τὸ τρίβω· καὶ ἕτερα.

Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ψυ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ υ φιλοῦ γράφεται· οἷον· ψυχή· ψυχάζω· ψυχασμός· ψύχος· ψυχεινός· ψυχρός· ψυχρότης· ψυκτῆρ, σκεῦος ψυχραντικόν· ψύχιμος, ὁ ψύχων· ψύδραξ, ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι, καὶ κλίνεται ψύδρακος· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Lexicon τῆς γραμμ. ψίφίς, τὸ μικρὸν ψίφιον. Scr. ψηφίς, τ. μ. ψηφίον.

² Cf. Cangius in Ψησίον. A, ψῆττα.

³ A, χήψω.

⁴ A, ψῶ αμέρος. Forte voluit scribere ψῶζα: Est tamen et ψῶα bonum. Ψῶα sæpius est factor: hic, ut videtur, axilla, unde factor.

Πλήν τοῦ ψοῖα, τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρος.

Τὰ τοῦ μεγάλου ω προεγράφησαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἐν τοῖς ο μικροῦ.

**ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ
ἘΠΙΜΕΡΙΣΜΩΝ.**

* Hyratus p. 152. ψοαὶ καὶ τοῖς νεφροῖς, τὰ λεγόμενα ἀπά-
ψοαὶ, αἱ σάρκες αἱ ἐπικείμεναι κια.

ἌΡΧΗ ΣΤΗΝ ΘΕΩ

ἘΤΕΡΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ἘΠΙΜΕΡΙΣΜΩΝ

ΤΟΥ ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ.

Οἱ παρόντες Ἐπιμερισμοὶ συντέθενται κατὰ στοιχεῖον οὕτως· ὀνόματα εἰσὶ καὶ ῥήματα καὶ ἐπιρρήματα, τὰ ἐπι-
δεχόμενα τὰ ἀντίστοιχα· τὰ δὲ ἀντίστοιχα διὰ τῆς ἐπτά-
δος γράφονται τῶν φωνηέντων. Λαμβάνομεν οὖν τὰ ἀρ-
σενικὰ ὀνόματα πρῶτον, καὶ ἐπιμερίζομεν κατὰ τάξιν
τῶν φωνηέντων, ἤγουν, πρῶτον τιθέαμεν τὰ διὰ τοῦ αἰ τοῦ
διφθόγγου ἀντίστοιχα· ἐπεὶ τὸ α, τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ αἰ,
προηγεῖται τῶν λοιπῶν ἕξ φωνηέντων, καὶ σὺν αὐτῷ δὲ τὰ
διὰ τοῦ ε ψιλῶ τιθέαμεν ὡς ἀκόλουθα, καὶ ἐπιμερίζομεν
τὰ διὰ τοῦ εας, τὰ διὰ τοῦ εος, τὰ εἰς εμ, καὶ τὰ ὅμοια.
Ἐπεὶ δὲ μετὰ τοῦ ε διφθόγγου, καὶ τὸ ψιλὸν ἐστὶ τὸ η,
τούτῳ δὲ ἀκολουθεῖ τὸ ι καὶ τὸ δίφθογγον εἰ, λαμβάνομεν
τὰ διὰ τοῦ η ι εἰ ἀντίστοιχα, καὶ ἐπιμερίζομεν οὕτως, τὰ
διὰ τοῦ ιης, τὰ διὰ τοῦ ηγος, τὰ διὰ τοῦ ιτης· καὶ ἐπι-
μερίζομεν οὕτως.² Μετὰ τοῦτο λαμβάνομεν τὰ διὰ τοῦ ο

¹ Forte, μετὰ τὸ αἰ δίφθογ-
γον καὶ τὸ ψιλὸν, ἐστὶ.

Videtur hic deesse aliquid,

et est quidem in codice lacu-
nula; vel verba καὶ ἐπιμ. οὗτ.
sunt male repetita.

μικροῦ, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ μέγα ω, καὶ ἐπιμερίζομεν οὕτως, τὰ διὰ τοῦ οωτερος, τὰ διὰ τοῦ ωνυμος, καὶ τὰ ὅμοια. Μετὰ τοῦ¹ οω λαμβάνομεν τὰ διὰ τοῦ υ ψιλῶ, ᾧ περ ἀκολουθεῖ τὸ δίφθογγον οι, καὶ ἐπιμερίζομεν οὕτως τὰ διὰ τοῦ υοιος, τὰ διὰ τοῦ υοινος, καὶ τὰ λοιπά. Καὶ οὕτως συμπληροῦμεν τὰ τῶν ἀρσενικῶν ὀνόματα ἀντίστοιχα, κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἑπτὰ φωνηέντων, ὡς εἴρηται.

Μετὰ δὲ ταῦτα λαμβάνομεν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων ἀντίστοιχα, καὶ ἐπιμερίζομεν ὁμοίως τοῖς τῶν ἀρσενικῶν κατὰ στοιχεῖον.

Μετὰ δὲ τοῦτο λαμβάνομεν τὰ τῶν οὐδετέρων ἀντίστοιχα, καὶ ἐπιμερίζομεν ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν.

Μετὰ δέ γε τὰ τῶν ὀνομάτων πάντων ἀντίστοιχα, λαμβάνομεν τὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπιμερίζομεν ταῦτα κατὰ τάξιν τῶν φωνηέντων· οἶον· πρῶτον τὰ διὰ τοῦ εω, τὰ διὰ τοῦ αιενω, καὶ τὰ ὅμοια· διὰ τὸ προηγῆσθαι τὸ δίφθογγον αι καὶ τὸ ψιλόν· εἶτα τὰ διὰ τοῦ ιω, καὶ τὰ παραπλήσια, καὶ καθεξῆς τὰ διὰ τοῦ οω καὶ διὰ τοῦ υω, καὶ οὕτως συμπληροῦμεν τὰ τῶν ῥημάτων πάντα.

Μετὰ ταῦτα ἐπιμερίζομεν τὰ τῶν ἐπιρῥημάτων κατὰ τάξιν ὡσαύτως τῶν φωνηέντων, πρῶτον τὰ εἰς αι ε, εἶτα τὰ εἰς η ι ει, ἔπειτα τὰ εἰς ο ω, καὶ τελευταῖον τὰ εἰς υ οι· καὶ οὕτως συμπληροῦμεν πάντας² τοὺς ἐπιμερισμοὺς κατὰ τάξιν.

¹ Forte, μετὰ τό.

² Λ, πᾶν τά.

Σὺ γοῦν, εἰ ζητεῖς περὶ τίνος ἀντιστοίχου, βλέπε ἔξωθεν ἐν τοῖς μετωπίοις τῶνδε τῶν καταβατῶν τὰ σημεῖα τῶν ἐντὸς ἐπιμερισμῶν κατὰ στοιχεῖον κείμενα, καὶ οὕτως συντόμως ἂν ἔχοις εὐρίσκειν τὸ ζητούμενόν σοι.

Μετὰ μέντοι τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐπιμερισμῶν τιθέαμεν ἰδία ὅσα μὴ ἦν δυνατόν τούτοις¹ τεθῆναι, ἢ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐπίσημόν τι, ἢ διὰ τὸ κοινὰ εἶναι πολλάκις καὶ ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐπιρρήμασι· οἷόν ἐστι τὸ ἦδη, τὸ ὄδη,² καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐπισημαινόμεθα δὲ καὶ ταῦτα ἔξωθεν ἐν τοῖς μετωπίοις.³

Σημεῖωσαι δὲ ὅτι τοῖς ἀρσενικοῖς ὀνόμασιν ἀκολουθεῖ πολλάκις κατὰ τὸ ἀντίστοιχον τὰ θηλυκὰ, καὶ τὰ οὐδέτερα, καὶ διὰ τοῦτο παραλιμπάνομεν τὰς τοιαύτας λέξεις ἐν τοῖς τῶν θηλυκῶν καὶ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων ἐπιμερισμοῖς· οἷον τὰ διὰ τοῦ αἰ ἀρσενικά, σπουδαῖος, θυραῖος, πηγαῖος, διὰ διφθόγγου ἔχουσι, καὶ τὰ θηλυκὰ αὐτῶν καὶ οὐδέτερα, ἢ θυραία, ἢ σπουδαία, ἢ πηγαία, τὸ θυραῖον, τὸ σπουδαῖον, τὸ πηγαῖον· καὶ διὰ τοῦτο παραλιμπάνομεν αὐτὰ ἐν τοῖς τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων ἐπιμερισμοῖς, ὡς ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς περιλαμβανόμενα· καὶ πάλιν διὰ τοῦ ἰεῖος⁴ τυχὸν ἀρσενικά, οἷον, ἅγιος, κύριος, ὄσιος, ἀκολουθοῦντα αὐτοῖς ἔχουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον τὰ θηλυκὰ, ἢ ἀγία, ἢ κυρία, ἢ ὁσία, τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ

¹ Forte, ἐν τούτοις.

² Hæ notationes in codice

³ Sic A, ὄδη, ut videtur: forte ἴδη. Cf. infra ubi de ἦδη et similibus agit.

omissæ sunt, quas restituimus.

⁴ Debit scribere ἰος, εἰος.

ὄσιον· καὶ πάλιν ὁ εὐγείος, ὁ ἐπίγείος, ἡ εὐγείος, ἡ ἐπι-
γείος, τὸ εὐγείον, τὸ ἐπίγείον· καὶ πάλιν ὁ ἡμερινός, ὁ
νυκτερινός, ἡ ἡμερινή, ἡ νυκτερινή, τὸ ἡμερινόν, τὸ νυ-
κτερινόν. Τὰ γοῦν τοιαῦτα θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα οὐ τι-
θέαμεν ἰδίᾳ καὶ χωρὶς τῶν ἀρσενικῶν, ἀλλ' ἀρκούμεθα ἐπὶ
τούτοις τῷ ἐπιμερισμῷ τῶν ἀρσενικῶν.

Ἀκολουθοῦσι τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ τὰ ἐπιρρήματα πολ-
λάκις, κατὰ τὸ ἀντίστοιχον, οἷον ἅγιος, κύριος, ἀρσενικά,
ι· καὶ ἀγίως, κυρίως, τὰ ἐπιρρήματα· λογικὸς, ἀρσενικὸς,
ὀνόματα· λογικῶς, ἀρσενικῶς, ἐπιρρήματα· καὶ τὰ λοιπὰ.
Διὰ τοῦτο, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα τιθέαμεν ἰδίᾳ,
ἀλλ' ἀρκούμενοι¹ τοῖς ἀρσενικοῖς.

Ἀκολουθεῖ καὶ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, οἷον βουλη-
φόρος, η, καὶ ξιφηφόρος, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων ῥήματα,
οἷον βουληφορῶ, ξιφηφορῶ· καὶ πάλιν τυμβωρύχος, φρεω-
ρύχος, ω, καὶ τὰ τούτων ἐπιρρήματα, τυμβωρύχως, φρεω-
ρύχως· ὅθεν καὶ τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ὡς περιλαμβανόμενα
τοῖς ὀνόμασιν, οὐκ ἐπιμερίζομεν ἰδίᾳ, τυμβωρυχῶ, φρεωρυχῶ.

Τὰ δὲ ἐν τοῖς ἀνωθεν λεχθεῖσιν ἔχοντα ἴσως ἐν τῇ πρώτῃ
συλλαβῇ, τὸ ἀντίστοιχον, ἐν τοῖς " ΠΑΣΑ ΛΕΞΙΣ
ἌΡΧΟΜΕΝΗ,"² ζήτησι ἐπὶ πολὺ· οἷον διὰ τοῦ ἰλος, σπύ-

¹ Forte, ἀρκούμεθα, vel ἀρκού-
μενοι ἐσμέν.

² Id est, in illis partis supe-
rioris paragraphis, qui ver-

bis incipiunt istis : πᾶσα λέξις
ἀπὸ τῆς συλλαβῆς ἀρχο-
μένη, κ. τ. λ.

λος, κωτίλος· τὸ μέντοι ναυτίλος, πομπίλος, Τρωίλος, ἐνταῦθα εὐρήσεις ἐξάπαντος· καὶ πάλιν τὸ καίνω, φαίνω, ἴσως οὐχ εὐρήσεις ἐν τοῖς διὰ τοῦ αἰνω· τὸ μέντοι κροαίνω, λιγαίνω, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξάπαντος εὐρήσεις· καὶ τοῦτο παρατήρει ἐν τοῖς ὁμοίως ἅπασιν.

Ἴνα δὲ μὴ ἔχῃς ἀγνοίαν περὶ ὧν μέλλεις ἀκούειν ἐνταῦθα, ὀνομάτων ὀξυτόνων ἢ παροξυτόνων καὶ τοιούτων, εἰπωμέν σοι καὶ περὶ τούτων.

Ἄξυτονα μὲν εἰσι τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, οἷον· καλὸς, σοφός.

Παροξύτονα δὲ τὰ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς¹ ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, οἷον· Αἴας, Αἰνεΐας.

Προπαροξύτονα δὲ τὰ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, οἷον· Νικόλαος, Δημήτριος.

Καὶ πάλιν περισπώμενά εἰσιν ὀνόματα τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὴν περισπωμένην, οἷον· Ξενοφῶν, Ποσειδῶν.

Προπερισπώμενα δὲ τὰ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς ἔχοντα τὴν περισπωμένην, οἷον· κῆπος, δοῦλος.

Ἄσα δὲ μὴ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, ἀλλ' ἐν τῇ

¹ Α, πρὸ μίαν συλλαβὴν, et sic infra in προπερισπώμενα.
Herod. L.

παραληγούση, ἢ τῇ προπαραληγούση, κᾶντε ὀξεῖαν, κᾶντε περισπωμένην, δύνανται λέγεσθαι καὶ βαρύτονα.

Καὶ πάλιν ῥήματα βαρύτονα μὲν εἰσι, τὰ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, οἷον· τύπτω.

Περισπώμενα δὲ τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὴν περισπωμένην, οἷον· ποιῶ, βοῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐν οἷς κεῖται τὸ “ Πλὴν τοῦδε καὶ τοῦδε,” οὐδὲν τῶν ἐκείνης τῆς μοίρας παραλέλειπται, τῶν δὲ τῆς ἐτέρας ἴσως τὰ πλείω ὡς οὐκ ἀναγκαῖα· μαθόντες γὰρ τὰ διὰ τοῦ διφθόγγου αὐ τυχὸν ἅπαντα, ἐδιδάχθημεν τὰ ἄλλα πάντα ψιλὰ γράφεσθαι.

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙ ἈΡΣΕΝΙΚΑ.

Τὰ διὰ τοῦ εας ὀνόματα ἀρσενικὰ καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον· βορέας· Ἀνδρέας· Αἰνέας· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ Αἴας καὶ Μιχαίας.

Τὰ διὰ τοῦ εος ὀνόματα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται·

Ad Epimer. ΕΟΣ, ΑΙΟΣ, ΕΩΣ, cf. Mosch. π. σχ. p. 11. et Basil. Gramm. p. 6. Debat dicere Noster ὀνόματα ὀξύτονα: potuit omittere Li-brarius.

οἶον· θεός· στερεός· φωλεύς· θυρεός, τὸ ὄπλον· εἰλεός, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα· ἐννεός, ὁ ἐκπεπληγμένος· ἐρινεός, ἡ ἀγρία συκὴ· συφεός, τὸ χοιρομάνδριον·¹ καὶ ἀπλῶς πάντα.

Πλὴν τοῦ γηραιός· παλαιός· κραταίός· ἀραιός· Ἀχαιός, ὁ Ἕλληνας· καὶ τὰ δισύλλαβα, χαιός, ἡ ῥάβδος·² βαιός, ὁ μικρός· φαιός,³ ὁ λευκομέλας· σκαιός, ὁ κακός· λαιός, ὁ ἀριστερός·⁴ καὶ τὰ λοιπά.

Λεῖός δέ, ὁ λαός, διὰ τοῦ ε· ψιλῶς καὶ ω μεγάλου.

Ἰστέον ὅτι τοῖς ψιλουμένοις ἀρσενικοῖς σὺν τοῖς διφθογγιζομένοις ἀκολουθοῦσι κατὰ τὸ ἀντίστοιχον καὶ τὰ οἰκεῖα αὐτῶν θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα, οἶον· ἡ στερεὰ, ἡ γηραιά· τὸ στερεόν, τὸ γηραιόν· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ· αιος ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτερα, εἰάν ἀπὸ τῶν εἰς α ἢ εἰς η θηλυκῶν γίνονται,⁵ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἶον· Μήθυμνα, Μηθυμναῖος· Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονικαῖος· Κυρήνη, Κυρηναῖος· σελήνη, σεληναῖος· πηγὴ, πηγαῖος· σπουδὴ, σπουδαῖος· τριταῖος· τεταρταῖος·

¹ A, χειρομάνδριον. Moschop. corrigendum, χειρομ. Cf. Can-
gius.

² A, ῥαῦδος : cf. supra p. 127.

³ Cf. Notas ad Eunap. p. 276.

⁴ Basilus : κελαιός, ὁ ἀρι-

στερός, quod secure Cognatus
vertit : κελαιός, sinister. Scribe,
καὶ λαιός.

⁵ Velim γίνονται in alio
scriptore : sed hic homo po-
test impune facere solæcis-
mos : cf. not. ad Diogenis
Epistolas p. 284. Mendo li-

Κρισσαῖος κόλπος· εὐκταῖος¹ ἀπευκταῖος· τελευταῖος· καὶ τὰ ὅμοια.

Σὺν τούτοις καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἐπιρρήμάτων γινόμενα· οἶον· χύδην, χυδαῖος· εἰκῆ, εἰκαῖος.

Καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος· οἶον· δρόμος, δρομαῖος· σκότος, σκοταῖος· τόνος, τοναῖος· χρόνιος, χρονιαῖος· τροχαῖος· γενναῖος· καὶ τὰ ὅμοια.

Ἵσαύτως καὶ ὅσα ἐθνικά· οἶον· Ἰουδαῖος· Ἑβραῖος· Σαδδουκαῖος· Φαρισαῖος· Ναζωραῖος, καὶ Ναζιραῖος,² ὁ καλόγηρος· καὶ τὰ λοιπά· καὶ ὅσα κύρια· οἶον· Ματθαῖος· Θαδδαῖος· Λεβαῖος· Ἀνταῖος· Ἀρναῖος· καὶ τὰ ὅμοια.

Μόνα δὲ ψιλοῦνται τὰ διὰ τοῦ εος,³ τὰ ἔχοντα προεπινοούμενον ἔξωθεν τὸ ἄξιος· οἶον· μισητέος, ὁ ἄξιος μίσους· ἀγαπητέος, ὁ ἄξιος ἀγάπης· ἐπαινετέος· λαλητέος· γραπτέος· ψεκτέος· μωμητέος· καὶ τὰ λοιπά.

beremus obiter Scholiastam Arphthonii p. 14. προκειμένου λέγειν κατὰ λειποτάκτου, εἴαν μὴ ἔχομεν (Cod. Mazar. A. 86. ἔχωμεν, bene) κατ' αὐτοῦ νόμον, ἔχωμεν (et hic Cod. ἔχωμεν) δὲ ὑπὲρ ἀριστέως, ἀπ' ἐκείνου ἐπιχειρήσομεν. . . .

¹ Cf. Bast. Epist. Crit. p.

217.

² Habet e Nostro Cangius, quem vide in Ναζηραῖος; Codex exhibet quod edidi, Ναζιρ. Timarion § 6. p. 174. πολλῶν δὲ Ναζιραίων ὑπὸ δύο χοροῖς διαιρουμένων: ubi cf. Index Hasii.

³ Forte, τεος.—Mox A, μομητέος.

Σὺν τούτοις καὶ διὰ τοῦ αλεος ἅπαντα ψιλοῦνται· οἶον· τρομαλέος· πτοιαλέος· δεσμαλέος· θαρσαλέος· γηραλέος·¹ καὶ τὰ ὅμοια.

Τοῖς γοῦν ψιλουμένοις ἀρσενικοῖς ἀκολουθοῦσι κατὰ τὸ ἀντίστοιχον τὰ αὐτῶν θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα· οἶον· μισητέα· ἀγαπητέα· καὶ μισητέον· ὡστέον, ἀντὶ τοῦ ἀποδιωκτέον (ὄστέον δὲ τὸ ὄστοῦν μικρόν)· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ διὰ τοῦ αιος προπαροξύτονα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἶον· μάταιος· βέβαιος· ἐπιπόλαιός· Τίμαιος, Θαλέλαιος, κύρια· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τῶν ἐπιδεχομένων συναίρεσιν· οἶον· χρύσεος, χρυσοῦς· ἀργύρεος, ἀργυροῦς· χάλκεος, χαλκοῦς· σιδήρεος, σιδηροῦς· καὶ τὰ ὅμοια.

- Ἀκολουθοῦσι δὲ τούτοις καὶ τὰ οἰκεῖα θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα.

Τὰ διὰ τοῦ ετης ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· οἰκέτης· γεννέτης· φυλέτης· εὐχέτης· εὐμενέτης· νεφεληγερέτης· Γέτης, ἐθνικόν· Μασσαγέτης· καὶ τὰ λοιπά.

¹Theodorus Prodr. in Rhod. i. p. 42. Τοῦτον δὲ τὸν Κλέανδρον τὸν γηραλέον, Κλαίει δὲ πάντως τὴν σφαγὴν ὑποτρέμων (Δείξας Στρατοκλῆ), πέμψον εἰς τὴν πατρίδα. Seni illi nomen

erat Stratocli, non Cleandro. Sic autem corrigo librarii oscitantis mendosam manum: Τοῦτον δὲ τὸν δεῖλανδρον, τὸν γηραλέον.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἰτῶ, τὸ ζητῶ ὄιον· αἴτης, ὁ πτω-
χός· προσαίτης· ἐπαίτης.¹ Καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ χαίτη
εὐχαίτης ἵππος, ὁ καλόθριξ· πολυχαίτης· λασιοχαίτης·
κυανοχαίτης Ποσειδῶν, ὁ μελανόθριξ· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ αιτερος καὶ αιτατος δίφθογγον ἔχουσι τὸ αι·
οἶον· πρωϊαίτερος· πρωϊαίτατος· ὀρθριαίτερος· ὀρθριαίτατος·
ὀψιαίτερος· ὀψιαίτατος· μεσαίτερος· μυχαίτερος· δημαίτε-
ρος· προουργιαίτερος· Φιλαίτερος· ἀρχιαίτερος.

Αἰλεταῖρος δὲ, καὶ ἀρχιεταῖρος, καὶ ἑταῖρος,² ὁ φίλος,
ψιλὸν καὶ δίφθογγον· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εμ,³ εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ε ψιλῶ
γράφονται· οἶον· Ἐδέμ· Βηθλεέμ· Σιχέμ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ Ἐφραῖμ, καὶ Ἀρμαθαίμ.⁴

Τὰ διὰ τοῦ ελος⁵ ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλῶ γράφονται·
οἶον· ἄγγελος· Μάρκελλος· σκόπελος· σφάκελος· ἄμπελος·
πτύελος· ὄφελος· καὶ τὰ τοιαῦτα. Σὺν τούτοις καὶ ἔλος,
τὸ δάσος.

Τὰ διὰ τοῦ εμος ἅπαντα ψιλοῦνται· οἶον· ἄνεμος· πό-

¹ Α, προσαίτης, ἐπαινήτης, ἐπαί-
της. Vox media huc decedit e
§ proximo.

² Α, ἐτέρος. Cf. pag. 97.

³ Forte, τὰ διὰ τοῦ εμ.

⁴ Α, Ἀρμαθάμ. Suid. Ἀρμα-
θάμ.

⁵ Ad ΕΛΟΣ, cf. Moschop.
π. σχ. p. 90.

λεμος· ἀπόλεμος· Τληπόλεμος· ἰάλεμος, ὁ θρήνος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἷμα· οἶον· ὄμαιμος, ὁ ἀδελφός· ὕφαιμος· πολύαιμος· ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ενος ψιλῶνται· οἶον· Ἐλενας· ἄφενος· καὶ τὰ ὅμοια.¹

Πλὴν τοῦ αἶνος, ὁ ἔπαινος· καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ· ἔπαινος· πολύαινος· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ διὰ τοῦ αιμων ἅπαντα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἶον· δαίμων· εὐδαίμων· Λακεδαίμων· Παλαίμων· ὀμαίμων· συναίμων· αἷμων, ὁ ἐπιστήμων· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀετέμων· ἀκρέμων· Πολέμων· καὶ ἡγεμών, καὶ κηδεμών· ὀξύνονται.²

Τὰ παρὰ τὸ ἀρχαῖος, εἰ μὲν ἐκφανεῖται τὸ ο, διφθογγίζεται· οἶον· ἀρχαϊόγονος· ἀρχαϊόπλουτος· ἀρχαϊόβουλος· ἀρχαϊόκακος· καὶ τὰ ὅμοια· εἰ δὲ μὴ ἐκφανεῖται τὸ ο, ψιλῶνται· οἶον· ἀρχέτυπος· ἀρχέγονος· ἀρχέπλουτος· ἀρχέκακος· ἀρχέλαος· ταῦτα γὰρ ἐκ τοῦ ἀρχῆ συνετελέσθησαν.

Ἀρχαιρεσία δὲ, ἀρχαιρεσιάζω, καὶ ἀρχαιρεσιάρχης, δίφθογγον.

¹ A, καὶ τά.

² Forte, ὀξύνονται.

Τὰ παρὰ τὸ χαμαὶ συγκείμενα διὰ τῆς αἰ διφθογγου γράφονται· οἶον· χαμαΐζηλος· χαμαίκοιτος· χαμαιρρίφης· χαμαιρρέπης· χαμαιεύνης· χαμαιτύπης· καὶ τὰ ὅμοια.

Χαμερεφῆς δὲ, καὶ χαμέρπης, καὶ χαμεταιρίς,¹ ψιλὰ.

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΊΩΤΑ ἈΡΣΕΝΙΚΑ.

Τὰ εἰς ἰς βαρύτενα ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, ἢ εἰς ὄος ἢ εἰς θος, ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ως κλινόμενα, καὶ μὴ συναιρούμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· εἰς ὄος· Πάρις, Πάριδος· ἔρις, ἔριδος· μῆνις, μῆνιδος· εἰς θος· ὄρις, ὄριθος· διὰ καθαροῦ τοῦ ως· ὄφίς, ὄφειως· μάντις, μάντεως· λέξις, λέξεως· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ συναιρούμενα ἐν τῇ γενικῇ δια τοῦ η γράφεται· οἶον· Δημοσθένης, Δημοσθένης, καὶ Δημοσθένους· καὶ Ἀντισθένης, Ἀντισθένης, καὶ Ἀντισθένους· καὶ ὅμοια. Σύν τούτοις ἄρης, ὁ θεὸς καὶ ὁ πόλεμος. Ὡσαύτως καὶ ὅσα διὰ τοῦ τος κλίνονται· οἶον· Λάχης, Λάχητος· Πάχης, Πάχητος· καὶ ὅσα ἰσοσυλλάβως κλίνονται, εἰς ου ἔχοντα τὴν γενικὴν· Χρύσης, Χρύσου· Πέρσης, Πέρσου· κυβερνήτης, κυβερνήτου· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ δὲ διὰ τοῦ εντος κλινόμενα διὰ διφθογγου γράφονται· οἶον· χαρίεις, χαρίεντος· τιμήεις, τιμήεντος· ἐρώεις, ἐρώεν-

¹ Α, χαμετερίς.

τος· αἰγλήεις, αἰγλήεντος· καὶ ἀπλῶς ὅσα καθαρὸν ἔχουσι τὸ εἰς, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται.

Πλὴν τῶν μὴ καθαρὸν ἐχόντων τὸ ης, διὰ τοῦ εντος δὲ κλινομένων· οἷον· Κλήμης, Κλήμεντος· Μάνης, Μάνεντος· Κρήσκης, Κρήσκεντος·¹ καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς ης ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, ἀρσενικά τε καὶ θηλυκά, καὶ συναιρούμενα·² οἷον· ψευδῆς, ψευδέος, ψευδοῦς· ἀμαθῆς, ἀμαθέος, ἀμαθοῦς·³ ταῦτα δὲ καὶ τριγενῆ εἰσί. Σὺν τούτοις καὶ τὰ κύρια, κᾶντε ἰσοσυλλάβως κλίνονται· οἷον· Θαλῆς, Θαλοῦ· κᾶντε περιττοσυλλάβως· οἷον· Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος· ἀλλὰ δὴ καὶ Στιλβῆς, Στιλβῆ· καὶ τὰ ὅμοια.

Μεῖς δὲ, ὁ μὴν, Αἰολικῶς, καὶ κτεῖς, τὸ κτένιον, καὶ εἶς, καὶ μηδεῖς· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ εἰς δος κλινόμενα θηλυκά διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον· αἰγίς, αἰγίδος· ψηφίς, ψηφίδος· κηλίς, κηλίδος· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ κλεῖς, κλειδός· καὶ ἕτερα.

¹ Α, κρήσκης, κρήσκεντος.

² Omisit librarius, διὰ τοῦ ἠ γράφεται.

³ Genitivus τληπαθέος non relinquendus est poetastro, cuius iambi politici fuerunt editi

post Heliodori Charicleam : τοῦ τληπαθέος ἔρωτος εἰς Θεαγένην. Scribo, τοῦ τληπαθοῦς. Nam in his versibus syllabæ numerantur, nec synizesis locum habere videtur.

Τὰ δὲ εἰς *ις* προπαροξύτονα, εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, ἅπαντα διὰ ἰῶτα γράφονται ὡς Ὀσιρις· Καλάσιρις· θηλυκὰ δὲ ὡς ἀνάστασις· ἔγερσις· καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὰ εἰς *ιν* ὀξύτονα, εἰ μὲν δικατάληκτά εἰσι, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά· ὡς δελφὶν καὶ δελφίς· ἀκτὶν καὶ ἀκτίς· ῥὶν καὶ ῥίς· ἔρμιν καὶ ἔρμις, τὸ κραββατοπόδιον.¹

Εἰ δὲ μὴ δικατάληκτά εἰσι, διὰ τοῦ ἦτα γράφονται ὡς ποιμήν· αὐχὴν· σωλήν· λειχὴν·² χήν· μήν· Ἑλλην, βαρυτόνως· ἄρρην· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς *ηρ* ἀρσενικά τε καὶ θηλυκά, εἴτε ὀξύτονα, εἴτε παροξύτονα, διὰ τοῦ *η* γράφονται ὡς σωτήρ· πατήρ· λουτήρ· νιπτήρ· μήτηρ· θυγάτηρ· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ χεῖρ· φθεῖρ· εἰνάτειρ,³ ἢ γυνή· καὶ Ἑλεάζειρ.

Τὰ εἰς *ιξ* βαρύτονα, μὴ Διωρικῶς τρεπόμενα εἰς *α*, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται ὡς πέρδιξ· φοῖνιξ· κώδιξ· Ἰνδιξ·⁴ καὶ τὰ ὅμοια.

Διὰ τοῦ *η* δὲ ταῦτα· μύρμηξ· σκιάληξ· νάρθηξ· κάχληξ· χάληξ, λίθος· ἀκροχάληξ· θώρηξ, ὁ θώραξ· Ἰσηξ, ὁ ἱεράξ·

¹ Addatur Cangii Glossario. Corrigendus forsán.—A, ἐλεάζειν :

² A, λεχὴν.

cf. infra EIP.

³ Suidas : Εἰνάτηρ, ἢ νυμφή :

⁴ Codex ; index.

καὶ ὅσα παρὰ τὸ πλήσσω ὀξύτονα·¹ βουπλήξ·² οἰστρο-
πλήξ· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ιψ βαρύτονα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφονται· οἶον· πρίγκιψ·³ πεδότριψ, ὁ τοὺς δεσμοὺς
συντρίβων· αἰγίλιψ, ἡ ὑψηλὴ πέτρα· κατήλιψ, ἡ σκάλα·
καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς εἰμ ὀνόματα διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον·
Ἰωακείμ· Σεναχηρείμ· Νεφθαλείμ· Μωδηείμ· Ἐλείμ·
Χερουβείμ καὶ Σεραφείμ· ἐπὶ μὲν ἐνικοῦ· διὰ διφθόγγου,
ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, ἰῶτα· οἶον· ὁ Χερουβείμ, ὁ Σεραφείμ,
τὰ Χερουβίμ, τὰ Σεραφίμ.

Σὴμ δὲ, Σαλήμ, καὶ Ἱερουσαλήμ, διὰ τοῦ ἦτα.

Τὰ διὰ τοῦ ἰας ἀρσενικὰ βαρύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γρά-
φονται· οἶον· κοχλίας·⁴ Φειδίας· Νικίας· Κριτίας· Τειρε-
σίας·⁵ νεανίας· ἐκτομίας· Ἀδρίας.

Πλὴν τοῦ Ἑρμείας· Λυγείας· καὶ παρείας, ὄφεις.

¹ De accentu cf. Bastius
Epist. Crit. p. 213.

² Lexicon τῆς γραμμ. in cod.
1630. Βουπλήξ, τὸ βούκεντρον.
Cf. Moschor. Eclog. in Τὰ ἀπὸ
τοῦ πλήττω, ubi de nominibus in
πλήξ, eadem fere tradit illis

quæ monet Scholiastes vetus
ad Soph. El. 5.

³ Princeps.

⁴ Lexicon τῆς γραμμ. in cod.
1630. Κοχλίας, ἡ στρογγυλοει-
δὴς τόπος.

⁵ A, Τειρεσίας, τειρεσινείας.

Τὰ διὰ τοῦ ἰος¹ προπαροξύτονα ὀνόματα, κύρια τε καὶ ἐπίθετα, καὶ ἀπὸ τύπου λαμβανόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· κύρια μὲν· οἶον· Γεώργιος· Δημήτριος· Ἀμμώνιος· ἐπίθετα δέ· οἶον· ἅγιος· κύριος· ὄσιος· λόγιος· ἄξιος· καὶ τὰ λοιπά· ἀπὸ τύπου δὲ λαμβανόμενα· οἶον· Ῥόδιος· Κύπριος· Βυζάντιος· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ Βασίλειος· Ἡράκλειος· Ἄρειος· ταῦτα κύρια ὄντα διφθογγίζονται· ὁμοίως τούτοις καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ γαῖα² συγκεείμενα· οἶον· εὐγείιος· ἐπίγείιος· μεσόγείιος· πρόσγείιος· καὶ ἔγγειος, ὁ πρὸς τὴν γῆν νεύων· ἔγγειον δὲ, τὸ πλυσίον, ἰῶτα. Σὺν τούτοις καὶ τὰ κτητικὰ³ καὶ μετουσιαστικὰ, καὶ μέλος σώματος δηλοῦντα· καὶ μετουσιαστικὰ μὲν· ἀργύρειος σταυρός· σιδηρείος θώραξ· χάλκειος θῶκος, ἦτοι θρόνος· κτητικὰ δέ· οἶον· Ἀχιλλεῖος θώραξ· Ἱπποκράτειος βίβλος· μέρος σώματος δηλοῦντα· οἶον· βόειος ποῦς· ἐλάφειος μυελός· καὶ τὰ λοιπά.

Ἔσαστως καὶ ἀπὸ ποταμῶν ληγόντων⁴ εἰς τῆς· οἶον· Ἰορδάνης, Ἰορδάνειος ῥοῦς· Χοάσπης, Χοάσπειος· Σάγγης, Σάγγειος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ ἀπὸ ποταμῶν ληγόντων εἰς ὅς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· Νεῖλος, Νείλιος ῥοῦς· Πακτωλός, Πακτώλιος· ὠκεανός, ὠκεάνιος· ποταμός, ποτάμιος· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Ad hunc Epimer. cf. Moschop. π. σχ. p. 5, 6; et Basil. Gramm. p. 4.

² Moschop. et Basilius cor-

rigendi, ἀπὸ τοῦ γεα': quod et Noster habet infra in ΓΕΩ.

³ Forte, κτητικά.

⁴ Hic et infra A, λήγοντα.

Τὰ παρὰ τὸ ὄρος, ὁ βουνός, διφθογγίζονται· οἶον· ὄρειος
τόπος· ὑπόρειος οἶκος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ παρὰ τὸ ὄρος, ὁ ὀρισμός, ἰωτίζονται· μεθόριον,
οὐδέτερος· συνόριον· ὁμόριον· καὶ τὰ ὅμοια.¹

Πᾶσι δὲ τοῖς ἄνω λεχθεῖσιν ἀρσενικοῖς ἀκολουθοῦσι,
κατὰ τὸ ἀντίστοιχον, καὶ τὰ οἰκεῖα αὐτῶν θηλυκὰ, καὶ
οὐδέτερα πάντα.

Τὰ διὰ τοῦ εἰος² ὀνόματα βαρύτερα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου
γράφονται· οἶον· Δαρείος· Καδμείος· ἄστειος· ἀνδρείος·
ἐλεγεῖος· Κεῖος, ὁ ἀπὸ τῆς Κέω νήσου· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ βίος· δῖος, ὁ ἔνδοξος· ἐναντίος· καὶ νυμφίος, ὁ
γαμβρός· νυμφεῖος δὲ, ὁ παστὸς, δίφθογγον.

Τὰ διὰ τοῦ ἰος³ ὀξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον·
σκολιός· μονιός, ἄγριος χοῖρος· κωβιός, ἰχθύς· βιός, ἡ νευρά.
τοῦ τόξου· καὶ τὰ ἕτερα.

Πλὴν τοῦ ἀρνεῖος· φατειός· θαμειός,⁴ ὁ συχνός· Σπερ-
χειός,⁵ καὶ Ἀλφειός, ὀνόματα ποταμῶν.

¹ Τὰ παρὰ τὸ ὄρος—ὅμοια ad- 216.
duxit Bast. Epist. Crit. p. 22.

² Ad ΕΙΟΣ, ΙΟΣ, cf. Mo-
schop. π. σχ. p. 112.

³ Ad Epimer. ΙΟΣ, ΕΙΟΣ,
cf. Moschop. π. σχ. p. 215,

⁴ Α, μείος.

⁵ Lexicon τῆς γραμμ. in cod.
1630. Σπερχειός, ποταμός Παμ-
φυλίας.

Τὰ διὰ τοῦ ινος¹ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· λίθινος· πέτρινος· ξύλινος· χρύσινος· γήινος· ἀκάνθινος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ινος βαρύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· Κωνσταντῖνος· ἐχῖνος, ζῶον· πρίνος, καὶ σχῖνος, δένδρα· πῖνος, ὁ ῥύπος· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ καρκῖνος.

Πλὴν τοῦ θεῖνος· Ῥῆνος, ποταμός· βλῆνος, ὁ ἰχθύς· Τῆνος,² νῆσος, θηλυκόν· καὶ οὐδέτερα ταῦτα· κτῆνος· σμῆνος· σκῆνος· καὶ τὰ ὅμοια.

Δίφθογγα δὲ, ἐκεῖνος· κείνος, τὸ αὐτό· ξεῖνος, ὁ ξένος· καὶ στεῖνος, τὸ στέναγμα.

Τὰ διὰ τοῦ ινος³ ὀξύτονα ὀνόματα, εἰ μὲν καιρὸν σημαίνουσι, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἡμερινός· νυκτερινός· δειλινός· ἑσπερινός· πρωϊνός· χειμερινός· ἑαρινός· θερινός· καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰ δὲ ἔθνικὰ καὶ τοπικὰ, διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· Σαρακηνός· Ῥαιδεστηνός· Ἀβυδηνός· Κυζικηνός· καὶ Ῥαδηνός, ὁ ἀπὸ τῆς Ῥάδης· ραδινός δὲ ὁ λεπτός, ἰῶτα.

¹ Ad Epimer. ΙΝΟΣ, ΗΝΟΣ, ΕΙΝΟΣ, cf. Moschop. κ. σχ. p. 145.

² Α, τῆσος.

³ Ad hunc Epimer. et sequentes quatuor, cf. Mosch. κ. σχ. p. 144, 145.

Εἰ δὲ μήτε καιρὸν σημαίνουσι, μήτε ἔθνικὰ ἢ τοπικὰ εἰσι, διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ὄρος, ὄρεινός· πόθος, ποθεινός· ἔλεος, ἐλεεινός· ἄχθος, ἀχθεινός· ἄλγος, ἀλγεινός· φάος, φαεινός· σκότος, σκοτεινός· φωτεινός· ὑγεινός· εὐδιεινός· ταπεινός· τραχεινός· ἐρατεινός· κελαδεινός· κλεινός· δεινός· καὶ στεινός, ὁ στένος.

Ταῦτα δὲ ἰωτίζονται· τάχα, ταχινός· πύκα, πυκινός· θάμα, θαμινός· ἀληθινός· οὐδαμινός· ἀδινός, ὁ πυκνός· χαλινός· καὶ φυζακινός, ὁ φεύγων· πεδινός· καὶ τὰ ὅμοια· καὶ σειλινός, ὁ γέρων.

Ἦτα δὲ ταῦτα· γαληνός· ἀμενηνός, ὁ ἀσθενής· γαλαθηνός, ὁ νεογνός· εὐθηνός· καὶ Σειληνός, ὁ σειόμενος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι· λίαν ἐν τῷ ληνῷ, ἵ ὄνομα Διονύσου.

Τὰ διὰ τοῦ ἰλος βαρύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ποικίλος· ναυτίλος· πομπίλος· Ζωίλος· Τρωίλος· πίλος, τὸ κέντουκλον·² σπίλος, ὁ ῥύπος· κτίλος, ὁ χειροθήτης· τράγος· καὶ τὰ λοιπά.

Νῆλος³ δὲ, καὶ δῆλος, ὁ φανερός, διὰ τοῦ η.

Νεῖλος δὲ, ὁ ποταμός· καὶ κύριον ὄνομα, καὶ χειῖλος, οὐδέτερον, δίφθογγον.

¹ Α, λίαν. ἐντηληνός. Suidas : Σειληνός, ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. Hinc emendavi.

² Cf. supra in III, pag. 109.

³ Cf. Hesychius Νηλός, ἔριον· ubi scribendum videtur Νῆλος, ex Nostri prosodia.

Τὰ διὰ τοῦ ιλος προπαροξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ὄμιλος· στρόβιλος· ἄσπιλος· ἄφιλος· Κάμιλλος, ὄνομα κύριον· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ κάμηλος, ζῶον· Κάρμηλος, ὄνομα ὄρους· τράχηλος· καὶ κίβδηλος, ὁ ῥυπαρός.

Τὰ διὰ τοῦ ηλος ὀξύτονα¹ διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· ὑψηλός· τρυφηλός· μιμηλός· σιγηλός· σιωπηλός· χηλός, τὸ κιβώτιον· βηλός, ὁ οὐρανός· καὶ τὰ ἴμοια.

Πλὴν τοῦ χιλός, ἡ τροφή· ψιλός, ὁ γυμνός· νεογιλός, ὁ νέος. Σὺν τούτοις, καὶ δαψιλῶς.²

Τὰ διὰ τοῦ ητος³ ὀξύτονα ὀνόματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· μισητός· στυγητός· τρυγητός· φορητός· ἀτραπητός, ἡ ὁδός·⁴ ἀμητός, ὁ θερισμός· ἀμητος δὲ, ὁ τοῦ θέρους καιρός· θηητός, ὁ θαυμαστός καὶ παράδοξος.

Πλὴν τοῦ ἀμαξιτός· ἀτραπιτός, ἡ ὁδός· θεμιτός, ὁ δίκαιος· καὶ περιττός.

Τὰ διὰ τοῦ ιτος προπαροξύτονα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται·

¹ Ad ΗΛΟΣ, ΙΛΟΣ, cf. Moschop. π. σχ. p. 103.

² A, δαψιλῆς: forte deest aliquid supplendum ex Moschopulo in hunc ferme modum: καὶ δαψιλῶς, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ

πλουσίως, ἀπὸ τοῦ δαψιλῆς.

³ Ad ΗΤΟΣ, ΙΤΟΣ, ΕΙΤΟΣ, cf. Moschop. π. σχ. p. 187, 188.

⁴ Mox se corriget ipse.

οἶον· Θεοδώριτος, κύριον· ἀπείριτος,¹ ὁ πολὺς· ἀπρόϊτος· ἀπρόσιτος· ἀθέμιτος· ἐπαφρόδιτος· ἀδήριτος, ὁ ἀφιλογείκητος· καὶ πραιπόσιτος,² ἀξίωμα.

Πλὴν τοῦ ἀήττητος· ἀπτόητος· ἀτρόμητος· ἀτημέλητος· Θεαίτητος, κύριον· θεοδώρητος, ὁ ἐκ θεοῦ δεδωρημένος· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ Μίλητος, νῆσος, θηλυκόν.

Ἑρακλείτος³ δὲ, καὶ Πολύκλειτος, κύρια, δίφθογγα.

Τὰ διὰ τοῦ ἰμος⁴ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· οἶον· ὄψιμος· ἀνθιμος· πρῶϊμος· ἔντιμος· ἄτιμος· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ σῆμα, καὶ σχῆμα, καὶ φήμη, καὶ δῆμος γενομένων. Παρὰ τὸ σῆμα· οἶον· ἄσημος· ἐπίσημος· παράσημος. Τὰ παρὰ τὸ σχῆμα· οἶον· εὐσχημος· κακόσχημος· πολύσχημος. Τὰ παρὰ τὸ φήμη· οἶον· εὐφημος·

¹ A, ἀπειρητος.

² Praepositus: cf. supra p. 108.

³ Basilius Cæsar. in Schol. ineditis ad Gregor. Naz. Or. 32. p. 525 A: Δημόκριτος καὶ Ἑράκλειτος φιλόσοφοι φυσικοὶ, ὧν, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐπιγινόντες ἅμα καὶ καταγινόντες κατέπειξαν ματαιότητα, ὁ μὲν θρηνῶν ὁ Ἑράκλειτος, ὁ δὲ γελῶν ὁ Δημόκριτος· Herod.

τος· οὗτος οὖν καὶ δεσμεῖται, καὶ μανίαν ἐγκληθεῖς· οὐ καὶ ἐπιτύμβιον φέρεται τὸδε (in Anal. Epigr. ἀδέσπ. 518.)· Ἦν ἄρα Δημοκρίτειο γέλως τὸδε, καὶ τάχα λέξει· Οὐκ ἔλεγον γελῶν; πάντα πέλουσι γέλως· Ἐπῆρχε δὲ ὁ μὲν Ἀβδηρίτης, Ἐφέσιος δὲ ὁ Ἑράκλειτος.

⁴ Ad ΙΜΟΣ, ΗΜΟΣ, cf. Moschor. π. σχ. p. 49, 50.

δύσφημος· πολύφημος. Τὰ παρὰ τὸ δῆμος· οἶον· πάνδημος· ἀπόδημος· ἐπίδημος· καὶ τὰ ὅμοια. Εὐφίμος δὲ ἵππος, ὁ εὐχαλίνωτος, καὶ δύσφίμος, ὁ δυσχαλίνωτος, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται.

Τὰ διὰ τοῦ ἰστος¹ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ἰ γράφονται· οἶον· ἄριστος· βέλτιστος· χείριστος· ἔχθιστος· οἴκτιστος· καὶ τὰ λοιπά.²

Πλὴν τοῦ εὐχρηστος, ὁ χρησιμεύων· δύσχρηστος, κακὸς χρηστος· καὶ τὰ λοιπά· ἄληστος, ὁ ἀληθινός.

¹ Ἀχριστος δὲ ὁ ἀνάλιπτος, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.

Εὐπείστος δὲ, δύσπείστος, ἄσειστος, καὶ εὐκλείστος ὁ ἀσφάλιστος, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται.

Τὰ διὰ τοῦ ἰστος ὀξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· πιστός· ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, καὶ ὁ Βασιλεύς· ἰστός, τὸ κατάρτιον, καὶ τὸ ἰστάριον³· οἴστος, τὸ βέλος· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Ad **ΙΣΤΟΣ**, **ΗΣΤΟΣ**, **ΕΙΣΤΟΣ**, cf. Moschop. π. σχ. p. 8; et Basil. Gramm. p. 5.

² Τὰ διὰ—λοιπά citat Bastius ad Gregor. Cor. p. 896, ut

formam οἴκτιστος vindicet.—A, ἔχθιστοισ· οἴκτιστος καί: nihil amplius.

³ Citat e Nostro Cangius in ἰστάριον. Vide supra p. 53.

Πλήν τοῦ χρηστός, ὁ ἀγαθός· ἡστός, ὁ εὐφραντός· καὶ
Σηστός, πόλις.

Σειστός, καὶ σειόμενος¹· καὶ κλειστός, ὁ ἠσφαλισμέ-
νος· δίφθογγα.

Τὰ διὰ τοῦ ηγος² ὀξύτονα ἅπαντα διὰ τοῦ ἦτα γράφον-
ται· οἶον· ὕδηγός· ποδηγός· κυνηγός· ναυπηγός· σιτηγός·
ἰππηγός· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ηρος ὀξύτονα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·
αὐστηρός· καματηρός· κοπηρός· γεηρός· ἀτηρός, ὁ βλαπτι-
κός· ὀδυνηρός· ἀβληχρός,³ ὁ ἀσθενής· πηρός, ὁ τυφλός·
καὶ ὅμοια.

Πλήν τοῦ σιρός, ὁ λάκκος· κίρρός, ὁ κίτρινος· μελιχρός·
καὶ ἰρός, ὁ ἱερός· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ισμος ὀξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, ὅσα
ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἰζω ῥημάτων γίνονται· οἶον· φωτίζω·
φωτισμός· ἀγνίζω, ἀγνισμός· ὑβρίζω, ὑβρισμός· κλυδα-
νίζω, κλυδωνισμός· καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ ἀπὸ περισπωμέ-

¹ Voluit puto scribere ὁ
σειόμενος; ni tamen desit ali-
quid. Moschop. Σειστός δὲ,
κόσμος γυναικείος, ὁ σειόμενος.
Malim, inserto ἦ ex Basilio,

legere, ἦ ὁ σειόμ.

² Ad ΗΓΟΣ, ΗΡΟΣ, ΙΡΟΣ,
cf. Moschop. π. σχ. p. 103.

³ Hæc vox non est hujus
loci.

νων ῥημάτων γίνονται, διὰ τοῦ ἤτα ἔγράφονται οἶον·
 ναυαγῶ, ναυαγήσω, ναυαγησμός· λοιδορῶ, λοιδορήσω,
 λοιδορησμός· ξυριῶ, ξυρήσω, ξυρησμός· μαχῶ, μαχήσω,
 μαχησμός. Τεμαχισμός δὲ ἰῶτα. Ὀρχῶ, ὀρχήσω,
 ὀρχησμός. Ἐμπρησμός, ἐκ τοῦ πρήθω· κνησμός ἐκ τοῦ
 κνήθω· χρησμός, ἢ μαντεία, ἐκ τοῦ χραῖ. Αὐλῶ, αὐλήσω,
 αὐλησμός, ὁ τοῦ ὄργάνου· αὐλισμός δὲ, ἢ κατασκήνωσις,
 ἰῶτα. Μέλω, τὸ φροντίζω, καὶ μελησμός, ἢ φροντῖς,
 διὰ τοῦ ἤτα γράφεται. Μελισμός δὲ, ἢ τραγωδία καὶ ἡ
 τῶν κρεῶν κατακοπή, ἰῶτα.

Τὰ διὰ τοῦ ἰκος ὀξύτονα διὰ τοῦ ι γράφονται οἶον·
 λογικός· γραμματικός· ῥητορικός· ἀγροικικός, καὶ τὰ
 ὅμοια.

Πλὴν τοῦ βοεικός· δαρεικός· Κεραμεικός· Δικελεικός·
 καὶ Ἀντιοχεικός. Τούτοις δ' ἀκολουθεῖ τὰ οἰκεῖα αὐτῶν
 θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα, σὺν τοῖς ἐπιρρήμασιν.

Τὰ διὰ τοῦ ἰσος ὀξύτονα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται οἶον·
 λισσός· Κηφισσός· Κεδρισός·² περισσός.

Πλὴν τοῦ Ταρτησός, η.

¹ De nominibus nonnullis
 in ἡσμός cf. Bergler. ad Al-
 ciph. 1, 22.

² Cedrisus, fluvius Cretæ :
 cf. Meurs. in Creta 11. 6.

Τὰ διὰ τοῦ ιτης ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ι γράφονται· οἶον πολίτης· λυχνίτης· μαργαρίτης· γυμνίτης· ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος· καλυβίτης· Σταγειρίτης· Ἀβδηρίτης·¹ πρωρίτης· πρυμνίτης· δικελίτης· φυλακίτης· τεχνίτης· τρωγλίτης· ἀγιοπαντίτης· ἀγιοκλίτης· πλευρίτης, νόσος· χρυσίτης,² γῆ· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ῥητα ὀὐ, ὅσα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων· οἶον πλανῶ, πλανήτης· πεδῶ, πεδήτης· κομῶ, κομήτης· σφενδονῶ, σφενδονήτης· κυβερνῶ, κυβερνήτης· κηλῶ, κηλήτης· φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, φηλήτης·³ προφήτης· ὑποφήτης· καὶ τὰ ὅμοια.

Σημείωσαι τὰ μὴ ἀπὸ τῶν περισπωμένων ὑπήνη, ὑπηνήτης· Αἴγινα, Αἰγινήτης. Σὺν τούτοις, ἐπήτης, ὁ φρόνιμος· καὶ μαγνήτης, λίθος.

Διφθόγγα δὲ, ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εια παροξυτόνων θηλυκῶν οἶον· Ἀντιόχεια, Ἀντιοχείτης· Σαμάρεια, Σαμαρείτης· Μαρώνεια, Μαρωνεΐτης·⁴ καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν

¹ A, ἀνδρίτης : cf. supra p. 127, 149.

² Scribendum πλευρίτης, et χρυσίτης. Suidas : πλευρίτης νόσος. Cf. supra p. 154.

³ Cf. supra p. 143.

⁴ Diogenis Epistola, meae editionis 14, inscripta Μαρωνί-

ταις, inscribenda igitur fuerat Μαρωνεΐταις. Stephanus Byz. recte exhibet Μαρωνεΐτης : sed in nota Holstenii videbis exempla utriusque scripturae ; et ΜΑΡΩΝΙΤΑΙ legitur in Inscriptione Gruteriana p. 59, 1.

τούτοις, ἀλείτης, ὁ ἀμαρτωλός· ὀρείτης, ὁ ὀρεινός· βαθυρρείτης ποταμός· καὶ ἀκαλαρείτης, ὁ ἡσύχως ῥεῶν.

Ἰστέον καὶ τοῦτο· ἰάλιτης, ὁ θαλάσσιος, ἰῶτα· ἀλήτης, ὁ πλανήτης, ἠ· ἀλείτης δὲ, ὁ ἀμαρτωλός, δίφθογγον.

Τὰ διὰ τοῦ εἰδης² πατρωνυμικά, εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς εὐς πρωτοτύπων γίνονται, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· Πηλεὺς, Πηλεΐδης· Ἀτρεὺς, Ἀτρεΐδης· Ἀχιλλεὺς, Ἀχιλλεΐδης· Θησεὺς, Θησεΐδης· Οἰνεὺς, Οἰνεΐδης· Ἀριστεὺς, Ἀριστεΐδης· καὶ τὰ λοιπά.

Σὺν τούτοις καὶ τὰ ἐκ τῶν πρωτοτύπων συγκείμενα, τῶν παρὰ³ τὸ κλέος· οἶον· Ἡρακλῆς, Ἡρακλεΐδης· Τιμοκλῆς, Τιμοκλεΐδης· Σοφοκλῆς, Σοφοκλεΐδης· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ Εὐκλεΐδης, κύριον.

Εἰ δὲ μήτε ἀπὸ τῶν εἰς εὐς, μήτε ἀπὸ τῶν παρὰ τὸ κλέος γίνονται, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· Πρίαμος, Πριαμίδης· Ἔκτωρ, Ἔκτορίδης· Πέλοψ, Πελοπίδης· Ἀγαμέμνων, Ἀγαμεμνονίδης· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ ὅσα πατρωνυμικά εἰσιν, ἀλλὰ κύρια· οἶον· Εὐριπίδης· Θουκυδίδης· Φωκυλίδης· Σιμωνίδης· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ μῆδος, ὃ δηλοῖ τὴν βούλην· ταῦτα

¹ Α, ἰστέον καὶ τοῦ. Quam restitui formulam infra non semel legemus.

² Ad ΕΙΔΗΣ, ΙΡΙΣ, cf. Moschop. π. σχ. p. 170, 171.

³ Α, τὴν παρὰ.

γὰρ διὰ τοῦ η γράφονται ὄιον Ἀρχιμήδης Παλαμήδης Διομήδης Γαννυμήδης Νικομήδης καὶ τὰ ὅμοια.¹

Τὰ διὰ τοῦ ηης² παροξύτονα διὰ τοῦ η γράφονται ὄιον πλήρης μονήρης λυσσήρης τειχήρης ἀντήρης, ὁ ἐξ ἐναντίας ποδήρης χιτών τριήρης, ναῦς διήρης κωπήρης καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ιῶτα γράφονται ὄιον Ὅσιρις Καλάσιρις Ταφόσιρις καὶ τὰ ὅμοια.

Ἠλὴν τοῦ κίσσηρις, τὸ κισσήριον.

Τὰ διὰ τοῦ ηεις ἅπαντα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται ὄιον τιμὴ, τιμήεις τεχνήεις κωπήεις δαφνήεις ὑλήεις ἔρση, ἡ δρόσος, ἐρσήεις ἠχήεις ἀργήεις κεραυνός καὶ τὰ ὅμοια.

Ἠλὴν τοῦ χαρίεις τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ χάρις.

Τὰ διὰ τοῦ ιας ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ διὰ τοῦ ι γράφονται, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ διὰ διφθόγγου ὄιον νεανίας ὁ ἀλαζωνίας ὁ τραυματίας ὁ γοητίας. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ νεανεία, τῆς νεανείας³ ἡ ἀλαζωνεία, τῆς ἀλαζωνείας ἡ τραυματεία, τῆς τραυματείας ἡ γοητεία, τῆς γοητείας καὶ ἕτερα.

¹ A, καί. Supplevi, Nostri

usum/secutus.

³ A, ἡ νεανία, τῆς νεανίας.

Hanc regulam infra denuo ex-

² Ad ΗΡΗΣ, ΙΡΙΣ, cf. Μο... hibebit.

schop. πρὸς χ. p. 196, 197.

Τὰ διὰ τοῦ ἰων ἀρσενικὰ ὀνόματα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον· βελτίων, ὁ κρείττων· καλλίων· Ἄριων· καὶ Ἡετίων· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀρείων, ὁ κρείττων· χερείων· μείων, ὁ ἐλάττων· ταῦτα γὰρ διφθογγίζονται.

Τὰ διὰ τοῦ ἰσίου ὀνόματα διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν· οἷον· Ἀφροδίσιος· Ἀρτεμίσιος· Καῦστρίσιος· καὶ τὰ λοιπά.¹

Διὰ τοῦ ἦτα δὲ ταῦτα·² Θρακῆσιος· Ἰθακῆσιος· Φιλιππήσιος· βροτήσιος· ἐτήσιος· καὶ Τιταρήσιος, ὀνόματα ποταμοῦ.³

Τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ ἐν συνθέσει γινόμενα ἅπαντα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· ἀειπάρθενος· ἀείμνηστος· ἀείζωος· ἀειθαλής· ἀεισέβαστος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ μὴ παρὰ τὸ ἀεὶ, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον· αἰδῖος· αἰδηλος, ὁ ἀφανής· Αἰδώνεος, ὁ Αἰδῆς· Αἰδῆς, τὸ αὐτὸ αἰδῶρος,⁴ ὁ ἀνεπιστήμων· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Α, καί.

² Bastius Epist. Crit. p. 59. sic hunc locum protulit: τὰ διὰ τοῦ ἰσίου ὀνόματα ταῦτα· Θρακῆσιος, Ἰθακῆσιος, Φιλιππήσιος, Τιταρήσιος, καὶ τὰ ὅμοια.

³ Legendum ὄνομα ποταμοῦ.

Suidas: Τιταρήσιος, ποταμὸς Θεσσαλίας. Vide interpretes Vibii.

⁴ Forte, αἰδῆς.

Τὰ παρὰ τοῦ ἀρχῆ σύνθετα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀρχιστράτηγος· ἀρχισατράπης· ἀρχιμάγειρος· καὶ τὰ ὅμοια.¹

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἀρχῆ καὶ τὸ ἄγω· οἶον· ἀρχηγός· ἀρχηγέτης· ἀρχηγούμενος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ἀρι καὶ ἐρι² ἐν συνθέσει γινόμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀρίδηλος· ἀρίζηλος· ἀριδείκετος· ἀριπρεπής· καὶ πάλιν· ἐρίδηλος· ἐρίζηλος· καὶ τὰ ὅμοια.

Ἔσα δὲ μὴ παρὰ τὸ ἀρι εἰσὶ, διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· Ἀρειανός, ἐξ οὗ καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισμός· ἀρειμάνιος,³ ὁ πολεμικός· Ἀρειοπαγίτης, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ἀμφι συγκείμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀμφίβολος· ἀμφίδυμος·⁴ ἀμφίβληστρον· ἀμφίμαχος· Ἀμφίπολις· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ μὴ καθαρὸν ἔχοντα τὸ ἀμφι, διὰ τοῦ ἦτα γράφονται· οἶον· ἀμφήριστος, ὁ ἀμφίμαχος, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω· ἄμφηκες ξίφος· καὶ ἀμφηρεφές, ὡς συνηρεφές, καὶ ὑψηρεφές· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Λ, καί.

² Ad ΑΡΙ, ΕΡΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 145, 146.—
Mox A, ἐρίζηλος· καί.

³ Moschopulus autem : ἀρι-

μάνιος, ὁ ἄγαν μανικός. Suidæ

Ἀριμάνιος est Ægyptius Deus.

⁴ Cf. Moschop. π. σχ. p. 105, 2.

Τὰ δὲ παρὰ τὸ καλλι συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· ὡς Καλλίστρατος· Καλλίμαχος· καλλιμάρτυς· καλλίπαις· καλλίτεξ· καλλιπάρθενος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ὄρος συγκείμενα, εἰ μὲν ἔχουσιν ἔμπροσθεν σύμφωνον ἓν, διὰ διφθόγγου γράφονται· ὡς ὄρειφοίτης· ὄρεινόμος· ὄρειβάτης· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ἐπί συγκείμενα ὀνόματα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· ὡς ἐπίβουλος· ἐπίκουρος· ἐπίστροφος· ἐπίπυλος· ἐπιπόλαιος· καὶ τὰ ὅμοια.

Ὅσα δὲ μὴ καθαρὰν ἔχουσι τὴν ἐπὶ πρόθεσιν, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· ὡς ἐπήβολος, ὁ γνῶστικός· ἐπήνεμος τόπος, ὁ εὐκραής· ἐπήρετος ναῦς, ἡ ἔγκωπος· ἐπήλυτος, καὶ ἐπήλυσις,² ἡ ἐπέλευσις· ἐπηετανός, ὁ ὄλοχρόνιος. Σὺν τούτοις καὶ ἐπηρεαστής, καὶ ἐπήρεια.

Ἰστέον καὶ τοῦτο· ἐπεὶ, ἐπεῖπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, ἐπειδάν, ἔπειτα, καὶ μετέπειτα, δίφθογγα· ἐπὶ δὲ, πρόθεσις, ι.

Εἰκελος μόνον, εἰ δίφθογγον.³ Τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκεί-

¹ Α, ἐπίβουλος.

² Α, ἐπήλυτον. Suidas: Ἐπήλυσις· ἐπέλευσις. Videbatur sic scripsisse Herodianus.

³ Notat recte Suidas τὸ εἰκελος διφθερεῖσθαι. Moschop. π.

σχ. p. 90. ἰκελος per ἰῶτα, θεοεἰκελος autem per diphthongum scribi tradit. Noster, cujus verba non sunt prorsus integra, significare voluisse videtur, εἰκελος per se positum,

μενα· οἶον· θεείκελος· ἀνδρείκελος· ἄγαθεικελος· πανείκε-
λος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω, γινόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ
ἠ γράφονται· οἶον· βοηλάτης· ἰππηλάτης· ὀνηλάτης· ποινη-
λάτης· θεήλατος ὄργη· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ηπολος ὀνόματα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται·
οἶον· μυστηπόλος· θαλαμηπόλος· θυηπόλος· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ μαντιπόλος· καὶ νυκτιπόλος.

Τὰ διὰ τοῦ ηφορος ἅπαντα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·
νίκηφόρος· βουληφόρος· ἀσπιδηφόρος· ξιφηφόρος· ἀκανθη-

scribi per ει, sed in composi-
tione per ἰῶτα. Et quidem
ἀνδρείκελος reperitur. An et re-
periantur cætera, non novi.
θεοίκελος saltem possit firmari
ex Lexico τῆς γραμμ. in
cod. 1630.: θεοίκελος θεῶ· ὅμοιος
κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ. Sin-
nerus in Catalogo Bernensi
t. i. p. 122. hoc adfert tetra-
stichum. e Nili Paradiso: ὅτι
δεῖ ἐκ τῶν πέλας γινώσκειν ἑαυ-
τόν.— Ὁξύχολός τις ἀνὴρ ἐρεθι-
ζόμενος μετέβαλλεν Ὀμματα καὶ
μορφὴν τὴν σεκόμην· ἐσόβει.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἄνθρωπος ἔστ

σομαι, εἶπερ θυμωθείς, φεῦ μοι,
ἕσσον ὠφληκα γέλων. Non fa-
cile versum tertium ad digitos
mensus fuisset, vel interpreta-
tus Sinnerus: ἀν ὅς, vel potius
codicis ἄνος, est notissimum
vocis ἀνθρώπος compendium:
mutandum quoque εἶπερ in εἶπε,
et versus demum sic legendus:
Τὸν δὲ ἰδὼν ἀνθρώπος, εἰ εἶκελος
ἕσσομαι, εἶπε, θ. Vitium sylla-
bicum in ὠφληκα poetastro
condonandum.

Hanc vocem nuper illu-
stravit eruditissime Barkerus
in Analectis Wolfianis t. 1.

φόρος· θανατηφόρος. Ὡσαύτως καὶ τὰ ῥήματα· βουλη-
φορῶ· ξιφηφορῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ὄνησιφόρος, καὶ ἐλπιδιφόρος.

Τὰ παρὰ τοῦ ἀκούω συγκείμενα τὸ η ἐπιφέρονται· οἶον·
ὑπήκοος· ἀνήκοος· παρήκοος· δυσήκοος. Ὡσαύτως καὶ τὰ
ῥήματα· ἀνηκοῶ· δυσηκοῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Εὐεικτος δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται.

Τὰ παρὰ τὸ λήβω, τὸ λαμβάνω, διὰ τοῦ η γράφονται·
οἶον· ἄληπτος, ὁ ἀκράτητος· ἀκατάληπτος· ἀνεπίληπτος·
ἐπίληπτος· ἀπροσιπόληπτος· φρενόληπτος· ὅθεν καὶ ἀκα-
ταληψία· ἐπιληψία· καὶ τὰ ὅμοια.

Διὰ δὲ διφθόγγου ὅσα ἐκ τοῦ λείπω, τὸ καταλιμπάνω·
οἶον· ἀδιάλειπτος·¹ ἀνεξάλειπτος·² καὶ τὰ ἐπιρρήματα·
ἀδιαλείπτως· ἀνεξαλείπτως.

Ἀνελλιπῶς, καὶ ἀνελλιπῆς, καὶ ἐπιλιπῶς, ἐπιρρή-
ματα.

¹ Α, ἀδιάληπτος. Permuta-
tio harum vocum est frequen-
tissima. Rem tetigi ad Marin.
p. 105. Cf. Hemsterh. ad
Plutum 935. In Plutarcho
de Prof. in Virt. p. 75 C. pro

ἀπολειπτόν, malim codicum
ὑποληπτόν.

² Fallitur: nam hæc vox ab
ἀλείφω, non ab λείπω deri-
vanda est. Eodem modo pec-
cabit infra.

Τὰ διὰ τοῦ ηρευς ὀνόματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἷον·
Φαληρεύς· Καφηρεύς· τηρεύς, ὁ σάκκον βαστάζων.

Πλὴν τοῦ Νιρεύς¹ ὁ εὐμορφος ι, καὶ ἱρεύς ὁ ἱερεύς.

Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο· Νιρεύς, ὁ εὐμορφος, ι· Νηρεύς, ὁ
θαλάσσιος, η· νειρεύς δὲ, ὁ κόχλος, δίφθογγον.

Τὰ διὰ τοῦ ειρος ὀνόματα προπαροξύτονα διὰ διφθόγγου
γράφονται· οἷον· μάγειρος· ἄνειρος· πέπειρος, ὁ ὄριμος·
Κυναίγειρος, καὶ Ἰάειρος,² κύρια· ἄπειρος· ἔμπειρος· καὶ
ἥπειρος, ἡ γῆ, θηλυκόν.

Πλὴν τοῦ Ὅμηρος· ναύκληρος· σίδηρος· ἐπίκληρος, ὁ
φθαρτός· καὶ Σεβῆρος, κύριον.

Τὰ παρὰ τὸ ἦχος, ὁ σημαίνει τὴν φωνήν, διὰ τοῦ ἦτα
γράφονται· οἷον· εὔηχος· δύσηχος· πολύηχος· καὶ τὰ
ὅμοια.³

Τὰ δὲ μὴ παρὰ τὸ ἦχος, ἅπαντα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφον-
ται· οἷον· Σωτήριχος· Ἰάμβλιχος· Φρύνιχος· καὶ Ψαμ-
μίτιχος· μείλιχος, ὁ πεῖρος· καὶ τάριχος, τὸ πάσμα. Εὐ-
τειχος δὲ πόλις, δίφθογγον.

¹ Α, ἱρεύς. Cf. supra in NI. κύρια.

² Α, ἰάριος. Suidas: Ἰάειρος, ὁνομα κύριον.—Μοx Α, Σεβῆρος, νιχος.

³ Α, καὶ τά.—Μοx Α, Φρί-
νιχος.

Τὰ παρὰ τὸ εἶδος συγκείμενα διὰ διφθόγγου γράφονται·
οἷον· εὐειδής· δυσειδής· πολυειδής· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀηδής· καὶ μελιτηδής· καὶ ἕτερα.

Τὰ διὰ τοῦ ἡμων ὀνόματα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται·
οἷον· Φιλῆμων· νοήμων· εὐσχήμεων· ἀκτήμεων· καὶ τὰ
ὅμοια.

Πλὴν τοῦ εὐχείμων· καὶ μονείμων.

Τὰ διὰ τοῦ ηλιος ἐκφερόμενα διὰ τοῦ η γράφονται· οἷον·
γαμήλιος· Κορηήλιος· καὶ Αὐρήλιος, κύρια· ἀνθήλιος, ὁ
λαμπρός· καὶ ἥλιος, ὁ λάμπων.¹

Πλὴν τοῦ Ἰλιος, ἢ Τροία· φίλιος· ἀπρίλιος, μὴν· καὶ
τραχίλιος.

Τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ ὀνόματα ὀξύτονα διὰ τοῦ ο μικροῦ
γράφονται· οἷον· ἀγνός, ὁ καθαρός· καλός· σοφός· κραταιός·
καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ λαγός· ταώς· τυφίως· κάλως, τὸ σχοινίον·
καὶ ὅσα διὰ τοῦ τος κλίνονται· ἀγνώς, ὁ ἄγνωστος, ἀγνώ-
τος· ἰδρῶς, ἰδρῶτος· καὶ φῶς, ἀνήρ, φωτός· καὶ τὰ μετο-
χικὰ, τετυφώς· λελαβώς·² πεποικώς· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Cf. supra p. 47.

² Forte, λελαχώς.

Σὺν τούτοις καὶ τὰ Ἀττικά· νεῶς, ὁ ναός· λεῶς, ὁ λαός· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ος ἀρσενικά ὀνόματα βαρύτενα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· οἷον· πλόος, πλόου· λόγος, λόγου· πόρνος, πόρνου· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ περιττοσυλλάβως¹ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· οἷον· γέλως, γέλωτος· ἔρως, ἔρωτος· νέπως, νέπωτος²· ἥρως, ἥρωτος· Μίνως, Μίνωτος· καὶ τὰ λοιπά. Ὡσαύτως καὶ τὰ προπαροξύτονα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· Μενέλεως· Νικόλεως· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ων ὀνόματα ἀρσενικά, βαρύτενα, ὀξύτονά τε καὶ προπαροξύτονα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· Μέμνων· Ἀγαμέμνων· μείζων· ἐλάττων· κοιτών· ξενών· παρθενών· Ξενοφῶν· Σόλομων. Σὺν τούτοις καὶ τὰ Ἑβραϊκά καὶ μονόκλιτα· οἷον· Σαμψών· Ἀαρών· Γαδών³· καὶ τὰ ὅμοια· καὶ τὰ θηλυκά· τρυγών· χελιδιών· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς οψ⁴ ὀνόματα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· οἷον· Πέλοψ· μέροψ· σκόλοψ· οἶνοψ· ἔποψ· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Forte addendum κλινομένα, vel scribendum περιττοσύλλαβα.

² Nepos, nepotis: cf. Can- gius, vel Νέπως, mons: vide

not. p. 90.

³ Forte, Γεδεών.

⁴ Ad ΟΨ, ΩΨ, cf. Moschop. π. σχ. p. 105.

Πλὴν τοῦ Κύκλωψ· ἐλίκωψ· ἄωψ· μύωψ· παρά-
βλωψ· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ μύλωψ· κώνωψ·
ὑδρωψ· νυκτάλωψ. Ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα· θάωψ, ὁ
κόλαξ· κλώψ, ὁ κλέπτης· ῥώψ, ὁ θάμνος· ὠψ, ὁ ὀφθαλ-
μός· ὠψ, ἡ φωνή, μικρόν· κέρωψ· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ωρ ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον·
Νέστωρ· αὐτοκράτωρ· ὑδωρ, οὐδέτερον· τέκνωρ· ἐέλδωρ, τὸ
ἐπιθύμημα· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἄνωρ· κάλωρ·¹ ἦτος· ἄωρ· Γόμωρ· Χολοδογόμωρ·²
Ναβουχοδονόσωρ· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς ωρ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται· οἷον·
Νέστωρ, Νέστωρος· Ἐκτωρ, Ἐκτορος· Πολυμήστωρ, Πο-
λυμήστορος· ἀλέκτωρ, ἀλέκτορος· ἐστιάτωρ, ἐστιάτορος·
οἰκῆτωρ, οἰκῆτορος· φιλοπάτωρ, φιλοπάτορος· πράκτορος·⁴
ῥήτορος· φράκτορος·⁵ Ἀγήνορος· καὶ τὰ λοιπά.

Ἐὶ δὲ ἀξιωματικά εἰσι καὶ ῥωμαϊκὰ,⁶ διὰ τοῦ ω με-
γάλου κλίνονται· οἷον· κοιαίστωρ, κοιαίστωρος· πραίτωρ,

¹ Forte, εὔωψ.

² Novi quidem fluvium Κά-
λωρ in Appiani Bello Hanni-
balico c. 36. Moschopulus
Gramm. p. 56. Τὰ εἰς ωρ ἐπὶ
παντὸς γένους διὰ τοῦ ω μεγά-
λου γράφεται, οἷον, Νέστωρ,
ὑδωρ· πλὴν τοῦ ἄωρ, κάλλωρ,

&c. Infra in Neutris per OP
Noster Κάλωρ neutrum facit.

³ Cf. supra p. 152.

⁴ Cf. Cangius in Πράκτωρ.

⁵ Forte, φράτορος.

Eandem regulam tradit
Moschop. Gramm. p. 56.

πραίτωρος· κέλωρ, κέλωρος· μανδάτωρ, μανδάτωρος· κουράτωρ, κουράτωρος· πρωτοστάτωρ,¹ πρωτοστάτωρος· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ κράτος· οἶον· αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορος· σεβαστοκράτωρ, σεβαστοκράτορος· παντοκράτωρ, παντοκράτορος· καὶ τὰ λοιπά.

Ταῖς γενικαῖς δὲ ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ κλητικαί· καὶ ἐκεῖναι σμικρύνονται, καὶ αὗται· καὶ μεγεθύνονται, ὡσαύτως.

Αἱ διὰ τοῦ ωτος γενικαὶ μεγαλογραφοῦνται· ἰδρῶς, ἰδρῶτος· ἀγνάς, ὁ ἀγνώστος,² ἀγνώτος.

Πλὴν τῶν μετοχῶν· τοῦ τετυφότης· πεπονηκότης· Καὶ ἀπὸ τούτων μεγαλογραφοῦνται μόνα, τὸ γεγῶτος, ἐστῶτος, καὶ τεθνεῶτος.

Τὰ εἰς ων βαρύτερα ὀνόματα, διὰ τοῦ ντ κλινόμενα,

¹ Forte, Πρωτοστράτωρ, πρωτοστράτωρος. Cf. Cangius, in voce.

² Depravata est leviter illa vox in Scholiis ad Aphthonium, p. 4. Οἱ μὲν Συβαρίται τρυφηλοὶ ὄντες ἐκ μόνων λογικῶν ζώων μύθους ἐξεῦρον (cod. Mazarin. A 86. ἐφιῦρον)· οἱ δὲ Κίλικες Herod.

καὶ Κύπριοι ἐμπορευόμενοι καὶ τόπους ἀγνώστας (scr. ἀγνώστους ex eodem cod.) διερχόμενοι, ἐνεπλάσαντο (cod. melius ἀνεπλάσαντο) τοὺς ἐξ ἀλόγων ζώων μύθους, ὡς ἐωρακότες ἐν τόποις τισὶ ξένην μορφήν ἔχοντα ζῶα.

μικρὸν ἔχει τὸ ο ἐπὶ τῆς γενικῆς· οἶον· λέων, λέοντος· δράκων, δράκοντος· θεράπων, θεράποντος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ περισπώμενα, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται· οἶον· Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος· Κτησιφῶν, Κτησιφῶντος· Σολομῶν, Σολομῶντος· καὶ ἕτερα. Καὶ τὰ μετοχικά, καὶ περισπώμενα· βοῶντος, γελῶντος· ὀρώντος· καὶ τὰ ὅμοια.

Οἱ δὲ μετοχικοὶ δεῦτεροι ἀρίστοι διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται τυπόντος· λιβόντος· πλακόντος· καὶ τὰ λοιπά. Σὺν τούτοις καὶ τὸ δόντος· γνόντος· σχόντος· ἀλέντος· ἀμαρτόντος· ἀλῶντος δὲ, τοῦ πλανῶντος, μεγάλου.

Τὰ εἰς ων βαρύτονα, εἰ μὲν εἰσι τριγενῆ, διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται· οἶον· ὁ γείτων, ἡ γείτων, καὶ τὸ γείτων, καὶ κλίνεται γείτονος. Ὡσαύτως καὶ μείζονος· μείονος· σώφρονος· καλλιόνος· καὶ τὰ ὅμοια. Ὡσαύτως καὶ ἀπὸ ῥημάτων παραγόμενα· οἶον· οἰκτῆρμονος· ἐκ γὰρ τοῦ οἰκτεῖρω· καὶ τὰ ἐξῆς· νοήμονος· Φιλήμονος· ἐλεήμονος. Σὺν τούτοις, καὶ Μέμνων, Μέμνονος· Ἀγαμέμνονος· ἄξονος· πρίονος·² στήμονος· τέκτονος· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Ἀλκμαίονος δὲ ἠμφισβήτηται.

¹ Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Ξενοφῶν· ὁ ἐν τοῖς ξένοις τόποις φωνευόμενος. Alia est etymologia in Moschopuli

Gramm. p. 51. Πόθεν Ξενοφῶν; παρὰ τὸ ξένος καὶ τὸ φῶς. Ab hac non abludit Etym. M.

² Α, περίονος.

Τὰ δὲ ἐξ ὀνομάτων παραγόμενα, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται ὄιον Θέων, Θέωνος· Δίωνος· Τρύφωνος· Ἰέρωνος· ἐκ τοῦ θεός γὰρ, καὶ τοῦ δῖος, καὶ τοῦ τρυφή, καὶ τοῦ ἱερός. Τούτοις δ' ἀκολουθεῖ καὶ τὰ διὰ τοῦ ιων πατρωνυμικά· ὄιον· Κρονίων, Κρονίωνος· Πηλείωνος· Ἀτρείωνος· καὶ τὰ λοιπά.

Διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται ὅσα ἀπὸ τοῦ ο ὀνόματος¹ δίχρονον ἔχουσι μακρόν· ὄιον· Ἰξίων, Ἰξίωνος· Ἀμφίωνος· Πανδίωνος· Ἀμφιτρύονος· Ἀμφικτύονος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ² ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ ΠΑΣΩΝ
ΓΕΝΙΚΩΝ ἘΝ ΑἴΣ ἈΜΦΙΒΑΛΛΕΙΝ ἘΧΕΙ ΤΙΣ ΤΟ
ἈΝΤΙΣΤΟΙΧΟΝ.

Φέρε πάσας ἀπλῶς ἐκθήσομεν³ τὰς τῶν εἰς ὧν βαρυνόντων ὀνομάτων γενικάς, ἐν αἷς ἴσως ἀμφιβάλλειν ἔχει τις, τὸ ἀντίστοιχον μὴ εὐρίσκων φανερώς, εἴτε ἐξ ὀνόματος, εἴτε ἀπὸ ῥήματος ἢ λέξης παράγεται. Τὰς μέντοι

¹ Forte, ὅσα πρὸ τοῦ ο ὀνόματα. Vel, ὅσα ἀπὸ τῶν ὀνομάτων.

² Forte scribendum ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

³ A, ἐκθίσομεν. Versa vice η est pro ει in Codice Canon. Eccles. Africanæ § 126. Ὁμοίως

ἤρπεν ἵνα ὁστισδήποτε τῶν ἐπισκόπων . . . καλύψῃ παρθένον ἢ ἐκάλυψεν ἐντὸς κείρας ἐνιαυτῶν κέ. scrib. καλύψει: *Velabit aut velarit virginem*. Eumathius V. p. 165. ἐξ αὐτῆς, ὁ φασί, γραμμῆς εὐτυχῆ ἐδόκουν εἰς ἔρωτα. Codex 2897, εὐτυ-

τῶν τριγενῶν ὀνομάτων γενικὰς καὶ τὰς τῶν πατρωνυμικῶν, ὡς προδιδαχθείσας καὶ σαφεῖς, ἐνταῦθα ἐάσωμεν.¹

Ὅρα λοιπὸν τὰς ἐν ζητῆσει γενικὰς, τὰς διὰ τοῦ ὠ μεγάλου, κατὰ στοιχεῖον κειμένας: Ἄνωνος· Ἀνθεμίωνος· Ἀνδροτίωνος· Ἀπόλλωνος· Ἀρίωνος· Ἀσκάλωνος· αἰθωνος· αὐχίτωνος,² ἀπώγωνος·³ Βίτωνος· Βάρωνος·⁴ γαλάτωνος· Γνάθωνος· γλήχωνος· Δόλωνος· Δόρκωνος· Δρόμωνος· Δευκαλίωνος· δυσαίωνος· Ἐνδυμίωνος· Ζήνωνος· Ἡετίωνος· Ἡφαιστίωνος· Ἡρωνος, κύρια· εἶρωνος, τοῦ ἀπατεῶνος· Ἰλαρίωνος· Ἰωνος· Καύκωνος· Κίκωνος δὲ, μικρόν· Κικέρωνος·⁵ Κίμωνος· Κνήμωνος· Κόνωνος· Κρίτωνος· καταπύγωνος· κλύδωνος· καύσωνος· κᾶδωνος· κνώδωνος· Λάδωνος· Λάκωνος· Λάμιονος· μήκωνος· μύλωνος· Μύρωνος· Μαρκίωνος· Μοσχίωνος· Νέρωνος· Νίκωνος· Νίφωνος·⁶ οὐρανίωνος· Πολέμωνος· Πλάτωνος· πάτρωνος·⁷ πάγωνος· ράθωνος· Σόλωνος· Σπυρίδωνος· σπά-

χεῖν recte. Acta Eliæ Jun. p. 158. εἰ θέλης: scf. εἰ θέλεις. Et p. 167. θέλης πάλιν ἀδικῆσαι με; scf. θέλεις. Asterius Hom. p. 65. καὶ μὴ θαυμάσεις: scf. θαυμάσης.

¹ A, θεάσωμεν.

² Forte, ἀχίτωνος.

³ A, ἀπώγωνος. Suidas. Ἀπώγωνος οἱ μὴ ἔχοντες πάγωνα.

⁴ Forte, Βάρρωνος: Varronis.

⁵ A, κικρέωνος.

⁶ A, νήφωνος.

⁷ ΠΑΤΡΩΝΑ in inscriptione ap. Sponium itin. t. 3. part. 1. p. 84. vitium est forte vel Sponii parum in describendo diligentis, vel typographi; reponendumque ΠΑΤΡΩΝΑ.

δωνος· Σκείρωνος,¹ τοῦ ληστοῦ· Σκήρωνος, ἔθνος· Τίμωνος·² Τρίτωνος· Τρύφωνος· τρήρωνος, θηλυκόν· Φοιβάμωνος· Χάρωνος· Χείρωνος, κύρια· Χαρίτωνος· Ὠρίωνος· ὠρατίωνος.³

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ, ἘΝ ΑἴΣ
ἌΜΦΙΒΑΛΛΕΙΝ ἘΧΕΙ ΤΙΣ ΤΟ ἌΝΤΙΣΤΟΙΧΟΝ.

Ὅρα καὶ τὰς διὰ τοῦ ο μικροῦ γενικὰς ἄξονος· Αὔσονος· ἀκρέμονος· Ἀμφιτρύονος· Ἀμφίονος· ἀμφικτίονος· ἐνοσίχθονος· Ἰξίονος· ἰχνεύμονος· Ἰάσονος· Ἰδμόνος· Λυκόφρονος· Μέμνονος· πέπονος· πνεύμονος· πρίονος· στήμονος· τέκτονος, τέρμονος.

Τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον εἰς ὧν ὀνομάτων, εἰ μὲν εἰσι περιεκτικὰ, διὰ τοῦ ω μεγάλην κλίνονται· οἷον· ξενῶν, ξενῶνος· ἀνδρῶν, ἀνδρῶνος· παρθενῶν, παρθενῶνος· περιέχει γὰρ ὁ ξενῶν τοὺς ξένους, ὁ ἀνδρῶν τοὺς ἀνδρας, ὁ

¹ Suidas, Σκίρων : sed addit διαφορεῖσθαι. Apud Plutarchum Vita Thesei c. 10. variatur inter Σκίρωνα, σκείρωνα, σκίβρωνα; et in Hippolyto Euripideo 983, inter Σκείρωνιδες et

Σκίβρωνιδες.

² Α, τιμων.

³ Orationis. Cangius habet Ὀρατίων, et citat e Glossis Basil. Ὀρατίων. Suidas : Ὠρατίωνα.

παρθενῶν τὰς παρθένους· οὕτω καὶ δαφνῶν, δαφνώνος· κοι-
τῶν, κοιτώνομος· νυμφῶνος· ἰππῶνος· φυτῶνος¹ καὶ τὰ ὅμοια.

Καὶ ὅσα δὲ περισπῶνται ἐπ' εὐθείας ὡς ἀπὸ συναίρε-
σεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται· οἷον· Ποσειδῶν, Πο-
σειδῶνος· Σολομῶν, Σολομῶνος· ἐκ τοῦ Σολομῶν γὰρ καὶ
τοῦ Ποσειδάων· οὕτω καὶ Ξενοφῶντος· Ἀγλαοφῶντος·
Κτησιφῶντος· ταῦτα δὲ διὰ τοῦ ντ κλίνονται.

Ἦσαίτως καὶ τὰ μηνῶν ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου
κλίνονται· οἷον· Ἐκατομβαιῶν, Ἐκατομβαιῶνος· Μαιμά-
κτηριῶνος· Ἐλαφηβολιῶνος· Θαργηλιῶνος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ εἰς δων² ὀξύτονα διὰ τοῦ μικροῦ κλίνονται· οἷον·
Μακεδῶν, Μακεδόνομος· Μυρμιδόνος· Σαρπηδόνομος· καὶ τὰ
ὅμοια.

Πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος· Μελεδῶνος· Σιδῶνος,
ὀνόματα πόλεων.³

¹ Regulam hanc adduxit Ba-
stius ad Gregor. Cor. p. 224.
et scribit νυμφῶν, ἰππῶν, φυτῶν,
contra codicis fidem, et citra
necessitatem. Nam sic sæpe
Noster nominativos omittit,
cum genitivis tantum opus ha-
beat. A, τοὺς παρθένους, quod

Bastius rectius immutavit. De
voce φυτῶν, quæ et supra le-
gitur in ΦΥ, et ap. Moschop.
π. σχ. p. 192, cf. not. ad Ma-
rin p. 70.

² Cf. Moschop. Gramm. p.
50. Μοx A, μυρμηδόνομος.

³ Μελεδῶν urbs quæ sit hodie,

Ἄλλὰ φέρε κἀνταῦθα πάσας ἐνθήσομέν σοι τὰς γενικάς, χωρὶς τῶν γραφεισῶν περιεκτικῶν, καὶ τῶν λοιπῶν.

Ἦρα γοῦν τὰς διὰ τοῦ ω μεγάλου ἀγῶνος· ἀγκῶνος· αὐλῶνος· ἀρραβῶνος· ἀπατρῶνος.¹ ἀνθερείωνος· ἀφεδρω-
νος· αἰῶνος· δρυμῶνος· Ἐλικῶνος· Ἡλεκτρυῶνος,² τοῦ
ἡλίου· ἀλεκτρυῖνος, ὀρνέου ὄνομα· θημῶνος· κυκείωνος·
Κολοφῶνος· Καλυδῶνος· Κιθαιρῶνος· κλαυθμῶνος,³ κε-
νεῶνος· λεγεῶνος· λυμεῶνος,⁴ λαμεῶνος· Μαραθῶνος·
μελεδῶνος, θηλυκόν,⁵ πυλῶνος· πλαταμῶνος,⁶ Σολομῶ-
νος· Συμεῶνος· Τυφῶνος· ταῶνος· τελαμῶνος· καὶ χαρα-
δρεῶνος.⁷

Ἦρα καὶ τὰς διὰ τοῦ ο μικροῦ γενικάς· ἡγεμόνος· θαλα-

non novi. Potuit Noster labi de more: et μελεδῶνος erit a μελεδῶν, φροντίς. Cf. statim in ΩΝΟΣ, et infra in ΩΝΟΣ fœmininorum nominum.

¹ Stare quodam modo potest; credo tamen scribendum ἀπατεῶνος.

² Α, ἡλεκτρηῶνος—ἀλεκτρηῶ-
νος. Et quidem hoc nomen per ονος vulgo flectitur, et ita mox ab ipso Nostro flectetur.

³ Cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 225.

⁴ Α, λυμαιῶνος. Ad λαμεῶ-

νος cf. Bast. ibidem; sed dubito hac voce.

⁵ Hunc locum adduxit, vel adduxisse videtur videndus Bast. ad Gregor. p. 559: addidit μελεδῶν.

⁶ Bastius ad Gregor. p. 225, hunc forte locum respiciens, citat e Nostro πλατανῶν. Sed Codex exhibet πλαταμῶνος. Quid sit πλαταμῶν, docebit H. Stephanus, collato Moschopulo π. σχ. p. 127.

⁷ Nostri meminit ob hanc vocem Bast. ibid.

μόνος¹ κανόνος Παφλαγόνος Στρυμόνος ἀλεκτρυόνος²
καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ δὲ κλητικαὶ τῶν εἰς ων καὶ εἰς ωρ ὀνομάτων² ἀκολουθοῦσι τῷ ἀντιστοίχῳ τῶν γενικῶν, πλὴν τῶν μετοχῶν· αἱ μετοχαὶ γὰρ, φησὶ, καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς· ὁ τύπτων, ᾧ τύπτων· ὁ ἄρχων, ᾧ ἄρχων· ὁ λέγων, ᾧ λέγων.

Τὰ εἰς οψ ὀνόματα μικρογραφοῦμενα, τὸ ο μικρὸν φυλάσσει καὶ ἐπὶ γενικῆς· οἶον Πέλσψ, Πέλοπος· μέροψ, μέροπος· καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰ δὲ μεγαλογραφοῦνται αἱ εὐθεῖαι, καὶ γενικαὶ ὡσαύτως· Κύκλωψ, Κύκλωπος· μύωψ, μύωπος· καὶ τὰ ὅμοια.³

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εος κλινόμενα καὶ συναιρούμενα ἐπὶ γενικῆς, τὸ ο μικρὸν ἔχουσιν ἐπ' αὐτῆς· οἶον ἀληθῆς, ἀληθέος, ἀληθοῦς· ἀψευδῆς, ἀψευδέος, ἀψευδοῦς· ἀσθενῆς, ἀσθενέος, ἀσθενοῦς· καὶ τὰ ὅμοια. Τούτοις ἀκολουθεῖ καὶ τὰ οἰκεῖα θηλυκὰ, καὶ οὐδέτερα ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς.

¹ Suidas: Θηλαμόνος· τῆς οἰκίας· forte, Θαλαμόνος. Nam Θηλαμών aliud est. Noster supra in ΘΗ: θηλαμών, ἡ προφός.

² A, εἰ δὲ κλητικαὶ τῶν εἰς ων καὶ εἰς ω ὀνομάτων. Quod substitui ωρ, refertur ad nomina in ωρ supra p. 193.

³ A, καὶ τά.

Τὰ εἰς υς ἀρσενικὰ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εος κλινόμενα, τοῦ ο μικροῦ ἔχουσιν ἐπὶ τῆς γενικῆς· οἶον· ἡδύς, ἡδ ταχύς, ταχέος· ὀξύς· ὀξέος· δριμύς, δριμέος· καὶ τὰ ὅμοια Ὠσαύτως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα.

Ὠσαύτως καὶ τὰ παροξύτονα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίονται· οἶον· βότρυς, βότρυος· στάχυς, στάχυος. Πέλε δὲ, Πελέκεως, καὶ πήχυς, πήχεως· μέγα.

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ βαρύτονα διὰ τοῦ εος κλινόμενα συναιρούμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, τὸ ο μικρὸν ἔχουσιν αὐτῆς· οἶον· Δημοσθένης, Δημοσθένης, Δημοσθένους· νυμήδης, Γανυμήδης, Γανυμήδους· Παλαμήδης, Παλαμίδης, Παλαμίδους· καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰ δὲ μὴ συναιρούμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, αἱ εὐθεῖαι τοῦ ἰῶτα, καὶ αἱ γενικαὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται· οἶον· ὄφης, ὄφεως· μάντις, μάντεως· καὶ τὰ λοιπὰ. Ἡ κλίσις δὲ ἐστὶν ἢ κλίσις ἢ διὰ τοῦ ω μεγάλου· κλίσις γὰρ τοιαῦτα καὶ Ἰωνικῶς διὰ τοῦ ο μικροῦ ὅμως ἢ τὴν Ἀττικὴν κλίσις ἐν τῷ καθόλου γράφειν εἰῶθαί· Ὀμοίως καὶ τὰ θηλυκὰ· λέξις, λέξεως· γνῶσις, γνώσει καὶ τὰ ὅμοια.

Καὶ τὰ εἰς εως ὀνόματα διὰ τοῦ εως κλινόμενα, τὰ μέγα φυλάσσουσιν ἐπὶ γενικῆς· οἶον· Πηλεὺς, Πηλέως· Ἀχιλλεὺς, Ἀχιλλείως· Τυδέως· Οἰνείως· καὶ ὅμοια.

24 ΠΣ, ΟΣ, ΠΤΑΤΟΣ, ΠΤΕΡΟΣ, ΟΤΑΤΟΣ, ΟΤΕΡΟΣ.

γένον δὲ καὶ τοῦτο· Μωσέως, μέγα· Μωυσέος, μικρόν.

διὰ τοῦ ωτερος καὶ ωτατος, ¹ εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ
τι συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται·
ὀκγιώτερος, ἀγιώτατος· σοφώτερος, σοφώτατος· λο-
γος· λογιώτατος· ² καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ μακρὰν,
κ φύσει, κἀντε θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ὄον· δικαιο-
τι· δικαιοτάτος· σκαιότερος, σκαιότατος· μορότερος,
ματος· καὶ τὰ λοιπά.

ημείωται ἐν τούτοις τὰ ἔχοντα μακρὸν δίχρονον πρὸ
³ καὶ διὰ τοῦτο σμικρογραφούμενα, ἅπερ εἰσὶ ταῦτα·
επερος· ῥαθυμότερος· λιτότερος· ⁴ ἀλυπότερος· εὐψυχό-
τ λαρότερος· ἰλαρότερος· ῥαότερος· ἐντιμότερος· ἀτι-

f. Philemonis Lexic. §
5. 74.

ior qui Pauwius ad
ch. Eclog. p. 10. dixerit
πέρας “optime qua-
et non mutandum cum
sio,” qui ἀλλοκότως προ-
jt. Manifestum est ἀλ-
ως esse ἐσχάτως barba-
t legendum vel ἀλλοκό-
ἀλλοκοτωτέρως. Lexi-
Bekkeri Anecd. p. 378,
δ-accurate, ut quidam
a Ruhnkenio descrip-
Tim. p. 24. Πλάτων
διοτώτατον καὶ ἀλλοκο-

τώτερον εἶπε.

³ In hoc tantum aliquid est
difficultatis. Correxī ad Di-
ogenis Epistolas p. 147, 285,
aliquot id genus menda. Her-
mogenes, Part. p. 3. ἰσχυρω-
τάτην: scribe ἰσχυροτάτην, quod
recte exhibet cod. Mazarineus
A 86. Sed in talibus editori
non exspectandi sunt codices.
De quantitate vocis ἰσχυρός, et
in genere de quantitate vocum
in ὑρὸς oxytonarum, vide Mo-
schop. π. σχ. p. 110.

⁴ A, λοτότερος.

μότερος·¹ ἀσπιλότερος· ισχυρότερος· ψιλότερος·² ισότερος·
πραότερος· πίοτερος·³ τρανότερος· δυσπροσιτότερος· ἀκιν-
δυνότερος·⁴ ἰφθιμότερος· εὐκλιδότερος·⁵ ἀλιμότερος· εὐομι-
λότερος· φανότερος· χρυσότερος· στενότερος· ξενότερος·⁶
καὶ τὰ ὅμοια.

* Ὄνομα μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα· ὄιον·
ἀνώνυμος· ἐπώνυμος· δυσώνυμος· χριστώνυμος· φερώνυ-
μος· Κοπρώνυμος· καὶ τὰ λοιπά. Τούτοις ἀκολουθεῖ καὶ
τὰ τούτων ῥήματα· δυσωνυμῶ· χριστωνυμῶ· καὶ τὰ
ὅμοια. Ἀνονόμαστος δὲ, καὶ κατονόμαστος, διὰ τοῦ ο
μικροῦ.

* Ὀλεθρος δὲ μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ γινόμενα,
εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ὄλεθρος συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ
τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ὄιον· ἀνώλεθρος· ἐπώλεθρος·
βιώλεθρος· πανώλεθρος· πανωλεθρία· καὶ τὰ ὅμοια.⁷ Εἰ
δὲ μακράν, κᾶντε φύσει, κᾶντε θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ
γράφονται· ὄιον· ψωμόλεθρος· ψυχόλεθρος· καὶ σιτόλεθρος·
καὶ τὰ λοιπά.

* Ὀροφος μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ γινόμενα, εἰ μὲν
ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ὄροφος συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω

¹ Cf. Fisch. ad Weller. t. 2.
p. 83; et meas ad Diogenem
notas p. 147.

² Reperitur et ἰσότερος.

³ Cf. Fischer. ibid. p. 85.

⁴ Cf. Fisch. ibid. p. 84.

⁵ Correctionem non inveni,
probabilem.

⁶ Quasi a στεινός et ξείνος.
Cf. Fisch. ibid.

⁷ Α, καὶ. Μοχ ψωμόλεθρος.

μεγάλου γράφονται· οἷον· ἀνώροφος· διώροφος· τριώροφος· πολυώροφος· ὀμώροφος· καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ μακρὰν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· οἷον· ὑπόροφος· χρυσόροφος· πετρόροφος· καὶ τὰ ὅμοια.

*Οδύνη μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον· ἀνώδυνος· πολυώδυνος· ἀκεσώδυνος· καὶ τὰ ὅμοια.

*Οφελος μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα μεγάλα· οἷον· ἀνωφελής· ἐπωφελής· βιωφελής· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις ὠφελῶ· ὠφέλεια· καὶ ὠφέλιμος.

*Ὁβολός μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα· οἷον· διώβολον· τριώβολον· ἡμιώβολον· τετραώβολον δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ.

*Ὀνυξ μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· γαμψώνυξ· μονώνυξ· μώνυξ, τὸ αὐτό· στερρώνυξ· χαλκώνυξ· ἀκρώνυξ· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ ἀκρωνύχια, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος.

*Ὀρύσσω μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ, εἰ μὲν ἔχουσι τὸ χ, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· τυμβωρύχος· φρεωρύχος· γεωρύχος· καὶ τὰ τούτων ῥήματα τυμβωρυχῶ· φρεω-

* Stobæus S. 15. p. 329. Schow. διὰ τὸ τοὺς ἄλλους τριό-βόλα, ἐμὲ δὲ μνάει αἰτεῖς; Scho-

wius scribere debebat τριώβολα repertum a se in tribus libris.

ρύχῳ¹ καὶ τὰ ὅμοια. Ὅσα δὲ ἔχουσι κτ, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· τυμβορύκτης· τοιχορύκτης· φρεορύκτης² καὶ τὰ ὅμοια.

Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο· διάρυξ, διάρυγος, διὰ τοῦ ω μεγάλου· διορυγή δὲ, μικρόν.

Ὁμῶ, τὸ ὀμνύω, μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ὄϊον· συνωμοσία· ὀρκωμοσία· εὐωμοσία· συνωμότης· ὀρκωμότης· ὀρκωμοτῶ· ἐνώμοτον· ἀπώμοτον· καὶ τὰ ὅμοια.

Ὁμαλὸς μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα μεγάλα· ὄϊον· ἀνώμαλος· ἀγχώμαλος· ἀνωμαλία· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ γῆρας συγκείμενα, καὶ ἐπὶ τέλος ἔχοντα τὸ ω μέγα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ὄϊον· ὑπέργηρας²· εὐγηρας· κακόγηρας· καλόγηρας· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ γῆρας συγκείμενα, καὶ μέσον ἔχοντα τὸ ω μέγα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ὄϊον· γηρώκομος· γηρωβοςκός· γηρωκομεῖον· γηρωβοςκεῖον· καὶ τὰ ὅμοια.³

¹ A, φερορύκτης.

² In cod. exempla utriusque regulæ de compositis τοῦ γῆρας inter se sunt permutata, quæ.

in suum quodque locum restitui. Cæterum cf. supra not. ad ΓΗ, pag. 14.

³ A, καὶ τὰ...

Γηροτρόφος δὲ, καὶ γηροτροφεῖον, μικρὸν, καὶ ἀπλῶς ὅσα ἔχουσιν ἔμπροσθεν τοῦ ο δύο σύμφωνα.

Τὰ παρὰ τὸ κρέας συγκείμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· πολύκρεως· κατάκρεως· λιπαρόκρεως· καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντα τὸ ω· κρεωφάγος· κρεωπόλης· κρεωδαισία·¹ καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ κέρασ συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· μονόκερως· αἰγόκερως· ὑψίκερως· εὐκερως· καὶ τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντα τὸ ω μέγα· κερωφόρος· κερῶεις, καὶ κερῶεσσα.

Τὰ παρὰ τὸ γέλωσ συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· φιλόγελωσ· κλαυσίγελωσ· πολύγελωσ· κατάγελωσ· καὶ τὰ ὅμοια.

Κατάγελωσ δὲ, τόπος, ὁ ἔχων ἀγέλασ, μικρὸν.

Τὰ παρὰ τὸ ἔρωσ συγκείμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· δύσερωσ· κάκερωσ· μίσερωσ· πολύερωσ· καὶ τὰ ἐν μέσῳ ἔχοντα τὸ ω· ἐρωτικός· ἐρωταμανής· ἐρωτόεις· καὶ ἐρίεις.

Τὰ παρὰ τὸ λείωσ συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· λεωφόρος· Λεωκράτης· Λεωνίκης· Λεωγόρας· Λεωνίδης· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Α; κρεωπόλης, κρεωδεσία;

ΝΕΩ, ΗΡΩ, ΗΡΩ, ΠΛΕΩΣ, ΠΛΕΟΝ, ΧΡΕΟΣ, χρέως, χρεο. 17

Οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ νεώς· ὡς τὸ νεώκορος.

Τὰ παρὰ τὸ ἥρας συγκείμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράνται· οἷον Ἡρόδοτος· Ἡρόφιλος· Ἡρόστρατος.

Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἥρωσ συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον Ἡρωδιανός· Ἡρώδης· Ἡρωδιάς· καὶ Ἡρωίνη· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ πλέωσ συγκείμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον ἔμπλεωσ· ἀνάπλεωσ· περίπλις· κατάπλεωσ· ὑπόπλεωσ· καὶ τὰ ὅμοια.

Τούτοις ἀκολουθεῖ καὶ τὰ οἰκεῖα θηλυκὰ καὶ οὐδέτε· ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· Πλεονέκτης ἔ, καὶ πλεονεκτῶ, καὶ πλεονεξία, μικρόν· καὶ τὰ ὅμοια ὡσαύτως.

Τὰ παρὰ τὸ χρέωσ συγκείμενα, κοινῶς μὲν, διὰ τὸ ο μικροῦ γράφονται· οἷον κατάχρεωσ· ὑπόχρεωσ· ἀξιόχρις· Ἀττικῶς δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Τὰ παρὰ τὸ χρέωσ συγκείμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, μέσον ἔχοντα τὸ ο μικρόν· οἷον χρεοκοπῶ· χρεολυτῶ· χρεοδοτῶ· χρεοκοπία· χρεηλασία· χρεοδοσία· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Non hic est apte posita illa vox.

Πλὴν τῶν' γε κατὰ συναλοιφήν οἶον χρεωφειλέτης^ο
δὲ χρεώστης, καὶ χρεωστῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ὄδους συγκείμενα, εἰ μὲν εἰς σ λήγουσι,
ἰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἶον κυνόδους^ο καὶ χαροδούς^ο
κυλιόδους^ο χαλκοδούς^ο μονόδους^ο καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ εἰς
διὰ τοῦ ω μεγάλου οἶον χαλκώδων^ο ἀμφώδων^ο κνώ-
ων^ο καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ παρὰ τὸ ὄπα, ἤτοι τὸν ὀφθαλμὸν, συγκείμενα,
παντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται οἶον ἀνθρώπος^ο
ἔταπον^ο πρόσωπον^ο ἐνώπιον^ο φαιδρωπός^ο ἀγριωπός^ο βλο-
ρωπός^ο πολυωπός, ὁ πολυόφθαλμος^ο ² στενωπός^ο γλαυ-
ῶπις^ο βοῶπις^ο δυσωπῶ, ῥῆμα, καὶ δυσωπία.

Πλὴν τοῦ χαροπός^ο μαστροπός^ο χειροπός^ο καὶ ἐχθρο-
πός^ο. Σὺν τούτοις καὶ παλυοπός^ο χιτῶν, ὁ πολυτρύπητος.

Τὰ παρὰ τὸ γαῖα³ συγκείμενα καὶ ποίωτα γῆς δη-
ῶντα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται καὶ διὰ τοῦ ω μεγά-
λω οἶον εὔγεως^ο λυπρόγεως^ο ψαμμόγεως^ο χρυσόγεως^ο
λπτόγεως. Σὺν τούτοις καὶ μεσόγεως,⁴ καὶ ὑπόγεως.

A; τῶ.

A, πολύφθαλμος.

A, hic et infra γέα. Cf.
supra p. 172. Hunc locum, us-
que ad διφθόγγου γράφονται,
adduxit Bastius ad Gregor.
Co.: p. 516., omissis ἀνώγειον

—ψιλόν.

⁴ Hinc firmatur lectio μεσό-
γεως a Commelino prolata ad
Helioid. ix. 4. quam respue-
bat immerito editor doctissi-
mus p. 282.

Διὰ διφθόγγου δὲ καὶ ὁ μικροῦ ταῦτα ὑπόγαιος ἀνά-
γαιος κατάγαιος. Τούτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἐνοσίγαιος.
Ὁμοίως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα.

Ἀνώγειον δὲ, καὶ κατώγειον, μέγα καὶ ψιλόν.

Μεσόγειος¹ δὲ, καὶ λυπρόγειος ἔγγειος, ὁ γήϊνος καὶ
πρόσγειος καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφον-
ται.

Τὰ παρὰ τὸ γαῖα² συγκείμενα, καὶ μέσον ἔχοντα τὸ ὦ,
διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται οἷον γεωμέτρης γεωγράφος
γεωπέινης γεωμόρος, ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν γεωγραφία
γεωμορία γεωργός γεωργία Γεώργιος γεώλοφος γεώπε-
δον³ καὶ τὰ ὅμοια.

Σημείωσαι τὸ γειόλοφος, καὶ γειόμορος, καὶ γαιοδότης.⁴

Τὰ διὰ τοῦ οεῖς ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται
οἷον πυρόεις χαριτόεις ἀστερόεις αἱματόεις ἀνθεμόεις

¹ Cf. notata ad Her. Phi-
lostr. p. 449.

² Hunc locum, usque ad
γαιοδότης, recitat Bastius ad
Gregor. Cor. p. 518.

³ Addatur γεωφάνιον ex Har-
pocrate, qui Ephorum lau-
dat περὶ χωρίων. Non inde se
extricant interpretes. Varieta-
tes sunt enotatae: Ἐφορος ἐν ὄ
Herod.

περὶ χ., Ἐφ. ἐν εἰ χωρίων, et
Ἐφ. ἐν τῇ θη. Credo legendum
Ἐφορος ἐν Ἐπιχωρίῳ. Fuit
Ephori σύνταγμα inscriptum
Ἐπιχώριον: cf. Ephori Fragm.
Marxii p. 32, 267, 263.

⁴ Bastius conjicit legendum
γαιοδάτης: sed cf. ibid. Schae-
ferus.

ἡμερόεις· Σιμόεις, ποταμός· ἡμαθόεις, ὁ ψαμμώδης· σιγα-
λόεις, ὁ λαμπρός· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ κητώεις, ὁ μέγας· κηώεις,¹ ὁ μεμυρισμένος·
εὐρώεις, ὁ πλατύς· καὶ ὄρεσκώεις θῆρ, ὁ ὄρεινός. Τούτων
δὲ πάντων αἱ καταλήξεις διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται,
ὅτι καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνονται.

Τὰ διὰ τοῦ ὠτός² ἅπαντα, εἰ μὲν καθαριεύει τὸ ω,
ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἶον· ταξεώ-
της· ιδιώτης· Σικελιώτης· Κιβιῤῥαιώτης·³ Ἡρακλεώτης·
αἰρεσιώτης·⁴ ἀπηλιώτης, ἄνεμος· εἰραφιώτης, ὁ Διόνυσος·
ἀγροιώτης, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ· καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ μὴ κα-
θαριεύει τὸ ω, μικρογραφοῦνται· οἶον· τοξότης· δεσπότης·
ἰππότης· ἀγρότης· ἡμιότης· ὁμότης· συνωμότης· συβότης,
ὁ βοσκός, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ δεσμώτης· θιασώτης· Ἡπειρώτης· μονώτης·
καὶ ἀσκαλαβώτης,⁵ ὁ μῦς.

¹ A, ἡκώεις.

² Bastius, qui totum hunc locum de ωτης et οτης adtulit ad Gregor. Cor. p. 545, sed mutato ordine regularum, hic παρεθελικῶς inseruit παροξύτονα, quo facile carere possumus, et sic infra ὀξύτονα ad regulam de ζηλωτής et similibus. Infra scripsit καθαριεύει τὸ ο, melius,

quam τὸ ω, et deinde διὰ τοῦ ο μικροῦ, citra necessitatem. In describendis exemplis calamo pepercit, nonnullis contentus.

³ A, κοιβιῤῥ. Supra in Κι p. 64. melior fuit lectio Κιβυῤῥ.

⁴ A, αἰρεώτης. Et mox ἀγριώτης.

⁵ A, ἀσκαλαβότης, quod et emendavit Bastius.

Τὰ δὲ θηλυκὰ ἅπαντα διὰ τοῦ μικροῦ γράφονται· οἶον· φιλότης· νεότης· ὀσιότης· ἀγαθότης· καὶ τὰ ὅμοια· ἃ καὶ εἰς τος κλίνονται.

Τὰ διὰ τοῦ ωτῆς ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἶον· ζηλωτής· χρυσατής· σταυρωτής· στεφανωτής· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ περισπωμένων γίνονται· καὶ γὰρ ἐκ τοῦ χρυσῶ, χρυσῶ, χρυσῶσω, χρυσατής· ζηλώ· ζηλώσω, ζηλωτής· καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Τὰ διὰ τοῦ ονης ἅπαντα, εἰ μὲν καθαριεῖται τὸ .ο, μικρο-γραφοῦνται· οἶον· γυρόνης·¹ Μηριόνης· Κεβριόνης· καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ μὴ καθαριεῖται, διὰ τοῦ μεγάλου· οἶον· τελώνης· σιτώνης· βελώνης· ὀπωριόνης· καὶ τὰ ὅμοια. Ταῦτα δὲ πάντα ἀπὸ τοῦ ὠνῶ, τὸ ἀγοράζω, γίνονται.

Ἰστέον καὶ τοῦτο· ὄνῶ, τὸ ὄφελῶ, μικρόν· ὠνῶ δὲ, τὸ ἀγοράζω, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται.

Τὰ παρὰ τὸ ὄλλω γινόμενα ὀνόματα, καὶ διὰ τοῦ ωλης ἐκφερόμενα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἶον· πανώλης· ἐξώλης· προσώλης· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ μαινόλης· σκωπτόλης.²

Ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς τῆς λήγοντα· οἶον· ἱππολέτης· γιγαντολέτης· βροτολέτης· ψυχολέτης· βοολέτης· καὶ τὰ λοιπὰ.

¹ Forte, Γηρυόνης.

² Α, μενόλης, σκωπτόλης.

Τὰ διὰ τοῦ ωδῆς, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ω
μεγάλου γράφονται· οἶον· εὐώδης· δυσώδης· κτηνώδης·
πηλώδης· ἀλσώδης· ἀργιλλώδης¹ γῆ, ἢ λευκή· καὶ τὰ
ὅμοια τούτοις.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ ποῦς συγκειμένων· οἶον· γυμνοπόδης·
ξύλοπόδης· πλατυπόδης· στραβοπόδης²· τριπόδης· καὶ τὰ
ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ωτος ὀξύτονα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται·
οἶον· πετρωτός· φολιδατός, ἀλυσιδωτός³· κροσσωτός·
μυττωτός, ὁ τρυγίας τοῦ οἴνου· κροκωτός, ἰμάτιον· καὶ
τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Πλὴν τοῦ μολοπτός· βροτός· βοτός· καὶ δοτός.

¹ A, ἀργυλώδης.—Ingens est illa adjectivorum in ὠδῆς familia: ex quibus unum obiter Iamblicho Stobæi Ecl. 1. c. 52. p. 926 Heer. restituere conabor: οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς τὴν ψυχὴν αὐτῶ τῶ σώματι τῶ ὀργανικῶ συνοικίζουσιν, ὡσπερ οἱ πλείστοι τῶν Πλατωνικῶν· οἱ δὲ μεταξὺ τῆς τε ἀσωμάτου ψυχῆς καὶ τῆς ἀγγελιώδους αἰθέρια . . . περιβλήματα . . . προβεβλήσθαι . . . λέγουσι. Nuperrime in *Ephemeride Classica*, No. 34.

p. 455. vir πλατωνικώτατος pro ἀγγελιώδους, proposuit scribendum ὄστρεώδους, optime quidem ad sensum, et e lingua philosophica petitum (cf. quæ notavi ad Marin. p. 67), sed remotum nimis a voce suspecta. Equidem legerim ἀγγειώδους. Judicet ipse vir doctissimus num bene conjecerim.

² Vide supra in ΒΛΕσσός. p. 5.

³ A, φιλιδατός, ἀλυσειδατός.

Τὰ διὰ τοῦ ὠνός¹ ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· κοινωνός· κολώνος, ὁ ὑψηλός τόπος· μελεδωνός,² ὁ φροντιστής· Τιθωνός, κύριον οἰωνός, τὸ ὄρνειον· υἱωνός, ὁ ἔκγονος· καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ τὰ προπαροξύτονα, εὔωνος· καὶ δύσωνος, ἐκ τοῦ ὠνῶ, τὸ ἀγοράζω, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Τὰ διὰ τοῦ ωλος ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· φειδωλός· ἀμαρτωλός.

Πλὴν τοῦ ὀβολός, ἡ φόλις.³

Τὰ διὰ τοῦ ὠδος ἐκφερόμενα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· ὑμνωδός· ψαλμωδός· ἐπωδός· τραγωδός· καὶ τὰ ὅμοια.

Εὔσοδος δὲ τόπος καὶ δύσοδος, προπαροξυτόνως, μικρά.

Τὰ διὰ τοῦ ὠμός ἐκφερόμενά διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· ὠμός, ἀπηνής· ψωμός· ζωμός· βωμός· βλωμός· καὶ τὰ ὅμοια. Ὡσαύτως καὶ τὰ βαρύτονα· ὦμος· βρῶμος, ἡ δυσωδία· καὶ βρῶμος, εἶδος χόρτου.

Πλὴν τοῦ βρόμος, ὁ ἦχος τοῦ πυρός·⁴ νόμος· τρόμος· τόμος· δόμος· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Hunc locum adtulit Bastius ad Gregor. Cor. p. 595, sed liberius descriptum.

² Α, μελοδωνός. Μοχ ἔγκο-

νος. Bastius scripsit ἔγγονος.

³ Non semel hac voce jam fuit usus: cf. p. 145.

⁴ Vide supra p. 10.

Τὰ διὰ τοῦ ωρος ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γρά-
φονται· οἶον· θεωρός, κηπωρός· θυρωρός· πυλωρός· καὶ τὰ
ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ωος ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφον-
ται· οἶον· ἀθῶος· κερδῶος· Νειλῶος· Μινῶος· καὶ τὰ
ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀθρός, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ διὰ τοῦ ωνας ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γρά-
φονται· οἶον· μαμωνᾶς· Σαμωνᾶς· Πετρωνᾶς· Λεωνᾶς· καὶ
τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ωνιος ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφον-
ται· οἶον· Ἀρτώνιος· Ἀμμώνιος· Καλυδώνιος· Ἀπολλώ-
νιος· Τροφώνιος· καὶ Μουσώνιος· Ποσειδώνιος· Τελαμώ-
νιος· Βαβυλώνιος· Σαρδώνιος· αἰώνιος· καὶ τὰ ὅμοια
ὡσαύτως.

Πλὴν τοῦ Μαρδόνιος· Ἐριχθόνιος· Λακεδαιμόνιος· Χαλ-
κηδόνιος· Καρχηδόνιος· καὶ τὰ λοιπά.

Μεμνόγειος· Ἄγαμεμνόγειος· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ ὀνο-
μάτων γίνονται διὰ τοῦ ο μικροῦ κλινομένων. Σὺν τούτοις
καὶ Παιόνειος στρατὸς, ὁ Οὐγγρικός· παιώνιος δὲ φαρμα-
κία, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

¹ Forte, Ἀντώνιος.

² Α, μεμνόμνειος.

Τὰ διὰ τοῦ ορας¹ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γρά-
φονται· οἷον· Πυθαγόρας· Πρωταγόρας· Κλεαγόρας· καὶ
τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Πλὴν τοῦ γειώρας, γεωργός· καὶ Γειώρας, κύριον, παρὰ
τῷ Ἰωσήπῳ² ἐν ταῖς Ἱστορίαις.

Τὰ διὰ τοῦ αγωγός³ ἐκφερόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω
μεγάλου γράφονται· οἷον· μυσταγωγός· παιδαγωγός· δη-
μαγωγός· φωταγωγός· ὑδραγωγός· προαγωγός· καὶ τὰ
ὅμοια τούτοις.

Τὰ διὰ τοῦ ωναξ ἐκφερόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγά-
λου γράφονται· οἷον· Ἰππώναξ· χειρώναξ· καὶ τὰ ὅμοια.⁴
Ταῦτα γὰρ ἀπὸ συναιρέσεως γίνονται, ἐκ τοῦ ἰπποάναξ
καὶ δημοάναξ, Δημώνναξ, καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ παρὰ τὸ βίος διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· οἷον·
βιοτή· βιοτεύω. Ὅσα δὲ ἐκ τοῦ βιώ, βιώσω μέλλοντος,
διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· βιωτὸς, ὁ βιώσιμος·
ἀβίωτος· μακροβίωτος· βιωτικός· χειροβίωτος· καὶ τὰ
ὅμοια τούτοις.

¹ Bastius ad Gregor. Cor.
p. 603 sic hunc locum protu-
lit: "Τὰ—οἷον Πυθαγόρας (al.
Πρωταγόρας: optime feceris, si
ambo nomina jungas) Κλεαγύ-
ρας κτλ." Nescio quem
fuerit codicem secutus.

² Locum Josephi ignoro.
De hac voce γειώρας plena
manu interpretes ad Hesy-
chium.

³ Ad hunc Epimer. cf. Mo-
schop. π. σχ. p. 128.

⁴ A, καί. Et mox, ἰπποάνα.

Τὰ διὰ τοῦ υς¹ ἀρσενικὰ ὀξύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται· οἶον ἠδύς· ταχύς· ὀξύς· θρασύς· μύς,² ὁ ποντικός· σὺς, ὁ χοῖρος· καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Πλὴν τοῦ φθοῖς· καὶ οἷς, τὸ πρόβατον.

Τὰ διὰ τοῦ οἷος³ ὀνόματα ἅπαντα διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφονται· οἶον· γελοῖος· παντοῖος· ἑτεροῖος· ὀποιος· οἷος, ὁ μόνος· καὶ τὰ ὅμοια. Ὡσαύτως καὶ τὰ ὀξύτονα· οἶον· κολοῖός· κλειός· γλοιός,⁴ ὁ ῥύπος· δαιός, ὁ διπλοῦς· ἐποποιός· γελοποιός·⁵ καὶ τὰ ὅμοια.

Τῶς δὲ, τὸ τέκνον, ψιλὸν καὶ ὑπογεγραμμένον.⁶

Τὰ διὰ τοῦ υνος ὀνόματα προπαροξύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται· οἶον· δεσπόσυγος· εὐφρόσυγος· ἀνδρόγυγος· πίσυγος,⁷ ὁ θαρρῶν· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ πάροιος· φίλοιος· ἀνοιγος· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ τοῦ οἷνος γίνονται.

¹ A, διὰ τοῦ εἰς υς.

² Cf. supra in MT, p. 89.

³ Ad Epimer. ΟΙΟΣ, cf. Moschop. π. σχ. p. 128, et p. 108.

⁴ Cf. not. ad Diogenis

Epist. p. 228.

⁵ Forte, γελωτοποιός: saltem γελωποιός.

⁶ Velim προσγεγραμμένον.

⁷ A, πίσσυγος.

ἈΡΧΗ ΤΩΝ ΘΗΛΥΚΩΝ ὈΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΑ ΘΗΛΥΚΑ.

Τὰ διὰ τοῦ αια βαρύτερα θηλυκὰ διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· μαῖα· ῥομφαία· ματαία· σημαία.¹ κεραιά· Γαλιλαία, τόπος· βεβαία· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἰδέα, ἡ θεωρία· ἀλέα, ἡ θερμασία· καὶ τὰ δισύλλαβα· θέα· νέα· Ῥέα. Ὡσαύτως καὶ τὰ τῶν δένδρων ὀνόματα ψιλοῦνται· οἷον· συκέα· μηλέα· ἰτέα· ῥοδακινέα.² καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἐλαία, καὶ συκομοραία.³ Ἐλέα δὲ, πόλις, ψιλόν.

Τὰ δὲ προπαροξύτονα, τὰ ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· Νίκαια· Φώκαια· Ποτίδαια· Πλάταια· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ Τεγέα, καὶ Νέμεα.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν, διὰ τοῦ αια γινόμενα, διὰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· Μήθυμνα, Μηθυμναία

¹ De ρομφαία et σημαία actum est, p. 120, 125.—A; γαληλαία.

² Cf. supra in Περσία, p. 106.

³ Suidas habet Συκομορβία.

γυνή· Θεσσαλονικαία ἄλοχος. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἔθνικα·
Ἑβραία γυνή· Ἰουδαία· Τὰ λοιπὰ προεγράφησαν¹ εἰς τὰ
διὰ τοῦ εὐς ἀρσενικά.

Τὰ διὰ τοῦ αἶνα θηλυκὰ προπαροξύτονα διὰ τῆς αἰ
διφθόγγου γράφονται· οἷον· λέαινα· δράκαινα· σύαινα·
θέαινα· θεράπεινα· φαγέδαινα· σκοτόμαινα· μύραινα· ἀλεκ-
τρίαινα· καὶ ἀπλῶς τὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν παραγόμενα· ἀπὸ
γὰρ τοῦ λέων, λέαινα· καὶ ἀπὸ τοῦ δράκων, δράκαινα· καὶ
τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς· Σὺν τούτοις καὶ χλαῖνα, βαρύτονον.

Πλὴν τοῦ ῥάβεννα· γέεννα· καὶ γέγνα.

Τὰ διὰ τοῦ αἶρα προπαροξύτονα θηλυκὰ ἅπαντα διὰ
τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· νεΐαιρα, ἢ ἐσχάτη·
μάχαιρα· χίμαιρα· μάκαιρα, ἢ μακαρία· ἰοχέαιρα, ἢ
Ἄρτεμις· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ παροξύτονα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον·
ἡμέρα· ἐσπέρα· διφθέρα, ἢ γοῦνα·² ἀσκέρα, εἶδος ὑποδή-
ματος· χολέρα· ἐτέρα, ἢ ἄλλη· ἔρα, ἢ γῆ· καὶ τὰ
λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ ἑταῖρα, ἢ φίλη· αἶρα, ἢ τοῦ σίτου· σφαῖρα·
καὶ μαῖρα,³ τὸ θηρίον.

¹ Pag. 164.

124.

² Cf. supra ad Σίσυρα, p.

³ Supra in MAI, p. 83.

Τὰ δὲ ὀξύτονα ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· φοβερά· μερρά, πηγγή· Φερά, πόλις· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ἐξ¹ λήγοντα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· καλλίτεξ· ἐπίτεξ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ αἶξ, τὸ αἰγίδιον, ἧ καὶ κλίνεται αἰγός.

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ, καὶ εἰς ὄος κλινόμενα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· μῆνις, μῆνιδος· ἔρις, ἔριδος· Θέτις, Θέτιδος· νεάνις, νεάνιδος· εὐεργέτις, εὐεργέτιδος· κυβερνήτις, κυβερνήτιδος.

Ἦσαύτως καὶ τὰ ὀξύτονα· αἰγίς, αἰγίδος· κηλίς, κηλίδος· καὶ τὰ εἰς ὄος κλινόμενα· ὄρνις, ὄρνιθος· καὶ τὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ω κλινόμενα, καὶ μὴ συναιρούμενα ἐν τῇ γενικῇ· οἶον· λέξις, λέξεως· ῥῆσις, ῥήσεως· ἔγερσις, ἐγέρσεως· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ης λήγοντα παροξύτονα, διὰ τοῦ εος κλινόμενα καὶ συναιρούμενα ἐν τῇ γενικῇ, διὰ τοῦ ἦτα γράφεται· οἶον· ἡ αὐθάδης, τῆς αὐθάδεος καὶ αὐθάδους· ἡ δημώδης, τῆς δημώδεος καὶ δημώδους· καὶ πάλιν· ἡ ψευδής, τῆς ψευδέος καὶ ψευδοῦς· ἡ ἀληθής, τῆς ἀληθέος καὶ ἀληθοῦς. Ταῦτα προεγράφησαν² καὶ ἐν τοῖς ης ἀρσενικοῖς.

Τὰ εἰς ης παροξύτονα θηλυκὰ διὰ τος κλινόμενα, διὰ

¹ Ad ΕΞ, ΑΙΞ, cf. Moschop. π. σχ. p. 190. ² Pag. 169.

τοῦ η γράφονται· οἶον· φιλότης, φιλότητος· κακότης, κακότητος· νεότης, νεότητος· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ χάρις, χάριτος· καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ εἰς ηε λήγοντα θηλυκὰ τε καὶ ἀρσενικὰ διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· μήτηρ· θυγάτηρ· σωτήρ· λουτήρ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ χεῖρ· φθεῖρ· Εἶε, ὄνομα ποταμοῦ· εἰνάτειρ,² ἡ γυνή· Ἐλεάζειρ· καὶ τὰ ὅμοια. Ταῦτα προεγράφησαν² καὶ ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς.

Τὰ εἰς ιξ θηλυκὰ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· κύλιξ, τὸ ποτήριον· μᾶστιξ· σάλπιγξ· σφίγξ·³ καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Πλὴν τοῦ πλήξ· πήληξ, ἡ περικεφαλαία· καὶ ὕσπληξ, τὸ κάγγελον.⁴

Τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφονται· οἶον· κοιλία· σωτηρία· μακαρία· εὐωδία· καὶ τὰ ὅμοια.

² A, ἡνάτειρ: cf. supra p. 170.

² Pag. 170.

³ Sic Grammaticus ap. Hermann. Gr. Gr. p. 435. nomi-

nibus in ιξ, inserit τὸ μῆνιγξ.

⁴ Citat e Nostro Cangius in Κάγκελος, scribens Κάγγελον, contra codicis fidem. Cf. Schol. Theocr. ad Id. 8. 58.

Πλὴν τοῦ θεΐα· χρεΐα· μνεΐα· ὑγεία· καὶ σιτοδεΐα·
σιτοδεΐα δὲ, ἰῶτα· Ἀργεία γυνή, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀργους,
δίφθογγον· ἀργία δὲ, ἢ ῥαθυμία, ἰῶτα.

Τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εὐω¹ ῥημάτων, διὰ τοῦ εια γινόμενα
θηλυκὰ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται· οἶον·
λατρεύω, λατρεία· μεσιτεύω, μεσιτεΐα· πρεσβεύω, πρεσ-
βεΐα· καρυκεύω, καρυκεΐα²· βλακεύω, βλακεΐα· μεθοδεύω,
μεθοδεΐα· καὶ τὰ ὅμοια ὡσαύτως.

Πλὴν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο
συλλαβὰς ὄντων· οἶον· ἄσωτος, ἄσωτεύω, ἄσωτία· ἄσω-
τεΐα δὲ, τὰ καπηλεΐα, δίφθογγον· φιλάνθρωπος, φιλαν-
θρωπεύω, φιλάνθρωπία· παρθένος, παρθετεύω, παρθενία·
παρθενεΐα δὲ, τὰ μοναστήρια, δίφθογγον. Σὺν τούτοις καὶ
ἡγεμονεύω, ἡγεμονία· ἡγουμενεΐα, δίφθογγον.

Εἰ δὲ δισύλλαβα ᾧσι τὰ εἰς ος ὀνόματα, διφθογγίζονται
τὰ διὰ τοῦ εια· οἶον· πόρνος, πορνεύω, πορνεία· λίχνος,
λιχνεύω, λιχνεΐα· ἀγνός, ἀγνεύω, ἀγνεΐα· καὶ τὰ ὅμοια.

Σημειωτέον καὶ ταῦτα· δουλεύω, δουλεία, δίφθογγον·
ἐθελοδοουλία δὲ καὶ αἰιδουλία, διὰ τοῦ ἰῶτα· μοιχεύω,
μοιχεΐα, ἢ πορνεία· μοιχία³ δὲ, ἢ Ἀφροδίτη, ἰῶτα·
ξενιτεύω, ξενιτεΐα· ξενία δὲ ἰῶτα· ὑδρεύω, ὑδρεία, ἢ

¹ Ad EIA, IA, cf: Moschop.
π. σχ. p. 39, 40, 41, et Basil.
Gramm. p. 15.

² A, καρικεύω, καρικεΐα.

³ Forte, μυχία: cf. p. 89.

ὄδρευσις· ὑδρία δὲ, τὸ ἀγγεῖον, ἰῶτα· φονεύω, φονεία,
ἢ φόνευσις· φονία δὲ χεῖρ καὶ γνώμη, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς τῆς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εἰα γινόμενα
προπαροξύτονα θηλυκά, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται
οἶον· ἀληθῆς, ἀλήθεια· ἀσεβῆς, ἀσέβεια· ἀσθενῆς, ἀσθέ-
νεια· ἀδρανῆς, ἀδράνεια· εὐμαθῆς, εὐμάθεια· καὶ τὰ
ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀμαθῆς, ἀμαθία· ἀφυῆς, ἀφύια· εὐφυῆς,
εὐφύια· εὐτυχῆς, εὐτυχία· καὶ τὰ ὅμοια.

Σημείωσαι καὶ τὰ παρὰ τὸ κρατῶ· ἐγκρατῆς, ἐγκρά-
τεια· ἐπικρατῆς, ἐπικράτεια.

Πλὴν τοῦ ἀκρασία, δημοκρατία, ὀχλοκρατία, ἀριστο-
κρατία, καὶ τὰ ὅμοια.

Καθόλου τὰ διὰ τοῦ εἰα προπαροξύτονα θηλυκά¹ διὰ
τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἀλήθεια· εὐσέβεια· ἔνδεια·
Μαρώνεια· Ἀντιόχεια· εὐκλεια· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τῶν παρὰ τὸ μνια καὶ τρια συγκειμένων· οἶον·
Πολύμνια· ψάλτρια· ἀσκήτρια. Ὡσαύτως καὶ Λάμια·
καὶ πότνια, ἢ ἔντιμος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς² ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εἰα γινόμενα

¹ Α, παροξύτονα. Et hoc levicula, γράφεται, pro γρά-
mendum sustulit Bastius ad φονται.

Gregor. Cor. p. 260, hunc lo-
cum adducens cum varietate ² Ad hunc Epimer. cf.
Moschop. π. σχ. p. 197.

θηλυκά, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· ὄξυς, ὄξεια· ταχύς, ταχεῖα· βραδύς, βραδεῖα· θρασύς, θρασεῖα· εὐθύς, εὐθειῖα· καὶ τὰ ὅμοια.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἠδεῖα, ἢ εὐφραντή, ἢ καὶ δίφθογγον· ἰδία, ἢ οἰκεία, διὰ ἰῶτα.¹ Ἰστέον καὶ τοῦτο· κατοικία, μετοικία, ἀποικία, συνοικία, ἀγροικία, παροιμία, καὶ οἰκία, τὸ ὀσπίτιον,² δίφθογγον, καὶ ἰῶτα· οἰκεία δὲ, ἢ πατρίς, καὶ οἰκεία, ἢ ἰδία, δίφθογγα τὰ δύο.

Τὰ διὰ τοῦ ια ὀξύτονα θηλυκά διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον· λαλιά· καλιά· σποδιά· πυρκαϊά· πρασία· μυρμηκιά· παιδιά· καὶ στρατιά.

Παιδεῖα δὲ, καὶ στρατεία, παρειά, φορβειά, ὁ χαλι-
νός, χειά, ζειά, καὶ Φειά, πόλις· δίφθογγα.

Τὰ διὰ τοῦ ιας ὀξύτονα θηλυκά διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον· τριάς· χιλιάς· Ἰλιάς, ἢ Ὀμηρικὴ βίβλος· Κωλιάς, ἢ Ἀφροδίτη· πελιάς·³ ἀλιάς, πλοῖον ἀλιευτικόν· Ἰὰς διά-
λεκτος· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Α, διὰ διφθόγγου.

² Α, ὀσπήτιον. Cangius hæc citans in Ὀσπ. scripsit ὀσπί-
τιον. Cf. supra pag. 17. De
discrimine inter οἰκία, οἰκεία,
et οἰκῆα, vide Moschop. π. σχ.

p. 168, et Nostrum infra,
collato Fischeri indice Palæph.
in Οἰκεῖοι.

³ Sed constanter scribunt
πελιάς, et rex Πελιάς non est
ὀξύτονος.

Πλὴν τοῦ γενειάς· καὶ πλειάς, τὸ ἐξάσπερον· πληϊάς δὲ, ἰῶτα· ὡσαύτως καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ηῖς ἐκφερόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ἦτα γράφονται καὶ ἰῶτα· οἷον Χρυσῆῖς, Χρυσῆϊδος· Βρισῆῖς· ἔχενῆῖς· Κρηθῆῖς· ὀηῖς, ἡ μάχη· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ εῖρα ἐκφερόμενα προπαροξύτονα θηλυκὰ, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον σῶτειρα· δότεира· δομήτειρα· γενέτειρα· ὀλέτειρα· ἡγήτειρα· Σάπφειρα, καὶ Δηϊάνειρα, κύρια· ἔθειρα, ἡ θρίξ· πείρα γῆ· βότεира· γῆ· εὐκκληῖτειρα· βοτιάνειρα· κυδιάνειρα· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ *Αβδῆρα,¹ πόλις· Κύθηρα· καὶ Φάληρα.

¹ Α, αῦβδῆρα. Permutationis τῶν υ et β non unum jam habuimus exemplum; cf. p. 127, 154, 163. Vir doctus nuper scripsit de *Laudano*: "mot que l'on croit formé de *laus* (louange), et que l'on dit avoir été créé par quelque chimiste pour désigner une préparation médicale qui excita son enthousiasme, et qu'il offrit à la thérapeutique comme un don *digne d'éloge*." Nemini, puto, hoc etymum prohabuit. *Laudanum* est idem prorsus nomen ac *labdanum*; et per-

mutatione solenni scripserunt alii *labdanum*, *laudanum* alii. Serius ex duplici illa varietate duplex vocabulum exstitit, ita ut *labdanum* dixerint succum cesinosum cisti cujusdam, *laudanum* autem de pharmaco opiaceo usurpaverint. *Labdanum* Græcis est *λάδανον*, a planta *λίδα*, ut videtur; et inde recentiores puto duxisse sua *λάδον*, *λάδιον*, *λάδι*, quæ τῷ ἔλαιον synonyma sunt. Cangiugius in Glossario exhibet *λάδη* et *λάδι*: illud barbarismus est, e pronunciatione ortus. Sæpius

Μαρίνα¹ φαυστίνα· πίννα, ζῶον θαλάσσιον· καὶ τὰ λοιπὰ, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται.

Πλὴν τοῦ πεῖνα, ὁ λιμός· καὶ ἡ δεῖνα, γυνή.

Τὰ διὰ τοῦ ἰσσα ἐκφερόμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· ὄον· μέλισσα· βασίλισσα· καισάρισα· σάρισα, ἡ σαγίτα·² φοίνισσα, γυνή· Λάρισα, πόλις· καὶ τὰ δι-
σύλλαβα· κίσσα· κνίσσα· Νίσσα, πόλις· καὶ θρίσσα, ἰχθύς.

Πλὴν τοῦ Τέκμησσα, καὶ Μάρπησσα, κύρια· πένησσα· καὶ τὰ δισύλλαβα· νήσσα, τὸ νησσάριον· βῆσσα, ὁ βάσιμος τόπος τοῦ ἔξουις· Θρήσσα, ἡ Θρακική· καὶ ἀπλῶς ὅσα μὴ δύνανται ἀντὶ δύο σσ δύο ττ δέξασθαι, χωρὶς δὲ τοῦ νήσσα. Πεῖσσα,³ ἡ τοῦ ξύλου, καὶ δεῖσσα, ἡ ὑγρασία, δίφθογγα.

Τὰ διὰ τοῦ ἠθρα καὶ ἠτρα θηλυκὰ διὰ τοῦ ἠ γράφονται· ὄον· κολυμβήθρα· δακτυλήθρα· οὐρήθρα· ἀλινδήθρα, ἡ τῶν Ἰππων κυλίστρα· ὀρχήστρα· Κλυταιμνήστρα, κύρια·⁴ ῥήθρα· φήθρα· μήθρα· καὶ Δήμηθρα.

sic Cangius erravit, nomina per η exhibens, quæ sunt neutra per ι scribenda. Debebat saltem monere, hoc modo scripta invenisse, sed esse depravata.

¹ A, αρίνα, omissa litera ini-
Herod.

tiali rubrica pingenda.

² Sagitta: cf. Cangii Gloss. Mox A, φοινήσα.

³ Cf. supra in ΠΕΙ, p. 110.

⁴ Vel deest aliud nomén proprium, vel scribe κύριον.

P

Πλὴν τοῦ κονίστρα· κυλίστρα· ποτίστρα· λίτρα· καὶ μίτρα, τὸ ὄπλον.¹

Τὰ διὰ τοῦ ιη ἐκφερόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται ὡς ἄξινη· μυρρίνη· ὑσμίνη, ἢ μάχη· ῥητίνη· θριδακίνη, τὸ μαϊούλιον.² Ἀνδριστίνη, κύρια·³ εἰλαπίνη, ἢ εὐωχία· Παλαιστίνη· Παλαιστηνὸς δὲ, ἢ δωτίνη, ἢ δωρεά· ἠρωίνη, γυνή· ξυλίνη· συκίνη· χρυσίνη· πυρίνη· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ εἰρήνη· γαλήνη· σελήνη· καὶ τὰ τῶν πόλεων ὀνόματα· Μυκίνη· Πυρήνη· καὶ Βηρήνη. Σὺν τούτοις σαγήνη· ἀπήνη, ἢ ἄμαξα· ὑπήνη, τὸ γένειον· Ἀλκμήνη, καὶ Ἰσμήνη, κύρια· καὶ τὰ δισύλλαβα· πήνη, ἢ μέταξα·⁴ γλήνη, τὸ ὄμμα· μήνη, ἢ σελήνη· καὶ σκοτομήνη.

Τὰ διὰ τοῦ ικη ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ι γράφονται ὡς ὄν· μυρική· νίκη· καταδίκη· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ πηνήκη, ἢ περικεφαλαία· θήκη· προσθήκη·

¹ Vide supra ad Μίτρα, p. 84.

² Cf. supra in ΘΡΙ, p. 58.

³ Et hic κύριον reponendum, ni desit aliquid. Pro Ἀνδριστίνη, scribendum forsitan Ἀδραστίνη. Philem. Lexic. Nom. § 17. notat a nominibus propriis in ος non puris formari foemina patronymica διὰ τοῦ

ιη ὄν, Ἀδραστος, Ἀδραστίνη, ἢ τοῦ Ἀδράστου. Suidas: Ἀδραστίνη, ἢ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ. Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Ἀδρηστίνη, ὄνομα κύριον θυγάτηρ Ἀδράστου: scrib. Ἀδραστίνη.

⁴ Cf. supra ad ΣΗρικόν, p. 125. Gregorius Naz. Or. xvi.

καὶ ἐπιθήκη. Δίφθογγα δὲ ταῦτα· Εὐνείκη,¹ κύριον·
ἐρείκη, φυτόν· καὶ νεΐκη, ἡ φιλονεικία.

Ἀπειλή· ὀφειλή, τὸ χρέος· καὶ ὠτειλή, τὸ τραῦμα·
δίφθογγα· Θηλή δὲ, ὁ μαστός· χηλή, ἕνυξ· γαμφηλή,
ἡ σιαγών· καὶ ἀκανθηλή· διὰ τοῦ η γράφονται.

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ Ω ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΗΛΥΚΑ.

Τὰ εἰς ω μέγα λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονοῦνται, καὶ

p. 248 D. ἡμεῖς δὲ θρύψομεν
ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ
περιβρέουση, καὶ τοῖς ἐκ λίνου
καὶ σηρῶν ἀερίοις ὑφάσμασι·
ubi Basilus in Scholiis in-
editis: θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς)
ἀντὶ ἑαυτοῦ· τὰ γὰρ ἀπαλὰ καὶ
λεῖα θρύπτουσι τῶν ἐσθημάτων,
καὶ τὰς σάρκας μαλακὰς τε καὶ
ἀσθενάρας ποιοῦσιν· οἷα τὰ ἐκ
λίνου καὶ σηρῶν, ὡς αὐτὸς ἔφη,
ὑφάσματα τῶν ἀερίων· εἶεν δὲ
ταῦτα ἐκ λίνου καὶ μετάξης, ἢ
ἐστὶν ἐκ σηρῶν· οὕτω γὰρ οἱ
ταύτην γεννῶντες σκώληκες κέ-
κληνται· λεπτόν γὰρ καὶ
ἀραχνῶδες νῆμα ἀέρι παρεικα-
μμένον, ὡς ἂν (l. ὡσάν) διαφα-
νές· τοιοῦτος γὰρ ὁ ἀήρ· διὸ καὶ
διειδῆς καὶ διηχῆς ἐστὶ τῇ ἀγαν
λεπτότητι τῆς οὐσίας, ῥαδίως
ταῦτα ταῖς αἰσθήσεσι καὶ δεχό-

μενος καὶ παραπεμπόμενος. Rur-
sus Gregorii Or. xxxvii. p. 598
C., ubi S. Pater de generatione
animalium multiplici loquitur,
hæc Basilus illustrationis cau-
sa adposuit: *Ἔστι μὲν εἶδη κάμ-
πης διάφορα, ἐξ ὧν καὶ ἡ μεγάλη
βομβυλῖς, ἢ μετασχηματιζομένη
γίνεται σκώληξ, ὁ νεκυδαλλὸς
εἰρημένος, ἐξ οὗ ἀναπηνιζόμεναι
αἱ γυναῖκες τὰ βομβύκινα ὑφαί-
νουσι. Καὶ οἱ σῆρες, ἐξ ὧν τὰ
σηρικὰ ὀνομαζόμενα μέταξα, οἱ
καὶ εἰς πτηνὰ μεταβάλλουσιν, ἐν
οἷς ὄρα ἔστιν οὐκ ὀλίγα ἐκ τῶν
αὐτῶν, τὰ μὲν γεννήματα, τὰ
δ' οὐ γεννήματα μὲν, πλὴν ὁμοού-
σια.

¹ Α, εὐνήκη, et modo περικε-
φαλέα. Εὐνείκα nota est e
Theocriti Id. 13; Εὐνείκη e
Theogonia 247.

διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται οἶον Σαπφώ Λητώ· μιμῶ·
καὶ τὰ ὅμοια τούτοις.

Τὰ εἰς ος λήγοντα θηλυκὰ, εἰ μὲν βαρύτονά εἰσι, διὰ
τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἶον Κίος, Τίος,¹ Τῆνος, καὶ
Δῆλος, νῆσοι· καὶ τὰ λοιπὰ.

Πλὴν τοῦ ἕως,² ἀνατολὴ καὶ ἡμέρα.

Εἰ δὲ ὀξύτονά εἰσι, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται οἶον
αἰδῶς, ἡ ἐντροπή· εἰδῶς, καὶ ἡῶς, ἡ ἡμέρα· ὄως, ἡ ὄωρεά·
Κῶς, νῆσος· καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ μὴ πρὸς³ τὸ ἀρσενικὸν
εἰς θηλυκὸν κατὰ Ἀττικοὺς μετασχηματίζεται οἶον ἡ θεὸς,
ἀντὶ τοῦ ἡ θεά· ἡ σοφὸς, ἀντὶ τοῦ ἡ σοφή. Τὰ τοιαῦτα
γὰρ μικρογραφοῦνται, ὥσπερ καὶ τὰ προπαροξύτονα
Ἀττικά· ἡ θαυμάσιος, ἀντὶ τοῦ ἡ θαυμασία· ἡ ἐξαισίος,
ἀντὶ τοῦ ἡ ἐξαισία· καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ προπαροξύτονα·
ἡ ὄψιμος· ἡ πρῶϊμος· ἡ ἔντιμος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ων λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ὀξύτονα, εἴτε προπα-
ροξύτονα, ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ἐν τῇ
εὐθείᾳ· οἶον τρυγῶν· ἀηδῶν· χελιδῶν· Σιδῶν· Καρχηδῶν·
Βαβυλῶν· καὶ πάλιν· τρήρων· μείζων· σῶφρων· καὶ τὰ
ὅμοια.

¹ Cf. Moschop. κ. σχ. ρ.
112.

² Α, ἕω.

³ Πρὸς delendum esse vide-
tur.

Τὰ εἰς ὠν λήγοντα ὀξύτονα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται: ¹ οἶον· τρυγῶν, τρυγόνος· ἀηδόνος· Γοργόνος· σταγόνος· λαγόνος· σιαγόνος· χιόνος· θηλαμόνος· ἀμαζόνος· Χαλκηδόνος· Χαρκηδόνος· καὶ Ὀλοσσόνος· ἰνδικτιῶνος δὲ μέγα.

Τὰ εἰς δων θηλυκὰ, ἔχοντα τὸ δ ἐπὶ τῆς γενικῆς, διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται: οἶον· ἀηδόνος· χελιδόνος²· λάμπηδόνος· ἀχθηδόνος· τηκεδόνος· κληδόνος, τῆς μαντείας· Χαλκηδόνος· Ἀυθηδόνος.

Πλὴν τοῦ Σιδῶνος· Καλυδῶνος· καὶ μελεδῶνος, τῆς φροντίδος,³ καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ὠνη θηλυκὰ, μὴ ἔχοντα⁴ κύρια, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται: οἶον· κορώνη· χελώνη· ῥαστώνη· Δωδώνη· Μεθώνη· κολώνη· ἀνεμώνη· εἰρεσιώνη,⁵ ὁ στέφανος· ζώνη· χώνη· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀγχόνη· ἀμπεχόνη· ἀκόνη· σφενδόνη· περόνη· ὀθόνη· εὐφρόνη, ἡ νύξ· καὶ φελόνη.⁶ Βελώνη δὲ, ὄνομα θεᾶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται.

¹ A, γράφον. Sic.

² A, χελιδόνος. Μοx, καλιδῶνος.

³ Hunc locum respexisse videtur Bast. ad Gregor. p. 559. Cf. Moschop. Gramm. p. 50. extr.

⁴ Scribe ὄντα.

⁵ A, εἰρηώνη. Supra in EIP: Εἰρεσιώνη, ὁ στέφανος. Alci-phron. 3, 37. εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα.

⁶ Idem quod φαινόλης, penula: cf. Cangii Gloss.

Τὰ δὲ κύρια διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἀντιγόνῃ Ἑρμιόνῃ Ἡρίωνῃ Ἐργυρίωνῃ καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ Ἀμυμώνῃ, καὶ Τρυτώνῃ.

Τὰ διὰ τοῦ ονη ἐκφερόμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται ὡς ἡδονή· καλλονή· πλησμονή· κνησμονή· γονή· μονή· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὠνῃ, ἢ ἀγορασία.

Τὰ διὰ τοῦ οτης ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται.

Πλὴν τοῦ ἡλικιωτίσ² ἰδιωτίσ, γυνή ἰδιωτικὰ καὶ τὰ ὅμοια. Ἰδιότης δὲ, τὸ ἰδίωμα, μικρόν.

Τὰ διὰ τοῦ ωτη ἐκφερόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὡς μηλωτή· πτερωτή· κηρωτή· κροσσωτή· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ βιοτή, ἢ ζωή· καὶ δοτή, ἢ δεδομένη.

Τὰ διὰ τοῦ ολη ἐκφερόμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ

¹ Scribendum forte Ἡσιόνῃ.

² Α, ἡλικιώτης, quod mutare debui; nam agitur de nominibus generis feminini. Iotacismus in causa fuit ut ΟΤΗΣ et

ΩΤΙΣ in eodem finalium genere poneret. Quod sequitur ἰδιωτικὰ litura sanandum esse videtur, ut prava praecedentis nominis repetitio.

γράφονται· οἶον· ἐντολή· ἐπιτολή· ἀνατολή· περιβολή· ἀναβολή· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τῶν ἀπὸ ῥημάτων γινομένων· οἶον· τέρπω, τερπαυλή·¹ ἐπείγω· ἐπειγωλή· εὖχω, εὖχωλή· Καὶ θάλπω, θαλπωρή, διὰ τοῦ ρ γράφονται.

Τὰ διὰ τοῦ οχη ἐκφερόμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ο· μικροῦ γράφονται· οἶον· ἀνοχή· ἐξοχή· ὄχη, ἢ τροφή· καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Ἀνακωχή² δὲ, μόνον, μέγα. Σὺν τούτῳ· καὶ ἀνακωχεύω, καὶ ἀνακώχευσις, καὶ κατακώχιμος, ὁ πεπλησμένος.

Τὰ διὰ τοῦ οπη ἐκφερόμενα θηλυκὰ, κύρια ὄντα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· οἶον· Ῥοδόπη· Ἀερόπη· Καλλιόπη· Ἀστερόπη· Ἀντιόπη· Μερόπη· καὶ τὰ ὅμοια.

Εὐρώπη δὲ μόνον, κύριον ὄν καὶ τοπικόν, διὰ τοῦ ω· μεγάλου γράφεται. Σὺν τούτῳ καὶ Σινώπη, καὶ κερκώπη, ἀγρώπη· καὶ ὀξύτονα ταῦτα· σιωπή· περιωπή· καὶ ὀπωπή, ἢ ὄψις. Στεροπή δὲ, ἢ ἀστραπή, καὶ ὀπή, ἢ τρύπα,³ μικρόν.

¹ Hunc locum de nominibus in ωλή respicit Bastius ad Gregor. p. 570. Μοχ καὶ θάλπω—γράφονται non sunt integra, vel scribendum γρά-

φεται.

² Cf. Moschop. π. σχ. p. 63.

³ Cf. supra p. 101.

Τὰ διὰ τοῦ ωρα ἐκφερόμενα ¹ θηλυκά, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὄιον ὀπώρα· πληθώρα· Δεβώρα, κύριον· Πανδώρα· Μηνοδώρα· Μητροδώρα· Νυμφοδώρα· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ διὰ τοῦ ωσυνη θηλυκά, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ωσ συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὄιον ἀγιωσύνη· μακαρισύνη· ἱερωσύνη· καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰ δὲ μακρὰν, διὰ τοῦ ο μικροῦ ὄιον δικαιοσύνη· βριθοσύνη· οἰκτοσύνη· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ωδια συγκείμενα θηλυκά, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὄιον ψαλμωδία· τραγωδία· παλινοδία· ὑμνωδία. Σὺν τούτοις καὶ εὐωδία, δυσωδία.

Τὰ δὲ παρὰ τοῦ οδος διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται ὄιον εὐοδία, ἢ καλὴ ὁδός· δυσοδία, ἢ κακὴ ὁδός· ἀνοδία· καὶ τὰ ὅμοια ὡσαύτως.

¹ Ἀκρώρεια, ὑπώρεια, κρημνώρεια, μέγα καὶ δίφθογγον.

² Ἀπορία δὲ, καὶ ἔξορία, ὑπερορία, καὶ ἔνορία, μικρὸν καὶ ἰῶτα.

Ἀὐθωρία ² δὲ, καὶ ἀωρία, καὶ διωρία, καὶ πολυωρία, καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐκ τοῦ ὄρος ὁ καιρὸς, μέγα.

¹ Α, διὰ τοῦ ω^{ρα} μεγάλου ω ἐκφερ.

² Α, αὐθωρία.

Τὰ διὰ τοῦ υνη θηλυκὰ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται· οἶον· δικαιοσύνη· κορύνη, ἡ ματζοῦκα·¹ Φρύνη, κύριον· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλήν τοῦ οἴνη, ἡ ἄμπελος.

Τὰ διὰ τοῦ οια παροξύτονα θηλυκὰ διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφονται· οἶον· παντοία· ὀποία· γελοία· ἑτεροία· ποία·² πτοία· Τροία· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλήν τῶν μετοχικῶν· τετυφυῖα· πεποηκυῖα· τεθεικυῖα. Ταῦτα γὰρ διὰ τῆς καταχρηστικῆς διφθόγγου γράφεται. Σὺν τούτοις καὶ μυῖα, ζωῦφιον. Ἄφύα δὲ, ἄγραυλις,³ ψιλόν.

Τὰ διὰ τοῦ οια προπαροξύτονα θηλυκὰ παρὰ τὸ νοῦς καὶ ροῦς καὶ πλοῦς καὶ χροῦς⁴ συγκεείμενα, διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται. Τὰ παρὰ τὸ νοῦς· οἶον· ἄνοια· δύσνοια· κακόνοια· παράνοια· διάνοια· περίνοια. Τὰ παρὰ τὸ ροῦς· οἶον· εὔροια· ἀπόρροια· σύρροια. Τὰ παρὰ τὸ πλοῦς· οἶον· εὔπλοια· δύσπλοια· ἄπλοια· ἔκπλοια· καὶ τὰ λοιπά. Τὰ παρὰ τὸ χροῦς· οἶον· εὔχροια· δύσχροια· πολύχροια· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ τὰ παρὰ τὸ πνοή· εὔπνοια· δύσπνοια· ἐπίπνοια· καὶ τὰ λοιπά.

¹ Vide supra in Κο, p. 70.

² Α, πλοῖα.

³ Suidæ ἔγραυλις. Nicephorus Gregoras p. 110. edit. Hermanni (post Librum de

Emend. Gr. Gr.): ἀφύαι, αἱ ἔγραυλίδες.

⁴ Ad hanc regulam cf. Moschop. π. σχ. p. 128.

Σὺν πᾶσι καὶ Βέρροια, ὄνομα χώρας· καὶ ἀπλῶς τὰ διὰ τοῦ οια προπαροξύτονα ἅπαντα διφθογγίζονται.

Πλὴν τοῦ ἄρπυια, καὶ αἰθυια, Εἰλείθυια· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς καταχρηστικῆς διφθόγγου γράφονται. Σὺν τούτοις καὶ μητρυιά, ὀξύτονον. Τροιά δὲ, ἢ σχοῖνος, διὰ διφθόγγου κυρίως.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ.

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ Ε ΨΙΛΟΥ ΟΥΔΕΤΕΡΑ.

Τὰ εἰς ες λήγοντα οὐδέτερα ὀνόματα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον· ἀληθές· ἀψευδές· ἀμαθές· δυστυχές· αὐθαδές· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ σταῖς, τὸ ἄλευρον.

Τὰ διὰ τοῦ αἰον² οὐδέτερα προπαροξύτονα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· ἔρμαιον, τὸ εὔρεμα· σπήλαιον· συμβόλαιον· περιβόλαιον· περιδέρραιον· ἔλαιον, τὸ τραγόμενον³. Σύλαιον,⁴ πόλις· καὶ ἀπλῶς ὅσα μονογενῆ εἰσὶ σὺν τούτοις καὶ μάταιον, καὶ βέβαιον.

^ο Ὅσα δὲ τριγενῆ εἰσὶ, δύνανται καὶ⁵, συναίρεσιν δέ-

¹ A, εἰλυίθυια.

² Adtulit hunc locum Bast. ad Gregor. p. 22.

³ Eadem videmus supra in EA, p. 30. Distinguere vult,

quod monuit Bastius, ἔλαιον ab ἔλεον· de quo statim.

⁴ Cf. Bastius ibid.

⁵ Forte, καὶ δύνανται, vel δύνανται δὲ καί.

ξασθαι, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· χρύσειον, χρυσοῦν· ἀργύρειον, ἀργυροῦν· χάλκειον, χαλκοῦν· σιδήρειον, σιδηροῦν· καὶ κάνεον, κανοῦν. Σὺν τούτοις¹ καὶ ὄστρεον, καὶ ἔλεον,² ἢ ἐλεημοσύνη. Τριγενῆ δὲ εἶπομεν, ὅτι ἐστὶν ὁ χρύσειος, ἢ χρυσέα, καὶ τὸ χρύσειον καὶ τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς. Σημειῶσαι δὲ καὶ ἄλλως τὰ ψιλὰ. Ὅσα γὰρ δύνανται ἰῶτα προσλαβεῖν ἐν τῇ ε, καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· χρύσειον, χρύσειον· ἀργύρειον, ἀργύρειον· χάλκειον, χάλκειον· ὄστρεον, ὄστρειον· καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ ὀστέον, παροξυτόνως.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ η θυλυκαῶν διὰ τῆς αἰ διφθόγγου

¹ Cf. Bastius i bidem hanc regulam adferens.

² Exempla nei tri τὸ ἔλεον Bastius non novemat, nec ego novi. Forte voluit Noster accusativum τοῦ ἔλεος significare. Sed has, quidquid sit, minutias omittam, ut Callimacho, cujus nunc memini, si possim, prosim. Poetae venusti et tersissimi sic editum legitur Epigramma in Conopium metreticulam, Blonifieldo 73, Brunckio 15: Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς Κωμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροισι. Οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικω-

τάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν Κοιμίζεις. ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας. Γελτονες οἰκτεῖρουσι, σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἢ πολιῆ δὲ Αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη. Legendum videtur, Ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασα: et, ne per somnum quidem, te fui misericordem expertus: mox idem dicet iterum, σὺ δ' οὐδ' ὄναρ, in qua iteratione est πάθος τι. Servato ἠντίασας, sensus fit ineptus fere; nam quid Conopio feroculæ et amatorem excludenti, alienæ fuit opus misericordiæ? Cæterum non nescio qui ἠντίασας defendi non bene possit.

γράφονται ἅπαντα Μήθυμνα, Μηθυμναῖον χωρίον ἢ πεδίον.
Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονικαῖον· καὶ τὰ ὅμοια.

Καὶ τὰ ἐθνικὰ ὁμοίως τοῖς ἄνω. Ταῦτα δὲ πάντα
πλατύτερον προεγράφησαν ἐν τοῖς διὰ τοῦ αἰος ἀρσενικοῖς.

Τὰ εἰς ἰ λήγοντα οὐδέτερα ἅπαντα διὰ τοῦ ἰῶτα γρά-
φονται· οἶον· μέλι· στίμμι· κόμμι, τὸ ψιμμύθιον·¹ κίκι,
εἶδος ἐλαίου· σίνηπι· πέπερι, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ἰον ὀνόματα οὐδέτερα ὑποκοριστικὰ διὰ τοῦ
ι γράφονται· οἶον· παιδίον· βιβλίον· κηπίον· θριγγίον, τὸ
περίφραγμα· τρυβλίον, τὸ σκουτέλιον·² χωρίον· χρυσίον·
κρανίον, ἢ κεφαλή· καὶ τὰ ὅμοια·

Τὰ δὲ περιεκτικὰ διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ὠρεῖαν·

¹ Supra p. 154. scripsit
ψιμμύθιον, ubi de varietate
scripturæ monui. Plutarchus
Alcib. 39. κοσμεῖν τὸ πρόσω-
πον ὡσπερ γυναικὸς, ὑπογράφου-
σαν καὶ ψιμμυθιοῦσαν: ubi Co-
rayus suspicatur esse legendum
ψιμμυθίζουσαν, aut potius ψι-
μυθίζουσαν verbumque ψιμ-
μυθιόω, hoc tantum Plutarchi
exemplo firmatum, locum non
suum in Thesauro Stephani
occupare. Plutarcheo verbo
patronum proferam, non valde
disertum, patronum tamen,

Constantinum Manassem, qui,
in Chronico, p. 13 B, Sarda-
napalum sic depingit: Γάστρις
ἄνηρ καὶ τρυφηλὸς, λαγνὸς καὶ
γυναικίας, Ὃς ἐκθλύνας ἑαυτὸν
καὶ γυναιξὶ συγκλείσας, Ἐπέ-
γραφε τὸ πρόσωπον, ἔβαπτε τὰς
(1. τοὺς) ὀφρύδας, Ἐξύρει καὶ τὸ
γένειον μέχρις ἐπιδερμίδος, Ἐδεί-
κνυ καὶ τὰς παρειὰς ἐψιμμυθια-
μένας. Et statim p. 13 C.
Ὡς εἶδεν, ὡς ἐώρακεν ἐψιμμυ-
θιαμένον.

² Nostri meminit Cangius in
Σκουτ.

μουσεῖον· ᾠδεῖον,¹ κουρεῖον· διδασκαλεῖον· βαλανεῖον·
μαντεῖον· ἀρχεῖον, τὸ παλάτιον· πατριαρχεῖον· κναφεῖον·
ιατρεῖον· μαγειρεῖον· θεωρεῖον, τὸ ἵπποδρόμιον· πανδοχεῖον·
καπηλεῖον· χαμαιτυπεῖον· ὀρφανοτροφεῖον· γηροκομεῖον·
ἐπισκοπεῖον· γραμματεῖον· καὶ σχολεῖον. Περιέχει γὰρ τὸ
ᾠρεῖον τὰ ᾠριμα κάρπιμα, τὸ μουσεῖον τὰς Μούσας, τὸ
ᾠδεῖον τοὺς ᾠδοντας, τὸ κουρεῖον τοὺς κούρους,² καὶ τὰ
λοιπὰ ἀκολούθως.

Σὺν τούτοις καὶ τὸ στυππεῖον,³ σημεῖον, μνημεῖον,
ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον, φορεῖον, καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ τὰ ἀπὸ
τῶν διὰ τοῦ ευω· πρωτεύω, πρωτεῖον· δευτερεύω, δευ-
τερεῖον· καλλιστεύω, καλλιστεῖον· βραβεύω, βραβεῖον·
καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ παρὰ τὸ λόγος, εἰ μὲν μετὰ ἀπτῶτων συντέθηνται,
ἤτοι μετὰ προθέσεων, προπερισπῶνται, καὶ διὰ διφθόγγου
γράφονται· οἶον, ἀναλογεῖον· εἰ δὲ μετὰ πτωτικῶν σύγ-
κεινται, ἤτοι μετὰ ὀνομάτων, προπαροξύνονται, καὶ διὰ
τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ᾠρολόγιον· ἀνθολόγιον· σιτολό-
γιον· καὶ τὰ ὅμοια τούτοις.

¹ A, ᾠδεῖον. Mox credo
Nostrum scripsisse γηρωκο-
μεῖον, ut suæ sibi regulæ pa-
reret : vidé supra p. 14, 205.

² Forte, τοὺς κουρεῖς. Lexicon
τῆς γραμμ. in cod. 1680. Κου-

ρεῖον, ἔνθα οἱ κουρεῖς καθέζονται·
σημαίνει δὲ καὶ τὸ φυλακτήριον.
Hic posterior sensus usus est
recentioris, derivata voce κου-
ρεῖον a Latino cura.

³ A, στιπεῖον.

Τὰ διὰ τοῦ ἰον προπαροξύτονα ἐπίθετα οὐδέτερα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· ἄγιον, κύριον, ὄσιον.

Τὰ δὲ μετουσιαστικά καὶ τὰ λοιπὰ, διφθογγόγραφοῦνται· οἶον· χρύσειον νόμισμα· ἀργύρειον εἰκόνισμα· καὶ πάλιν· ἐλάφειον κέρας· βόειον δέρμα· Ἀχίλλειον ὄπλον· Ἰορδάνειον ρεῦμα. Σὺν τούτοις καὶ κώνειον, τὸ φάρμακον.

Ταῦτα δὲ πάντα προεγράφη πλατύτερον ἐν τοῖς διὰ τοῦ ἰος ἀρσενικοῖς.

Σημείωσαι τὸ ἀργύριον,¹ ὁ ἄργυρος, καὶ σιδήριον, ὁ σίδηρος, καὶ χρυσίον, ὁ χρυσὸς, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Γενεῖον δὲ μόνον διὰ διφθόγγου γράφεται.

Τὰ διὰ τοῦ ἰδῖον² οὐδετέρως ὑποκοριστικά διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· οἰκίδιον· ἀργυρίδιον· σκαφίδιον, τὸ πλοῖον· κλινίδιον· πορνίδιον· ξιφίδιον· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁμοια· Πλὴν εἰ μὴ³ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου λέξεως ἔχουσι τὸ ε· ἐκεῖνα γὰρ πλεονασμῶ τοῦ ἰῶτα διφθογγίζονται· οἶον λέξις,

¹ A, ἀργύρειον.

² De diminutivis per ἰδῖον et εἰδῖον cf. Philemonem Lexic. §§ 37. 96.

³ Verus Herodianus post Mærin p. 462. Locutionem χωρὶς εἰ μὴ reprehendit ut ple-

onasticam et ἀδόκιμον: in quo forte fuit nimius. Demosthenes in Dionysod. t. 5. p. 90. Ταυχν. πλέουσα πανταχόσε, πλὴν οὐκ εἰς Ἀθήνας: quod et possit ob pleonasmum reprehendi.

λέξεως, λεξειδιον¹ τάξις, τάξεως, ταξειδιον² αλυσειδιον κτησειδιον. Σύν τούτοις και αγγειδιον, από του αγγειον και σκαφειδιον, η δίκηλλα, από του σκαφεύς, σκαφέως και τα ὅμοια τούτοις.

Τὰ διὰ τοῦ ιμον ἀναφερόμενα, διὰ τοῦ ιῶτα γράφονται οἶον πρώϊμον ὄψιμον και διὰ τοῦ ινον οἶον πέτρινον λίθινον και τὰ διὰ τοῦ ιστον οἶον πρώτιστον, χείριστον.

Ταῦτα γαρ³ πάντα προεγράφησαν εἰς πλάτος ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

Τὰ εἰς ον λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἶον ξύλον φύλλον σκῦλον κῶλον δῶρον και τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἄζων,⁴ τὸ νεκρὸν, και ἡμίζων, τὸ ἡμιθανές. Τὸ δὲ ἔμπλεων, και περίπλεων, και εὐγεων, και λυπρόγεων, και τὰ τοιαῦτα πάντα προεγράφησαν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς· ἐκείνοις γὰρ ἀκολουθεῖ.

Τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα ἅπαντα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἶον βέλος τέλος μέλος τεῖχος ξίφος στέφος στίφος⁵ γῆθος και τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ φῶς, και ὤς,⁶ και τὰ ἐκ τούτων.

¹ Α, λεξιδειον.

⁴ Α, ἄζον.

² Do voce ταξειδιον, cf. Coray. ad Heliod. p. 296.

⁵ Α, στίφος, στήφος.

³ Scribe ταῦτα δέ.

⁶ Α, ως. Theocrit. xi. 92. dixit ὤς pro οὖς.

Ἐσαύτως καὶ τὰ μετοχικὰ οὐδέτερα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· τὸ τετυπός· τὸ λελοιπός· τὸ πεποιηκός· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἐστώς, βεβώς, γεγώς, καὶ τεθνεώς.

Τὰ εἰς ωρ ληγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον· ὕδωρ· τέκμων· ἐέλδωρ, τὸ ἐνθύμημα· καὶ τὰ ὅμοια.¹

Πλὴν τοῦ κάλορ·² ἦτορ· ἄορ· καὶ *Ανορ, ἀρνικόν, ὁ ἀνήρ· Γόμορ, Χοδογόμορ, καὶ Ναβουχοδονόσορ, ὀνόματα κύρια.

Τὰ διὰ τοῦ ὠτερον καὶ ὠτατον, ὡς ἐν τοῖς διὰ τοῦ ὠτερος καὶ ὠτατος.³

¹ Α, καί.

² Cf. supra p. 192. *Mox quid sit ἀρνικόν non capio. Forte ἄνορ, ἀρσενικόν, ὁ ἀνήρ. Hesych. *Ανορ, νοῦς, ὑπὸ Σκυθῶν. De Χοδογόμορ vide supra p. 152. Statim Α, ναουχοδονόσορ, permutatione τοῦ υ et β superius notata, p. 224.*

³ Supra p. 202 et 203, ubi nunc credo εὐκλιδέτερος mutandum esse in εὐκκληιδότερος, vel in ἀκκληιδότερος. H. Stephanus adtulit ἀκκληιδότερος e Suida.

Dio. Chrys. Orat. ix. p. 288.

ἐνόμιζε τούτους εὐϊατωτέρους. Codex 2958 rectius, εὐϊατοτέρους. Apostolius Adag. xi. 57. Κόττου ισχυρώτερος καὶ Βρυάρεω. Codex A 85 Mazarin. recte, Κ. ισχυρότερος καὶ Βριάρεω. In eodem Adagio pro πόλις τῆς καλουμένης Ὀρστιάδος, idem codex habet, π. τῆς νῦν κ. Ὀρ., consentiens cum textu Palæphati cap. 20, quem Apostolius secutus est.

Τὰ παρὰ τοῦ ὄνομα· οἶον· ἀνώνυμον, δυσώνυμον.

Τὰ παρὰ τοῦ ὄλεθρος· οἶον· ἀνώλεθρον, ἐπώλεθρον.

Τὰ παρὰ τοῦ ὄροφος· οἶον· διώροφον· τριώροφον.¹

Τὰ παρὰ τὸ ὄδύνη· οἶον· ἀνώδυνον· ἐπώδυνον.

Τὰ παρὰ τοῦ ὄφελος· οἶον· ἀνωφελές· ἐπωφελές.

Καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα προεγράφησαν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς ἔμπροσθεν.

Τὰ εἰς υ λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται· οἶον· πῶϋ· γόνυ· δόρυ· ἡδύ· γλυκύ· δριμύ· καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ διὰ τοῦ οιον, τοῖον· γελοῖον· καὶ τὰ λοιπὰ προεγράφησαν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.²

ΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩ ΡΗΜΑΤΑ.

Τὰ διὰ τοῦ αιω³ ῥήματα διὰ τῆς αι διφθόγγου γρά-

¹ Ex regula illa conferenda cum superioribus p. 203. patet in Scholiaste Eurip. Phœnis. 90., pro τριόροφος reponendum esse τριώροφος.

² Addidi hunc titulum, et Herod.

mox scripsi ῥήματα pro οὐδέτερα codicis.

³ Ad Epimer. ΑΙΩ, ΕΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 9. et Basil. Gramm. p. 6.

φονται· οἶον· παλαίω· κλαίω· πταίω· παίω, τὸ τύπτω· γαίω, τὸ γαυριῶ· κναίω· ἀποκναίω, τὸ λυπῶ· λιλαίω, τὸ ἐπιθυμῶ· ραίω, τὸ φθείρω· ναίω, τὸ οἰκῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τῶν ἐπιδεχομένων συναίρεσιν· οἶον· ποιέω, ποιῶ· λαλέω, λαλῶ· ὁμιλέω, ὁμιλῶ· καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου μὲν προσώπου μὴ ἐπιδεχομένων συναίρεσιν, ἐπὶ δέ γε τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου· οἶον· θέω, τὸ τρέχω, θέεις θεῖς, θέει θεῖ· χέω, χέεις χεῖς, χέει χεῖ· ῥέω, τὸ χέω, ῥέεις ῥεῖς, ῥέει ῥεῖ· νέω, τὸ κολυμβῶ· καὶ τὰ λοιπά. Σὺν τούτοις καὶ τὸ ξέω, καὶ ἕτερα.

Τὰ διὰ τοῦ αἰνω ῥήματα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· μωραίνω· ὄσφραίνω· ποιμαίνω· ἀσθμαίνω·¹ κροαίνω, τὸ πηδῶ· λιπαίνω· λιγαίνω, τὸ ὑμνῶ· παπταίνω, τὸ ἐπιτηρῶ· βαμβαίνω, τὸ κτυπῶ τοὺς ὀδόντας· αὐαίνω, τὸ ξηραίνω· διαίνω, τὸ βρέχω· ιαίνω, τὸ εὐφραίνω· πημαίνω, τὸ βλάπτω· φαίνω, τὸ λάμπω· καὶ ἀπλῶς πάντα ἐν οἷς ἀναφαίνεται τὸ α ἐν τῷ μέλλοντι· οἶον· μωραίνω, ὁ μέλλων μωρανῶ· λιπαίνω, ὁ μέλλων λιπανῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

² Ὅσα δὲ παράγουσιν ἐξ αὐτῶν ἀρσενικὰ ὀνόματα εἰς ος λήγοντα διὰ τοῦ ε γράφονται· οἶον· φένω, τὸ φονεύω,³

¹ Α, ἀσ^{αι}μένω.

² Α, φονεύω, τὸ φονεύω.

Suidas: φένω, τὸ φονεύω: et Noster supra p. 142. in ΦΕ.

Φόνος· στένω, τὸ στενάζω, στόνος· πένω, τὸ ἐνεργῶ, πόνος· καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις καὶ ἔνω,¹ τὸ δύναιμαι.

Τὰ διὰ τοῦ αιρω βαρύτερα ῥήματα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἷον· μαρμαίρω, τὸ λάμπω· μεγαίρω, τὸ φθονῶ· ἀσπαίρω, τὸ ψυχορραγῶ· καρκαίρω, τὸ ἠχῶ· αἶρω, τὸ ὑψῶ· ἐπαίρω· δαίρω, τὸ τύπτω· καὶ τὰ ὅμοια.²

Ἔξ αὐτῶν παράγουσιν ὀνόματα βραχεῖ παραληγόμενα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον· φέρω, φόρος· θέρω, τὸ θερμαίνω, θέρος· δέρω, τὸ ἐκδέρω, δορά. Σὺν τούτοις, ἔρρω, τὸ φθείρομαι, διὰ δύο ρρ· ἔρω, τὸ ἐρωτῶ· ἔρομαι, τὸ αὐτό· καὶ ἀγηγαίρω,³ τὸ συναθροίζω.

Ἦσαύτως καὶ τὰ διὰ τοῦ αιρω περισπώμενα ῥήματα διὰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· ἀναιρῶ· καθαιρῶ· διαιρῶ· περιαιρῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἐρῶ,⁴ τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Οἱ μέντοι μέλλοντες διὰ⁵ τῆς τετάρτης συζυγίας, ἅπαντες διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον· σπερῶ, κερῶ, ἀπὸ τοῦ σπαίρω καὶ κείρω· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ A, ἄνω. Etymolog. M. in Δονῶ ait ἐνῶ significare τὸ κινῶ.

² A, καὶ τά.

³ Scribendum saltem ἀγηγέρω. Credidit forsan formas

ἀγήγερται, ἀγήγερτο, et similes, a tali themate descendere.

⁴ A, αἰρῶ.

⁵ Delendum puto διά.

Τὰ δὲ διὰ τοῦ εχω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἶον· βρέχω· τρέχω· ἀμπέχω, τὸ ἐνδύω· κατέχω· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ειβω ῥήματα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἀμείβω· στείβω· λείβω· εἴβω, τὸ στάζω· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ λήβω, τὸ λαμβάνω.

Τὰ διὰ τοῦ ηγω¹ ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· ἀρήγω, τὸ βοηθῶ· λήγω, τὸ παύω· τμήγω, τὸ διαχωρίζω· θήγω, τὸ ἀκονῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ θίγω, τὸ προσψαύω· πνίγω· καὶ μίγω, ὁ καὶ μίσγω γράφεται. Ἐπείγω δὲ, τὸ σπουδάζω, δίφθογγον, ἐξ οὗ κατ' ἐπειρωλή.

Τὰ διὰ τοῦ ηγω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται· οἶον· κυνηγῶ· στρατηγῶ· χορηγῶ· φορτηγῶ· σιτηγῶ· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνονται. Ἀστιγῶ² δὲ καὶ σιγῶ, ριγῶ καὶ σφριγῶ, διὰ τοῦ ι.

Τὰ διὰ τοῦ ηδω³ ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·

¹ Ad Epim. ΗΓΩ, ΙΓΩ, ΕΙΓΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 116.

² Forte iotacismo delusus, ἀστιγῶ credebatur scribi cum

ιωτα. Hæreo.

³ Adtulit hunc locum cum varietate, sed minima, Bast. ad Gregor. p. 35.

μηδῶ, καὶ μηδομαι, παθητικόν, τὸ βουλεύομαι· κηδῶ,
τὸ λυπῶ· ἦδῶ, τὸ εὐφραίνω· καὶ πηδῶ, περισπῶμενον·
φιληδῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐρεῖδῶ, τὸ ἐπιστηρίζω· καὶ φεῖδῶ, τὸ ἐλεῶ, οὗ τὸ πα-
θητικόν φεῖδομαι, καὶ ἀφειδῶ περισπωμένως· καὶ εἶδῶ, τὸ
ὁμοιωῶ, δίφθογγα. Ἰδιῶ δὲ, ἰῶτα.

Τὰ διὰ τοῦ ἰζω ῥήματα διὰ τοῦ ἰ γράφονται· οἶον·
βαδίζω· δογματίζω· ἐρίζω, τὸ φιλονεικῶ· λακτίζω·
κλείζω· ἀσμενίζω· σοφίζω· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ δανείζω, καὶ χρήζω· ὧν τὸ μὲν δανείζω,
δίφθογγον, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ δάνειον, δανειάζω, καὶ
ἐν συγκοπῇ·¹ τὸ δὲ χρήζω, η, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ
χρέος, χρείζω, καὶ τροπῇ ε εἰς η, χρήζω, μένοντος καὶ
τοῦ ἰ προσγεγραμμένου.²

Τὰ διὰ τοῦ ηθω³ ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·
κνήθω· γήθω· λήθω, τὸ λανθάνω· ἀλήθω· νήθω· σήθω,
τὸ κοσκινίζω· πρήθω· μήθω, τὸ μανθάνω· καὶ τὰ ὅμοια.

Βρίθω δὲ, τὸ βαρῶ, διὰ τοῦ ι, καὶ πιθῶ, περι-
σπωμένως.

¹ Adde, δανείζω.

² Vel, ut nunc quidem scri-
bimus, ὑπογεγραμμένου.

³ Et hunc locum Bast. ad-
tulit ad Gregor. ib. sed paulo

brevius, quam est in codice.

Quod mox ἀφειδῶ et infra ἠφιδη-
μένος posita sunt, ortum credo

ex pronunciatione fere simili
literarum θ et δ.

Πείθω δὲ, τὸ καταπειθῶ, καὶ ἀφειδῶ, καὶ ἀπειθῶ,
καὶ φειδόμενος, καὶ πειθόμενος, δίφθογγα.

Εἶδῶ δὲ, καὶ πειθῶ,¹ καὶ ἡφιθιμένος καὶ ἡπιθιμένος, ι.

Τὰ διὰ τοῦ ινω ῥήματα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον·
πίνω· κλίνω· σίνω, τὸ βλάπτω· ὀρίνω, τὸ διεγείρω·²
ὠδίνω, γεννῶ· τίνω, τὸ ἀνταποδίδωμι· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ τείνω,³ τὸ ἐξαπλῶ· θείνω, τὸ τύπτω· στείνω,
τὸ στενάζω· γείνω, τὸ γεννῶ· ἐλεείνω, τὸ ἐλεῶ· ἀλεείνω,
τὸ ἐκφείγω· ἐρρεείνω, τὸ ἐρωτῶ· καὶ κτείνω, τὸ φονεύω.
Κτιγγῶ δὲ, ι.

Τὰ διὰ τοῦ τχω⁴ ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·
ἤκω, τὸ ἔρχομαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ· ἀνήκω· κἀθήκω·
προσθήκω· προθήκω, τὸ προέρχομαι· τήκω, τὸ δαμάζω·
καὶ τὰ λοιπά.

Εἶκω, τὸ ὑποχωρῶ καὶ ὑποτάσσομαι, δίφθογγον⁵ ἶκω
δὲ, τὸ ἰκετεύω, διὰ τοῦ ἰῶτα.

¹ Scripserat, ut videtur, Ἄριδῶ δὲ καὶ ἀπειθῶ. Auctor de Prosodia ab Hermanno editus p. 470. Φιδῶ δὲ καὶ πειθῶ περι-στρέμενη, (scf. περιστρώμενα vel περιστρωμένως), καὶ πεφιδωμένος καὶ τεπιθιμένος, καὶ φιδῶ καὶ πειθῶ προστακτικά, διὰ τοῦ ἰῶτα. Cf. Moschop. π. σχ. p. 181.

² Lexicon τῆς γραμμ. in cod. 1630. Ἐρίνω, διεγείρω: scribe, ὀρίνω.

³ Α, θείνω: cf. supra in ΤΕΙνω, p. 133.

⁴ Ad ΗΚΩ, ΕΙΚΩ, ΙΚΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 68.

⁵ Α, δίφθογγα.

Τὰ δὲ περισπώμενα ἅπαντα διὰ τοῦ η γράφονται· σφηκῶ, μηκῶ, μηκῶμαι, τὸ παθητικόν· ἀντισηκῶ δὲ, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο· δείκω, τὸ φανερῶ, δίφθογγον· δῆκω,¹ τὸ δάκνω, καὶ τὸ λυπῶ, η· δίκῶ δὲ, τὸ τιτρώσκω· νικῶ, τὸ τροπαιουχῶ, ἰῶτα· νεικῶ δὲ, τὸ φιλονεικῶ, δίφθογγον.

Τὰ διὰ τοῦ ισκω ῥήματα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· εὐρίσκω· κυῖσκω· ἀλίσκω· ἐνδειδίσκω·² εἶσκω, τὸ ὁμοιῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ μιμνήσκω· κικλήσκω, τὸ καλῶ· ἀλδήσκω, τὸ ποτίζω· καὶ θνήσκω.

Τὰ διὰ τοῦ ησσω καὶ ηττω ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· πλήσσω, πλήττω· ῥήσσω, ῥήττω· πήσσω, τὸ πηγνύω· θωρήσσω,³ τὸ καθοπλίζω· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ πτίσσω, τὸ τύπτω· φρίσσω· αἰνίσσω· φοινίσσω· ἐλίσσω· δεδίσσω· καὶ κυρίσσω, τὸ κερατίζω.

Τὰ διὰ τοῦ ειρω ῥήματα διὰ τῆς ει διφθογγου γράφονται· οἶον· σπείρω· φθείρω· ἀγείρω, τὸ συναθροίζω·

¹ Α, δῆκνω.

³ Α, θρήσκω.

² Α, ἐνδηδίσκω.

οικτείρω· ἰμείρω· κείρω, τὸ κόπτω· πείρω, τὸ σουβλίζω·²
εἶρω, τὸ πλέκω· τείρω, τὸ δαμάζω· καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὰ δὲ περισπώμενα πάντα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται· οἶον·
τηρῶ, τὸ φυλάσσω· καὶ πηρῶ, τὸ τυφλῶ.

Πειρῶ δὲ τὸ ἀπέπειραν ποιῶμαι, οὗ τὸ παθητικὸν πει-
ρῶμαι, διὰ διφθόγγου γράφεται.

Τὰ διὰ τοῦ ιπτω ῥήματα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον·
ρίπτω· νίπτω· ἴπτω, τὸ βλάπτω· λίπτω, τὸ ἐπιθυμῶ·
καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Σκήπτω² δὲ καὶ σκήπτομαι, τὸ προφασίζομαι, διὰ τοῦ
η γράφονται.

Φιλαλειπτῶ δὲ, καὶ ἀνερείπτω,³ διὰ διφθόγγου.

Τὰ διὰ τοῦ ηχω ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον·
σμήχω· λήχω, τὸ λαγχάνω· ψήχω, τὸ ὁμαλίζω· νήχω,
τὸ πλέω· βλήχω, βληχῶμαι, τὸ παθητικὸν· ὑπερηχῶ·
ἐξηχῶ· καὶ τὰ λοιπὰ.

Εἶχω⁴ δὲ, καὶ στείχω, τὸ πορεύομαι, δίφθογγο.

² Cf. supra p. 96.

³ A, κήπτω.

³ A, φιλαλείπτω—ἀναρείπτω.

⁴ Hesych. Εἶχεται, οἶχεται.

Γλίχω δὲ, τὸ γλίχομαι, καὶ ὀμιχῶ, τὸ οὐρῶ, περισπω-
μένως, ι.

Τὰ διὰ τοῦ ιω¹ βαρύτερα ῥήματα διὰ τοῦ ι γράφονται
οἶον· κυλίω· μηνίω, τὸ ὀργίζομαι· κονίω, τὸ μάχομαι·
τίω, τὸ τιμῶ, καὶ τὸ τιμωρῶ, καὶ ἀνταποδίδωμι· καὶ
τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ σείω, τὸ ταρασσω· κλείω, τὸ σφαλίζω²
καὶ ὅσα Ἀττικοὶ εἰσι μέλλοντες· τύψω, τυψείω³· πλέξω,
πλεξείω· βρώσω, βρωσείω· θύσω, θυσείω· ποιήσω,
ποιησείω· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ιω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ι γρά-
φονται οἶον· κοστιῶ⁴· ἐρυθριῶ· ἀνιῶ· παινιῶ⁵· αἰμωδιῶ·
ἰλιγγιῶ· βουλιμιῶ· μαθητιῶ· τυραννιῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου ἔχει τὸ δίφθογγον οἶον·
τέλειον, τελειῶ· γένειον, γενειῶ· σημεῖον, σημειῶ· βα-
σίλειον, βασιλειῶ· καὶ μεῖον, μειῶ, τὸ ἐλαττῶ.

¹ Ad ΙΩ, ΕΙΩ, cf. Moschop.
π. σχ. p. 7. et Basil. Gramm.
p. 5.

² Cf. Cangius in hac voce.

³ De meditativis et deside-
rativis istis voluntativisve in
είω, quæ non sunt proprie fu-
tura Attica, sed a futuris de-
rivata, cf. quæ notavi ad Eu-

nap. p. 180, collatis Wyttenb.
ad Phædon. p. 146. et inter-
prett. ad Alciph. 1. 18. Adde
et Moschop. π. σχ. p. 9. et
Steph. Gr. Thes. nov. ed.
Lond. in ἀγορασειῶ, p. 580.

⁴ Forte, κοπιῶ,

⁵ Forte, πενιῶ.

Τίθημι, ἴσθημι, καὶ τὰ ὅμοια, τῷ η παραλήγονται.

*Ανειμι καὶ κάτειμι, ἔξειμι, πρόειμι, καὶ τὰ ὅμοια, δίφθογγα.

*Ανίημι, καὶ κατίημι, καὶ τὰ ὅμοια, ἰῶτα καὶ ἦτα.

*Ανιμεν δὲ καὶ κάτιμεν καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται.

Τὰ διὰ τοῦ οω ἐκφερόμενα ῥήματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἷον χρυσόω· στεφανόω· ἠηλόω· τυπόω, γανόω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ζώω, ἰδρώω, πλώω, ἠβώω, τὸ ἀκμάζω, καὶ μαιμώω.¹

Τὰ διὰ τοῦ οω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἷον βοῶ· νοῶ· γνοῶ· ἀγνοῶ· ἀλοῶ· μακοῶ· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ζωῶ, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ διὰ τοῦ ωδω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται οἷον ὀρρωδῶ· κωμωδῶ· ψαλμωδῶ· θεσπιωδῶ· εὐωδῶ, τὸ εὐπλοῶ· καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

¹ Α, μεμῶω.

Πλὴν τοῦ εὐοδῶ, τὸ κατευοδῶ.

Τὰ διὰ τοῦ ωζω¹ ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὡς πατρῶζω· μητρῶζω· οἰμῶζω· ἐρώζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἀρμόζω· δεσπόζω· ὡς τὸ “ οὐχ ἰρμόζει σοὶ δεσπόζειν ὅτι ὄξεις.”

Τὰ διὰ τοῦ ωθω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ο μεγάλου γράφονται ὡς κλώθω· πρῶθω· βρώθω· ὄθω, τὸ ἀποδιώκω· καὶ ὄθῶ, περισπωμένως, ὄθεν καὶ πωθῶ καὶ διωθῶ.

* Ὄθω δὲ, τὸ ἐπιστρέφομαι, ὄθομαι τὸ παθητικόν, μικρόν.

Τὰ διὰ τοῦ ωρω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὡς θεωρῶ· σκαιωρῶ· παύωρῶ· εὐθυωρῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ὄρω, τὸ βλέπω, καὶ θορῶ, τὸ πηῶ.

Τὰ διὰ τοῦ ωσκω² ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται ὡς τιτρώσκω, βιβρώσκω.

¹ Ad ΩΖΩ et ΟΖΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 83, 84.

² Ad ΩΣΚΩ (ΟΣΚΩ), cf. Moschop. π. σχ. p. 207.

Πλὴν τοῖ βόσκω.

Τὰ διὰ τῷ ωττω καὶ ωσσω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ω
μεγάλου γράφονται· οἷον· λιμώττω, λιμώσσω· ὄνειρώττω,
ὄνειρώσσω· κνώττω, κνώσσω, τὸ κοιμῶμαι· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τὸ ὄσσω, τὸ μαντεύομαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ διὰ τοῦ υζω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γρά-
φονται· οἷο· γογγύζω· ὀλολύζω· ἐρπύζω· θαύζω, τὸ θη-
ριοδῶς βοῦ· τρύζω· κλύζω·¹ σφύζω· σκύζω· καὶ τὰ
λοιπά.

Πλὴν τὸ ἀθροίζω· καὶ ροιζῶ, τὸ ἦχῶ, περισπωμένως·
ὄθεν καὶ θροισις, καὶ ἄθροισμα, καὶ ροίζημα, καὶ
εὔροιζον χρυσίον.²

Τὰ διὰ τοῦ υνω ἐκφερόμενα ῥήματα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ
γράφονται· οἷον· ἀλγύνω· βραδύνω· δηθύνω, τὸ αὐτό
μολύνω· φούνω, τὸ αὐτό· ἀμύνω, τὸ βοηθῶ· ἀμύνομαι,
παθητικόν, τὸ κολάζω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τὸ θοινῶ, καὶ οἰνῶ, περισπωμένως.

¹ A, κλίξ· Mox A, σκύθω.
² Nicetas hon. de Stat. ap.
Fabric. BiblGr. t. 6. p. 406.
Edit. primæ μετ' οὐ πολὺ δὲ
κατασπῶσι καὶ τὸ τοῦ μεγίστου
νεῶ καταπέτμα, εἰς μυρίας

πολλάκις ἀργύρου μναῖς ἀριθμύ-
μενον, καὶ τούτου εὔροιζότερον
παντός, καὶ εἰς βάθος χρυσῶ πυ-
καζόμενον. Quæ non sunt om-
nino sana. Manasses Chr. p.
3 D. habet εὔροιζον χρυσίον.

Τὰ διὰ τοῦ υχ¹ ῥήματα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται ὡς ψύχω· τρύχω· σμύχω, τὸ καίω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ οίχῳ, οἴχομαι, παθητικόν, ὃ δηλοῖ τὸ φθεῖρομαι, καὶ πορεύομαι.

Τὰ διὰ τοῦ υω² ῥήματα διὰ τοῦ υ γράφονται ὡς θύω, λύω, ῥύω, ἀνύω, ζωννύω, ῥωννύω, χωννύω, ζευγνύω, σκεδαννύω· ὕω, τὸ βρέχω· καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ἀλοιῳ,³ τὸ τύπτω, ἐξ οὗ καὶ πατραλοίας, ὃ τὸν πατέρα τύπτων· οἶω, τὸ κομίζω· καὶ οἶομαι, τὸ ὑπολαμβάνω, παθητικόν· καὶ οἶῳ, τὸ μονῳ, περισπωμένως· καὶ ἀλλοιῳ, ὅθεν καὶ ἀλλοιώσις, καὶ ἀλλοιωτικόν Φάρμακον.

¹ Ad ΥΧΩ, ΟΙΧΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 80, 81.

² Ad ΥΩ, ΟΙΩ, cf. Moschop. π. σχ. p. 50, 51.

³ Α, ἀλοιῳ. Semper scribunt ἀλοιῳ: nolui tamen mutare, quod infra Noster habeat, ἀλοίσις, ἀντὶ τοῦ τύπτεις, δίφθογγα τὰ δύο. Mox Α, ἀλοιῳ, ubi λ fuit duplicandum. Moschopu-

lus: Ἀλλοιῳ, τὸ τύπτω· ἀλλοίω, τὸ μεταποιῳ. Scr. ἀλοιῳ—ἀλλοιῳ. Idem mendum ex Arcadio sustulit Alberti ad Hesychii Ἀλλοιῳ, μεταποιεῖ. Apud Hesychium scribendum Ἀλλοιοῖ. Similitudo utriusque verbi saepe errores scribendi peperit.

ἌΡΧΗ ΤΩΝ ἘΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται· οἷον· βαβαί, παπαί, οὔαι, ἀταταί, καὶ ἀπλῶς ὅσα θρηνητικά.

Πλὴν τοῦ ἀβάλε, ἀντὶ τοῦ φεῦ. Σὺν τούτῳ καὶ εἶθε, ἀντὶ τοῦ αἰέποτε, καὶ αἶθε, τὸ αὐτό καὶ ὅσα εἰς ζε· θύραζε, Ἀθήναζε, χαμάζε· καὶ ὅσα χρονικά· τότε, ποτὲ, ὅτε, ἄλλοτε, ἐκάστοτε, ἐνίστε, πάντοτε, ὄψε, καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς βι λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον· ἀτριβί, ἀβλαβί, καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς γι· οἷον· ἀμιγί, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ εἰς δει διφθογγογραφοῦνται· οἷον· ἀσπουδεῖ, ἀσπονδεῖ· κομιδῆ δὲ, ἦτα· πανσυδὶ δὲ, ἰῶτα.

Τὰ καθαρειύοντα, δίφθογγα· ἀθεεῖ, αὐτοβοεῖ, αἰεὶ καὶ αἰεῖ.

Πλὴν τοῦ πρωῖ, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ἔ—φεῦ, adtulit Barkerus t. 16. p. 109 insertis, adverbium ἀβάλε illustraturus, in Amœnitatibus criticis amœnissimis Ephemeridi Classicæ quem vide.

Τὰ εἰς ζῆ διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· πεζῆ.

Τὰ εἰς θει διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἀμαθεῖ, παμ-
πληθεῖ, ἀμοχθει.

Πλὴν τοῦ ἀμισθί· αὐτόθι, βαρυτόνως.

Τὰ εἰς κι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· πανοικί, ἐνοικί.

Πλὴν τοῦ ἐκεῖ. Εἰκῆ, ἀντὶ τοῦ μάτην, ἦτα.

Τὰ εἰς λει διὰ διφθόγγου· ἀμελει, ἀνομιλει, ἀβουλει·
καὶ ἀμέλει, βαρυτόνως.

Τὰ εἰς μει διὰ διφθόγγου· πανδημει, ἀτερμει, ἤρεμει.

Πλὴν τοῦ μηδαμῆ, οὐδαμῆ.

Τὰ εἰς νι διὰ τοῦ ἰῶτα· προταινί, ἀθρηνί, νηποινί.

Πλὴν τοῦ ἀφανεί· τηνεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε· καὶ πανθοινεί.

Παγγενῆ δὲ, πανσθενῆ, ἀχανῆ, καὶ πρινή, διὰ τοῦ ἦτα.

Τὰ εἰς ξει διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· αὐτολεξεί.

Τὰ εἰς Ξει διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀπρίξ.²

² Forte, ἀτερμει, vel ἀρτερμει. πρίξ, cf. not. ad Eunáp. p. 298,

³ A, πρίξ. De adverbio &- 586.

Τὰ εἰς πι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀρρέπι, ἀτρεπί·

Πλὴν τοῦ ἀμηγέπη, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ εἰς πτι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀτρεπτι, ἀμετατρεπτι, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν.

Τὰ εἰς ρει διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἐν ἀκαρεί, ἀμετρεί.

Πλὴν τοῦ αὐτοχειρί, ἄωρι, αὐτανδρί.

Ἀκαρῆ δὲ, διὰ τοῦ η γράφεται.

Τὰ εἰς τι ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἀνιδιτι, ἀπονητι, ἀμογητι, ἀναιμωτι,¹ ἀκοντι, ἀκροποδιτι, ἀκονιτι, ἔτι, καὶ ἄρτι.

Ἀμιαρτῆ καὶ ὀμιαρτῆ, διὰ τοῦ ἦτα.

Ἀφετεῖ δὲ, καὶ ἀνατεῖ, ἀντι τοῦ ἀνευ βλάβης, διφθογγα.

Τὰ εἰς στι ἅπαντα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· νεωστι, ἐλληνιστι, ῥωμαῖστι, μελιστι, ἀπτιαστι,² αἰολιστι, ἰαστι, μεγαλωστι, ἀνωῖστι, καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Α, ἀναιμοτί. Μοχ, ἀκονειτι, quo de adverbio cf. ποτ. ad Eunap. p. 479.

² Α, ἀπτεστί. Cæterum, adverbis in στι addatur, cum

Πλὴν τοῦ ἀγελαστεί, καὶ ἀπληστέι.

Τὰ εἰς κτι' διὰ τοῦ ἰῶτα· οἶον· ἀστακτί, ἀσκαρδαμυκτί, ἀστενακτί, ἀμυκτί· ἀνοικτί, ἀντί τοῦ ἀνιλεῶς· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἀκηρυκτεί, καὶ δακτυλοδεικτεί.

Τὰ εἰς φει διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἀξιφει, παμψηφει.

Πλὴν τοῦ ἴφι τοῦ ἰσχυρῶς· διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.

Κρυφῆ δὲ, ἀντί τοῦ κρυφίως, ἴτα.

Τὰ εἰς χει διὰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· ἀμυχει, ἀψυχεί.

Πλὴν τοῦ μονονουχί, οὐχί· καὶ ἦχι, ἀντί τοῦ ὄπου.

Τὸ δὲ ἡσυχῆ, διχῆ, τριχῆ, τετραχῆ, πενταχῆ, πολλαχῆ, ἑκασταχῆ, διὰ τοῦ ἦτα γράφονται· ὡς ἀπὸ τῶν εἰς

non paucis aliis, ἀκλαυσί. Callimachus Fragm. 418. ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι Ἄκλαυτεὶ μερόπεσσιν δίκυροῖσιν ἔδωκε. Sed Scholiastes Gregorii Naz. Stelit. p. 70. ed. Montac., unde hoc fragmentum desumptum est, ha-

Herod.

bet ἀκλαυσί — ἔδωκεν: quod cur mutaretur nulla fuit causa. Suidas Callimachum forte respiciens: Ἄκλαυσι, χωρὶς κλαυθοῦ.

Ad ΚΤΙ, ΚΤΕΙ, cf. Moschop. π. σχ. p. 181.

R

ως μακροκαταλήκτων ἐπιρρήμάτων γινόμενα, ἡσύχως, διχῶς, τριχῶς,¹ καὶ τὰ ἐξῆς.

Τὰ εἰς χθει διὰ διφθόγγου· ἀμοχθει, καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ εἰς χρι διὰ τοῦ ἰῶτα· οἶον· μέχρι, ἄχρι.

Πλὴν τοῦ χρη καὶ ἀπόχρη, ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖ.

Τὰ εἰς ψει διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται· οἶον· αὐτοψεί.

Πλὴν τοῦ ὕψι, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὕψους, διὰ τοῦ ἰῶτα.²

Ἰστέον καὶ τοῦτο· αἰ² εἰς ι ἐπεκτάσεις διὰ τοῦ ἰῶτα· οἶον· δευρι, ἐνθαδὶ, νυγί, ᾠδὶ, οὐτωςί, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ᾠσει, ᾠσανεῖ, ᾠσπερει, καὶ οἶονεῖ, καὶ αἰεῖ, ὃ καὶ αἰεὶ γράφεται.

Τὰ εἰς ην³ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον· μάτην, χύδην, πρῶην, φύρδην, ἄρδην, ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως·⁴ φοράδην, διαρρήδην, συλλήβδην, ἀριστίνδην, πλουτίνδην· ἀκὴν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως· καὶ τὰ ὅμοια.

¹ Eadem tradit Grammaticus ap. Hermann. Gr. Gr. p. 449. § 168.

² Α, καί. Ad I, EI, cf. Moschop. π. σχ. p. 108.

³ Ad HN, IN, cf. Moschop.

π. σχ. p. 189, 190.

⁴ Hic deest aliquid, forte hoc modo supplendum e Moschopulo: ἄρδην, ἀφανιστικῶς· ἀναίδην, ἀναισχύντως. Mox Α, ἀριστήνδην.

Πλὴν τοῦ πρίν, πάλιν,¹ ἀνόπιν, καὶ κατόπιν.

Τὰ εἰς ις² ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ι³ γράφονται· οἶον·
πολλάκις, πλεονάκις, ὀλιγάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις,
τετράκις, πεντάκις, μυριάκις, δὶς, τρίς, καὶ ἀπλῶς ὅσα
ἐπὶ ἀριθμοῦ. Σὺν τούτοις μόλις, αὔθις, μόγις· χωρίς,
ἀντὶ τοῦ ἄνευ· καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ἐξῆς, καθεξῆς, ἐφεξῆς· ἐξεΐης,⁴ τὸ αὐτό·
ἐμπης, ἀντὶ τοῦ ὅμως· ἐπίσης, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· καὶ
διακενῆς, ἀντὶ τοῦ μάτην.

Τὰ διὰ τοῦ ἦθεν ἅπαντα διὰ τοῦ ἠ γράφονται· οἶον·
γῆθεν, Ἀθήνηθεν, Κρήτηθεν, Κιθρήρηθεν, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ διὰ τοῦ ἦδον⁵ ἐκφερόμενα ἐπιρρήματα ἅπαντα διὰ τοῦ
ῆτα γράφονται· οἶον· ποταμηδόν, κρουνηδόν, σαρτηδόν,
σμηνηδόν, καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ διακριδόν, καὶ ἀποκριδόν.

¹ A, πάλαι.

² Ad IS, HS, cf. Moschop.
π. σχ. p. 59.

³ A, διὰ τοῦ.

⁴ A, ἐξήεις.

⁵ De adverbis in ἦδον cf.
que monui ad Eunap. p. 222,
et Blomfield. Glos. ad Æsch.

Theb. 317. Eumathius i. p.

13. κλίνας ῥίζωθεν στοιχηδόν.

Cod. 2897. κλ. γύρωθεν στ.

quod facilius est intellectu.

Acta Jun. Bacchi p. 123.

ἑαυτοὺς στοιχιδόν (scf. στοιχη-
δόν) κατὰ συζυγίαν ἐνώσαντες.

Περὶ δὲ γε τοῦ ἐν τούτοις δὸν γραφήσεται ἔμπροσθεν ἐν τοῖς διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Τὰ εἰς ω' ἐπιρρήματα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται οἷον ἄνω, κάτω, ἔσω, ἔξω, πρόσω, ὀπίσω, πόρρω, προσατέρω, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ δεῦρο, καὶ ἄπο.

Τὰ εἰς ον λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται οἷον ἔνδον, μᾶλλον, θᾶττον, βοτρυδόν, σωρηδόν, καὶ τὰ λοιπά.¹

Πλὴν τοῦ χρεῶν, ἐκποδῶν, ἐκδεξιῶν, ἐξαριστερῶν, ἐξευωνύμων, καὶ τελευτῶν.

¹ Ad Ω, Ο, cf. Moschop. π. σχ. p. 148, 149.

² Verbi causa, σχεδόν: quod adverbium obiter restituam Philæ, tabulam describenti p. 338. Πλὴν πάντα καινὰ καὶ σχεὲ εὐζῶντες τύποι. Codex 1630 plane firmat emendationem Wernsdorfii, καὶ σχεδὸν ζῶντες τύποι. Sed nec sanus est primus versus hujus descriptionis: Νυμφὸν ὄρων ἐνταῦθα τῆς ἐκκλησίας, Σκόπει, θεατὰ, καὶ τὸν ὑψοῦ νυμφίον.

Wernsdorfius conjecit infeliciter: Νυμφῶν ὄρ. ἐντ. τὴν ἐκκλησίαν, Σκόπει—et vertit: "dum ecclesiam sponsarum hic cernis, contemplare etiam—" Cod. 1630 habet νύμφον, pejus etiam quam νυμφὸν editionis. Lego, νυμφῶν ὄρων. . . . "Dum cernis thalamum ecclesiæ, contemplare etiam, Spectator, sponsum." Quid sit νυμφῶν, Noster supra p. 198, verbo indicavit.

Τὰ εἰς ὡς¹ λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ὄλον· ἀληθῶς, ψευδῶς, δικαίως, ἀδίκως, ἀσθενῶς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ πάρος, ἦμος, τῆμος, τῆμοῦτος, ἔναγχος, ἐτὸς, ἐντὸς, ἐκτὸς, κῆχος, ἀνακράτος, κατακράτος, διαβραχέος, διαταχέος, καὶ διαπαντός.

Τὰ διὰ τοῦ οθεν² καὶ οσε ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται· ὄον· οὐρανός, οὐρανόσε, οὐρανόθεν· ὕψος, ὑψόσε, ὑψόθεν·³ θεός, θεόθεν· οἶκος, οἶκοθεν· πατρόθεν· μητρόθεν· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ ὀνομάτων γίνονται. Σὺν τούτοις καὶ οὐδαμόθεν, πάντοθεν, ἀποθεν. Ἀποτέρωθεν δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται.⁴

¹ Ad ΩΣ, ΟΣ, cf. Moschop. π. σχ. p. 19, et Basil. Gramm. p. 7.

² Ad ΟΘΕΝ, ΩΘΕΝ, cf. Moschop. π. σχ. p. 149.

³ Memini Philæ corrupti nec intellecti, quem emendabo et explicabo. Describit p. 336 tabulam qua Christus pictus erat, habitu ut videtur, prospicientis caelitus in terram: Ἐξίσταται δὴ οὖν ὁ στρατός τῶν Ἀγγέλων, Ὁρᾶν πρὸς αὐτὸν, ὡς ὄρας, οὐκ ἰσχύων. Εἰ δ' οὐχὶ καὶ προύκπτει αὐτὸς ὑψόθεν, Δεικνύς ταυτὸν, ὡς δοκεῖ,

βιβλίῳ, Πῶς ἂν ἐσίγα ταῦτα μικροῦ τὰ στίφη, Οἷς καὶ πνοῆς δύναμιν ἢ τέχνη γράφει; Cor-rigo e Codice 1630, προῦκ-πτειν et δοκεῖ τῷ βιβλίῳ. Atque, ni fallor, loci sententia hæc fuerit, nempe: ni Christus ex alto prospiceret illo refulgens majestatis splendore quo in Bibliis, in Evangelio, transfigurabatur, certe non sileret ille Angelorum chorus, et qui spirare videntur, laudes Salvatoris canerent; sed stuperent attoniti.

⁴ Α, γράφονται.

Πλὴν τοῦ ἐκάτερος, ἐκατέρωθεν καὶ ἐκατέρωσε καὶ ὀποτέρωθεν καὶ ὅσα ἐξ ἐπιρρήμάτων εἰς ω μέγα ληγόντων ἄνω, ἄνωθεν κάτω, κάτωθεν ἔξω, ἔξωθεν πόρρω, πόρρωθεν καὶ τὰ λοιπά.

Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο κύκλωσε, καὶ κύκλωθεν, μέγα· κυκλόσε δὲ καὶ κυκλόθεν, μικρόν.

Τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται οἷον πάνυ, μεταξύ· μεσσηγύ,¹ ἀντὶ τοῦ μέσον παρευθῦ, ἐπιπολύ, ταχύ, καὶ τὰ λοιπά.

Πλὴν τοῦ ὀττοτοῖ, αἰβοῖ, ἀντὶ τοῦ φεῦ καὶ τὰ τοπικά· ἐνταυθοῖ, Μεγαροῖ, Πειραιοῖ, Σφηττοῖ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

¹ Α, μεσιγή.

ἜΤΕΡΟΙ ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

¹ Ἰξ ἰκός, καὶ ἰψ ἰπός, διὰ τοῦ ἰῶτα· σῆς δὲ σητός, καὶ σῆψ σηπός, καὶ σῆρ σηρός, διὰ τοῦ η. Ταῦτα δὲ πάντα τὸν σκώληκα σημαίνουσιν.

² Ἰλλος ὁ ὀφθαλμός, ἰῶτα· ἦλος, τὸ καρφίον η·¹ εἴλωσ δὲ, ὁ δοῦλος, δίφθογγον.

Ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος, ἰ· ἀλήτης, ὁ πλανήτης, η· ἀλείτης, δὲ, ὁ ἀμαρτωλός, δίφθογγον.

Νιρεὺς,² ὁ εὐμορφος, ἰ· Νηρεὺς, ὁ θαλάσσιος, η· νειρεὺς δὲ, ὁ κόχλος, δίφθογγον.

Νυμφίος,³ ὁ γαμβρός, ἰῶτα· νυμφεῖος δὲ, ὁ παστός,⁴ δίφθογγον.

Σίδηρος, καὶ πίθηκος, ἰ, η· Ξιφιλῖνος, ἰῶτα τὰ τρία· κηλήτης, ἦτα πάντα.

Λιπόσαρκος καὶ λιπόκρεως, ὁ ἔχων σάρκας καὶ κρέα, ἰ·

¹ Cf. supra p. 47.—Mox A, εἶδος, quod mutavi in εἴλωσ.

² De his nominibus jam egit supra p. 91 et 189.

² Cf. supra p. 173.

⁴ A, πιστός: cf. Noster in NT, et in IOΣ, p. 93 et 173.

λειπόσαρκος¹ καὶ λειπόκρεως, ὁ λειπόμενος σαρκῶν καὶ κρεῶν, δίφθογγα.

Φημισμός δὲ ἦτα καὶ ἰῶτα. Εὐφημισμός δὲ, δύο η² χρησμός, η³ τεμμαχισμός δὲ, ἰῶτα.

Λογισμός ἰ ἀπολογισμός³ δὲ, ἡ ἀπολογία, ἦτα.

Ἀνειμένος, ὁ ῥάθυμος, δίφθογγον ἀνημένος⁴ δὲ, ὁ διεγυγερμένος καὶ ἀνεπτοημένος, η.

Ἀλογήσας,⁵ ὁ καταφρονήσας, η.

Μελησμός, ἡ φροντίς, η³ μελισμός δὲ, ἡ κατακοπή τῶν κρεῶν, καὶ τὸ ἄσμα, ι.

Πλεῖστος καὶ πάμπλειστος, καὶ πλειστάκις, ἐπίρρημα, δίφθογγον. Ἀπληστος δὲ, καὶ ἀπληστία, καὶ πλήσμιον, καὶ πλησμονή, καὶ πλήρες, διὰ τοῦ ἦτα.

¹ Cf. quæ monuit supra p. 78.

² Errat: scribitur hæc vox per ι et η, εὐφημισμός. De nominibus in ησμος cf. supra p. 180.

³ Exemplum hujus vocis sic scriptæ nullum novi: ubique scribitur ἀπολογισμός. Obiter

emendandus Psellus de Lapid., in ipso primo libelli verbo, αἰτιολογίσασθαι, mutando in αἰτιολογήσασθαι, quod exhibet Cod. 1630.

⁴ Hesychius: Ἀνημένος ἐξηρτισμένος, ἡτοιμασμένος.

⁵ Α, λογήσας. Μοχ, ελησμός —ελισμός. Vide p. 180.

Δυσειδής, εϋειδής, και ὅσα ἀπὸ τοῦ εἶδος, δίφθογγα· ἀηδής δὲ και μελιγδής, και ὅσα ἀπὸ τοῦ ἤδω, τὸ εϋφραίνω, ἦτα. Δημήτριος, ὄνομα κύριον, ἦτα δύο και ἰῶτα· διμήτριος, ὁ Διόνυσος, ι, η και ι, ἀπὸ τοῦ δις μήτραν διελθεῖν· διμήτριος, ὁ δὺω ζώνας ἔχων πολεμικὰς, ἰῶτα τὰ τρία· δημήτριος δὲ, ὁ καρπὸς ὁ τῆς Δημήτερος, ἦτοι τῆς γῆς, ἦτα δύο και δίφθογγον.

Θαμινός, ἰῶτα· θαμειός, δίφθογγον.

Τὰ ἀπὸ τῶν θηλυκῶν ἄμα και ἀρσενικῶν συγκείμενα διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἶον· ἐκ τοῦ δύσις και τοῦ θεός, Δοσίθεος· ἐκ τοῦ στάσις και τοῦ χορός, Στησίχορος. Σὺν τούτοις και ἀλεξίκακος· κλεψίγαμος, ρηξίφωνος, δεισιδαίμων, σεισίχθων. Ἀλεξητήριος, η, τὸ ξῆ· ἐξιτήριος¹ δὲ, ἰῶτα.

Νεανείας,² ἀλαζονείας, τραυματείας, γοητείας, φυγαδείας, και τὰ ὅμοια. Ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ ἰῶτα, και ἔστιν ἡ εϋθεΐα, ὁ νεανίας· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ δίφθογγον, και ἔστιν ἡ εϋθεΐα, ἡ νεανεία, τῆς νεανείας, τῆς ἀλαζονείας, και τὰ λοιπά.

Παρειὰ, δίφθογγον· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ η, καλλιπάρης, φοινικοπάρης, μιλοπάρης, και τὰ ὅμοια.

¹ Α, ἐξητήριος.

p: 189. adposuit.

² Jam hanc regulam supra

Σφίσειν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ι· σφῆσι δὲ, ἀντὶ τοῦ αὐταῖς η·

Χειμῶν χειμῶνος, καὶ λειμῶν λειμῶνος, δίφθογγον καὶ ω.

Χιτῶν χιτῶνος, ἰῶτα καὶ ω μέγα· χιῶν δε, χιόνος, ι
καὶ μικρόν.

Κωδιξ,¹ καὶ μῶδιξ, ἢ ὕφαιμος πληγῆ, μέγα καὶ ἰῶτα.

Σκάληξ, καὶ ἀλάπηξ, μέγα καὶ η· σκόλιξ δὲ, μικρόν,
καὶ ι.

Κλυδωνισμός, υ ψιλόν, καὶ ω μέγα, καὶ ἰῶτα· λοιδο-
ρησμος δὲ, δίφθογγον, μικρόν καὶ ἦτα.

Εὐτόκος, η· εὐεικος, δίφθογγον.

Μωσέως,² μέγα· Μωϋσέος, μικρόν.

Μῶλωψ, καὶ κῶνωψ, καὶ μῶλωπος καὶ κῶνωπος,
μέγα· Δόλοψ καὶ σκόλοψ, καὶ Δόλοπος καὶ σκόλοπος,
μικρόν.

Στόμα, μικρόν, στῶμυλος³ δὲ, μέγα· στοαιμύλος ἦν,
καὶ συγκοπῆ τοῦ μ, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ αἰ εἰς ω μέγα,

¹ Codex. Mox A, ὕφημος.

³ A, στόμιλος.

² Supra p. 202.

στώμυλος· στώμυλος δὲ, καὶ στωμυλεύω, καὶ στωμυλία,
μέγα.

Στοᾶ, μικρόν· ἐκ τοῦ στοᾶ, στοαϊκός, καὶ κράσει τοῦ ο
α εἰς ω μέγα, στωϊκός· στωϊκὸν δὲ, καὶ ἐζώστων, καὶ
πολύστων, καὶ πρόστων, μέγα.

Ἐρυόμενος λέων, μέγα καὶ ο μικρόν· ἐρυομένη δὲ θά-
λασσα, μικρόν καὶ μέγα.

Κατοικία, ἀποικία, συνοικία, παροικία· οἰκία, τὸ ὄσπί-
τιον·¹ ἀγροικία, παροιμία, παροινία, δίφθογγον καὶ ι·
οικεία,² ἢ πατρὶς, καὶ οἰκεία, ἢ ἴδια, δίφθογγον· καρ-
κεία δὲ, ψιλὸν καὶ δίφθογγον.

Πλήθεια, βοήθεια, συνήθεια, σαφήνεια, προμήθεια,
ἀπήνεια, ἢ καὶ δίφθογγον· ἀληθινός δὲ, ἢ καὶ ἰῶτα· θυμη-
δία, ἀηδία, ἀκηδία, ἢ καὶ ι· κηδεία δὲ, ἢ κήδευσις, ἦτα
καὶ δίφθογγον.

Ἐπήρεια, ἢ καὶ δίφθογγον. Ἐμπειρία, δίφθογγον καὶ
ι. Περιφάνεια, ἢ λαμπρότης, ἰῶτα καὶ δίφθογγον·
ὑπερηφανία,³ ἢ κενοδοξία, ἢ καὶ ἰῶτα.

Στρατεία, ἢ στρατεύσις, δίφθογγον· στρατιά δὲ, ὄξυ-

¹ *Hospitium*: cf. supra p.
17.

² Cf. supra p. 223.

³ Α, ὑπερηφανία.

τόνωσ, τὸ τάγμα, ἰῶτα. Νωθεία καὶ νῶθρεία, μέγα καὶ δίφθογγον.

Νωχελία δὲ, μέγα καὶ ἰῶτα.

Ἀπώλεια, ὠφέλεια, ἀκρώρεια, πρυμνώρεια, μέγα καὶ δίφθογγον· ὑπερορία δὲ, ἐξορία, ἀπορία, καὶ ἐνορία, μικρὸν καὶ ἰῶτα· εὐθυωρία, καὶ διωρία, καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐκ τοῦ ὤρος ὁ καιρὸς, μέγα καὶ ι.

Ῥοὴ αἱμάτων, Ῥοὴ ὑδάτων, καὶ Ῥοὴ δακρύων, ἢ Ῥοὶ δὲ ποταμῶν, καὶ Ῥοὶ θαλάσσης, ἰῶτα.¹

Ἰρεῖον, τὸ θυμα, ἰῶτα καὶ δίφθογγον· εἰρίον, τὸ μαλίον,² δίφθογγον καὶ ι· ἠρίον, τὸ μνημεῖον, ἢ καὶ ι. Γίνεται μὲν οὖν τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἱερέως· τὸ δεύτερον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ πλέκω· τὸ τρίτον, ἀπὸ τοῦ ἔρα, ἢ γῆ.

Διδασκάλιον, τὸ μάθημα, ι· διδασκαλεῖον δὲ, τὸ σχολεῖον, δίφθογγον· λόγιον, ὁ λόγος, ι· λογεῖον δὲ, τὸ μαντεῖον καὶ τὸ σχολεῖον, δίφθογγον. Εἰδώλιον, τὸ εἶδωλον, ι· εἰδωλεῖον δὲ, ὁ τῶν εἰδώλων ναὸς, δίφθογγον. Γραμματίον, ι· γραμματεῖον δὲ, δίφθογγον.

Ἀἰσχρὸς,³ αἰσχρότης, αἰσχυς, αἰσχιστος, αἰσχύνη.

¹ Nescio quid sibi velit cum illo suo Ῥοί.

² Cf. supra p. 52.

³ Ad hos epimerismos AI et E cf. supra p. 36, 37.

αἰσχρονομαί, καὶ αἰσχυνηλός, δίφθογγον ἔσχαρα δέ,
ἔσχατος, καὶ ἔσχατιὰ, ψιλὰ.

* Ἀσθην, αὔξην, βλάστην, καὶ ἄρδην, ἐπίρρημα· ἡ
αὔξειν δέ, ῥῆμα, καὶ ἄρδην, τὸ ποτίζειν, δίφθογγα· ἄρδιν·
δέ, τὸ κοντάριον, ἰῶτα.

* Ἀληπτος, ἀκατάληπτος, ἀπερίληπτος, ἀπροσωπόλη-
πτος, ἀκαταληψία, καὶ ἐπιληψία, ἡ, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ
λήβω· ἀνεξάλειπτος,² καὶ ἀδιάλειπτος, καὶ ἀνεξαλεί-
πτως, καὶ ἀδιαλείπτως, δίφθογγα, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ
λείπω, τὸ καταλιμπάνω· ἀνελλιπῶς δὲ καὶ ἐπιλλιπῶς, ι.

* Ἦδη, ἀντὶ τοῦ ἀπάρτι, ἡ τὰ δύο· ἴδη, ἡ βοτάνη καὶ

¹ De ἄρδιν, accus. ἄρδιν, cf. Blomf. Gloss. ad Prometh. 904; de κοντάριον, supra p. 23.

² A, ἀναξάλειπτος. Supra p. 188. similiter peccavit; nam ἀνεξάλειπτος fit ab ἀλείφω, non a λείπω. Ibi nonnulla notavi de confusione vocalem η et ει in his vocibus. Monui et ad Philostr. Her. p. 504, et ad Eunap. p. 267. Pro ἀνεπίληπτος, scribi velim ἀνεπίλειπτος in hac sententia Hesychii Presbyteri Antirrh. I.

§ 94. Χρηστὸς (Cod. 1630 ἄριστος) παιδαγωγὸς καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ἀνεπίληπτος μνήμη τοῦ θανάτου, καὶ τὸ τὰ ἐν μέσῳ πάντως παραδραμοῦντα αὐτὸν, ἀεὶ προβλέπειν, τὴν κλίνην ἔνθα ψυχοβραγοῦντες μέλλομεν κατακεῖσθαι. Idem cod. πάντα παραδραμόντα et αὐτὴν τὴν κλ. Addito καὶ, locum puto integrum fore: καὶ τὸ τὰ ἐν μέσῳ πάντα παραδραμόντα αὐτὸν ἀεὶ προβλέπειν, καὶ αὐτὴν τὴν κλ.

* Ἰδη, τὸ ὄρος, ἴδη, κορυφή, καὶ ἴδη, τοὺς κόπους, ἰῶτα καὶ η. * Ἰδει, τὸ κόπτει, καὶ ἴδει, ἀντὶ τοῦ μόλις, ι καὶ δίφθογγον· εἶδει, τῇ θεωρίᾳ, δίφθογγα τὰ δύο· εἶδη, τὰς θεωρίας, καὶ εἶδη, ἀντὶ τοῦ φαίνη, δίφθογγον καὶ η· ἦδει, ἀντὶ τοῦ, εὐφραίνει ἄλλος ἄλλον, καὶ ἦδει, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, η, ει.

Δην, ἀντὶ τοῦ ἀργόν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, η· δεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρμῶδιον,¹ καὶ δεῖν, ἀντὶ τοῦ δεσμεῖν, δίφθογγον· ὡσαύτως καὶ μικροῦ δεῖν, καὶ ὀλίγου δεῖν.

Αἰφνης, ἐξαίφνης, αἰφνηδόν,² καὶ λαβρηδόν, η· αἰφνιδίως δὲ καὶ λαβριδίως, ι.

* Ὀφελον,³ μικρόν· ὡς μὴ ὄφελον, μέγα· καὶ ὅτε μὲν ἀπαρέμφατον ἐπιφέρεται, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται·

“ Εἴθ’ ὄφελ’⁴ Ἀργοῦς μὴ διαπταῖσθαι σκάφος!”

ὅτε δὲ εὐκτικὸν ἐπάγεται, σμικρογραφεῖται· οἶον·
“ * Ὀφελον⁵ κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοὶ μου!”

¹ De δὴ et δεῖ cf. Moschop. π. σχ. p. 123.

² Supra p. 38. αἰφνιδόν mutandum est in αἰφνηδόν. Nice-tas Eugen. I., 20. Αἰφνηδόν ἐσκούλευε τοὺς περιῆ τόπους.

³ De hac regula vide Moschop. ibid. p. 107.

⁴ A, ὄφελος. Versus est Medeæ primus.

⁵ Idem exemplum, quod est e Psalmo 119, 5., habent Suidas in * Ὀφελος; Moschopulus l. I.; Lexicon π. πνευμ. p. 235, ubi vitiose, κατευθυνθείησαν.

Συνδιάζω και συνδιασμός, ιῶτα¹ ἐνδοιάζω δὲ και ἐνδοιασμός, δίφθογγον.

Προτερεύει τὸ ὄνομα τοῦ ῥήματος και τοῦ ἐπιρρήματος οἶον ἄλλος, ἄλλως· οὔτος, οὔτως· ὀδὶ, ὠδὶ· λαμπρὸς, λαμπρῶς· εἰκότως· και τὰ ὅμοια.

Πλὴν τοῦ ὄντως,² ὄντος· και γεγονώς· και ὠφειν, ὄφιν.

*Ενεγκε, ψιλόν· ἀνένεγκαι δὲ, προσένεγκαι, και κατένεγκαι, διφθογγογραφοῦνται.

*Εγειραι, ἀντὶ τοῦ ἐγέρθητι, δίφθογγον· ἔγειρε δὲ ἄλλος ἄλλον, ε.

Καίη, σταίη, πλαίη,³ τεθναίη, δίφθογγον και η· θέει δὲ, ἀντὶ τοῦ τρέχει, ψιλόν και δίφθογγον.

¹ Errat Noster egregie. Rescribe: Συνδυάζω και συνδουασμός, ὡ ψιλόν. Suidas: Συνδουασμός και συνδυάσω. . . . ἐνδοιάζω δὲ. Apud Diogenianum I. 61. varietas est lectionis hic nec inepto loco notanda: Ἄει κολοῖδς πρὸς κο-

λοῖδν ἰζάνει· ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοῖοις προσομιλούντων· συνδουαστικά (Cod. Mazar. A 86. συνευαστικά) γὰρ και συναγελαστικά, τὰ ζῶα.

² Non capio plane hanc exceptionem.

³ Forte τλαίη.

Τοῦ ἤκω¹ τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα.

Εἶναι, δίφθογγον· τεθῆναι, η· τέθεικα, δίφθογγον· ἔθηκα, η· Τοῦ τίθημι γὰρ ἅπαντες οἱ χρόνοι διὰ τοῦ η γράφονται.

Πλὴν τῶν παρακειμένων, τοῦ τε ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ· τέθεικα, τέθειμαι· τεθεικέναι καὶ τεθειῖσθαι, τὰ ἀπαρέμφατα·² τεθεικῶς, τεθειμένος, αἰ μετοχαί.

Τοῦ κάθημι τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ η· ἐνεργητικὰ μὲν· οἶον· καθίσω, ἐκάθισα, καθίσαι, κεκάθικα, κεκαθικῶς· παθητικὰ δὲ διὰ τοῦ η· κἄθημαι, καθῆσθαι, καθήμενος, καὶ τὰ ὅμοια.

* Ἡρτησεν, ἀνήρτησεν, ἐξήρτησεν, παρήρτησεν, η· ἀπήρτισε δὲ, καὶ κατήρτισε, καὶ διήρτισε,³ ἰ. Τούτοις ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ οἰκεῖα αὐτῶν ὀνόματα.

* Ἀνάρτησις, ἦτα, καὶ πάλιν ἀνάρτισις, ἰ· καὶ τὰ λοιπά.

* Ἐβη, ἔζη, ἔτλη, ἔστη, ἔφη, καὶ προσεδόκη, η· ἐδόκει δὲ, μόνον, δίφθογγον.

¹ Hunc locum adtulit Bast. infra exhibet.
Epist. p. 232.

³ A, κατήρτισαι καὶ διήρτισαι.

² A, ἀπαρέμφαντα, quod et

Ἐῖη, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι, ¹ δίφθογγον, καὶ ἡ ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθοι, ἰ καὶ ἡ ἦει, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν, ἡ καὶ δίφθογγον. ἰεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν, ἰῶτα καὶ δίφθογγον.

Τὰ εἰς εἶν ἀπαρέμφατα ἅπαντα διὰ διφθόγγου γράφεται, πλὴν τοῦ ζῆν, πεινῆν, διψῆν καὶ ὀρῆν· ζεῖν δὲ, ἀντὶ τοῦ βράζειν, δίφθογγον.

Πλουτῶ ἐγὼ, πλουτίζω δὲ ἕτερον· οἰκῶ ἐγὼ, οἰκίζω δὲ ἕτερον· σωφρονῶ ἐγὼ, σωφρονίζω δὲ ἕτερον· καὶ οἱ μέλλοντες ἀκολουθῶς.

¹ Ἀνειμι, κάτειμι, ἔξειμι, πάρειμι, ἀνεισιν, ἔξεισιν, καὶ τὰ ὅμοια τῶ εἰ διφθόγγῳ παραλήγονται. Ἀνίημι δὲ, καὶ κατήημι, ἐξίημι, καὶ παρήημι. ² Ἄνιμεν δὲ, καὶ κάτιμεν, ἔξιμεν, καὶ πάριμεν. Ἄνειτε καὶ κάτειτε, ἔξειτε, καὶ τὰ ὅμοια διὰ διφθόγγου. Ἀνῆ δὲ, ἀπῆ, παρῆ, καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ ἡ. Ἀνεικῶς δὲ, ἀφεικῶς, παρεικῶς, διὰ διφθόγγου. Παρῆμεν, ἀνῆμεν, καθῆμεν, διὰ τοῦ ἡ. Ἀνεῖμαι δὲ, καθεῖμαι, παρεῖμαι, ἀφείμαι, δίφθογγον. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνείκασι, καθείκασι, παρείκασι· καὶ οἱ παθητικοὶ ὑπερσυντέλικοι, ἀνείμην, καθείμην, παρείμην, καὶ ἀνεῖντο, καθεῖντο, παρεῖντο· καὶ οἱ πρῶτοι παθητικοὶ ἀόριστοι, ἀφείμην, ἀφείθην, παρείθην. Τὰ ἀπαρέμφατα δὲ ἀνιέναι, παριέναι, ἀφιέναι, διὰ τοῦ ἰ· ἀνεικέναι δὲ, ἀφεικέναι, παρεικέναι, καὶ ἀνεῖσθαι, ἀφείσθαι, παρεῖσθαι, καὶ καθεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ

¹ A, ὑπάρχει.

et mox post πάριμεν, deest,

² Omisit Librarius, τῶ ἡ; τῶ ἰ.

Herod.

χαλασθαι, δίφθογγον· καθῆσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ καθέζεσθαι, ἠ· κεκαθίσθαι δὲ, ἰῶτα. Ἄνιθι, κάτιθι, ἔξιθι, ἰῶτα· ἀνήεσαν, ἐξήεσαν, συνήεσαν, ἀντὶ τοῦ συνῆλθον, ἠ· συνίεσαν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν, ἰῶτα. Ἄνείσθω, πρᾶίσθω, ἀφείσθω, δίφθογγα.

Τὰ δεύτερα πρόσωπα των παθητικῶν ἅπαντα εἰς ἠ λήγει· ὄϊον· τύπτομαι, τύπτῃ· λείβομαι, λείβῃ. Πλὴν τοῦ ὄψομαι, ὄψει· βούλομαι, βούλει· ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει, εἶ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις· οὐχ ὑποτάσσονται.

¹ Ἀπόθου, μικρὸν· ἀπαθοῡ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Εὔρωμεν ἀντὶ τοῦ ἤρωμεν, ¹ μικρὸν· εὔρωμεν δὲ, ἀντὶ τοῦ εὐρήσομεν, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Φάγωμεν, καὶ πίομεν, μέγα· Φάγομαι δὲ, καὶ πίομαι, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

¹ Ὀπωπα, ὄλωλα, ὄδωδα, καὶ ὀπωπῶς, καὶ ὄλωλῶς, καὶ ὄδωδῶς, ² μικρὸν καὶ μέγα· ὀπώπειν δὲ καὶ ὀλώλειν, καὶ ὀδώδειν, μεγάλα.

Τοῦ δίδωμι καὶ πᾶμι, τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· δέδωκα, πέπωκα, δεδωκῶς, πεπωκῶς· τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ο μικροῦ, δέδομαι, πέπομαι, δεδομένος, πεπομένος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐκ τῶν παθητικῶν δὲ

¹ Forte, εὐρήκαμεν.

² A, ὀδῶς.

γίνονται καὶ τὰ ὀνόματα· πόμα, ἔκπομα, δόμα, τὸ δῶρον· διὸ καὶ μικρογραφεῖται· δῶμα δὲ, τὸ οἶκημα, μέγα.

Ἀπόσχωμαι, ἀνάσχωμαι, ἀπόθωμαι, παράθωμαι, ὑποσχώμεθα, καὶ παραθώμεθα, καὶ τὰ ὅμοια, αὐθυπότακτά εἰσι, καὶ ἀντὶ μέλλοντος λαμβάνονται, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ἐπιγνώση δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν ἐνεστῶτας ἐνεργητικούς, ὑπόσχω, ἢ ἀπόσχω, ἢ κατάθω· ἀποσχόμενος δὲ καὶ ἀνασχόμενος, μικρά· τὸ δὲ ἀπόθωμαι, καὶ κατάθωμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, μετοχὰς οὐκ ἔχουσιν.

Τὸ ε εἰς η τρέπεται ἐν τοῖς παρωχημένοις· οἶον· ἐλεύθω, ἤλευθον· ἐλεῶ, ἠλέουν· ποτὲ δὲ τὸ ι προσλαμβάνει, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὡς ἐπὶ τῶν δεκατεσσάρων, ἅπερ εἰσὶ ταῦτα· ἔχω, εἶχον· ἔπω, εἶπον, τὸ λέγω καὶ τὸ ἀκολουθῶ· ἔλω, εἶλον, τὸ λαμβάνω καὶ τὸ φονεύω, ὅθεν καὶ τὸ ἀνεῖλον, καὶ τὸ καθεῖλον· ἔλκω, εἶλκον, τὸ σύρω· ἐστίω, εἴστιων, τὸ εὐωχῶ· ἤσθιον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔτρωγον, ἢ ἔω, εἶων, τὸ καταλιμπάνω· ἔω, εἶον, τὸ ἐνδύομαι·¹ ἐθίζω, εἴθιζον, ὅθεν καὶ εἴωθα· καὶ ἐργάζομαι, εἰργαζόμεν· λίβον,² ἐλίβην, λιβῶν, ἢ μετοχὴ διὰ τοῦ ι, κατὰ τὸν κανόνα. *Ἐτι δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων ἀεὶ βραχεῖα παραλήγεται ὁ δεύτερος ἀόριστος,

¹ Α, ἐνδύνομαι.

² Inter εἰργαζόμεν et λίβον, immo ἐλίβον, nonnulla periere. Absolverat Grammaticus catalogum verborum quatuor-

decim, qui augmentum in ει habent, et de aoristis secundis tractationem inchoaverat, sumto exemplo a verbo λείβω.

καὶ ὁ δεύτερος μέλλων. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ λείπω, κὰν τὸ θέμα διφθογοῦται· ἔλιπον γὰρ, ἀντὶ τοῦ κατέλειψα, λιπῶν, ἢ μετοχή, λίπω, ἀντὶ τοῦ καταλείψω, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται.

Μάθε περὶ τούτου¹ καὶ ἄλλως σαφέστερον. Τοῦ λείπω, τὰ μὲν δηλοῦντα τὸ πολλάκις² διὰ δίφθογγου γράφονται οἷον· λείπω, τὸ καταλιμπάνω, πολλάκις δηλονότι, ἔλειπον, ἀντὶ τοῦ κατελίμπανον, πολλάκις δηλονότι· λείπων, ὁ καταλιμπάνων, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ δὲ ἐμφαίνοντα τὸ ἄπαξ³ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· λίπω, τὸ καταλείψω ἄπαξ· λιπῶν, ὁ καταλείψας· καὶ τὰ λοιπά. Ὅθεν καὶ λιπέσθαι καὶ λιπεῖν· λείπεσθαι δὲ καὶ λείπειν δίφθογγα. Ἐν οἷς δὲ ἐστὶ τὸ ψ, κὰν τὸ ἄπαξ ἐμφαίνωσι, διὰ δίφθογγου γράφονται· κατέλειψα, καταλείψεις, καὶ τὰ λοιπά.⁴ Τὸ δὲ λιμπάνω, ἐλίμπανον, καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ ἰῶτα.

Μάθε περὶ τούτου καὶ ἄλλως σαφέστερον. Ἐὰν ἡ ἐρμηνεία διὰ τοῦ ἰῶτα, τὸ κείμενον διὰ δίφθογγου⁵ οἷον·

¹ A, γράφεται, et post lacunam, ὡς ὄρα Τάθε περὶ τούτου. Fere oblitus eram monere supra ad marginem e regione hujus versus, εἰργαζόμενην λίβον, ἐλίβην, λιβῶν ἢ μ. διὰ, scriptum legi, γρ. ὄρος: quæ lectionis varietas ad locum a librario prætermissum referenda videtur.

² Hoc argumentum ab actu

vel sæpe vel semel acto adhibet et Grammaticus ap. Hermann. Gr. Gr. p. 462. § 163, tradens ἔβαλλον, ὑποφαίνειν πολλάκις, at ἔβαλον, ἄπαξ.

³ A, hic, et mox, et infra, ἄπαθαι.

⁴ A, καί. A, mox ἀθε· προμάθε.

⁵ A, διαφθόγγου.

λείπω, ἀντὶ τοῦ καταλιμπάνω· ἔλειπον, ἀντὶ τοῦ κατελίμπανον, καὶ τὰ ὅμοια· ἦν δὲ ἡ ἐομηνεῖα διὰ διφθόγγου, τὸ κείμενον διὰ τοῦ ἰῶτα· οἶον· λίπω, ἀντὶ τοῦ καταλείψω· ἔλειπον, ἀντὶ τοῦ κατέλειψα, καὶ τὰ ὅμοια.

Δοίης, γνοίης, σχοίης, ἀλοίης, ἀντὶ τοῦ κρατηθείης· δίφθογγα καὶ η· ἀλοίεις,¹ ἀντὶ τοῦ τύπτεις, δίφθογγα τὰ δύο. Ἀλύεις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀδημονεῖς, ψιλὸν καὶ δίφθογγον.

Τὰ ὑποτακτικὰ μόρια, ὡς ἐμάθομεν, ὑποτάσσουσι, πλὴν τοῦ μὴ, ἀντὶ τοῦ οὐχί, καὶ ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς. Καὶ ὑποτάσσονται μὲν τὰ ῥήματα πάντα· Τὸ δὲ ἔξεις, δώσεις, εὐρήσεις, ἀμαρτήσεις, οἴσεις, ἀντὶ τοῦ κομίσεις, λήσεις. ἀντὶ τοῦ λάθης, καὶ ἤξεις, ἀντὶ τοῦ ἔλθης, οὐχ ὑποτάσσονται, κἂν ὑποτακτικὰ μόρια ἔχωσιν. Οὐχ ὑποτάσσονται δὲ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀόριστους, μήτε μέσους μέλλοντας παθητικούς. Ἀλλ' οὐδὲ ἄλλος τις μέσος χρόνος ὑποτάσσεται, μὴ ἔχων ἀόριστον² πρῶτον· ἐὰν γνώσομαι, ἐὰν βουλήσομαι, ἐὰν γενήσομαι, ἐὰν μαθήσομαι, ἐὰν ἀποβήσομαι, ἐὰν προήσομαι· οὐδὲ γάρ ἐστὶν ἀόριστος, οἶον ἔγνωσα, ἢ ἐγέννησα· οὐδὲ τι τῶν λοιπῶν. Οἱ περισπώμενοι μέλλοντες οὐχ ὑποτάσσονται, οἱ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων δηλονότι· οἶον· λιπαίνω, ὁ μέλλων λιπανῶ, λιπανεῖς, λιπανεῖ· ἠδύνω, ὁ μέλλων ἠδυνῶ, ἠδυνεῖς, ἠδυνεῖ· σπείρω, ὁ μέλλων σπερῶ, σπερεῖς, σπερεῖ· καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, κἂν ὑποτακτικὰ ἔχωσι μόρια, οὐχ ὑποτάσσονται. Ἐπιγνώση δὲ ταῦτα καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν, τοῦ λιμ-

¹ Cf. supra p. 253.

² Α, ὄρον.

πανοῦμεν, ἡδυνῶμεν, σπεροῦμεν· οὐ γάρ ποτε ταῦτα ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται, λίμπανῶμεν, ἡδυνῶμεν, σπερῶμεν, ὥστε τὰ ἐνικά.¹ Οὐδὲ οἱ Ἀττικοὶ μέλλοντες² ὑποτάσσονται· ἐὰν γνωριεῖς, ἐὰν φωτιεῖς, ἐὰν ὑβριεῖς. Οὐχ ὑποτάσσονται δὲ οὐδὲ τὸ,³ ἐὰν ὀμείται, ἐὰν θανεῖται, ἐὰν ἀλείται· ὡς ἐπιγνώση καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου προσώπου αὐτῶν μηδέποτε ὑποτασσομένου· ἐὰν ὀμοῦμαι γάρ, καὶ ἐὰν θανοῦμαι, οὐχί, ἐὰν ὀμῶμαι, ἐὰν θανῶμαι. Οὐδὲ οἱ μετ' ὀλίγον μέλλοντες ὑποτάσσονται, ἐὰν τετύφομαι, ἐὰν κεκράξομαι· οὐδὲ οἱ παθητικοὶ μέσοι μέλλοντες πρώτοι, ἐὰν τυφθήσομαι, ἐὰν ποιηθήσομαι· οὐδὲ τὰ μονοσύλλαβα ῥήματα, ἐὰν πλεῖς, ἐὰν θεῖς· ἐὰν πλέγς δὲ, καὶ ἐὰν θέγς, ὑποτάσσονται.

Αὐθυπότακτα⁴ δὲ εἰσιν, ἤγουν αὐτὰ καθ' αὐτὰ ὑποτάσσονται, χωρὶς ὑποτακτικοῦ μορίου, ὧν τὸ ῥῆμα βαρύνεται,

¹ Deest aliquid forte, ὥστε τὰ ἐνικά οὐχ ὑποτάσσεσθαι, vel simile quid. Cæterum potuit et ipse Grammaticus ommittere ut facilem e præcedentibus consequentiam.

² De hac regula cf. Fischer. ad Weller. t. 2. p. 354. Apud Isocrat. Epist. 6. ἐὰν λογιῶσθε, pro ἐὰν λογιῶσθε, reposuit merito Corayus; et sic, ante Corayum, reponendum esse

monuerat Fischerus. Quod addit Fischerus hanc formam Atticam abesse et ab optativo, non usquequaque verum est. Aristophanes enim Plut. 90. scripsit βαδιοίμην.

³ Forte: οὐχ ὑποτάσσονται δὲ οὐδὲ τὰ παθητικά· ἐὰν—

⁴ Adtulit hunc locum de αὐθυποτακτικοῖς Bastius Epist. p. 128.

λάβω, ¹ ἢ μετοχῇ ὀξύνεται, ὁ λαβὼν, καὶ τὸ ἀπαρέμ-
 φατον περισπᾶται, λαβεῖν. Τούτων γὰρ τὰ δεύτερα καὶ
 τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνικῶν διὰ τοῦ η γράφονται, ² καὶ τὰ
 πρῶτα τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου γράφονται,
 καὶ τὰ κυρίως ὑποτακτικά· εὔρω, εὔρων, εὔρεῖν, εὔρης,
 εὔρη, εὔρωμεν· λιπαίνω, λιπανῶν, λιπανεῖν, λιπάνης,
 λιπάνη, λιπάνωμεν· ἴδω, ἰδῶν, ἰδεῖν, ἰδῆς, ἰδῆ· μείνης·
 θάνης· κάμης· καὶ τὰ ὅμοια. Ἐπιγνώσῃ δὲ τὰ τοιαῦτα
 αὐθυπότακτα καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου προσώπου αὐτῶν· οὐ
 γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ποτὲ ἐνεστῶς, ἀλλὰ μέλλον· τὸ γὰρ
 εὔρω καὶ τὸ λάβω ἐπὶ τοῦ τί ποιήσω μέλλοντος κεῖνται· καὶ
 οὐ λέγεις, τί ποιῶ εὔρω, ἢ τί ποιῶ λάβω. Ἄλλοι γὰρ
 τούτων οἱ ἐνεστῶτες. Τὰ γοῦν τοιαῦτα πάντα αὐθυπότακτα
 γίνωσκε. Ἔτι δὲ τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα, καὶ
 διχρόνῳ παραληγόμενα, τῷ υ ἢ τῷ ι, οἶον, ἀλγύνω,
 κλίνω, λαμβάνονται αὐθυπότακτα, ὅτε ὀηλονότι ὡς μέλ-
 λοντες νοοῦνται· οἶον, κλίνω ἀντὶ τοῦ κλινῶ, ἀλγύνω ἀντὶ
 τοῦ ἀλγυνῶ· ἐν τούτοις οὖν τὸ ἀλγύνης, ἀλγύνη, ἀλγύ-
 νωμεν, καὶ τὰ ὅμοια, ³ ὡς αὐθυπότακτα, διὰ τοῦ η καὶ ω

¹ Eumathius III. p. 77. ἀν
 μετὰ τὸ δεῖκνον ἀλγήσῃ τὸν πόδα
 ἐπιλάβομαι (scr. ἐπιλά-
 βωμαι, ut cod. 2897.) τοῦ πλη-
 γέντος ποδός. Et rursus v. p.
 186. παλινοστήσω πρὸς Ἀυλικώ-
 μιδα, σὺ δ' ἔση πρὸς Εὐρυκώμιδα
 τὴν σὴν, καὶ σοι κέρην ἑτέραν ὁ
 πατήρ εἰς γάμον ἀγάγεται: CO-

dex, ἀγάγεται, recte.

² Bast. omisit γράφονται.
 Mox Bastius, εὔρωμεν, καὶ τὰ
 ὅμοια, mediis neglectis. Omisit
 quoque, καὶ τὰ κυρ. ὑποτακτι-
 κά: Velim scribere, ὡς τὰ κ.
 ὑπ.

³ Α, καὶ τά.

μεγάλοι γράφονται· ἐὰν δὲ ὡς ἐνεστῶτες¹ λαμβάνονται, τί ποιεῖς ἀλγύνεις, τί ποιεῖς κλίνεις, οὐκ αὐθυπότακτα.

Τὸ πίνω, πίνεις, οὐδέποτε αὐθυπότακτον, ὅτι οὐδὲ μέλλων ἐστὶ ποτέ. Τὸ βάλλω, βάλλεις, τίλλω, τίλλεις, μετὰ τῶν δύο λλ, οὐχ ὑποτάσσονται καθ' αὐτά· μετὰ δὲ ἐνός, αὐθυπότακτα· βάλλεις, τίλλεις.² Κτείνεις, τείνεις ἐπὶ ἐνεστῶτος, οὐκ αὐθυπότακτα· ἐπὶ μέλλοντος δὲ, κτείνεις,³ ἀντὶ τοῦ κτενεῖς, καὶ κτείνωμεν, ἀντὶ τοῦ κτενοῦμεν. Καὶ τὰ συμβουλευτικὰ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνονται.

Οἱ εἰς εἰν παρωχημένοι ἅπαντες ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται, ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν διὰ τοῦ η γράφονται. Γνωριεῖς δὲ τοὺς ἐνεργητικούς ἀπὸ τοῦ ἔχειν οὐδ' αὐξούσας, ἐτετύφειν, ἐλελείφειν, ἐπεποιήκειν· ὁ μέντοι παθητικὸς ὑπερσυντέλικος, ἔχων καὶ αὐτὸς δύο αὐξούσας, ὅμως διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς παθητικός· διαστέλλεται δὲ ἀπὸ τῶν ἐνεργητικῶν ἐν τῷ λήγειν πάντοτε εἰς μην, ἐτετύμμη, ἐπεποιήμην, καὶ τὰ ὅμοια.

Τοὺς αὐξομένους χρόνους καὶ μὴ ἀπέθυγε⁴ πρὸς τοὺς χρόνους τοῦ τύπτω, ὦρυξα πρὸς τὸ ἔτυψα, ὦφειλον πρὸς τὸ ἔτυπτον, ὄφθηναι πρὸς τὸ τυφθῆναι, ὀμύων πρὸς τὸ τύπτων, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς.

¹ A, ἐὰν δὲ ἐνεστῶτες. Ad-
didi ὡς cum Bastio.

² Hic substituit Bastius.

³ A, κτείνεις.

⁴ A, ἀπέθυγε. Forte, καὶ μοι
ἀπέθυγε.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν προθέσεων ἀρχόμενα οὐ
τρέπουσι τὴν πρόθεσιν ἐν τοῖς παραχρημένοις, ἐντὸς δὲ
αὐξάνουσιν· ἐπιορκῶ, ἐπιώρκουν· ἐνεργῶ, ἐνήργουν. Σὺν
τούτοις καὶ διαιτῶ, διήτουν· προσαιτῶ, προσήτουν. Σημει-
ωσαι δὲ ἀνορθῶ, ἠνώρθουν· ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν· ἀνέχομαι
ἠνειχόμεν.¹ Ταῦτα γὰρ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐξάνονται.
Διπλῶς αὖξαι καὶ τὸ ἐώρων, ἐώρακα. Τὸ δὲ ἐορτάζω,
ἐώρταζον, ἔσω αὖξαι· ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εὖ ἀρχόμενα·
εὐορκῶ, εὐώρκουν· εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμεν· εὐδοκῶ,
ἠυδόκουν ἢ εὐδόκουν· εὐλογῶ, ἠυλόγουν ἢ εὐλόγουν, ὡς
ἄρα καὶ θέλεις, ὅτε δηλονότι σύμφωνον κεῖται ἔμπροσθεν
τοῦ εὖ. Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ δυσ ἀρχόμενα ἔσω αὖξαι, ἐὰν
φωνῆεν κεῖται ἔμπροσθεν τοῦ δυσ· δυσανασχετῶ, δυσηνη-
σχέτουν· δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. Ἐὰν δὲ σύμφωνον
ἐπάγεται, ἔξω² αὖξαι· δυσπιστῶ· ἐδυσπίστουν· δυσχε-
ραίνω, ἐδυσχέραινον.

Τὸ φωτίσαι, ὑβρίσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔχοις ἂν ἐπι-
γινώσκειν ὅτι ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιζω εἰσι, ἐκ τοῦ παθη-
τικοῦ πρώτου ἀορίστου, ἐὰν ἔχη τὸ σ ἐφωτίσθην,
ὑβρίσθην· καὶ τὸ ἀγνίσαι ἀπὸ τοῦ ἠγνίσθην· ὡσπερ καὶ
τὸ ραπίσαι, ἀπὸ τοῦ ἐραπίσθην· καὶ τὰ λοιπά. Ἐὰν
δὲ ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος οὐκ ἔχη τὸ σ, ὡς τὸ
ἐποιήθην, ἐλοιδορήθην, τότε γνώσῃ ὅτι ταῦτα ἀπὸ τῶν

¹ A, ἠνειχόμεν.

² A, ἢ ἔξω.

περισπωμένων εἰσὶ καὶ δὴ τοῦ ποιῆσαι, εὐφημῆσαι,
λοιδορῆσαι. Ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀσάυτως.

Hinc patet in superioribus ἡράμιθην perisse post ἐποιήθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΩΝ

ΤΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΝ ΔΙΑΛΛΑΒΟΝΤΟΣ.

Ἔστιν Ἀθηναία γυνή, ὡσπερ καὶ Ἀθηναῖος.

Καὶ φέρνη, ἢ προίξις.

¹ Hoc negant Grammatici nonnulli: vide omnino Suidæ Ἀθηναίας, cum nota Kusteri; vide et nov. Thes. Gr. L. ed. Lond. ccciv. a. Antiatticistes Bekkeri p. 77, 5. Ἀθηναίαν, οὐκ Ἀττικὴν.

² Scholiastes Pindari Ol. ix. 12. ἄκαιρόν ἐστιν (immo ἄχυρον) ἐπὶ τῆς Ἰπποδαμείας τὸ ἔδνον· ἔδνα γὰρ διδῶσιν οἱ ἄνδρες, φέρνας δὲ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ φέρειν μεθ' ἑαυτῶν: quod ad etymon cf. Coray. ad Plut. t. 2. p. 401. Senex in Euripidis Iphig. A. 45. Σὴ γὰρ μ' ἀλόχῳ ποτὲ Τυνδαρέως Πέμπεν φέρνην: ubi scholium in cod. 2817. σημείωσαι ὅτι καὶ τοῦς

θεράποντας εἰς φέρνην ἐδίδων οἱ παλαιοί. Euripides ibid. 596. Ὀρνίθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα, τὸ σὸν τε χρηστὸν καὶ λόγων εὐφημίαν· Ἐλπίδα δ' ἔχω τιν' ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις Πάρεμι νυμφαγωγός· ἀλλ' ὀχημάτων Ἐξω πορεύεθ' ἄς φέρω φέρνας κόρη, Καὶ πέμπει' ἐς μέλαθρον εὐλαβούμενοι. Codex idem habet ὄρνιθα μὲν τόνδ', quod nuper mutatum fuit in τὸδ', e conjectura, sed quod recte servavit Matthiæ: ὄρνιθα τόνδε explicatur appositione sequente, τὸ σὸν χρηστὸν καὶ εὐφημίαν. Et εὐλαβούμενοι codex exhibet, ut pleræque editiones, bene, ut videtur, non εὐλαβούμεναι..

Καὶ στεγανόμιον.

Καὶ καταφαγᾶς, ὁ ἀδηφάγος.¹

¹ Scholiastes Aristoph. A. 289. et Suidas in Κατωφαγᾶς, aiunt hoc vocabulum, ὅτε βαρύνεται esse epithetum, ὅτι δὲ περισπᾶται, nomen proprium, avis uempe cujusdam. Scribendum ergo fuerit κατωφάγας, quod vix puto. Pro βαρύνεται reponendum, ὀξύνεται. Jubent enim grammatici scribere κατωφάγας. Et hæc est vocis καταφαγᾶς scriptura apud Pollucem VI, 40. et Phrynichum Eclog. p. 190. Πόθεν, Phrynichus ait, Μένανδρος, (forsan, Μένανδρε) συσσύρας τὸν τοσοῦτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνης (leg. αἰσχύνεις) τὴν πατριὸν φωνήν; Τίς γὰρ δὴ τῶν πρὸ σοῦ τῶ Καταφαγᾶς κέχρηται; Ὁ μὲν γὰρ Ἀριστοφάνης οὕτω φησὶν (Av. 289) “Ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τίς ἄλλος ἢ Κλειώνυμος;” Ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον Φαγᾶς εἰπεῖν. Ἴσως δ' ἂν εἶπης (f. εἶποις) ὅτι “ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι ὡς, ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δὲ ἄρπαξ, ὁ δ' ἀνάπηρος, πορνοβόσκος, καταφαγᾶς.” Ἀλλ' οὐκ ἐχρῆν τὰς ἄπαξ εἰρημένας λέξεις

ἀρπάζειν. Potuisset Censori isti vitio creato respondere, si tamen respondere esset dignatus, secutum fuisse se non Myrtili, sed Aristophanis ipsius vestigia; parvulum esse discrimen inter κατωφαγᾶς et καταφαγᾶς; nova verba fingendi licentiam dari Comicis; multa Comicis licere; Eupolim atque Cratinum Aristophanemque poetas pariter patriam linguam contaminavisse, at nunc, invitis grammaticis obgannientibus, Parnassi templa tenere, despiciere unde queant pusillos censores circa syllabarum apices et nominum flexiones juncturasque, noctes atque dies, niti vano labore, non ingenio certantes, sed obscura contententes diligentia. Hæc atque alia respondere potuisset poeta egregius. Usus, quem penes est norma loquendi, Comicos non ita se veris legibus coercet; usum sæpicule violant, novusque ab ipsis usus incipit.

Καὶ κοκκύζειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος. ¹

Καὶ ψελλός. ²

Καὶ ἴσθι, ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε.

Καὶ ἡ στίμις, οὐχὶ τὸ στίμι. ³

Καὶ παρά τισιν ὁ πρόσωπος, ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον.

Καὶ γόμος, ὁ φόρτος. ⁴

Καὶ κοράσιον, ἡ κόρη. ⁵

Καὶ ἀνεψιαδοῦς, ⁶ ὥσπερ ἀδελφιδοῦς, ὁ τοῦ ἀνεψιοῦ

¹ Antiatticistes Bekkeri p. 101, κοκκύζειν τοὺς ἀλεκτρυόνας· Δίφιλος Πλινθοφόρω: quæ Diphili comœdia nondum, puto, innotuerat. Grammaticus in Catalogo Matritense p. 371. Κοκκύζει, ἐπὶ ἀλεκτρυόνος. Vide Valckenar. ad Ammon. Animadv. p. 229.

² Respicit forte locum Æschyli Prom. 841. ubi cf. Blomfieldi Glossar. Antiatticistes p. 116. ψελλός· Αἰσχύλος Προμηθεῖ· τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ σαφῶς μὴ εἰρημένου.

³ Cf. Mærin p. 344 et ibi

interpretes. Vide et nov. Thes. Gr. L. ed. Lond. clxxvii. b. cccxlix. b. ubi de h. v. fuse agitur.

⁴ Est apud Moschionem Athenæi V. cap. 41.

⁵ Vide notas ad Eclogas Phrynichi.

⁶ Hæc nomina et similia fusius tractaverat Aristophanes ἐν τοῖς Συγγενικοῖς, de quo opere vide Eustathium ap. Kuster. ad Suidæ Ἀριστοφάνης. Cf. Polluc. III. 28; Phryg. Appar. p. 15, 18.

υῖός· καὶ ἀνεψιαδῆ, ὁμοίως· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες, οὓς νῦν λέγομεν δισεξαδέλφους.

Καὶ παράνυμφος· κυριώτερον δὲ, παρανύμφιος.¹

Καὶ χῆρος² παρ' ἐνίοις, ὡσπερ χήρα.

Ξένοι λέγονται οἱ ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν ἐπιδημοῦντες· ἰδίως δὲ πάλιν τινὸς· ξένοι, οὓς ἐν τῇ ἰδίᾳ τις ὑπεδέξατο οἰκίᾳ καὶ συγκατέπραξε τὰ χρήσιμα. Ἰδιόξενοι³ δὲ εἰσιν οἱ ἐκ πλείονος χρόνου, τυχὸν δὲ καὶ ἀπὸ πατέρων παραδοχῆς, τηροῦντες ἀλλήλοις ὁμόνοιαν, καὶ τῇ οἰκίᾳ καὶ ταῖς πατρίσιν ἀλλήλων ἀπέχωνται, οἱ καὶ διὰ σφραγίδων καὶ ἄλλων συμβόλων ἀλλήλοις δύνανται ὁμιλεῖν καὶ οὓς βούλονται συνιστᾶν. Πρόξενοι⁴ δὲ καλοῦνται οἱ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάται πόλεων ὄλων γινόμενοι καὶ φροντίσται, οὓς καὶ οἱ ἀγνοοῦντες ταῖς ὄψεσι διαπυθνύονται καὶ ἐπιζητοῦσι. Δορύξενοι δὲ, ὡς εἰκὸς,⁵ οἱ κατὰ τὸν πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι.

¹ Adi interpretes Pollucis III. 40.

² Vocem hanc habet Pollux III. 47. Cf. Stephani Thesaurus.

³ Fere similia, sed de προξένοις, scripturæ vitio tradit Lexicographus in Δικῶν ὀνόμασι ap. Santocrucium Mem. Academ. Inscript. t. 48. p. 198. Hic locus non invenitur

in Bekkeri Anecdosis qui hoc lexicon ex eodem codice descripsit.

⁴ De proxenis egi ad Inscript. Actiacam, post Holstenii Epistolas, p. 440, et in Classica Ephemeride num. 34. p. 381, 393. Cf. Santocrucius l. c.

⁵ Ὡς εἰκὸς, nempe ex etymo.

Μέτοικος¹ δέ ἐστιν, ὅποταν τις ἀπὸ ξένης ἐλθὼν ἐνοικῆ τῇ πόλει, τέλος τελῶν εἰς ἀποτεταγμένας τινὰς χρείας τῆς πόλεως· ἕως μὲν οὖν ποσῶν ἡμερῶν Παρεπίδημος καλεῖται καὶ ἀτελής ἐστιν· ἔαν δὲ ὑπερβῆ τὸν ἄρισμένον χρόνον, Μέτοικος ἤδη γίνεται καὶ ὑποτελής· παραπλησίως δὲ τούτῳ καὶ ὁ ἰσοτελής.²

Ζωὴ λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας,³ ὡς παρ'

¹ De Metœcis Athenis dissertationem scripsit Santocrucius inter Mem. Acad. Inscript. t. 48. in investigando curiosior et eruditior, quam in disponendo et componendo accuratior et diligentior. Videndus præsertim Wolfius in Prolegomenis ad Leptineam.

² Non semper nec in omnibus ὁ ἰσοτελής τῶ μετοίκῳ fuit adsimilis. De τῇ ἰσοτελείᾳ nondum omnia tenemus. Vide Wolf.

³ Suidas: Ζωὴν τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν qui sensus est in voce βλος frequentissimus: vide Fischerianum indicem Palæphati; Schachtium ad D. Marc. 12. 44. in Bibl. Nova Brem. t. 2. p. 505. ibi Schachtius in Palæphato c. 23. pro,

ιστοροῦσι περὶ Φινέως, ὡς διεφόρουν αἱ Ἀρκυαὶ τὸν βίον αὐτοῦ, legere vult e codicibus, διέφθειρον, et apte adponit ex eodem capite, θυγατέρες δὲ . . . τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον, et rursus, δύστηνος ὁ Φινεύς, ὅτι αἱ Ἀρκυαὶ τὸν βίον αὐτοῦ διέφθειρον. Fischerus servavit διεφόρουν, non bene, ut videtur. Apostolius Adag. 21, 25. habet quoque διεφόρουν (nam sic apud eum scribendum; pro διεφθόρουν, e codice Mazarin. A 85;) sed hoc nihil ad rem; nam Apostolius Palæphati codice non bono usus est. Sæpiissime διαφέρω (διαφορῶ quoque, quid ni?) et διαφθείρω, φθορὰ, φορὰ, et similia permutata occurrunt: cf. notata ad Philōstr. Her. p. 344, et ad

Ὁμήρω·¹

Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄσπετος· οὔτινι τόσση.

Δώδεκ' ἐν ἠπείρω ἀγέλαι.

Σκινθαρίζειν² ἐστὶ τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν τινὸς τὸν μυκτῆρα.

Ῥαθαπυγίζειν³ δὲ τὸ σιμῶ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν, ὡς εὔρηται ἐν Ἰππεῦσιν⁴ Ἀριστοφάνους· τὸ λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰδιώταις Κλοτζάτον.⁵

Κήλων,⁶ ὃ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἐπιρρέπης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀχευτῶν ἕνων.

Κέπφος, ὃ εὐήθης,⁷ ἀπὸ κούφου τινὸς ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου· ὡς Λυκόφρων ἐν Ἀλεξάνδρῳ.⁸

κέπφος ὡς ἐνήξατο·

ὃν λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κέφος.

Eunap. p. 431, 594. Apud Heliodorum vii. c. ii. p. 273. pro διαφορηθέντος variantes Amioti exhibent διαφθαρέντος, quod Corayus recte repudiavit.

¹ Od. ξ. 96—100. Codex, ἦ—ζωῆ.

² Alibi, σκανθαρίζειν. Cf. Pollux ix, 126. et ibi interpretes.

³ Cf. Hesychius et inter-

pretes.

⁴ Eq. 793.

⁵ Addatur hæc vox Cangio, quem vide in Κλοτζᾶν.

⁶ Cf. Stephani Thesaurus, et Archilochus Liebel. p. 194.

⁷ Respicit Aristophanis Plut. 913. ubi vide schol., collato Kust. ad Suidæ Κέπφος; et adde quæ notavi in Wolfi Analectis t. 2. pag. 82.

⁸ Lycophr. 76.

"Αγγαρος, ¹ ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ. ² Καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ἄνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. ³ Ἐξ αὐτοῦ τοίνυν καὶ τὸ ἀγγαρεύειν ⁴ καὶ ἡ ἀγγαρεία. ⁵

Τρίπρατος δοῦλος, καὶ Τριπέδων, καὶ Τρίδουλος. ⁶

¹ Vide Stephanum Thes.; Wesseling. ad Herodot. viii. 98. et ad Diodor. xix. 57.; et omnino Albert. ad Hesychium.

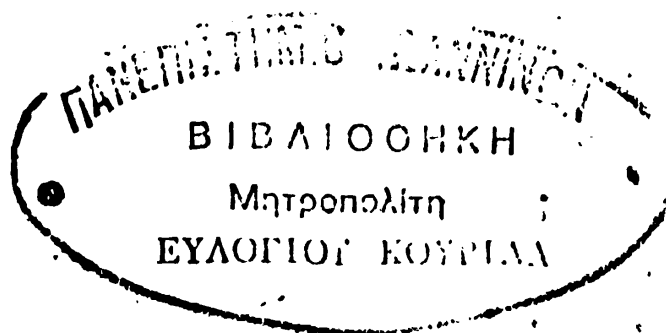
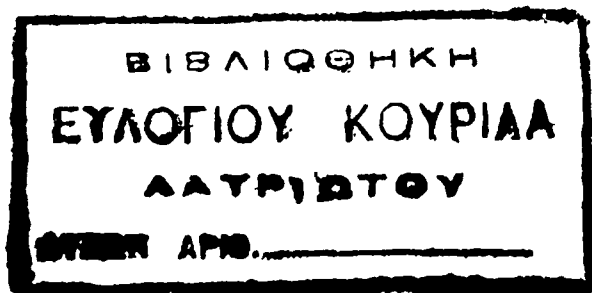
² viii. c. 98.

³ Non reperitur in Fragmentis Menandri vox ἀγγαρος. Dixit ἀγγαρεύεσθαι in Sicyonio.

⁴ Cf. Albert. Observ. p. 161.

⁵ Cf. Albert. ad Hesychii loc.

⁶ Τρίδουλος est apud Theopompum Athenæi xiii. 67. Τριπέδων est nomen comicum servi nequam ἀπέδη. Cf. Steph. Thes.

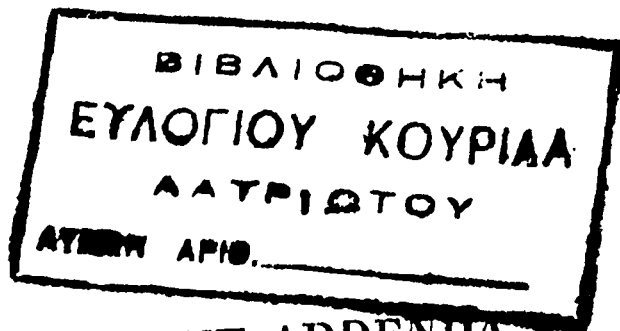
Herod.

T

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1300 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Pag. 2. not. 1. Noster ἀντίστοιχον vocat peculiari modo vocales quæ ob soni similitudinem invicem sibi opponuntur, et permutari possunt, ut αι et ε, η, ι et ει, οι et υ, ο et ω.

P. 2. not. 3. “infra” nempe p. 159.

P. 3. not. 1. Vide loca p. 159, 162.

P. 5. not. 2. “infra” nempe p. 212.

P. 6. not. 3. De voce βλιτυρι in Etym. M. dissertationem scripsit P. A. Dietelmairus: quod didici ex Actis Litter. Klotzianis t. 7. p. 349.

P. 7. not. 5. “in OI” p. 138.

P. 10. not. 1. Vide de τῶ βρῶμος Dorvill. Miscell. Observ. ix. p. 132.

P. 10. col. 1. vers. 4. “infra” p. 213.—Et in codice Reg. 2599. p. 194, 2. ubi varia recensentur sonorum nomina, legitur: πυρὸς δὲ, βρόμος. Totum locum describere placet, qui omnino erit conferendus cum illis quæ protulit Yriarte in Catalogo p. 307. Nostra sunt subinde pleniora et castigatiora: Ἐπὶ κύκνου, ἄδειν· ἐπὶ ἀηδόνας, τερετίζειν· ἐπὶ χελιδόνος, ψιθυρίζειν καὶ τιτυβίζειν· ἐπὶ τέττιγος, ἠχεῖν· ἐπὶ κίχλης, καχλάζειν· ἐπὶ ἱέρακος, κρίζειν· ἐπὶ σφηκὸς καὶ μελισσῶν, βομβεῖν· πυρὸς δὲ, βρόμος· ἀνέμων, πάτταγος· κάλων, συριγμός, ἢ φριμαγμός (sic) καὶ φριγμός· ἐπὶ ἀνθρώπων, κεκραγένοι· ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτεῖν· ἐπὶ λύκων, ὠρύεσθαι· κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή, ὠρυγή· ἐπὶ προ-

βάτων, βληχᾶσθαι ἐπὶ βοῶν, μυκᾶσθαι ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζειν ἐπὶ ὄνων, βρομᾶσθαι (quod Nostri p. 9. firmat scripturam), λέγουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι, ἀλλὰ σπάνιον τοῦτο· ἐπὶ καμήλου, μωκᾶσθαι· ἐπὶ λεόντων, βρυχᾶσθαι· ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλεων, ὠμάζειν ἐπὶ ὄφρων, συρίζειν, καὶ ἄρακοντος· ἐπὶ ἀετῶν, καγκλάζειν ἢ κλαγγάζειν, ὡς καὶ ἐπὶ γεράνων· ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζειν καὶ γρύζειν· ἐπὶ περδίκων, κακκαβάζειν· ἐπὶ γλαυκῶν, κακκιβάζειν· ἐπὶ ὀρνίθων, κακκάζειν· ἐπὶ ἀμαξῶν, τετριγέσαι.

P. 12. not. 1. De γέβροις vide et Vales. ad Ammian. Marc. p. 394.—col. 2. vers. 5. pro ἀτερίης, scribe ἀτειρής.

P. 13. not. 1. De loco Theocriti cf. not. ad Nicetam Eugen. iv. 304.

P. 14. not. 1. extr. "infra" p. 273.

P. 15. col. 1. "ΓΗΡΑΣ" p. 205.

P. 17. col. 2. vers. 3. Hæc verba restituit Bastius in Add. ad Gregor. p. 870.—vers. 8. "infra bis" pp. 223, 267.

P. 21. not. 5. τὰ δηλητήρια non semel absolute posuit Nicolaus CP. Patriarcha Epist.

5., cujus sententiam extremam afferam ex editione Lazerii Misc. t. 2. p. 551: τῶν μὲν γὰρ ὑπὸ δηλητηρίων τοῦτο παθόντων ἔχουσι (leg. ἔχουσι) τὴν κατάγνωσιν οἱ ταῦτα συντεθεικότες καὶ ὀντες, τῶν δ' ὑφ' ἡδονῆς τίς ἄλλος ἢ ὁ δείξας ἑαυτὸν ἀνδράποδον ἡδονῆς.

P. 22. De voce ὁ δεῖπνος cf. not. ad Nicet. Eugen. viii. 245.

P. 24. not. 1. De Dromonibus Cangius ad Annam. p. 272.

P. 29. Ad ἐκάς—ἐκαστότε.—Pro ἐκάστατο in Epist. 7. Nicolai Patriarchæ Lazerius conjicit ἐκαστάτω: ego malim ἐκάστοτε.—En verba epistolæ: *Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, καθὼς ὀφειλόμενόν ἐστι, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν ὀσιότητος, ἐκάστατο ἀναμανθάνοντες καὶ τὴν κατὰ σοῦ μανίαν τοῦ μεμηνότος ὡς ἀληθῶς, καὶ τὴν σὴν κατ' ἐκείνου ἀπτόητον παρρησίαν. Μοχ addit Patriarcha: ποία γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῶν καθ' ἐκάστην θλίψεων, αἱ πολλαὶ καὶ βαρεῖαι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιφύονται, κεκακωμένοις, οὐχὶ προσγίνεται ἄνεσις καὶ παράκλησις, λογιζομένοις τὴν διὰ σοῦ ὀφέλειαν τῷ ποιμνίῳ ὑπάρχουσας*

τοῦ Χριστοῦ ὁ σπαράσσειν μὲν ὀσημέραι οἱ κακοὶ θρασύνονται κύνες. Hunc locum pessime distinctum commode distincti, et, pro ὡς σπαράσσει, scripsi non ὄν σπαράσσειν, cum Lazero, sed ὁ σπαράσσειν: nam non Christus, sed grex Christi lacerabatur. Primum vocis σπαράσσειν elementum male repetitum peperit ὁς, quod post correctionem vitiosam abiit in ὡς. De repetitione vitiosa vel omissione elementi initio et in fine vocum notavi ad Nicet. Eugen. vi. 613.

P. 30. not. 2. "AION" p. 234.

P. 34. not. 4. Αἰνειᾶνες nunc non sollicitandum videtur. Potuere recentiores sic loqui. Auctor Timarionis p. 178. scripsit vel scripsisse videtur ἐξ Ἰταλίας καὶ τῶν Αἰνειανῶν: ubi reposuit editor doctissimus Αἰνειαδῶν forsitan probabilius quam verius.

P. 37. not. 4. "infra" p. 166.

P. 38. Pro αἰφνιδὸν legendum esse αἰφνηδὸν monui p. 270.

P. 47. not. 4. "alio loco" p. 190.—Ex harum vocum

pronunciacione simili lusum quæsiisse videtur Isaacus Porphyg. in Excerptis Allatii p. 275. de Priamo: δυστυχίας ἀφάτου πτώμα πεσὼν ὁ ταλαίπωρος ὑπὸ ἡλίον τε καὶ ταύτην τὴν Ἰλιον.

P. 51. not. 1. Adde Schol. Luc. ad Diss. cum Hesiodo § 8.

P. 52. De magnete lapide describam locum Lexici in Cod. Reg. 2408. p. 140, 2. cujus paucula tantum verba adtulit Rochefortius in Notit. MSS. t. 1. p. 147., nec ipsa satis diligenter: Μαγνήτις, ἡ τὸν σίδηρον ἔλκουσα λίθος, ἢ καὶ σιδηρήτις καλεῖται καὶ Ἡράκλεια καὶ Λυδία: ἐμφερῆς γὰρ ἐστὶ τὴν χροιάν ἀργῶ καὶ ἀκαθάρτῳ σιδήρῳ Ἡράκλεια, διὰ τὸ καρτερόν καὶ ἰσχυρόν τῆς ὀλκῆς, ἢ μᾶλλον διότι περὶ Ἡράκλειαν τὴν ἐν Πόντῳ πρῶτον ἐφάνη, οἱ δὲ περὶ τὴν ἐν Θράκη Μαγνήτις δέ: ὡς φασὶν ἄνδρες λιθοφόροι Μαγνήτες εὔρον αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. Etymolog. M. in nonnullis est plenior.—Not. 4. Vide infra p. 268.

P. 53. not. 2. Cf. Noster p. 178.—Not. 3. Cum loco hoc de τῇ τῆς παιδείας ρίζα

conferendus est omnino The-
mistius Or. xxvii. p. 340 D.
φησὶ γὰρ τῆς ἀληθινῆς παιδείας
πικρὰν μὲν τὴν ῥίζαν, γλυκὺν
δὲ τὸν καρπὸν: Cod. Vales. γλ.
δὲ καὶ προσηνῆ τὸν καρπὸν.

P. 58. not. 1. Cf. infra p.
226.

P. 61. not. 2. *Θοίνομαι* ser-
vandum forsā: cf. not. ad
Nicet. Eugen. vi. 487.—Not.
3. Theodorus Prodr. Epist. in
Lazer. Miscell. t. 2. p. 566.
τοσοῦτοις, σχέτλιε, τοῖς ἀγαθοῖς
περιβρίθων . . . ἔπειτα θρύπτει
καὶ ἀκκίζει περὶ ἐμέ. Scr.
θρύπτῃ καὶ ἀκκίζῃ: nam ortho-
graphia ἀττικωτέρα hic est
aliena.

P. 81. not. 1. "ΑΙΟΣ, ΑΙΑ"
p. 163, 217.—Anna Comn,
scribit *Μέθυμνα*: cf. ibi Cang.
p. 294.—Not. 2. "infra" p.
180.

P. 82. col. 2. v. penult.
dele "non."

P. 84. not. 5. "infra" p.
226.

P. 88. vers. 3. Verba
μᾶμος et seqq. protulit Bas-
tius Epist. Crit. p. 90. sed ex
alio codice: exhibet *μωμητὸν*
pro *μωμηλὸν*, et, post *μέμφις*,
addit: *μᾶκος, ὁ μεμφόμενος*.—

Not. 6. Vide nunc omnino
Thesauri H. Stephani editio-
nem Londinensem p. 512.
extr.

P. 91. not. 3. "infra" p.
189, 263.

P. 93. not. 5. "infra" p.
263.

P. 95. col. 2. Lucianus D.
Meretr. 3. *Θαῖδα ἦν καὶ σὺ
οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν οἶα
ἔστι. Scribo: οἶα ἔστι. De
lectione Hadriani cf. quæ mo-
nui in notis ad Philostr. p.
421.*

P. 96. not. 5. "infra" p.
248.

P. 100. not. 6. De vocibus
αἰδαρος, γαῦδαρος, γαῖδαρος, vide
Walpolii *Memorias* p. 266.
Apostolius Adag. xi. 15. *Κα-
λαμαράδικος γάδαρος ἐπὶ τῶν
μεγάλων τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖ
ὄνοι. Pantinus: "portenta ver-
borum, mihi quidem." Hunc
locum non inveni in codice
Apostolii Mazarineo A 85.*

P. 103. not. 1. Scr. *ἀττι-
κισταῖς*. Vox *ὄσῶραι* bis legitur
in Epistola Theodori Prodr.
inserta Lazerii Miscell. t. 2. p.
566, 567. ubi editorem non
parum torsit: *μᾶλλον μὲν οὖν
σὺ τοὺς τοιοῦτους ἡμῖν ὄσῶραι*

πέμπων μὴ ἀπανδήσης. Lazarius: "quid vero est ὁσῶραι? an legendum ὡς ᾠραι? ut ὡς ἡμέραι." Et addit, mirum! pro ἀπανδήσης, "Forte, ἀπανδείσης." Scr. ὁσῶραι ἀπανδήσης. Nec admirabile minus est P. Rev. acumen in alio Theodori loco. Scribit Theodorus p. 564. βάλλ' εἰς μακαρίαν, ᾧ οὗτος ἐπὶ τεμμαχίου μάρ μικροῦ τῆς σχεδίας λέγω τῶν σῶν γραμμάτων τὸν Ὀδυσσεῖα ὄρων ἐμὲ διαπιστεύοντα τὴν ζωὴν. Lazarius ad μάρ: "Et hanc quoque ignoro Græcam vocem, nec unde, nec quo modo facta sit, habeo dicere." Scrib. βάλλ' ε. μ. ᾧ οὗτος ἐπὶ τ. γὰρ μικροῦ τ. σχεδίας, λέγω (De hoc usu τοῦ λέγω cf. not. ad Tiber. Rhet. p. 46.) τῶν σῶν γρ. Lazarius dixit *quoque*, respiciens alium hunc locum ejusdem epistolæ: καὶ τοι εἰ μή-
 πωτα φρένας αἱ ποιητικαὶ ἄρ-
 πυιαὶ ἀνηρείψαντο, δέκα πρὸς
 ταύτη ἐπιστολὰς ἢ προδρομικὴ
 χεῖρ τῶ φιλτάτῳ χανδρῆν ἐνε-
 χάρασσεν. Ignorabat quid χαν-
 δρῆν esset, et conjiciebat ἀνδρῖ:
 non male; vel latet nomen pro-
 prium. At debuisset Lazarius
 scribere μήπω τὰς φρένας, et

monere de imitatione Home-
 rica Od. A. 241.

P. 109. not. 3. "infra" p.
 175.

P. 110. not. 4. "infra" p.
 225.

P. 111. not. 1. Vide infra
 p. 224, 1.

P. 117, 1. Debit scribere
 Προκόννησος: nam insula no-
 men habuit a voce προῖξ, ob
 cervorum multitudinem, non a
 προίξ. Sed et meliores Geo-
 graphi sic erraverunt.—Not.
 col. 2. "Non tacuissim;"
 nec tacui: cf. Classicam
 Ephemeridem Valpianam
 num. 34. p. 392.

P. 118. not. 5. Memini
 nunc et loci alius Juvenalis
 x. 24. sic editi: "Ardeat ado-
 ratum populo caput, et crepat
 ingens Sejanus; deinde ex
 facie toto orbe secunda Fiunt
 urceoli, pelves, sartago, pa-
 tellæ." Codex Thuanus pro
 patellæ exhibet metellæ. Scribo
 matellæ, et ipsam Satirici ma-
 num restituissim mihi videor.

P. 119. Cod. habet ῥοδωνία.

P. 120. not. 1. De loco
 Porphyrii vide omnino The-
 saurum H. Stephani Londi-
 nensis editionis t. 1. p. 519.—

Not. 2. Adde Cang. ad Annam. p. 227. et Nostrum infra p. 217.

P. 124. not. 3. De *Semincinctio* vide interpretes ad Petron. c.94.—Not. 7. Scripsi *σισύρα*: codex habet *σισῦρα*.—“infra in *EPA*” p. 218.—De voce *γούνα* vide Chardonem Miscell. t. 2. p. 444. ad Scholiastam Platon. p. 250. Ruhnk. Anonymus Anth. Lat. v. 203. “Piperis exigui formam vix corpore complex; Pulicis e corio” (Thuan. Cod. *exorio*: scr. *ex corio*) “vestit te *gunna* profusa.”

P. 125. not. 2. De voce *βάνδον* cf. Buliald. ad Ducam p. 232.—Not. 5. “infra in *HNH*” p. 226.—Not. 6. Theodorus Prodr. Rhod. ix. p. 417. “*Ἡ τι πλακοῦντος ἢ σισαμίδος μέρος*: scr. *σησαμίδος*.”

P. 127. not. 1. “*ΑΙΟΣ*” p. 163.

P. 138. med. Credo auctorem scripsisse, τὸ υ πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, non δασύνεται, quod hic et infra est mendum librarii, male cogitantis de spiritus asperitate: sic erravit supra p. 25, 29. Voluit enim significare Grammaticus scribi

oportere ὕβ, non οιβ; υγ, non οιγ.

P. 144. not. 4. Lege “in Eunapio p. 328.”

P. 147. not. 2. Scribere debueram *φοινικοπάρης*, e Nostri canone p. 265. de compositis cum voce *παρειά*.

P. 149. not. 1. “infra” p. 163. Cf. not. ad Nicetam Eugen. iii. 295.

P. 152. vers. 2. Vocem *χοροβατία* delere voluisse videtur librarius, qui eam lineola subternotavit.—Not. 2. “infra” p. 192, 240.—Not. 6. Cod. *χοραζίμ*: quod fuit mutandum ob praescriptum epimerismum *ΧΩ*. Lucas x. 13. habet quidem *χωραζίν*, sed Matthæus xi. 21. *Χοραζίν*. Suidas *Χωραζίν ὄνομα τόπου καὶ Προφήτου Οὐαί σοι Χωραζίν*. Ibi Kusterus: “Lege, καὶ *προφήτης*.” Emendatio infelix; nam apposita verba non sunt Prophetæ. Suidas potest firmare Nostri vocem praecedentem *Χωρήβ*: nam apud illum legitur quoque, *Χωρήβ, ὄνομα τόπου*. Kusterus: “an pro καὶ *Ὠρήβ*?” Ita sane; et scribendum in Suida, cujus pravam lectionem Herodianus se-

cutus est; X' Ὠρήβ. Suidas supra, Χαῖ ξυμπότης, initio simili.

P. 154. not. 2. Lege "χρυσότης."—"infra in ΙΤΗΣ." p. 181.

P. 166. vers. 7. Forte, δημικίτερος, ab δήμιος.

P. 167. vers. penult. Codex, ἀρχαισία, ἀρχαισιάζω.

P. 169. not. 1. Suidas quoque Κρίσκης: sed Nostri genitivus Κρήσκεντος emendationem monstrabat.

P. 170. vers. 2. Cod. καὶ λάσιρις. Emendavi, memor Heliodori, et ipsius Herodiani p. 183.—Vers. ult. Scribunt vulgo, ἀκροχάλιξ.—Not. 3. "infra" p. 220.

P. 174. vers. 2. Cod. σκάνθινος, quod mutavi in ἀκάνθινος.

P. 176. vers. 2. Cod. καμίλλος.

P. 177. not. 3. In loco Basilii scribendum forte: φυσικοί, οἱ καὶ τήν. . . De Heraclito et Democrito locus est Juvenalis x. 28. sqq. ubi versus laborare videtur: "Quid si vidisset prætorem in curribus altis Exstantem, et medio

sublimem in pulvere Circi In tunica Jovis?" Displicet in pulvere, in tunica; et prius in libenter sustulerim, cum non sit in Thuaneo.

P. 178. med. Cod. non εὐκλειστος, sed ἄκλειστος: male.

P. 180. vers. 8. Vide p. 81, 264.

P. 181. vers. 5. Ad τραγλίτης cf. Moschop. π. σχ. p. 178, 2.—Non novī quid sit ἀγιοπαντίτης: incola forsan urbis cui nomen Ἄγιοι πάντες. Et quod sequitur nomen ἀγιοκλίτης explicandum simili modo videtur. Corayus putat posse legi ἀγιοηλίτης, monachus nempe in monasterio ἀγίου Ἡλίου, vel incola urbis sic vocatæ.

P. 182. vers. 3. Vide p. 263.

P. 183. not. 3. "infra" p. 265. In textu scribe versu antepen. ἀλαζονεία, τῆς ἀλαζονείας.

P. 186. med. Ὀλοχρόνιος hic intelligi debet ex usu vocis χρόνος quem illustravi p. 33, 37; et ad Nicetam Eugen. ii. 82.

P. 188. vers. penult. Cod.

ἐπιλλιπῶς.—Not. 2. “infra” p. 269.

P. 190. vers. 1. Vide infra p. 265.—Vocem τραχίλιος mutandum puto in τραχύλιος, et male huc esse delapsam e paragrapho præcedente.

P. 192. vers. 5. Pro κέρωψ, forte καὶ ῥώψ, mala iteratione vocis modo posita; vel, καὶ σκώψ. Ad monosyllaba in ωψ, οψ, vide Moschop. π. σχ. p. 105.

P. 195. In lemmate pro ἔχει malim ἔχοι, vel ἔχοι ἄν. Eadem tamen formula p. 197.

P. 197. not. 1. Scholiastes Gregorii Naz. in Catalogo Clarkii Gaisfordiano p. 40. Σκείρων οὗτος ὄδοστά ην: Scr. ὄδοστάτης ἦν. Scironides rupes nomen vento Scironi dederunt, cujus fit mentio initio Epistolæ primæ Æschinis, Φιλοκράτει inscriptæ (Cod. Mazarin. A 87. fert φιλοκράτει χαίρειν): Λύσαντες, Æschines ait, ἐκ Μουνυχίας ἐσπέρας λαμπρῶ σφόδρα σκίρωνι περὶ μέσσην ἡμέραν κατήχθημεν εἰς Νηρησσόν. Codex Coislin. 249. σκίρρωνι, τῷ ἐργάστῃ ἀνέμῳ, περὶ μ. ἡ. κ. εἰς Κορησσόν. In voce ἐργάστῃ delentur ε et α; non

delenda sunt hæc elementa, sed transponenda, et scribendum ἀργέστῃ. Non tamen receperim hæc verba, quæ scholium esse videntur. Κορησσόν, vel, ut est in Codice Mazarineo, Κορησσόν, lectio est optima, jamque Taylora cognita et probata.

P. 198. med. Codex, ἑκατομβεῶν, ἑκατομβεῶνος.

P. 199. col. 1. vers. 4. “infra” p. 229.

P. 200. vers. 3. Codex non ωρ habet, sed ω.

P. 203. not. 5. Vide nunc p. 240. not. 3.

P. 208. vers. 3. Codex: παρὰ τοῦ ὁδοῦς. Mox, παρὰ τὸν ἄπα. Mox, βλοσυρωπός.

P. 212. not. 1. Restitutio vocis ἀγγειᾶδους pro ἀγγελιδῶδους venit in mentem et Barkero, viro doctissimo et amicissimo. De qua lectione non erit quod dubitet lector criticus, si meminerit metaphoræ vocis ἀγγεῖον, in sensu corporis: vide omnino novam Thesauri Stephaniani editionem sub Ἀγγεῖον p. 436.

P. 214. vers. 6. a fine. Codex, χαρκηδόνιος, quod mutavi; etsi potuerit sic scribere

Herodianus: nam χαλκηδό-
νιος et χαρκηδόνιος nonnunquam
permutantur: cf. not. ad
Eunap. p. 151; et Niclas. ad
Aristot. Ausc. Mirab. c. 59. p.
120. Infra p. 229. vers. 4.
junxit similiter χαλκηδόνος et
χαρκηδόνος: ubi forte legen-
dum Χαλκ. Καρχηδ.

P. 218. med. Codex, 'Ρά-
βενα.—Vers. penult. Vox
αἶρα jam fuit posita p. 36. cum
interpretatione, σκύβαλον. Αἶρα
est lolium: cf. Walpol. Me-
mor. p. 62, 212.

P. 219. vers. 5. Scriben-
dum δ pro ἦ.

P. 220. vers. 3. Unum ex
compositis τοῦ χάρις ejicien-
dum est ex Homilia Nectarii
de S. Theodoro p. 7. edit.
Par. 1554. Narrat Necta-
rius a Theodoro Martyre ipsi
per somnos viso Patriarcham
postulavisse quo posset modo
pauperibus alimenta præbere:
ὁ δὲ μάρτυς ἔφη, "κόλυβα αὐτοῖς
παρεχόμενος, τὴν ἔνδειαν παρα-
μύθησαι." ὁ δὲ Πατριάρχης "καὶ
τί ἂν εἶη ταῦτα; ἄγνοέω γὰρ τὴν
κλήσιν." τῷ Ἁγίῳ ἀντέφησεν. ὁ
δὲ Μάρτυς (ὡς τῆς ἐμμόνου αὐτοῦ
καὶ θερμῆς ἀντιλήψεως!) ἀπε-
κρίνατο "σίτον ἐψήσας" (φησιν)

"εἰς βρῶσιν τούτοις διάνειμε
τοῦτον γὰρ τῇ ἀγχωρίῳ τῶν
εὐχαρίτων κόλυβα λέγειν εἰώ-
θαμεν." Vox εὐχαρίτων est hic
sensu vacua: lege: τῇ ἐγχω-
ρίῳ τῶν Εὐχαϊτών, subaudi que
γλώσση. Etenim Theodorus
Martyr, quem Ecclesia Græca
sub nomine Theodori Tironis
veneratur, in confinio Eucha-
ϊtorum sepultus fuit, quæ urbs
posthac fuit vocata Theodoro-
polis: cf. Morcelli ad Kalend.
CP. t. 1. p. 306; Bust. ad
Joann. Euchaït. p. 74;
Wernsdorf. ad poetastrum de
hoc ipso Theodoro p. 99. Et
quod emendationem omnino
confirmat, auctor Synaxarii ap.
Cangium in Κόλυβον: τοῦ δὲ
(Patriarchæ) τί ἂν εἶη
ταῦτα διαπυθανομένου τὰ κό-
λυβα, ὁ μέγας Θεόδωρος φησι·
"τὸν ἐψητὸν σῖτον· οὕτω γὰρ
ἡμεῖς ἐν Εὐχαϊταῖς λέγειν εἰώ-
θαμεν." Ibi reponi velim Εὐ-
χαϊτοῖς: Nicephorus Call. H.
E. X. 12. ap. Wernsdorf. l. c.
p. 14. ἂ ἐν Εὐχαϊτοῖς κόλυβα
εἰώθασιν λέγειν. Nomen enim
urbis hujus est τὰ Εὐχαῖτα, in
Leonis Sapientis Notitia Epis-
copatum, et in Andronici Pa-
læologi Expositione Thro-

porum. Ex his simul clare illustratur Suidæ Glossa: Κόλυβα· σῖτος ἐψητός.

P. 220. vers. 7. Codex habet εἶε, sine spiritu, veluti deficiente vocis initio.

P. 221. not. 1. Titulus Hadriani declamatiunculæ in Excerptis Allatii p. 238. sic est conceptus: ἀλοῦσα φαρμακίας: Cod Mazar. A. 87. exhibet ἀλοῦσά τις φαρμακίας. Vide supra p. 95.

P. 223. not 2. Codex habet δίφθογγα, non δίφθογγον.—“infra” p. 267.

P. 224. vers. 1. Codex, γανείας. Ad πλειὰς τὸ ἐξ. Vide p. 111.—Vers. 5. Codex, ἐχευιής.—Vers. penult. Codex, βοτειάνειρα. Forte, βωτιάνειρα, si Homerum respexerit. Vide Hesychium.

P. 227. col. 1. Lege παρεικασμένον.

P. 231. vers. 4. a fine. Codex, γράφονται.

P. 232. vers. 5. a fine. Codex, κνημύρεια.—Extr. De nominibus ab ὄρος vide p. 268.

P. 233. med. Codex, παροξύτονα θηλ. π. τὸ νοῦς.

P. 234. vers. 2. Codex, παροξύτονα.—Vers. 5. Quid hic

sit τροιὰ non novi.—Vers. 4. a fine. Codex, περιδέρεον.—Not. 1. Moschopulus π. σχ. p. 189. videndus de hoc epimerismo, habet εἰλήθυσαι. Variam hujus vocis scripturam illustrat Schaferus ad Gregor. Cor. p. 911.

P. 236. vers. 4. προεγράφησαν, nempe p. 163, 164, 165.

P. 238. vers. 3. Codex, διφθογγράφονται. Poteram corrigere et alio modo, nempe, διὰ διφθόγγου γράφονται.—Vers. 7. προεγράφη, p. 172.—Vers. antepenult. Verba ἀπ' αὐτοῦ esse corrupta videntur.

P. 239. vers. 3. Codex, δίκελα.—Vers. 8. προεγράφησαν, p. 174, 177, 178.—Infra προεγράφησαν iterum, nempe, p. 207, 208.

P. 240. not. 2. Conjectura ἀρσενικὸν non est aliena: etenim p. 192. hoc nomen inter masculina positum fuit.—Not. 3. Heliodorus ii. c. 10. extr. φίλτρον βαρβαρικὸν ἔχθρας ἀνιαρώτερον. Rescribe, ἀνιαρότερον: et sic legi in cod. Veneto 409.

P. 241. med. ἔμπροσθεν, nempe p. 203, 204.—Infra, προεγράφησαν, p. 216.

P. 257. vers. 12. Codex, ἦχι

P. 263. De voce ἀλίτης et aliis cf. p. 182.

P. 264. vers. 7. Codex, ἀναπτοημένος.

P. 265. vers. 1. Vide p. 190.

P. 266. vers. 6. Pro σκόλιξ, forte legendum κόλιξ.

P. 267. vers. 10. Codex, οἰκεία, accentu acuto; sed ante fuit accentus circumflexus. De voce στρατεία. vide p. 223.

P. 268. De ἀκρωρεία et seq. vide p. 232.

P. 268. not. 1. Legendum omnino ροῆ—ροῖ. Opponit dativos ροῆ a ροῆ, et ροῖ a ροῦς. Lexicon in Cod. Reg. 2408. p. 172. 'Ροῖ' ρεύματι. 'Ο ροῦς, τοῦ ροῦς, τῷ ροῖ' ροῖ ποταμοῦ, καὶ ροῖ θαλάσσης, ι' ροῆ δὲ αἵματος, καὶ ροῆ δακρύων, η. De Lexico illo notitiam scripsit Rochefortius in Notit. MSS. t. i. hujusque titulum, Συναγωγὴ λέξεων, συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων, τῆς παλαιᾶς τέ φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας, καὶ αὐτῆς δήπου τῆς θυράθεν, ridicule interpretatus est p. 133, et errore crassissimo p. 608. demum agnito, se tamen defendere conatur, nequicquam, hærens circa vocem φημί, quæ

eodem sensu posita est quo τὸ λέγω supra p. 295.

P. 269. Codex, ἀνελιπῶς, ἐπιλιπῶς: hoc bene.—Extr. De ἴδη βοτάνῃ vide not. ad Her. Philostr. p. 603. et Moschop. π. σχ. l. cit. Respexerunt forte Grammatici Herodoti loca, ubi ἴδαι vulgo sumitur pro ὕλαι: cf. not. ad Hesych. ἴδη.—Not. 2. Manasses Chron. p. 32. C. Ἀσκάσιος Τὴν πόλιν Ἀλβαν ἄκησε σὺν τοῖς περιληφθεῖσι: Scrib. ἄκισε—περιλειφθεῖσι. Interpres "superstitibus," bene. Cf. Coray. ad Strabon. Gallice versum xiii. p. 183.

P. 270. vers. 2. Forte κοπιᾶ, pro κόπτει.—Infra Codex, αἰφνήδιος καὶ λαθρήδιος.

P. 272. extr. Codex non ἔβη, sed βη. Μοχ προσεδόκη non capio.

P. 273. vers. 7. Vide supra p. 14. Synesius Epist. 4. p. 160. C. καὶ ὁ Πρίαπος ἐσωφρόνησεν, Ἀμαράντῳ συμπλέων: ibi Scholiastes: σωφρονῶ ἐγὼ, σωφρονίζω ἕτερον.

P. 275. med. Codex, γράφονται, quod mutavi, ob præcedens προσλαμβάνει.

P. 279. not. 1. Margini Codicis 2897. adscripta est

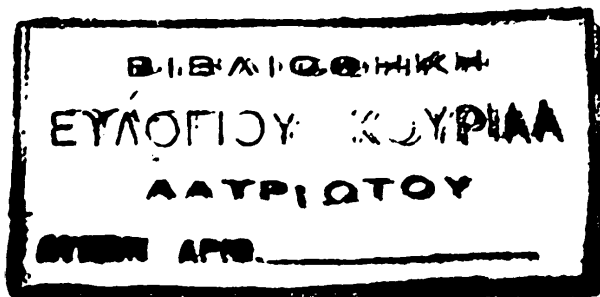
alius codicis lectio, *Εὐρυκία-
μιδα πατρίδα τὴν σὴν.*

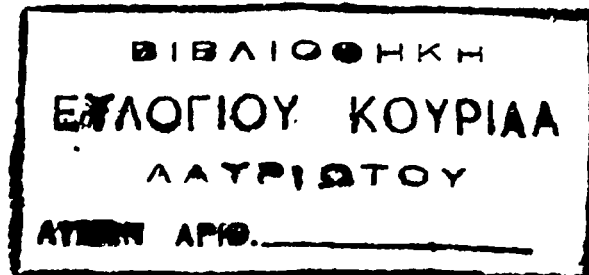
P. 281. vers. penult. Co-
dex, *ἔχει*, quod mutavi ob
præcedens, *εἰάν ἔχη.*

P. 287. not. 3. In frag-
mentis Dionysii Alex. nuper

insertis Rel. S. t. 4. p. 351.

Vigeri conjectura *διαφορᾶς* non
erat uncinis includenda, sed in
textum omnino recipienda,
loco vitiosæ lectionis, *διαφθο-
ρᾶς.*

AUCTORES LAUDATI AB HERODIANO.

Aristophanes, 8	Josephus, 215
Damascenus, 101	Homerus, 16
Euripides, 270	Psalmistes, 270

AB ARISTOPHANE.

Aristophanes, 288	Lycophro, 288
Herodotus, 289	Menander, 289
Homerus, 288	

INDEX AUCTORUM.

A	Anonymi, 53, 55, 85, 96, 169, 177, 202, 246, 286
Acta Bacchi Junioris, 75, 259	Anthologia Latina, 296
Acta Eliæ Junioris, 22, 71, 95, 196	Antiaticistes, 79
Æschines, 298	Aphthonius, 13
Æschylus, 285	Apostolius, 240, 287, 294
Agapetus, 152	Aristophanes, 8, 34, 112, 130, 278, 288
Agathias, 14	Artemidorus, 57
Alciphro, 81	Asterius, 82, 196
Alexander Aphrod. 13	

B

Basiliius Cæs. in Schol. ad
Greg. Naz. ineditus 19, 39,
40, 48, 60, 66, 71, 87, 88,
94, 98, 124, 125, 132, 141,
144, 146, 149, 177, 227,
297
Basiliius Grammaticus, 90,
131, 163, 172

C

Callimachus, 33, 84, 235,
257
Cangius, 2, 37, 67, 76, 85,
87, 91, 96, 117, 118, 122,
123, 124, 125, 126, 134,
135, 142, 143, 146, 150,
170, 220, 238, 299
Canones ecclesiæ Africanæ,
195; Conciliorum, 8
Caraccioli, 82
Cedrenus, 14, 94
Claudianus, 21
Constantinus Manasses, 236
Crinagoras, 41

D

Demosthenes, 45
Didymus Cæcus, 94
Dio Cassius, 133
Dio Chrysostomus, 240
Diogenianus, 13, 271
Diogenis Epistolæ, 181
Dionysius Alex. 302

Diphilus, 285

E

Ephorus, 209
Epigramma ineditum, 145
Etymologus M. 7, 14, 293
Eumathius, 35, 49, 84, 105,
112, 114, 115, 127, 195,
259; 279, coll. add. p. 301
Euripides, 79, 84, 132, 270,
283

G

Genesis, 152
Grammatici anonymi inediti,
9, 32, 37, 39, 58, 132, 291,
293, 301
Gregorius Naz. 92, 125, 139,
141
Gregorius Nysseus. 36, 60
Guillet, (La Guille-tiere), 17

H

Hadrianus Rhetor, 95, 294,
300
Harpocratio, 209
Heliodorus, 169, 208, 288,
300
Hermogenes, 202
Herodianus, gramm. 75
Herodotus, 79, 289
Hesiodus, 87
Hesychius, 2, 13, 21, 22, 24,
31, 40, 54, 57, 60, 82, 98,
111, 114, 175, 253

Hesychius presbyter, 269

Homerus, 58, 69, 87, 134,
149, 288

I

Iamblichus, 212

Inscriptio Actiaca, 31, 117,
131

———— Naniana, 116

———— Sponiana, 196

Isocrates, 53, 278

J

Joannes Mauropus, 13

Josephus, 152, 215

Juvenalis, 118, 295, 297

L

Lexicon, *περὶ πνευμάτων*, 38,
47, 48, 49, 98, 99, 102,
140, 270

Lexicon, *τῆς γραμματικῆς* in-
editum, 9, 12, 20, 23, 25,
30, 34, 49, 54, 58, 59, 66,
68, 70, 76, 77, 78, 80, 85,
86, 88, 90, 99, 102, 104,
106, 108, 124, 130, 134,
136, 141, 143, 150, 155,
171, 173, 187, 194, 226,
237, 246

Libanius, 9, 53

Lucianus, 294

Lycophro, 288

Herod.

M

Manasses, 301

Marinus, 148

Maximus Planudes, 96

Menander, 289

Moschopulus, 7, 12, 14, 15,

22, 34, 45, 56, 63, 69, 76,

83, 84, 85, 89, 90, 93, 94,

102, 127, 130, 132, 143,

144, 149, 150, 163, 171,

172, 179, 253

N

Nectarius, 299

Nicephorus Basilacas, 144,
146

Nicetas Eugenianus ineditus,
12, 21, 33, 43, 68, 143,
144, 150

Nicetas Choniates, 150, 252

Nicolaus, 292

Nilus, 37, 91, 115, 122, 187

Nonnus, 39

P

Palæphatus, 119, 237

Parthenius, 54, 79, 84, 85,
94, 131

Phalaris, 144

Phile, 260, 261

Philemo Grammaticus, 94

Philostratus, 24, 29, 81

Phrynichus, 10, 200, 284

U

Plinius, 40
 Plutarchus, 188, 197, 236
 Porphyrius, 49, 120, 295
 Psalmi, 270
 Psellus, 37, 43, 46, 52, 264
 100, 108, 118, 129, 131,
 134, 146, 153, 170, 200,
 257, 284, 296, 297, 300
 Synaxarium, 299
 Synesius, 148, 301
 ——— medicus, 21

S

Scholiastes Æschyli, 61
 ——— Aphthonii, 3, 38,
 51, 89, 107, 164, 193
 ——— Dionysii Thr. 17
 ——— Euripidis, 241—
 ineditus, 283
 ——— Gregorii Naz. 298
 ——— Philostrati inedi-
 tus, 53, 108
 ——— Pindari, 283
 ——— Sophoclis, 171
 ——— Synesii ineditus,
 301
 Sibyllini libri, 32, 53
 Sinneri Catalogus, 187
 Sophocles, 76
 Stobæus, 204, 212
 Suidas, 13, 14, 15, 17, 20,
 33, 44, 64, 71, 85, 89, 98,

T

Themistius, 33, 61, 82, 294
 Theocritus, 13
 Theodoropolis, 299
 Theodorus Cynopolita, 133
 ——— Hyrtacenus, 103
 ——— Prodromus, 59,
 114, 130, 165, 294, 295,
 296
 Theophrastus, 82
 Theophylactus Simoc. 43
 Thucydides, 33
 Timarion, 293

X

Xenophon, 12, 127

Z

Zenodotus, 9.

INDEX NOTARUM.

A

A et eu, 192, 297
 A et σ, 296
 Ἀβάλα, 254

Ἀβιοί, 77
 Ἀβληχρός, 179
 Ἀγγαρεία, 289
 Ἀγγαρεύειν, 289

- Ἄγγαρος, 289
 Ἄγγειον de corpore, 298
 Ἄγγειώδης, 212, 298
 Ἄγγηαιρω, 243
 Ἄγιοκλίτης, 297
 Ἄγιοπαπίτης, 297
 Ἄγνωστος, 193
 Ἄγραυλις, 233
 Ἄγωγιότης, 17
 Ἄδιάληπτος et ἀδιάλειπτος, 188
 Ἄδραστίη, 226
 Adverbia in ηδόν, 259
 Ἄειδαρος, 100, 112, 294
 Ἄelia urbs, 31
 Ἄθηναία γυνή, 283
 Αι et ε, 123
 Αιβάλη, 26
 Αιζήος, 28
 Αἰθουσαι, 74
 Αἰθρηγενέτης, 28
 Αἰθυια, 29
 Αἰθύσσω, 29
 Αἰκάλλω, 29
 Αἶκε, 29
 Αἶκνον, 29
 Αἰλάμ, 31
 Αἰμασιά, 32
 Αἰμοβόρος, 32
 Αἰμοπός, 32
 Αἰνειᾶνες, 34, 293
 Αἰνίσσομαι εἰς τινα, πρὸς τινα,
 ὡς τινα, 34
 Αἶολος, αἰόλος, 26
 Αἶρα, 299
 Αἰσθητήριον, 37
 Αἴσιος, 37
 Αἰτάνιον, 84
 Αἰφνηδόν, 270
 Αἰχμάλωτος, 39
 Αἰχμή, 39
 Accentus vocum φοίνιξ, κήρυξ,
 24—nominum in υλος et
 υλλος, 32
 Ἀκηλιδότερος, 240
 Ἀκκίζεσθαι καὶ θρύπτεσθαι, 61,
 294
 Ἀκκισμός et αἰκισμός, 61
 Ἀκονιτί, 256
 Ἀκροχάλιξ, 297
 Ἀκρωτήριον et ἀκράτως, 119
 Ἀλεκτρυόνος, ἀλεκτρυῶνος, 199
 Ἀλλοκοτωτέρως, 202
 Ἀλοιῶ, ἀλλοιῶ, 253
 Ἀνδρείκελος, 187
 Ἀνδριστίη, 226
 Ἀνεξάλειπτος, 188
 Ἀνεψιαδοῦς, 285
 Ἀνημένος, 264
 Ἄνορ, 240
 Animalium voces, 291
 Ἄνος compendium, 187
 Ἄντζα, 44
 Ἀντίστοιχον, 2, 291
 Aoristus et imperfectum, 276
 Ἀπιδέα, 104
 Ἀπολογησμός, 264
 Ἀπρεπές, 107
 Ἀπρίξ, 255

Ἀπώγων, 196
 Ἀρειμάνιος, ἀριμάνιος, 185
 Aristophanes grammat. 285
 Ἀρχοβουζιανός, 84
 Ἀρμαθαίμ, 166
 Ἀρχομαι et ἔρχομαι, 144
 Ἀτίθασσος, 132
 Ἀτιμότερος, 202
 Αὐθυπότακτα, 278
 Αὐλή, 74
 Ἀφιδῶ, 246

B

B et u, 127, 224
 Βαδιοίμην, 278
 Βαιθήλ, 5
 Βάνδον, 125, 296
 Βαρύτονα, 162
 Βασιλικόν, 99
 Βάσιμος, 5
 Βέλεμνον, 4
 Βελειών, 4
 Βεργίον, 79
 Βηθανία, 5
 Βηθσαϊδά, 5
 Βηθσαγαή, 5
 Βῆσσα, 5
 Bichons, canum varietas, 83
 Βίος, 287
 Βίσεξτον, βίσεκτον, 6
 Βίτζα, 89
 Βλεσσός, 5
 Βληχῶμαι, 6
 Βλισκούνιον, 16

Βλίτυρι, 6, 291
 Βλοσυρωπός, 32
 Βοανεργές, 7
 Bogomili, 7
 Βόμβος, 8
 Βομβυλίσ, 227
 Βονιφάτιος, 8
 Βορά, 32
 Βοσκός, 7
 Βότεира, 7
 Βουδοίνας Hercules, 61
 Βουπλήξ, 171
 Βρεντήσιον, 5
 Βρεχμός, 5
 Βρίμημα, 6
 Βρίμο, 6
 Βριμῶ ἐνεβριμήσατο, 7
 Βρομᾶσθαι, 9, 292
 Βρόμος, 9, 10, 213, 291
 Βρύχω, 11
 Βρωμᾶσθαι, 9
 Βρωῶμος, 10, 291
 Βυκάνη, 10
 Βωνίτης, 9
 Βῶξ, 9
 Βῶς, 9
 Βωτά, 9
 Βωταλίσ, 9
 Βωτιάνειρα, 300

Γ

Γαγίλα, γάϊλα, 70
 Γάδαρος, γαΐδαρος, 100, 294
 Γαιοδότης, 209

Γαισός, 12
 Γαιών, 12
 Γειώρας, 215
 Γενέτης, 11
 Γενησαρέτ, 11
 Gensericus, 13
 Γεών, 12
 Γήπαιδες, Gepidæ, 14
 Γήρας in compositione, 14, 205
 Γηροκόμος, γηρωκόμος, 14
 Γιεζί, 13
 Γιζέριχος, 13
 Giperæ, 14
 Γλοιός, 216
 Γλυκοκάλαμον, 79
 Γόμος, 285
 Γοργώ, 17
 Γοργώπις, 17
 Γόρτυνα, 17
 Γούνα, 124, 296
 Græci hodierni vocales initiales abijciunt 17; δωρίζουσι, 96
 Γρόνθος, 115
 Γυναικωνίτις, 18
 Γωλιά, 17

Δ

Δαγκάνω, 20
 Δαίδαλος. Δαιδάλου χορός, 19
 Dativus pro genitivo, 117
 Δαψιλῶς, 176
 Δè et τε, 43
 Δείλανδρος et Κλείανδρος, 165

Δεῖμος, 21
 Δεῖπνος, τὸ δεῖπνος, 22, 292
 Δεισιδαιμονία, 22
 Democritus, 177
 Δηῖς, 20
 Δήκω, 20
 Δηλητήριον, 21, 292
 Δήξ, 58
 Διασφάξ, 20
 Διαφέρω, διαφορῶ, et διαφθείρω, 287
 Διαφθορὰ et διαφορὰ, 302
 Διφθέρα, 124
 Διώβολον, 20
 Δοῖδυξ, δοῖδυξ, 24, 25
 Δοκός, 23
 Δόμος, 74
 Δορυάλωτος, 39
 Δορύξενοι, 286
 Dromones, 292
 Δρώπαξ, 24
 Δωμάτιον, 74

Ε

Ἐάν γίνονται, γίνωνται, 163
 Ἐγγιον, 26
 Ἐγγραυλις, ἐγγραυλῖς, 233
 Ἐδνον, 283
 Εἰ et η, 1, 14
 Εἵκελος, 186
 Εἰλείθυια, 300
 Εἴλη: εἰληθεροῦμαι, 48
 Εἶνα, 50
 Εἰνάτειρ, 170

Είρεσιώνη, 229
 Είριον, 52
 Εἶρω, 51
 Είρωνεύω, 52
 Εισαγγελεύς, 54
 Εἶχω, 248
 Ἐκπυρίζω, 75
 Ἐλαιον, 30
 Ἐλάμ, 31
 Ἐλεγεῖον, 30
 Ἐλεον, 235
 Ἐλινύω, ἐλινύω, 30
 Ἐλλέβορον, 30
 Ἐλλανοδίκτης, 30
 Ἐλλουρος, 31
 Ἐλλωψ, 30
 Ἐλμινθες, 31
 Ἐμετος, ἐμετός, 31
 Ἐμμελία, 32
 Ἐμπασις, 31
 Ἐνθα et ἔνθεν, 136
 Ἐνοσίχθων, 34
 Ἐνω, 243
 Ἐξάστερον, 111
 Ἐξάτα, 74
 Ἐξέρασμα, 31
 Ἐξύπτερος, 65
 Ἐπασις, 31
 Ἐπιπροσδεῖσθαι, 79
 Ἐρείπιον, 36
 Ἐρνος, 140
 Ἐταιρεία, 37
 Ἐταιρειάρχης, 37
 Ἐταῖρος et ἕτερος, 37

Ἐτι et ἐπί, 79
 Ἐτοιμοπειθής, 38
 Ἐτοιμος, 37
 Ἐτυμος, 57
 Εὐνείκη, 227
 Εὐκηλιδότερος, 240
 Εὐκταῖος, 163
 Εὔροισον χρυσίον, 252
 Εὐχάϊτα, 299
 Echetus, 38
 Ἐχοντα et ὄντα, 229
 Ἐψιά, 39

Z

Ζειά, 41
 Zeuxis, 144
 Ζέω. Ζῆν et ζεῖν, 28
 Ζῆλος καὶ μίμησις, 40
 Ζοφώδης, 41
 Ζωή, 287
 Ζώνη, 84

H

H et ει, 1, 14, 188; et οι 2;
 et ι 4, 11
 Ἡερίβοια, 44
 Ἡθάμ, Ἡθαμά, 46
 Ἡλεκτρον, 52
 Ἡλύσια πεδία, 48
 Ἡμων, 49
 Ἡπίαλος, 51
 Ἡπιος, 51
 Heraclitus, 177
 Ἡριδανός, 52

Ἡρίωνη, 230

Herodiani supinitas in Geographicis rebus, 81, 115, 117

Ἡστός, 53

Ἡτοι et εἴτι, 14

Ἡφαιστος, τὸ πῦρ, 54

Θ

θάλαμος, 74, 93

θαλάσσιος et Θεσσαλία, 92

θεάω, θεῶ, 56

θεμῶν, θαιμῶν, 56

S. Theodorus Tiro, 299

θεικέλος, θεείκελος, 187

θεωρεῖον, 56

θεωρία, 45

θηλαμών, 57, 200

θής, 57

θίγω, 57

θησειδιον et θησιδιον, 120

θοίνομαι, 294

θριδακίνη, 58

θριξ, 58

θρίψ, 58

θρύπτω, θρύπτομαι, 61

θυμός, 60

θύρσος, 61

θυσιαστήριον, 8

θώραξ, 59

θωρία, 45

θώς, 60

I

I et η, 4, 11; et οι 14; et υ 4, 7, 10

Ἰάειρος, 189

Ἰγδῖον, 44, 61

Ἰδη, 301

Ἰδιόξενοι, 286

Ἰδιος, 45

Ἰδουμαῖοι, 45

Ἰκτῖνος, 46

Ἰλλος, 47

Ἰλυσπώμενος, 47

Ἰνδάλλω, 50

Ἰξ, 58

Ἰόμαρος, 42

Ἰουλος, 43

Iotacismus, 47

Ἰπνός, 50

Ἰρος, 51

Ἰσάλη, 124

Ἰστοτελής, 287

Ἰσότερος, ισώτερος, 208

Ἰστάριον, 178

Ἰστορῶ, 53

Ἰσχυρός, ισχυρότατος, 202

Ἰταβύριον, ἰταμύριον, 54

Ἰφι, 54

Ἰχώρ, 55

Ἰψ, 58, 59

Ἰψω, ἦψω, 55

Κ

- Καιρία, 63
 Κάλωρ, κάλορ, 192
 Κάμπη, 227
 Καμπτός, 94
 Canes Melitenses, 82
 Καράβιον, 116
 Κάρπιν, 30
 Καταβατόν, 2
 Cataractæ Nili, 92
 Κατάρτιον, 53, 178
 Καταφαγᾶς, 284
 Κε et και, 163
 Cedrisus fluvius, 180
 Κείρω, 66
 Celeus, 63
 Κέλης, κέλλης, 62
 Κεληγίζω, 62
 Κέλλιον, 74
 Κέλωρ, 62
 Κενήριον, 62
 Κέντουκλον, 109
 Κέπφος, 288
 Κηδάρ, 65
 Κηλώνιον, 65
 Κήλων, 288
 Κήρ, κῆρ, 66
 Κηρίον, 65
 Κηφᾶς, 65
 Κηώεις, 210
 Κιβαρός, 108
 Κιβυρραϊώτης, 210
 Κιγκλῖς, 64
 Κίς, 59
 Κισσῶ, 64
 Κίστη, 65
 Κιχάριον, 65
 Κλεψία, 71
 Κλήμαξ, 67
 Κλοιός, 74
 Κλοτζάτον, 288
 Κλωβός, 72
 Κνίδη, 67, 68
 Cnossus, 19
 Κοιαίστωρ, 74
 Κοιτών, 74
 Κολοίός, 70
 Κόλυβα, 299
 Comparativa ἄτερος, ὅτερος,
 202, 240
 Κορβωνᾶς, 70
 Κόρρη, κόρρη, 70
 Κορύνη, 70
 Κοκκύζειν, 285
 Κόμμα, 63
 Κοντάκιον, 135
 Κοντάριον, 12, 23, 39
 Κοράσιον, 285
 Coressus, 298
 Κουρεῖον, 237
 Κουρσάριος, 110
 Κοχλίας, 171
 Κραββατοπόδιον, 170

Κρέω et κρεμῶ, 64
 Κρήνη : κρηνίς, 68
 Κρήσκης, 169
 Κεῖ, 68
 Κριθάριον, 68
 Κρικέλλιον, 68
 Κρόταφος, 72
 Κρυφιοπευστήν, κρυφίοπευστος,
 75
 Κύτος, 73
 Κώδιξ, κωδίκελλος, 71
 Κώδιον, 71
 Κωμάζω και μεθύω, 71
 Κῶμος και μέθη, 71
 Κώνωψ, 89

Λ

Λαίλαψ, 76
 Λαιός, 168
 Λαμεών, 199
 Λεγών, 75
 Λέγουσαν et ἔχουσαν, 53
 Λέγω, φημί, 295
 Λειφθεῖς et ληφθεῖς, 301
 Λίβανος : λιβανωτός, 76
 Λιμαγχονῶ, 76
 Λιμβεύω, 77
 Λινάριον, 76
 Literæ et voces delendæ lineola
 subducta notantur, 17, 35,
 36, 37, 49
 Literæ vitiose iteratæ, 293
 Λιτός, 77
 Λίψ, 77

Λοιβή, 80
 Λουμβάρδα, 31
 Λουπινάριον, 56
 Λύγος, 79
 Λυκοπάνθηρος, 60
 Λύχνα, 79
 Λωρίκιον, 78
 Λῶρος, 63, 78
 Λῶστος, 79
 Λωτός, 79

Μ

Magnes lapis, 152, 293
 Μαιμακτηρίων mensis, 83
 Μαιμάκτης Ζεύς, 83
 Μαιμάσσω, 83
 Μαιούλιον, 58
 Μαῖρα, 83
 Μάλιον, μαλιόν, 52
 Μανδύον, 134
 Μαρυλιν, 58
 Μαρωνειτής, 181
 Ματζοῦκα, 70
 Μεγαπένθης, 80
 Μέθυμα, 81
 Μειδιάω et γελάω differunt, 86
 Μελεδών, 198, 199
 Μελιταῖον κυνίδιον, 82
 Μεσίτρια, 108
 Μεσόγειος, 209
 Μεσόγειως, 208
 Μέταξα, 125, 227
 Μέτοικος, 287
 Μετώπιον, 2

- Μήδεια*, urbs, 85
Μήδω, 85
Μήθυμνα, 81
Μήνιγξ, 72
Μίκων, μήκων, 85
Μιμηλός, 83
Μιμηλῶς, 84
Μιμῶ, 84
Μίνως, 84
Μνηστεία, 86
Μνίον, 86
Molionidæ, 87
Μορέα, 87
Μόσυν, 88
Μουζάλων Grammaticus, 140
Μύτης, 113, 119
Μυτιλήνη, Μιτυλήνη, 84
Μυχία Venus, 221
Μύωψ, 89
- N
- Ναξιραῖος*, 164
Νεκύδαλλος, 227
Νέπους, 90
Νέπως, 191
Νερόν, 55
Νέηλυς, 90
Νῆλος, νηλός, 175
Νηφαλέως, 91
Nobilissimatus, 93
Nomina in ησμος, 180, 264
 ——— in πλήξ, 171
 ——— in ωρ, 192
Nominativus absolutus, 59
- Νότα*, 92
Νωτάριος, 93
Ὁ νῶτος, 93
Νυμφεῖος, νυμφίος, 93
Νυμφῶν, 260
- Ξ
- Ξενότερος*, 203
Ξενοφῶν, 194
- Ο
- Ὀβολός*, composita ex hac
 voce, 20
Ὀγμος, 97
Οι et η, 2, et ι, 14
Οἶα, οἶα, 95, 294
Οικία, οικεῖα, οἰκῆα, 223
Οιμῶζω, 140
Οίστρος, οίστροπλήξ, 141
Ὀκνῶ, ὄκνος, 98
Ὀκρυόεις, ὄκριόεις, 98
Ὀλιγαρεῖν, 102
Ὀλλυρα, 99
Ὀλοχρόνιος, 297
Ὀνειροπολῶ, 100
Ὀνειρώττω, 100
Ὀρατίων, ὄρατζίων, 198
Ὀργή, 60
Ὀρέντης fluvius, 102
Ὀρῶ, ὄρρομαι, 102
Ὀρύσσω in compositione, 137
Ὀσπίτιον, domus, 17, 223
Ὀστρεώδης, 212

Ὅσῳραι, 103, 294
 Ὅτε μὲν, ὅτε δέ, 54
 Ὅτρηρός, 104
 Οὔτος et οὔτω, 406
 Ὅφρῦς, *metaph.* 104
 Ὅφφικιον, 104
 Ὅψάριον, 105
 Ὅψον, 105

Π

Π et τ, 32, 115
 Παιάν, 106
 Πάλαι et πάλιν, 259
 Πάνηστος, 53
 Παράνυμφος, 286
 Παρεῖα in compositione, 295
 Πατζός, 124
 Πείσα, 110
 Περισπώμενα, 161, 162
 Περιτραχήλιος, 18
 Περσέα, *arbor*, 106
 Πέρσης, 106
 Πηγάδιον, 143
 Πηγυμαῖος, 68
 Πινάκιον, 108
 Πίναξ, 108
 Πιτζᾶς, 109
 Πίτυς, 108
 Πλαταμών, 199
 Πλάτος et πέλατος, 73
 Πλειών, 110
 Πλευρεῖτις, 181
 Πλοκαμός, 7
 Polygnotus, 144

Ποντικός, 216
 Ποτός, 112
 Παράβολος et παράβουλος, 118
 Ποππύζω et ποπτύζω, 112
 Πραίτωρ, *praetor*, 108
 Πρέσβις, πρέσβυς, 107
 Πριβιλέγιον, *privilegium*, 111
 Πριμικήριος, 111
 Πρὸ et πρὸς, 5
 Προδομος, 74
 Προβέλυμνον, 113
 Proconnesus, 295
 Πρόξενοι, 286
 Προσκαρφῶ, 47
 Προτέμνια, 113
 Πρωτόλειον, 113
 Πρωτοστράτωρ, 193
 Πυλητής et συλητής, 114
 Πυξίς, 115
 Τὸ πύον, ὁ πύος, 115
 Πυροστάτης, 153
 Πυρβράκης, 115
 Πυρβρωπός, 32
 Πωλέσκω, πωλέσκομαι, 112

Ρ

Ῥαθαπυγίζειν, 288
 Ῥαίκτωρ, 118
 Ῥαιφερενδάριος, 118
 Ῥαῦδος pro ῥάβδος, 126
 Ῥεγεών, 118
 Ῥήξ, 119
 Ῥιγοπύρετον, 51
 Ῥινίον, 119

- Ῥίον, 119
 Ῥιπίδιον, 118
 Ripis, 118
 Ῥίψ, 58
 Ῥοά, ροιά, ροϊδέα, 120, 121
 Ῥοῦ, ροί, 301
 Ῥοιζηδόν, 121
 Ῥομφαῖα, 120
 Ῥυφενής, 121
 Ῥύμη, 123
 Ῥύσις, 121
 Russi, 121
 Ῥώς, 121
- Σ
- Σαγίτα, 225
 Σακελιστήριον, 46
 Σακούλλιον, 109
 Σάλος, 123
 Σαρακηνός, 28
 Σειληνός, 126, 175
 Σειρομάστιξ, 126
 Σειστός, 179
 Σεμνεῖον, 122
 Σημαία, 125
 Σῆρ, 125, 227
 Σήραγξ, 125
 Σῆς, 58, 59, 125
 Σησάμιον, 125, 126
 Σίδη, 123
 Signa per ignem, 148
 Σίγνον, 125
 Σικινίς, 124
 Σίμβλον, 124
- Σιμόεις, σιμεῦς, σιμοείσιος, 124
 Σισύρα, 124
 Σίτον, 125
 Σιάλα, 67
 Σκήπων, 126
 Σκῆτις, σκίτης, 126
 Σκινθαρίζειν, 288
 Σκίρων ventus, 298
 Σκείρων, σκίρων, 197
 Σκουτάριον, 9
 Σκώληξ, 58
 Σοδομίτης, 130
 Σόλος, 130
 Σούβλα, 96
 Σουβλίζω, 96
 Σπέλεθος, 120
 Σπάτιον, σπάθιον, 94
 Σπείδα, 128
 Σπερχειός, 173
 Σπίλος, 128
 Σπίτιον, σπήτιον, 17
 Σπονδή, 80
 Σταίτινος, 123
 Στακτή, 28, 106
 Στείριον, 129
 Στενότερος, 203
 Στενωπός, 123
 Στηθύσιον, 129
 Στίμις, 285
 Στοιχέω, 91
 Στραβοπόδης, 5
 Στροβίλα, 108
 Συκομοραία, 217
 Σύλαιον urbs, 234

- Συλλαμβάνω de muliere, 64
 Supercilium, 104
 Superlativa in ᾠατος, ὀατος, 202
 Σύριγξ ἐν τοῖς κηρίοις, 66
 Συφεός, 163
 Σφαλίζω, 249
 Σφῆνος, 129
 Σφήττιον ὄξος, 130
 Σώζων, σώζουσα, 130, 131
 Σωμάν, σώμανα, σωμανίτης, 131
 Σωφρονῶ, σωφρονίζω, 301
- Τ
- T et π, 32
 Ταβλίον, ταυλίον, 73
 Ταίναρον, 131
 Ταξειδίου, 239
 Ταχὺς et τραχύς, 98
 Τε et δέ, 43
 Τείχος et τοῖχος, 15
 Τέλος δ' εἶτα, 131
 Τέντα, 126
 Τετράγγουρα, 124
 Τεχνῖται τῷ Διονύσῳ, 117
 Τζικάλιον, 153
 Τζίμβλα, τζύμβλα, 77
 Τζουκνία, 67
 Τήβεννα, 133
 Τηγακτάριον, 25
 Τηνάλλως, τήν ἄλλως, 133
 Τήνια σκόροδα, 133
 Τήρων, τίρων, 133
- Τιθασσεύω, 132
 Τίλφη, 58
 Τίννυμι, 132*
 Τισαμενός, 80
 Τιταρήσιος, 184
 Τίτλος, 132
 Τομίας, 135
 Τόξον, 51
 Τραγανός, 152
 Τράφος, 125
 Τρήρων, 134
 Τριβάνιον, 134
 Τρίδουλος, 289
 Τριπέδων, 289
 Τριώβολον, non τριόβολον, 204
 Τριώροφος, non τριόροφος, 241
 Τρόπις, 135
 Τροφός et τάφος, 57
 Τρυβλίον, 137
 Τρύπα, 89, 136
 Τρυφή, τρύφος, 137
 Τρωγλίτης, 297
 Τρώξ, 58
 Τρώς, 136
 Τυμβωρύχος, 136
 Τυχόν, 3
- Υ
- Y et ι, 4, 7, 10
 Verba in singulari persona plurali post nomina neutra pluralia, 13
 Verba in εἰω, 249

- Vermium species variæ et nomina, 58
 Vulcanus, ignis, 55
 Ἐγκαιθρον, 140
 Ἐσπληξ, 220
- Φ
- Φάβα, 38, 73
 Φαιός, 163
 Φασιόλιον, φακεόλιον, 124
 Phalaris, 99
 Φαρμακεία, φαρμακία, 300
 Φελλάριον, 142
 Φελόνη, 229
 Φένω, 242
 Φέρμη, 283
 Φημί, 301
 Φήμιος, 62
 Φησί, 200
 Φθόνος, 40; et φόνος, 144
 Φθορά ει Φορά, 287
 Phidias, 144
 Φιλήτης, φηλήτης, 143
 Φίτυς, 143
 Φλάμουλον, 125
 Φλισκούνιον, 16
 Φλωρέντια, φλωρέντιος, 146
 Φόβος, 21
 Φόλις, 96, 213
 Φορβάς, 144
 Φοσσάτον, 145
 Φρέαρ, 143
 Φρυκτωρία, 148
- Φυκίζομαι, 146
 Φύκος, 146
 Φυτών, 198
- Χ
- Χαιός, 149, 163, 296
 Χαραδρεών, 199
 Χαρηδόσιος et χαλκηδόσιος, 298
 Χειά, 150
 Χειροτρόφιον, 150
 Χηναλιώπηξ, 150
 Χηνάριον, 150
 Χῆρος, 286
 Χίμαιρα, 149
 Χοιρομάνδριον, 163
 Χοιρούλλη, 153
 Χολογοδόμος, 152
 Χρόνος, annus, 33, 37, 110, 297
 Χρυσίτις γῆ, 154
 Χυτρόπους, 153
 Χώρα, urbs, 124
 Χωραζίμ, χοραζίμ, 296
 Χωραφιαῖος, 152
 Χωράφιον, 77
 Χωρήβ, 296
 Χωρητικὸς, χωριτικὸς, 152
 Χωρίον, ragus, 124
- Ψ
- Ψελλός, 285
 Ψησίον, 155

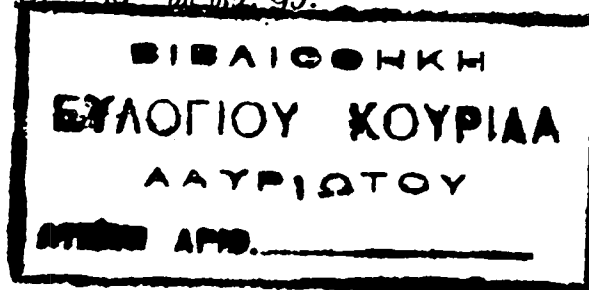

Ψηφίς, 155
 Ψιμμθιον, 154, 236
 Ψιμμθιόω, 236
 Ψοιά, 156
 Ψῶα, 155

Ώχιμον, 99
 Ώμηστής, 100.
 Ώμισθής, 100.
 Ώρα, ᾠρα, 102
 Ώρατων, 198
 Ώς 230: ᾠς αἴα. 95.

Ω

Ώδε, ᾠδε, 97

ERRATUM.

P. 288. Versus ultimus retro movendus est: nam verba sunt grammatici.

LONDINI:

IN ÆDIBUS VALPIANIS;
 (FOOKE'S COURT, CHANCERY LANE.)

